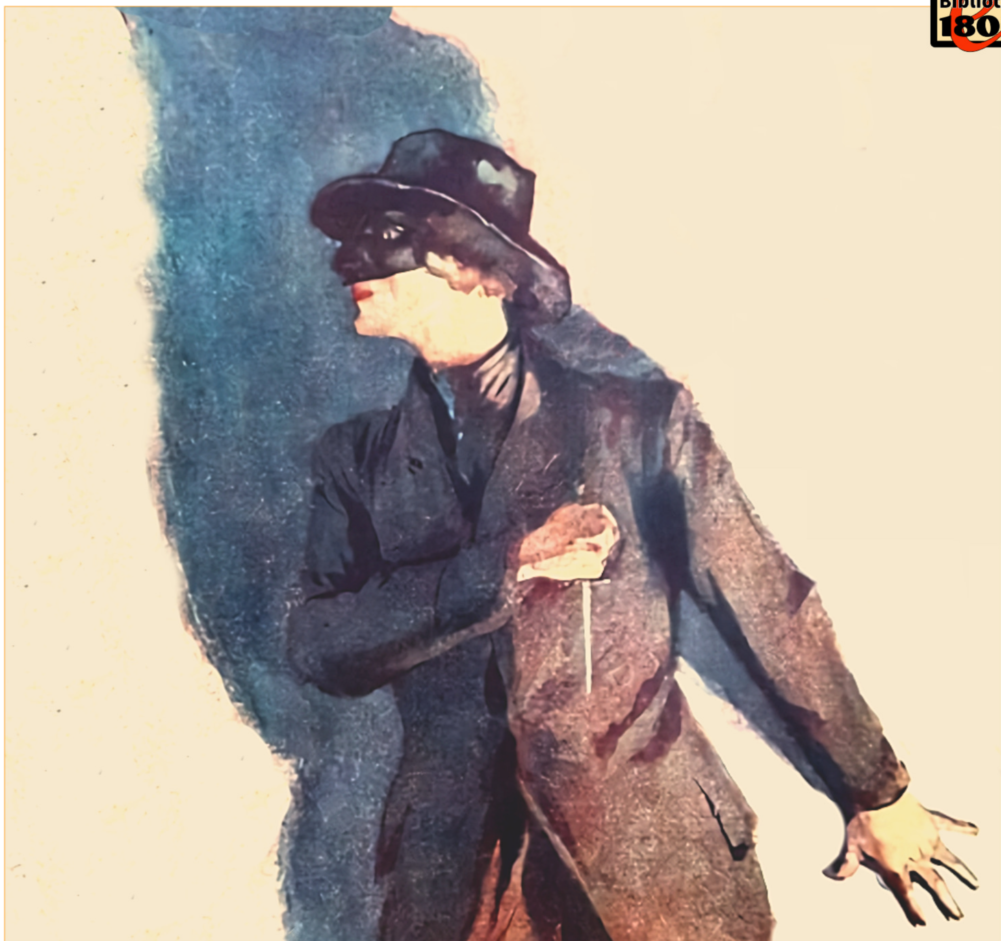

Maurice Leblanc

ARSÈNE LUPIN

"813"

Maurice Leblanc

Arsène Lupin
"813"

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

Disclaimer: *Please note that this book is based on a more than a hundred year old original. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latterday prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Mordet

1

Hr. Kesselbach blev stående på tærsklen til salonen, greb sin sekretær i armen og mumlede uroligt:

"Chapman – der har været nogen herinde igen."

"Det er jo umuligt, det kan jeg ikke tro," indvendte sekretæren. "De har jo lige selv åbnet døren til forværelset, og mens vi spiste frokost i restaurationen har nøglen ikke været ude af Deres lomme."

"Chapman, der har været nogen herinde igen," gentog hr. Kesselbach.

Han pegede på en rejsetaske, der stod på kaminen.

"Der ser De beviset. Den taske var lukket; det er den ikke længere."

Chapman indvendte:

"Er De aldeles sikker på, at De lukkede den, hr. Kesselbach? For resten indeholder den jo kun nogle værdiløse småting, nogle toiletsager og ..."

"Den indeholder ikke andet, nej, fordi jeg for en forsigtigheds skyld tog min tegnebog ud af den, før jeg gik ud ... ellers ... Nej, jeg siger Dem, Chapman, der har været nogen herinde, mens vi spiste frokost."

Der hang et telefonapparat på væggen. Han tog røret af krogen.

"Hallo ... Det er fra hr. Kesselbach ... Værelse nr. 415 ... javel ... Å, frøken, vær så venlig at give mig politipræfekturet, afdelingen for opdagelsespolitiet ... jeg har nummeret her, vent

et øjeblik … her er det. Det er nr. 822.48 … Jeg venter ved apparatet."

Et minut efter fortsatte han:

"Er det 822.48? Jeg ville gerne tale to ord med hr. Lenormand, chefen for opdagelsespolitiet. Det er fra hr. Kesselbach … Hallo? Ja vist, chefen for opdagelsespolitiet ved, hvad det drejer sig om. Han har selv givet mig lov til at ringe ham op … Ja så, han er ikke til stede? Hvem har jeg den ære at tale med? Er det hr. politiinspektør Gourel? Det forekommer mig, hr. Gourel, at De var til stede i går, da jeg talte med hr. Lenormand? … Nå ja, der er sket det samme i dag igen. Der har været nogen i mine værelser. Og hvis De så herover med det samme, kunne De måske opdage noget … finde et eller andet spor … Om en times tid eller to? … Ja, fuldkommen sikker … De behøver kun at spørge efter herren på nr. 415. Endnu en gang tak!"

Rudolf Kesselbach – Diamantkongen, som man kaldte ham, eller *Mogulen fra Kap*, som et andet af hans tilnavne lød – opholdt sig på gennemrejse i Paris. Mangemillionæren Rudolf Kesselbach – man anslog hans formue til over hundrede millioner – havde nu i en uge boet på fjerde etage i Paladshotellet i "værelse" nr. 415; der var for resten tre værelser; de to største, salonen og soveværelset, lå til højre og havde udsigt over avenuen; det tredje, til venstre, benyttedes af sekretæren Chapman og vendte ud til *Rue de Judée*.

Efter dette rum fulgte fem værelser, der var forbeholdt fru Kesselbach, som for øjeblikket opholdt sig i Monte Carlo, men som skulle træffe sin mand her, så snart han bad hende om at komme.

Rudolf Kesselbach gik et par minutter op og ned ad gulvet med en bekymret mine. Han var en endnu ung, høj mand med et rødmosset ansigt; hans lyse, drømmende blå øjne, som lyste gennem guldbrillerne, gav ham et blidt og undseligt udtryk, der stak stærkt af mod den energi, der prægede hans brede pande og kraftige kæbeparti.

Han gik hen mod vinduet; det var lukket. Og for resten, hvordan skulle nogen have kunnet komme ind gennem det? Den særlige balkon, som hørte til hans lejlighed, stoppede op til højre; og til venstre var den adskilt fra balkonerne ud til Rue de Judée ved en stenmur.

Han gik ind i sit soveværelse; det stod ikke i forbindelse med naboværelserne. Han begav sig ind i sin sekretærs værelse; den dør som førte ind til de fem stuer, der var forbeholdt fru Kesselbach, var låset, og slåen var skudt for.

"Jeg begriber det ikke, Chapman. Her konstaterer jeg gang på gang ting, som De dog må indrømme ser temmelig besynderlige ud. I går var det min stok, man havde flyttet ... i forgårs havde ganske bestemt nogen fingereret ved mine papirer ... og alligevel, hvordan er det muligt?"

"Det *er* umuligt, hr. Kesselbach," udbrød Chapman, på hvis rolige, retskafne ansigt man ikke læste den mindste uro. "Det er alt sammen indbildning ... De har intet bevis, kun anelser. Jeg ved da, man kan ikke komme ind i lejligheden uden gennem forværelset; og forresten lod De jo samme dag, De kom hertil, fremstille en særlig nøgle; og Deres tjener Edwards er den eneste, som har mage til den. Har De da ikke tillid til ham?"

"Jo, det ved Gud, jeg har. Han har jo været i min tjeneste i ti år ... Men Edwards spiser frokost samtidig med os: det er en

fejl. For fremtiden får han ikke lov til at gå ned, før vi kommer op."

Chapman trak let på skuldrene. Hans herre begyndte at blive lidt sær med alle sine gådefulde ængstelser. Hvilken fare udsatte han sig for i et hotel, når han aldrig havde hverken værdigenstande eller nogen større pengesum på sig eller i sine gemmer?

De hørte nogen åbne døren ud til vestibulen. Det var Edwards.

Hr. Kesselbach kaldte på ham.

"Du har dit liberi på, Edwards? Nå, det er godt. Jeg venter ingen besøg i dag, Edwards ... eller jo, jeg venter ét besøg, nemlig hr. Gourel. Gå ud og bliv i vestibulen og hold øje med døren. Hr. Chapman og jeg har meget arbejde, der skal gøres."

Det meget arbejde varede nogle minutter, og bestod i, at hr. Kesselbach undersøgte sin post, løb tre eller fire breve igennem og bestemte, hvad der skulle svares på dem. Men pludselig opdagede Chapman, som sad og ventede med pennen i hånden, at hr. Kesselbach havde sine tanker andre steder end ved sin post.

Han holdt en sort nål, der var krummet som en fiskekrog, mellem sine fingre og betragtede den opmærksomt.

"Chapman," sagde han, "her skal De se, hvad jeg har fundet på bordet. Det er klart, at den betyder noget, denne bøjede nål. Det er da et bevis, det må dog kunne overbevise Dem. Nu kan De ikke længere påstå, at der ikke har været uvedkommende herinde. For jeg ved da, at denne nål kan ikke være kommet her ind af sig selv."

"Det kan den sikkert ikke," svarede sekretæren. "Den er kommet her ind sammen med mig."

"Hvad behager?"

"Ja, det er en nål, jeg havde fæstet mit halstørklæde sammen med. Jeg tog den ud i går aftes, mens De læste, og jeg sad og bøjede den i tanker."

Hr. Kesselbachs ansigt antog et temmelig ærgerligt udtryk. Han rejste sig, tog nogle skridt hen over gulvet og blev så stående.

"De ler naturligvis ad mig, Chapman ... og De har ret. Jeg nægter det slet ikke, jeg er blevet en smule ... excentrisk siden min sidste rejse til Kap. Det kommer af ... ja, De ved jo slet ikke noget om min sidste plan ... en gigantisk idé ... et uhyre omfattende foretagende ... endnu ser jeg det kun i fremtidens tåge, men det skal nok få klarhed og liv ... og det bliver kolossalt. Å, Chapman, De kan slet ikke forestille Dem det ... Hvad bryder jeg mig om penge? Dem har jeg ... dem har jeg såmænd mere end nok af. Men dette her, det betyder meget mere, det betyder indflydelse, magt, myndighed. Hvis virkeligheden kommer til at svare til mine drømme, så vil jeg ikke længere kun være Kaps mogul, så bliver jeg herre også over andre riger ... og Rudolf Kesselbach, søn af kobbersmeden i Augsburg, skal komme til at gå side om side med adskillige folk, som hidtil har behandlet ham nedladende ... ja, han skal endda stige højere end dem, Chapman, han skal stige højere, vær vis på det ... hvis blot ..."

Han holdt pludselig inde og så på Chapman, som om han var bange for at have sagt for meget; men alligevel fortsatte han, henrevet af sin begejstring:

"Nu kan De måske forstå grunden til min ængstelse, Chapman ... her i denne hjerne er en idé, som er meget værd ... måske har man fået færten af denne idé og søger at aflure mig den ... ja, det er jeg overbevist om ..."

Der lød en kimen.

"Telefonen," sagde Chapman.

Kesselbach mumlede:

"Skulle det tilfældigvis være ...?"

Han greb hørerøret.

"Hallo! Hvem, siger De? Obersten ...? Ja så, vel, jo, det er mig ... Er der noget nyt? Ja, så skal jeg vente på Dem. De kommer med en af Deres folk? Vist så, ja ... Hallo! Nej, vi skal ikke blive forstyrret, jeg skal give de nødvendige ordrer ... Er det da så vigtigt? ... Ja, som jeg siger, jeg skal give udtrykkelig instruks ... min sekretær og min tjener skal passe på døren, ingen kommer ind. De kender jo vejen, ikke sandt? Godt, spild så ikke et minut."

Han hængte røret op og sagde:

"Chapman, her kommer to herrer ... ja, to herrer ... Edwards viser dem herind ..."

"Jamen ... hr. Gourel, politiinspektøren?"

"Han kommer senere, om en times tid ... Og for resten må de gerne træffe sammen. Sig altså til Edwards, at han straks går ned i kontoret og giver besked. Jeg er ikke hjemme for nogen, undtagen for disse to herrer, obersten og hans ven, og så hr. Gourel. De andre kan indskrive deres navne i bogen."

Chapman gjorde, som han havde fået besked på. Da han vendte tilbage, så han hr. Kesselbach stå med en sort safiansmappe, eller rettere sagt et lille etui, der rimeligvis var

tomt, og som var genstand for grundige overvejelser. Han lod ikke til at kunne blive enig med sig selv om, hvor han skulle gøre af det. Skulle han stikke det i lommen eller gemme det et andet sted?

Til sidst gik han hen til kaminen og kastede etuiet ned i sin rejsetaske.

"Lad os så blive færdige med posten, Chapman. Vi har ti minutter. Å, der er brev fra fru Kesselbach. Hvor kan det være, De ikke har underrettet mig om det, Chapman? De kender da hendes skrift?"

Han lagde ikke skjul på den bevægelse, der greb ham, da han berørte og betragtede dette ark papir, som hans hustru havde holdt imellem sine fingre, som hendes øjne havde dvælet på, og som ligesom lidt af hendes væsen endnu hang ved.

Han indåndede brevets duft, og da han havde åbnet det, læste han det langsomt, halvhøjt, så at Chapman hørte nogle brudstykker:

"En smule træt ... jeg forlader ikke mit værelse ... jeg keder mig ... hvornår må jeg dog rejse til dig? Dit telegram skal være velkomment ..."

"De telegraferede jo i morges, Chapman? Så kan fru Kesselbach være her i morgen, onsdag."

Han lod helt munter, som om byrden af hans forretninger pludselig var blevet lettere, og som han var blevet befriet for al sin ængstelse. Han gned sig i hænderne og trak vejret dybt, som en stærk mand, der er sikker på at have held med sig, som en lykkelig mand, der er herre over skæbnen og mand for at bide fra sig.

"Der ringede, Chapman! Der var nogen, der ringede i vestibulen. Gå og se efter."

Men Edwards trådte ind og sagde:

"Der er to herrer, som spørger efter herren. Det er dem, som ..."

"Jeg ved det. Er de dér ude i forværelset?"

"Ja, herre."

"Lås døren til forværelset, og luk ikke op for andre end hr. Gourel, inspektøren i opdagelsespolitiet. Vil De, Chapman, gå ud til disse herrer og sige til dem, at jeg ønsker først at tale med obersten ... med obersten alene."

Edwards og Chapman gik og lukkede døren til salonen efter sig. Rudolf Kesselbach gik hen til vinduet og støttede sin pande mod ruden.

Udenfor, lige under ham, rullede vogne og automobiler afsted i to parallelle rækker, udenom de to spadserestier i midten. Messing og lakering strålede i det klare forårssolskin; et grønt skær bredte sig over træerne, og knopperne på de ægte kastanjetræer begyndte allerede at udfolde deres små, spæde blade.

"Hvad bestiller dog Chapman?" tænkte Kesselbach. "Sikken en tid, han bruger til at parlamentere med dem!"

Han tog en cigaret på bordet, tændte den og tog nogle drag af den. Der undslap ham et let skrig. Tæt ved ham stod en mand, som han ikke kendte.

Han trådte et skridt tilbage.

"Hvem er De?"

Manden, der var korrekt og nærmest elegant klædt og havde sort hår, moustache og stikkende øjne, sagde smilende:

"Hvem jeg er? Jeg er naturligvis obersten ..."

"Nej, nej, den mand, jeg kalder således, og som har skrevet til mig under dette mærke ... efter aftale ... det er ikke Dem."

"Jo vist, jo vist ... den anden var kun ... Men ser De, min kære hr. Kesselbach, alt det ligger der jo ingen vægt på. Hovedsagen er, at *jeg*, jeg er ... mig selv. Og jeg sværger Dem til, at dét er jeg."

"Jamen, min herre, Deres navn ..."

"Obersten ... indtil jeg får ny ordre."

En stærkere og stærkere frygt bemægtigede sig hr. Kesselbach. Hvem var denne mand? Og hvad ville han ham?

Han kaldte:

"Chapman!"

"Hvor pokker falder det Dem ind at kalde på nogen? Har De ikke nok i mit selskab?"

"Chapman!" gentog hr. Kesselbach. "Chapman! Edwards!"

"Chapman! Edwards!" råbte nu også den ubekendte. "Hvad bestiller I dog, kære venner? Der bliver kaldt på jer!"

"Min herre, jeg beder Dem om ... jeg *befaler* Dem at lade mig komme forbi."

"Men min kære herre, hvem forhindrer Dem i det?"

Han trådte høfligt til side. Hr. Kesselbach gik hen imod døren, åbnede den, og fo'r voldsomt tilbage. Foran denne dør stod der en anden mand med en revolver i hånden.

Han fremstammede:

"Edwards ... Chap..."

Han fuldendte ikke navnet. I en krog af forværelset havde han fået øje på sin sekretær og sin tjener, der lå udstrakt ved hinandens side, kneblede og bagbundne.

Uagtet hr. Kesselbach af naturen var ængstelig og letmodtagelig, var han dog en modig mand, og følelsen af den overhængende fare var så langt fra at gøre ham modløs, at den tværtimod gengav ham hele hans spændkraft og hele hans energi.

Mens han stadig lod, som om han var bange, målløs af skræk, trak han sig tilbage til kaminen og lænede sig mod væggen. Hans finger famlede efter den elektriske klokke. Han fandt den og trykkede længe på knappen.

"Nå, og så?" sagde den ubekendte.

Hr. Kesselbach blev stående op mod væggen uden at svare.

"Og hvad så? De håber vel, at der vil komme nogen, at hele hotellet er i oprør, fordi De har trykket på den knap? Men vend Dem dog om, bedste hr. Kesselbach, så vil De se, at tråden er skåret over."

Hr. Kesselbach vendte sig hurtigt, som om han ville se efter; men med en lynsnar bevægelse greb han sin rejsetaske, stak hånden ned i den, trak en revolver frem, sigtede på manden og trykkede af.

"Det var fandens!" sagde manden. "Lader De da Deres våben med luft og tavshed?"

For anden gang lød der et smæld fra hanen, og endnu engang. Men der lød ikke noget skud.

"Der er tre skud endnu, du konge af Kap! Jeg er ikke tilfreds, før jeg har fået alle seks kugler i kroppen. Hvad for noget? De vil ikke mere? Komedien begyndte ellers så godt."

Han greb en stol ved dens ryg, drejede den, satte sig ugenert overskrævs på den og pegede på en lænestol.

"Vær dog så god at sætte Dem, kære hr. Kesselbach, og lad, som om De var hjemme. Vil De have en cigaret? Jeg for min part skal ingen have. Jeg holder mere af cigarer."

Der stod en kasse cigarer på bordet. Han udsøgte sig en lys, smukt formet *Upmann*, tændte den og bukkede.

"Må jeg takke Dem. Det er en fortrinlig cigar. Og lad os så tale sammen, hvis De ikke har noget imod det."

Rudolf Kesselbach hørte forbavset på ham. Hvem var dog denne løjerlige fremtoning? Da han så ham sidde dér så fredsommelig og så snaksom, blev han lidt efter lidt selv roligere og begyndte at tro, at han kunne redde sig uden at gribe til voldsomme midler.

Han trak en tegnebog op af sin lomme, åbnede den, tog en temmelig anselig bunke sedler frem og spurgte:

"Hvor meget?"

Den anden betragtede ham med en forbløffet mine, som om han havde vanskeligt ved at forstå ham. Et øjeblik efter kaldte han:

"Marco!"

Manden med revolveren trådte nærmere.

"Marco, Hans Højvelbårenhed tilbyder dig nogle små lapper for venskabs skyld. Tag imod dem, Marco."

Marco holdt stadig sin revolver i højre hånd og sigtede på hr. Kesselbach; samtidig rakte han sin venstre hånd frem, tog imod sedlerne, og trak sig atter tilbage.

"Da dette spørgsmål nu er ordnet efter Deres ønske," sagde den ubekendte, "lad os så komme til formålet med mit besøg. Jeg skal udtrykke mig kort og tydeligt. Jeg ønsker to ting. For det første en lille sort safiansmappe, som De i almindelighed

bærer hos Dem. Dernæst et lille ibenholtsskrin, som endnu i går befandt sig i rejsetasken. Lad os tage én ting ad gangen. Safiansmappen?"

"Brændt."

Den ubekendte trak øjenbrynene sammen. Hans tanke gled åbenbart tilbage til de gode tider, da man rådede over ufejlbarlige midler til at få munden på gled på folk, der vægrede sig ved at tale.

"Lad så være; det får vi at se. Og ibenholtsskrinet?"

"Brændt."

"Ja så," brummede han, "De morer Dem nok med at dreje mig en knap, min brave ven ... det kommer til at koste Dem livet."

Han greb ham hårdt i armen og holdt ham fast.

"I går, Rudolf Kesselbach, i går gik De ind i Crédit Lyonnais på Boulevard des Italiens, og De holdt en pakke skjult under Deres overfrakke. De lejede en boks ... eller for at være ganske nøjagtig: boks nr. 16, niende række. Da De havde skrevet under og betalt, gik De ned i kælderen, og da De kom op igen, havde De ikke længere Deres pakke. Er det rigtigt?"

"Fuldkommen rigtigt."

"Altså ligger skrinet og mappen i Crédit Lyonnais."

"Nej!"

"Giv mig nøglen til Deres boks."

"Nej!"

"Marco!"

Marco sprang til.

"Få det så besørget, Marco. Den firdobbelte knude."

Førend Rudolf Kesselbach kunne få tid til at sætte sig til modværge, blev han snøret ind i et reb, så han ikke kunne

komme til at slå fra sig. Hans arme blev bundet fast sammen på hans ryg, hans overkrop blev tøjret til lænestolen, og hans ben blev omviklet med bånd ligesom benene på en mumie.

"Undersøg hans lommer, Marco."

Marco undersøgte ham. To minutter efter rakte han sin chef en lille flad, forniklet nøgle, som bar tallene 16 og 9.

"Udmærket. Safiansmappen er der ikke?"

"Nej, herre."

"Så er den i boksen. Hr. Kesselbach, vær så venlig at sige mig det hemmelige tegn, som sætter én i stand til at åbne låsen."

"Nej."

"De vil ikke?"

"Nej."

"Marco!"

"Herre?"

"Sæt mundingen af din revolver for denne herres tinding."

"Det er besørget."

"Læg fingeren på aftrækkeren."

"Skal ske."

"Nu spørger jeg Dem, Kesselbach, har De nu besluttet Dem til at tale?"

"Nej."

"Jeg giver Dem ti sekunder, ikke ét mere. Marco!"

"Herre?"

"Om ti sekunder blæser du hjernen ud af hovedet på den herre."

"Javel."

"Nu tæller jeg, Kesselbach. En, to, tre, fire, fem, seks ..."

Rudolf Kesselbach gjorde et tegn.

"De vil tale?"

"Ja."

"Det er på høje tid. Nå, tegnet altså – det ord, som lukker låsen op?"

"*Dolor*."

"Dolor, det betyder smerte ... hedder fru Kesselbach ikke Dolores? Nå, lille Marco, så gør du sådan, som vi har aftalt. Du tager jo ikke fejl, vel? Jeg skal gentage det for dig. Du træffer Jérôme ved omnibuskontoret, du overgiver ham nøglen og opgiver ham det hemmelige ord: Dolor. Så går I sammen til Crédit Lyonnais. Jérôme går alene ind, skriver under på identitetsbeviset, går ned i kælderen og tager med sig, rub og stub, hvad han finder i boksen. Du har forstået det, ikke sandt?"

"Ja, herre. Men hvis han nu tilfældigvis ikke kan få boksen åbnet; hvis ordet *dolor* ..."

"Ti stille, Marco. Når du kommer ud fra Crédit Lyonnais, forlader du Jérôme, går hjem til dig selv, og fortæller mig i telefonen, hvordan det er gået med jeres arbejde. Hvis ordet "*dolor*" tilfældigvis ikke sætter jer i stand til at åbne låsen, så får vi to, min ven Rudolf Kesselbach og jeg, os endnu en passiar, og det bliver den uigenkaldeligt sidste. Kesselbach, De er jo ganske sikker på, at De ikke har taget fejl?"

"Ja."

"De regner altså med, at der ikke vil blive søgt ordentligt efter. Det får vi nu at se. Pil af, Marco."

"Jamen De selv, herre?"

"Jeg bliver her. Å, vær bare ikke bange. Jeg har aldrig løbet så ringe risiko. Ikke sandt, Kesselbach, der er jo givet udtrykkelig instruks?"

"Ja."

"For pokker, De siger det så underfundigt. Skulle De bare have prøvet på at vinde tid? Jeg skulle med andre ord blive fanget her i en fælde som en idiot?"

Han tænkte sig om, så stift på sin fange, og sagde så:

"Nej, det er ikke muligt ... Vi vil ikke blive forstyrret ..."

Han havde ikke fået talt ud, da klokken ringede ude i forværelset.

Han pressede sin hånd voldsomt imod Rudolf Kesselbachs mund.

"Å, De gamle rævepels, De venter en eller anden."

Fangens øjne strålede af håb. Man hørte ham le hånligt bag den hånd, der stoppede munden på ham.

Manden skælvede af raseri.

"De tier ... ellers kvæler jeg Dem. Kom her, Marco, giv ham en knebel i munden. Skynd dig – sådan."

Der blev ringet på ny. Han råbte, som om det var ham, der var Rudolf Kesselbach, og som om Edwards endnu var der:

"Men så luk dog op, Edwards!"

Derpå gik han sagte ud i forstuen, pegede på sekretæren og tjeneren, og hviskede:

"Marco, hjælp mig at slæbe dem dér ind i soveværelset, så at man ikke får dem at se."

Han tog selv sekretæren, Marco slæbte af med tjeneren.

"Godt," sagde han, "vend så tilbage til salonen."

Han fulgte selv bagefter, gik så igen ud i forværelset, og sagde meget højt, i en forbavset tone:

"Ja, men Deres tjener er her jo ikke, hr. Kesselbach ... nej, nej, lad Dem ikke forstyrre; skriv blot Deres brev færdigt. Jeg skal

selv lukke op."

Og han åbnede ganske roligt yderdøren.

"Bor hr. Kesselbach her?" spurgte den fremmede.

Det var en hel kolos, der stod derude – med et bredt, muntert ansigt og livlige øjne; han stod og vuggede frem og tilbage, snart på det ene ben, snart på det andet, og drejede hatteskyggen mellem sine hænder.

"Ja rigtigt, det er her," svarede den ubekendte. "Hvem må jeg melde?"

"Hr. Kesselbach har telefoneret ... han venter mig."

"Å, det er Dem ... nu skal jeg sige det. Vil De have tålmodighed et øjeblik, så skal hr. Kesselbach straks tale med Dem."

Han havde den dristighed at lade den fremmede blive stående dér på dørtærsklen til forværelset ... på et sted, hvorfra han, når døren var åben, kunne overse en del af salonen. Så gik han ganske langsomt ind, uden så meget som at vende sig om, trådte hen til sin medskyldige, der stod ved siden af hr. Kesselbach, og sagde til ham:

"Vi er fortabt. Det er Gourel, fra opdagelsespolitiet ..."

Den anden greb om sin kniv.

Men han greb ham i armen:

"Nu ingen dumheder, om jeg må bede. Jeg har en idé. Men for Guds skyld, forstå mig nu vel, Marco, og tal i rette tid – tal, *som om du var Kesselbach*. Forstår du, Marco ... *Du* er Kesselbach."

Han talte så koldblodigt og med en så imponerende myndighed, at Marco uden videre forklaring forstod, at han skulle spille Kesselbachs rolle; og han sagde så højt, at han var sikker på at blive hørt:

"De må have mig undskyldt, min kære. Sig til hr. Gourel, at jeg er meget ked af det, men jeg sidder i arbejde til op over ørene ... Jeg skal tage imod ham i morgen tidlig klokken ni, ja, klokken ni præcis."

"Godt," hviskede den anden. "Rør dig nu ikke af pletten."

Han gik ud i forværelset. Gourel stod og ventede. Han sagde til ham:

"Hr. Kesselbach beder Dem undskylde. Han er ved at lægge sidste hånd på et vigtigt arbejde. Ville det være Dem muligt at komme i morgen tidlig klokken ni?"

Der blev et øjebliks tavshed. Gourel lod til at være overrasket og føle en ubestemt mistanke.

Mandens hånd greb om noget nede på bunden af hans lomme; blot en mistænkelig bevægelse, og han ville slå til.

Men omsider sagde Gourel:

"Nå, lad gå ... i morgen klokken ni. Men jeg må sige ... nå ja, jeg skal komme klokken ni."

Han satte hatten på og fjernede sig gennem korridoren.

Inde i salonen brast Marco i latter.

"Det var rask besørget, herre. Jeg skal love for, at De har kørt ordentligt rundt med ham."

"Af sted med dig, Marco, du må følge efter ham. Hvis han går ud af hotellet, så se at træffe Jérôme ved omnibuskontoret, sådan som vi aftalte ... og telefonér."

Marco skyndte sig ud.

Manden greb en karaffel på kaminen, skænkede sig et stort glas vand, som han tømte i et drag – vædede sit lommetørklæde, badede sin pande, der var dækket med sved ... satte sig så overfor sin fange og sagde med forstilt høflighed:

"Det er nok på tide, at jeg forestiller mig for Dem, hr. Kesselbach."

Man trak et kort op af lommen og sagde:

"Arsène Lupin, gentlemantyv."

2

Den navnkundige eventyrers navn syntes at gøre et udmærket indtryk på hr. Kesselbach. Det undgik ikke Lupins opmærksomhed, og han udbrød:

"Å, min kære hr. Kesselbach. Nu trækker De nok vejret friere! Arsène er en hensynsfuld tyv, han holder ikke af blodsudgydelse, han har aldrig begået anden forbrydelse end at tilegne sig næstens gods … og det er jo kun småsynder, ikke sandt? De siger til Dem selv, at han ikke vil bebyrde sin samvittighed med et unyttigt mord. Meget vel. Men ville det virkelig være unyttigt at skaffe Dem af vejen? Det er hele spørgsmålet. For øjeblikket giver jeg Dem mit ord på, at jeg ikke spøger. Hør nu efter, kammerat!"

Han gik hen til lænestolen, befriede fangen for kneblen og sagde langsomt med eftertryk på hvert ord:

"Hr. Kesselbach! Samme dag, De kom til Paris, satte De Dem i forbindelse med en vis Barbareux, direktør for et hemmeligt oplysningsbureau; og da De handlede uden Deres sekretær Chapmans vidende, kaldte hr. Barbareux sig for 'Obersten', når han henvendte sig til Dem, enten pr. brev eller gennem telefonen. Lad mig straks sige dig, at Barbareux er den hæderligste mand af verden. Men jeg er så heldig at tælle en af hans underordnede mellem mine bedste venner. På den måde kom jeg under vejr med Deres bevæggrund til at henvende dig til Barbareux, og på den måde kom jeg til at beskæftige mig med Dem og til, ved hjælp af falske nøgler, at foretage nogle

små husundersøgelser hos Dem ... uden for resten at finde det, jeg søgte."

Han sænkede stemmen, stirrede sin fange forskende lige i øjnene for at læse hans skjulte tanker, og fortsatte:

"Hr. Kesselbach, De har overdraget Barbareux at søge i Paris' mørkeste kroge efter en mand, som bærer eller har båret navnet Pierre Leduc, og hvis signalement i store træk er følgende: Fireogtres tommer høj, lyst overskæg. Særligt kendetegn: Som følge af et sår har han mistet det yderste led på venstre hånds lillefinger. Desuden har han et næsten udvisket ar på højre kind. Det lader til at være af uhyre vigtighed for Dem at få fat på denne mand, hr. Kesselbach; det ser ud til at kunne bringe Dem stor fordel. Hvem er denne mand?"

"Jeg ved det ikke."

Dette svar kom afgjort, uden betænkning. Vidste han det, eller vidste han det ikke? Det kunne være lige meget. Hovedsagen var, at han var fast bestemt på ikke at svare.

"Lad så være," sagde hans modstander. "Men De er i besiddelse af mere nøjagtige oplysninger om ham end dem, De har meddelt Barbareux?"

"Ikke spor."

"De lyver, hr. Kesselbach. To gange har De i Barbareux' nærværelse undersøgt nogle papirer, som var låset ned i safiansetuiet."

"Det er rigtigt nok."

"Nå, og dette etui?"

"Brændt."

Lupin skælvede af raseri. Det var åbenbart, at tanken om torturen og de fordele, den frembød, igen fo'r igennem hans

hjerne.

"Brændt? Nå, men så skrinet ... tilstå i det mindste, at det befinder sig i Crédit Lyonnais?"

"Ja."

"Og hvad indeholder det?"

"To hundrede af de smukkeste diamanter i min privatsamling."

Denne oplysning lod ingenlunde til at mishage eventyreren.

"Aha! To hundrede af de smukkeste diamanter! Men, kære ven, det er jo en formue! Ja, De smiler ad mine ord ... for Dem er det en bagatel. Og Deres hemmelighed er mere værd end som så ... for Dem, ja. Men for mig? ..."

Han tog en cigar, rev en tændstik af og lod den i tanker gå ud igen; i nogen tid sad han tankefuld og ubevægelig.

Minut gik efter minut.

Så gav han sig til at le.

"De håber nok på, at ekspeditionen skal mislykkes, og at de ikke kan få boksen lukket op? Det er muligt, min gamle ven. Men så bliver jeg nødt til at gøre mig betalt for min ulejlighed. Jeg er ikke kommet herhen for at se, hvordan De tager Dem ud i en lænestol. På den ene side diamanterne, hvis der altså er diamanter ... på den anden side safiansetuiet ... det er et vanskeligt valg."

Han så på sit ur.

"En halv time ... Gid Fanden havde det! Det lader til, at skæbnen gør sig kostbar ... Men gør nu ikke løjer med mig, hr. Kesselbach. Jeg giver Dem en ærlig mands ord på, at jeg har ikke i sinde at vende hjem med uforrettet sag. Nå, endelig!"

Det var telefonen, der ringede. Lupin greb ivrigt hørerøret, fordrejede sin stemme og efterlignede sin fanges hårde udtale:

"Ja, det er mig, Rudolf Kesselbach … meget vel, frøken, vil De sætte mig i forbindelse … Er det dig, Marco? Ja vist … nå, og det er gået godt? Det var jo udmærket … Det hele gik glat? Du er en knop, min dreng … Hvad har I så fundet? Ibenholtsskrinet … ikke andet? Ingen papirer? … Ser man det! … Nå og i skrinet? … Er de smukke, disse diamanter? … Ja, det har du ret i … Vent et minut, Marco, mens jeg tænker mig om … ser du, alt dette her … du skulle bare vide … Å, vent lidt, rør dig ikke af pletten, bliv stående ved apparatet."

Han vendte sig om.

"Hr. Kesselbach, De sætter pris på Deres diamanter?"

"Ja."

"Vil De købe dem af mig?"

"Måske."

"Hvor meget vil De give? Fem hundrede tusind?"

"Fem hundrede tusind … ja."

"Der er bare en hage ved sagen … hvordan skal vi få udvekslet diamanterne og pengene? En bankanvisning? Nej, De ville tage mig ved næsen … eller jeg ville tage Dem ved næsen … nej, hør nu hellere. I overmorgen tidlig går De hen i Lyonnais, tager fem hundrede tusindfrancsedler med Dem, og går en tur i skoven ved Auteuil … jeg skal have diamanterne hos mig, i en pose, det er mere bekvemt … Skrinet er alt for iøjnefaldende."

"Nej, nej," fo'r Kesselbach op, "skrinet … jeg vil have det alt sammen."

"Oho," sagde Lupin og brast i latter, "der gik De i fælden. Diamanterne, dem blæser De ad … De kan altid skaffe Dem

andre ... men skrinet er De lige så øm over som over Deres eget skind. Godt, De skal få Deres skrin, så sandt jeg hedder Arsène ... De skal få det i morgen tidlig med pakkeposten."

Han gik igen til telefonen.

"Marco, har du skrinet ved hånden? Er der noget mærkeligt ved det? Ibentræ, indlagt med elfenben ... javist, jeg kender den slags ... ægte japansk pariserarbejde fra Faubourg St. Antoine ... ikke noget mærke? Aha, en lille rund seddel med blå kant og et nummer ... ja vist, det er en forretningsbetegnelse ... det er uden betydning. Nå, men bunden i skrinet ... er den tyk? Ikke videre tyk ... det var fandens, så er der ingen dobbelt bund, altså. Hør Marco, se en gang lidt nøjere på disse elfenbensindlægninger foroven ... eller hellere ... nej, i låget."

Han udstødte et glædesråb.

"Låget, dér er det, Marco! Kesselbach blinkede med øjet ... det er dér, tampen brænder! Oho, gamle Kesselbach, lagde De ikke mærke til, at jeg skelede hen til Dem? Det var da lumpent, at De skulle være så ubetænksom!"

Han henvendte sig igen til Marco:

"Nå, hvad har du så fundet? Et spejl inden i låget? Kan det skydes til side? Er der nogen fuger i det? Ikke ... godt! Så slå det i stykker ... Ja vist, ja, jeg siger, at du skal slå det i stykker. Der er jo ikke spor af grund til at sætte det spejl dér – det er sat ind i en bestemt hensigt."

Han blev utålmodig.

"Bland dig ikke i, hvad der ikke vedkommer dig, dit fæhoved ... gør bare, som jeg siger."

Han må have hørt den støj, det gjorde ved den anden ende af tråden, da Marco slog spejlet itu, for han udbrød triumferende:

"Sagde jeg det ikke nok, hr. Kesselbach, at vi ville gøre et godt bytte? Hallo! Hvad er der bagved? Nå? ... Et brev? Hurra! Alle Kaps diamanter og fyrens hemmelighed oven i købet!"

Han tog det andet hørerør af krogen, trykkede de to rør tæt ind mod sine ører og vedblev:

"Læs det højt, Marco, – læs langsomt ... først udskriften på konvolutten ... Godt, gentag det en gang."

Og han gentog selv:

"Afskrift af det brev, der findes i den sorte safiansmappe."

"Ikke videre? Riv så konvolutten op, Marco. De tillader nok, hr. Kesselbach? Det er ikke videre korrekt, men hvad ... Værsgo, Marco, hr. Kesselbach giver dig lov. Der er et brev? Godt, læs det op."

Han stod lidt og lyttede, så gav han sig til at le.

"For pokker, det er ikke svært at finde ud af. Vent lidt, nu skal jeg samle hovedpunkterne. Et almindeligt ark papir, der er foldet to gange sammen, og hvis folder er ganske nye ... godt. Foroven til højre på dette ark papir står følgende ord: 64 tommer, der mangler et stykke af venstre hånds lillefinger osv. Ja, det er signalementet på hr. Pierre Leduc. Det er Kesselbachs håndskrift. Ikke sandt? Godt ... Og midt på arket står dette ord med store, trykte bogstaver:

APOON.

Marco, min ven, du lader papiret ligge ganske roligt, du rører hverken ved skrinet eller ved diamanterne ... Om ti minutter skal jeg være færdig med min mand. Om tyve minutter skal jeg

være hos dig ... Å, det er sandt, har du sendt automobilet tilbage til mig? ... Ja vist, ja, lige med det samme."

– Han hang hørerørene på plads, gik først ud i forstuen og derpå ind i soveværelset, forvissede sig om, at sekretæren og tjeneren ikke havde løst deres bånd, og at de på den anden side ikke var udsat for at blive kvalt af deres knebler. Derpå satte han sig atter overfor sin fange.

Der var et bestemt, uforsonligt udtryk i hans ansigt.

"Nu er det ikke længere tid til at le, Kesselbach. Hvis De ikke taler, så bliver det så meget værre for Dem. Har De bestemt Dem?"

"Til hvad?"

"Nu ingen dumheder. Sig, hvad De ved."

"Jeg ved intet."

"De lyver. Hvad betyder dette ord *Apoon*?"

"Hvis jeg vidste det, ville jeg ikke have skrevet det op."

"Måske. Men hvem eller hvad hentyder det til? Hvad har De skrevet det af efter? Hvor stammer det fra?"

Hr. Kesselbach svarede ikke.

I en mere nervøs og heftig tone fremstødte Lupin:

"Hør nu, Kesselbach; jeg vil gøre Dem et forslag. Så rig og fremragende en mand De end er, kan der dog ikke være synderlig forskel mellem Dem og mig. Sønnen af kobbersmeden i Augsburg og Arsène Lupin, tyvenes fyrste, de må kunne komme overens, uden at nogen af parterne behøver at skamme sig over det. Jeg stjæler rundt om i folks lejligheder ... De stjæler på Børsen. Det er hip som hap. Nå ja, Kesselbach ... lad os så gå i kompagni om denne historie. Jeg trænger til Dem, fordi jeg ingen ting ved. De trænger til mig,

fordi De ingen vegne kan komme på egen hånd. Barbareux er et fæ. Jeg derimod, jeg er Lupin. Går De ind på det?"

Efter et øjebliks tavshed trængte Lupin ind på ham med skælvende stemme:

"Svar, Kesselbach, går De ind på det? Hvis De siger ja, så skal jeg finde Deres Pierre Leduc til Dem i løbet af 48 timer. For det drejer sig jo om ham, ikke sandt? Det er dér, der er noget at gøre? Men så svar mig dog! Hvad er det med denne person? Hvorfor søger De efter ham? Hvad ved De om ham?"

Han tvang sig pludselig til at være rolig, lagde hånden på tyskerens skulder og sagde koldt:

"Kun ét ord. Ja ... eller nej?"

"Nej."

Arsène Lupin trak et pragtfuldt guldkronometer op af Kesselbachs vestelomme og lagde det på fangens knæ. Han knappede Kesselbachs vest op, smøgede hans skjorte til side og blottede hans bryst; så greb han en dolk, der lå på bordet ved siden af ham, og hvis skaft var af guld med sort emaljetegning, og anbragte dens spids netop på det sted, hvor hjertets slag fik det blottede kød til at skælve.

"For sidste gang?"

"Nej."

"Hr. Kesselbach, klokken er otte minutter i tre. Hvis De ikke har svaret Ja inden disse otte minutter er forløbet, så er De en død mand."

3

Den næste morgen tidlig, nøjagtig på det opgivne klokkeslæt, trådte politiinspektør Gourel ind i Paladshotellet.

Han standsede ikke og benyttede ikke elevatoren, men gik lige op ad trappen. Da han var nået til fjerde etage, drejede han til højre, gennem korridoren, og ringede på ved døren til nr. 415.

Ingen lyd lod sig høre, og han ringede igen. Efter fem-seks frugtesløse forsøg begav han sig til fjerde etages kontor. Dér traf han en overtjener.

"Tør jeg spørge, om jeg træffer hr. Kesselbach? Nu har jeg ringet en halv snes gange."

"Hr. Kesselbach har ikke været hjemme i nat. Vi har ikke set ham siden i går eftermiddags."

"Men hans tjener, hans sekretær?"

"Heller ikke dem har vi set noget til."

"Ingen af dem har altså sovet i hotellet i nat?"

"Sandsynligvis ikke."

"Sandsynligvis! Men det må De dog vide bestemt."

"Hvorfor det? Hr. Kesselbach bor ikke på hotel her, han bor hos sig selv, i sin private lejlighed. Hans opvartning besørges ikke af os, men af hans tjener, og vi kender ikke det mindste til, hvad der foregår hos ham."

"Nej, virkelig? Det må jeg sige ..."

Gourel lod til at være i stor forlegenhed. Han var kommet herhen med nøjagtige ordrer, i et bestemt ærinde, og indenfor disse grænser kunne hans skarpsindighed udfolde sig frit; men

når han kom *udenfor* disse grænser, vidste han ikke, hvordan han skulle bære sig ad.

"Hvis chefen blot var her," mumlede han, "... bare dog chefen var her ..."

Han viste portieren sit kort og sagde, hvem han var. Så spurgte han, for dog at sige noget:

"De har altså ikke set dem vende tilbage?"

"Nej."

"Men De har set dem gå ud?"

"Heller ikke."

"Hvordan kan De så vide, at de er gået ud?"

"Det ved jeg fra en herre, som aflagde besøg på 415 i går eftermiddags."

"En herre med brunt overskæg?"

"Ja. Jeg traf ham, da han gik, omkring ved klokken tre. Han sagde til mig: 'Herrerne på 415 er gået ud. Hr. Kesselbach overnatter i Versailles, i Reservoirs; De kan sende hans post ud til ham der."

"Men hvem var denne herre? I hvilken egenskab gav han denne besked?"

"Det ved jeg ikke."

Gourel blev urolig. Alt dette forekom ham at være temmelig besynderligt.

"Hap De nøglen?"

"Nej. Hr. Kesselbach havde ladet sig lave særlige nøgler."

"Lad os gå derhen og se efter."

Gourel ringede atter voldsomt.

Intet svar. Han var allerede i færd med at gå, da han pludselig bøjede sig ivrigt ned og lagde øret til nøglehullet.

"Hør en gang ... man skulle tro ... ja, min sandten ... det er ikke til at tage fejl af, der er nogen, der klager sig ... og stønner ..."

Han dundrede løs på døren med sin knyttede hånd.

"Jamen, hr. inspektør, De har ingen ret til ..."

"Har jeg ingen ret?!"

Han hamrede endnu stærkere på døren, men det var frugtesløst, at han straks holdt op.

"Hurtigt, skynd Dem at hente en smed."

En af opvarterne løb af sted. Gourel gik støjende frem og tilbage, fuldstændig i vildrede. Tjenerne fra de andre etager stillede sig i smågrupper rundt omkring. Personalet nede fra kontoret kom til, endelig også direktøren. – Gourel udbrød:

"Men hvorfor kan man ikke komme ind fra de tilstødende værelser? Står de ikke i forbindelse med lejligheden?"

"Ja, men på alle dørene er der slå for på begge sider."

"Så telefonerer jeg til opdagelsespolitiet," sagde Gourel, der øjensynlig ikke vidste nogen anden frelse end at henvende sig til sin chef.

"Ja, og til politistationen," sagde en.

"Ja, gerne for mig," svarede han i en tone, som om denne formalitet interesserede ham overmåde lidt.

Da han vendte tilbage fra telefonen, var smeden færdig med at prøve sine nøgler. Den sidste passede til låsen. Gourel trådte skyndsomst ind.

Han løb straks hen til det sted, hvorfra den klagende lyd kom, og stødte på to legemer – sekretæren Chapmans og tjeneren Edwards'. Den ene af dem, Chapman, var det ved stor tålmodighed lykkedes at løsne sin knebel en smule, og han udstødte nogle svage, dumpe grynt. Den anden lod til at sove.

Man befriede dem fra deres bånd. Gourel var meget urolig.

"Og hr. Kesselbach?"

Han gik ind i salonen. Hr. Kesselbach sad i en lænestol ved siden af bordet, snøret fast til dens ryg. Hans hoved var sunket ned mod hans bryst.

"Han er besvimet," sagde Gourel og gik hen til ham. "Han må have udmattet sig ved sine anstrengelser for at komme løs."

Han overskar hurtigt de bånd, der holdt hans skuldre fast. Overkroppen sank forover som en livløs klump. Gourel greb ham om livet, men tumlede tilbage og udstødte et skrig af forfærdelse.

"Jamen, han er jo død! Føl her ... hænderne er kolde og stive, og se på hans øjne!"

En af de andre vovede sig til at sige:

"Han har sandsynligvis fået et apoplektisk anfald ... eller måske er det en blodprop."

"Ja, sikkert, der er ikke spor af noget sår. Han er død en naturlig død."

De lagde liget hen på sofaen og begyndte at trække klæderne af det. Men straks efter så de nogle røde pletter på hans hvide skjorte, og da de havde taget den til side, opdagede de, at blodet løb i en smal stribe ud fra et ganske lille sår dér.

Og på skjorten var et visitkort fæstet med en nål.

Gourel bukkede sig ned. Det var Arsène Lupins kort; også det var ganske blodigt.

Da rettede Gourel sig og sagde myndigt og barsk:

"Her er begået en forbrydelse! Det er Arsène Lupin! ... Ud med jer ... Gå ud alle sammen. Her må ingen blive, hverken i soveværelset eller i salonen. Før disse herrer ind i et andet

værelse og sørg for dem! – Alle sammen ud! ... Og ingen må røre ved noget som helst før chefen kommer!"

4

Arsène Lupin!

Gourel gentog disse to betydningsfulde ord med et aldeles forstenet ansigtsudtryk. De genlød i hans hjerne som en ligklokke. Arsène Lupin! Røvernes konge! Eventyrernes fyrste! Jamen var det da muligt?

"Nej, nej," mumlede han, "det er ikke muligt ... *for han er jo død!*"

Men det var nu spørgsmålet ... var han virkelig død?

Arsène Lupin!

Han blev stående ved siden af liget ... målløs, lamslået ... og han vendte og drejede kortet med en ubestemt angst, som om han var blevet udfordret af et spøgelse. Arsène Lupin! Hvad skulle han gøre? Skulle han handle? Skulle han optage kampen med de hjælpemidler, han selv rådede over? Nej, nej ... det var bedre slet intet at foretage sig. Fejlgreb var uundgåelige, hvis han optog den handske, en så frygtelig modstander havde tilkastet ham. Og ville chefen desuden ikke komme?

Chefen kommer! Denne lille sætning indbefattede hele hemmeligheden ved Gourels karakter. Han var dygtig og udholdende, fuld af mod, erfaren og i besiddelse af en herkulisk legemsstyrke ... men han var af dem, der kun sætter sig i bevægelse, når der er sat dem et mål, og som kun gør deres arbejde godt, når de er kommanderet til det.

Og hvor mange gange mere fremtrædende var denne mangel på initiativ ikke blevet, siden hr. Lenormand havde overtaget hr. Dudouis' plads i opdagelsespolitiets tjeneste! Det var en chef,

hr. Lenormand! Når man arbejdede under ham, var man sikker på at være på den rette vej! Så sikker, at Gourel forholdt sig ubevægelig, så længe chefen ikke havde givet ham et skub fremad.

Men chefen ville komme! Gourel så på sit ur og udregnede nøjagtigt det tidspunkt, da han ville komme. Når nu blot ikke politiassistenten kom ham i forkøbet, og undersøgelsesdommeren, der sikkert allerede var udpeget, eller retslægen kom og nåede et eller andet ubelejligt "resultat", førend chefen havde haft tid til at skaffe sig klarhed over denne sags hovedpunkter!

"Nå, Gourel, hvad står du der dér og drømmer om?"

"Chefen!"

Hr. Lenormand var endnu en ung mand, hvis man skulle dømme efter udtrykket i hans ansigt eller hans øjne, der strålede bag brillerne; men lagde man mærke til hans bøjede ryg, hans tørre, ligesom voksgule hud, hans grånende skæg og hår og hele hans sammenbrudte, usikre, sygelige fremtoning – da syntes han næsten en olding.

Han havde henslæbt sit liv møjsommeligt som regeringskommissær i kolonierne, på de farligste poster. Dér havde han erhvervet sig forskellige febre, en – til trods for hans skrøbelige legeme – ukuelig energi, et hang til at leve i ensomhed, tale lidt og handle i stilhed, en vis folkeskyhed – samt endelig med ét slag en lige så stor som velfortjent berømmelse, som følge af den opsigtvækkende sag med de tre spaniere fra Biskra, da var han henimod halvtreds år gammel.

Man rådede da bod på den uretfærdighed, der var begået imod ham, og til en begyndelse kaldte man ham til Bordeaux, senere blev han vicedirektør i Paris, og endelig – efter hr. Dudouis' død – chef for opdagelsespolitiet. På alle disse poster havde han åbenbaret en så påfaldende opfindsomhed i sine foretagender, så frugtbar en evne til at finde på udveje, så nye og originale egenskaber – og frem for alt havde han nået så afgørende resultater ved sin behandling af fire-fem af de nyeste skandalehistorier, som havde bragt den offentlige mening i oprør – at man stillede hans navn sammen med de allerberømteste politimænds.

Gourel overgav sig straks. Selv blev han chefens højre hånd, Lenormand holdt af ham for hans retskaffenheds og hans ubetingede lydigheds skyld; og han satte hr. Lenormand over alle andre. Han var idealet, guddommen, som ikke kunne tage fejl.

Denne dag syntes hr. Lenormand at være særlig udmattet. Han satte sig træt, og slog skøderne til side på sin frakke – en gammel frakke, der var berømt for sit gammeldags snit og sin olivengrønne farve – løste sit halstørklæde op, – et lige så navnkundigt kastanjebrunt halstørklæde – og mumlede:

"Tal!"

Gourel fortalte alt, hvad han havde set, og alt, hvad han havde fået at vide; og han fortalte kortfattet, som hans chef havde vænnet ham til.

Men da han fremlagde Lupins visitkort, skælvede hr. Lenormand.

"Lupin!" udbrød han.

"Ja, Lupin, det afskum; han er altså kommet på benene igen."

"Så meget bedre, så meget bedre," sagde hr. Lenormand, efter at han havde tænkt sig om et øjeblik.

"Ja, naturligvis, så meget bedre," svarede Gourel, der ikke havde andet at bebrejde sin overordnede, end at han talte alt for lidt, og som derfor holdt meget af at uddybe hans ord – "så meget bedre, for så kommer De dog endelig en gang til at måle Dem med en modstander, der er Dem værdig ... Og Lupin vil finde sin overmand ... Lupin vil blive tilintetgjort ... Lupin ..."

"Søg!" afbrød hr. Lenormand ham.

Det lød, som om det var en jæger, der gav ordre til sin hund.

Og i virkeligheden var det også som en god, kvik og klog støver, at Gourel søgte her for øjnene af sin herre. Hr. Lenormand pegede med sin stok snart på en krog, snart på en lænestol, ganske som man på jagten udpeger en busk eller en tot græs, og Gourel gennemsnusede busken eller græsset med den yderste samvittighedsfuldhed.

"Intet," sagde inspektøren til sidst.

"Ingen ting, som De kan se," brummede hr. Lenormand.

"Det var netop det, jeg ville sige ... jeg ved godt, at De kan få tingene til at tale som mennesker, ja ligefrem som vidner. Det er nu alligevel en smuk forbrydelse, særdeles godt sat i scene af mester Lupin."

"Den første," bemærkede hr. Lenormand.

"Ganske sandt, det er den første. Men den var uundgåelig. Man fører ikke sådan et liv, uden at man en eller anden dag bliver drevet til en forbrydelse af omstændighedernes magt. Hr. Kesselbach bar naturligvis sat sig til modværge ..."

"Nej, for han var bundet."

"Ganske sandt," indrømmede Gourel forbløffet, "og det er dog højst besynderligt ... hvorfor dræbe en modstander, som man allerede har fået bugt med? Men lige meget, hvis jeg havde taget ham ved kraven i går, da vi stod ansigt til ansigt på dørtærsklen til forværelset ..."

Hr. Lenormand var gået ud på balkonen; derpå undersøgte han hr. Kesselbachs soveværelse til højre og forvissede sig om, at vinduerne og dørene var lukkede.

"Vinduerne i disse to værelser var lukkede, da jeg trådte ind," forsikrede Gourel.

"Lukkede eller trukket til?"

"Ingen har rørt ved dem. For resten *var* de lukkede, hr. direktør ..."

De hørte lyden af stemmer og vendte tilbage til salonen. Dér fandt de retslægen i færd med at undersøge liget, og undersøgelsesdommeren, hr. Formerie.

Hr. Formerie udbrød:

"Arsène Lupin! Endelig er jeg da så lykkelig, at en gunstig skæbne stiller mig ansigt til ansigt med denne bandit! Fyren skal få at mærke, hvad jeg duer til! ... Og denne gang drejer det sig om et mord! ... Nu er det os to, mester Lupin."

Hr. Formerie havde ikke glemt den mærkelige begivenhed med prinsessen af Lamballes diadem [Note 1)], og den beundringsværdige måde, hvorpå Lupin havde taget ham ved næsen for nogle år siden. Der gik endnu ry af den sag mellem dommerne. Man lo endnu af den, og hr. Formerie gik og gemte på et berettiget nag og et brændende ønske om at skaffe sig en eklatant oprejsning.

"Forbrydelsen ligger jo klart for dagen," sagde han med sin mest overbeviste mine, "og bevæggrunden vil vi let kunne opdage. Det skal nok gå alt sammen ... Goddag, hr. Lenormand, jeg er henrykt over ..."

Hr. Formerie var aldeles ikke henrykt. Tværtimod var hr. Lenormands nærværelse ham alt andet end behagelig; for opdagelsespolitiets chef lagde ikke synderlig skjul på den ringeagt, han følte for ham.

Han holdt sig imidlertid stiv og vedblev lige højtideligt:

"De mener altså, doktor, at døden er indtrådt for omtrent tolv timer siden, måske mere? Det passer netop med min antagelse ... vi er fuldkommen enige ... Og med hvilket redskab er forbrydelsen begået?"

"En kniv med en meget tynd klinge, hr. undersøgelsesdommer," svarede lægen. "Se her, man har tørret klingen af i den dødes eget lommetørklæde."

"Ja vist, ja vist ... der er et tydeligt mærke af den ... Og nu må vi forhøre hr. Kesselbachs sekretær og tjener. Jeg tvivler ikke om, at dette forhør vil kaste noget lys over sagen."

Chapman, som man havde bragt ind i hans eget værelse, til venstre for salonen, sammen med Edwards, var allerede kommet til kræfter oven på de lidelser, han havde gennemgået. Han fortalte i korte træk, hvad der havde tildraget sig dagen forud, om hvor ængstelig hr. Kesselbach havde været, om hvordan den foregivne oberst havde anmeldt sit besøg, og endelig om det overfald, de havde været genstand for.

"Aha! Ser vi det!" udbrød hr. Formerie. "Der er en medskyldig! Og De hørte hans navn ... Marco, siger De ... det er af stor

vigtighed. Hvis vi havde fat på den medskyldige, ville arbejdet være skredet et godt stykke fremad ..."

"Ja, men vi har ikke fat på ham," dristede hr. Lenormand sig til at sige.

"Vi får at se ... hver ting til sin tid. Og så, hr. Chapman ... denne Marco gik altså ud straks efter, at hr. Gourel havde ringet på?"

"Ja, vi hørte ham gå ud."

"Og efter at han var gået, hørte De ikke mere?"

"Jo ... af og til, men kun utydeligt. Døren var lukket."

"Hvad hørte De da?"

"Vi hørte nogen tale. Denne person ..."

"Kald ham ved hans navn, Arsène Lupin."

"Arsène Lupin må have telefoneret."

"Ja vel; vi må forhøre den af hotelpersonalet, som har passet telefonforbindelsen med byen. Nå, og siden hen, så hørte De også ham gå?"

"Han forvissede sig om, at vi stadigvæk var forsvarligt bundet; et kvarters tid efter gik han ud og låsede døren til forstuen efter sig."

"Ja vist, så snart han havde udført sin forbrydelse. Det er udmærket ... ganske udmærket ... led kæder sig til led ... Og hvad så videre?"

"Ja, derefter har vi ikke hørt noget. Det blev ud på natten ... trætheden overvældede mig. Og jeg faldt i søvn – Edwards ligeså. Det var først i morges ..."

"Ja, jeg ved det ... nå, det går ikke så dårligt ... det ene led kæder sig til det andet ..."

Og han fremhævede hovedpunkterne i forhøret, i en tone, som om han havde fremhævet lige så mange sejre over den ubekendte:

"Den medskyldige," mumlede han eftertænksomt, "... telefonen ... den tid, da mordet blev begået ... de lyde, de har hørt ... godt ... fortræffeligt ... Der står så kun tilbage at fastslå bevæggrunden til forbrydelsen. Og i dette tilfælde, da det drejer sig om Lupin, er bevæggrunden jo klar nok. Hr. Lenormand, har De ikke opdaget noget som helst tegn på, at her er begået indbrud?"

"Nej."

"Tyven må altså have fundet, hvad han søgte, på selve offerets person. Har man fundet hans tegnebog?"

"Jeg har ladet den ligge i hans frakkelomme," sagde Gourel.

De gik alle ind i salonen, hvor hr. Formerie konstaterede, at tegnebogen ikke indeholdt andet end nogle visitkort og identitetspapirer.

"Det er besynderligt. Hr. Chapman. De kunne vel ikke sige os, om hr. Kesselbach havde en sum penge hos sig?"

"Jo. I går – eller hvad jeg ville sige: i forgårs, mandag, var vi henne i Crédit Lyonnais, hvor hr. Kesselbach lejede en boks ..."

"En boks i Crédit Lyonnais? Godt ... det må vi have nærmere undersøgt."

"Og før vi forlod banken, lod hr. Kesselbach en konto åbne for sig, og han hævede straks en fem-seks tusind francs i sedler."

"Ja vist ja ... så ved vi besked."

Chapman fortsatte:

"Der er en anden ting, hr. undersøgelsesdommer. Hr. Kesselbach havde i flere dage været meget ængstelig – jeg har

fortalt Dem grunden til hans uro – en plan, som han tillagde den allerstørste betydning – og han syntes særlig at våge over to ting: for det første et ibenholtsskrin, og dette skrin bragte han i sikkerhed i Crédit Lyonnais; og dernæst et lille sort safiansetui, som han havde låset nogle papirer ned i."

"Og dette etui?"

"Før Lupins ankomst lagde han det, i min nærværelse, ned i sin rejsetaske."

Hr. Formerie tog tasken og rodede den igennem. Etuiet lå ikke i den.

Han gned sig i hænderne.

"Se nu, hvor det alt sammen kæder sig sammen ... Vi kender den skyldige, måden, hvorpå forbrydelsen er begået, og bevæggrunden til den. Denne sag skal ikke stå længe på. Vi er vel enige om alt dette, hr. Lenormand?"

"Ikke om noget som helst."

Et øjeblik tav de alle overraskede. Politikommissæren var kommet, og til trods for, at indgangen var bevogtet af opdagere, trængte en sværm af journalister og hotellets eget personale sig ind i hans kølvand og slog sig ned i forværelset.

Hvor fortrolig man end var med hr. Lenormands barskhed – en barskhed, der smagte ikke så lidt af uforskammethed, og som allerede havde indbragt ham forskellige små vink fra højere side – dette svar kom alligevel så brutalt, at det virkede forbløffende. Især lod hr. Formerie til at være forvirret.

"Jeg kan dog ikke se rettere," sagde han, "end at sagen er meget simpel. Lupin er tyven ..."

"Hvorfor har han begået mord?" henkastede hr. Lenormand.

"For at stjæle."

"Undskyld mig, men vidnernes fremstilling beviser, at tyveriet har fundet sted førend mordet. Hr. Kesselbach er først blevet bundet og kneblet, derefter bestjålet. Hvorfor kan nu Lupin, som hidtil aldrig har begået noget mord, have dræbt en mand, som var gjort fuldstændig uskadelig, og som allerede var udplyndret?"

Undersøgelsesdommeren kærtegnede sine lange, lyse bakkenbarter – en bevægelse, som var ejendommelig for ham, når et spørgsmål syntes ham uløseligt. Han svarede i en dybsindig tone:

"Det kunne der jo svares forskellige ting til ..."

"Hvilke?"

"Det afhænger ... det afhænger af en hel mængde enkeltheder, som vi endnu ikke kender ... Nå, og for resten gælder den indvending jo kun arten af hans bevæggrund. I det øvrige er vi enige."

"Nej."

Atter sagde han dette Nej så tydeligt, så skarpt, næsten uforskammet, at dommeren sad ganske fortabt overfor denne besynderlige mand, og ikke vovede at sige ham imod. Omsider sagde han:

"Hver sin metode. Jeg kunne nok have lyst til at lære Deres at kende."

"Jeg har ingen."

– Chefen for opdagelsespolitiet rejste sig og gik nogle skridt frem gennem stuen, støttet til sin stok. De tav alle rundt om ham ... og det var ganske mærkeligt at se, at skønt han mellem disse mennesker, når alt kom til alt, kun indtog en hjælpende, underordnet stilling, så beherskede dog denne gamle,

svagelige, nedbrudte mand alle de andre ved sin overlegenhed, som man uvilkårligt underkastede sig, selv om man ikke godkendte den.

Efter lang tids tavshed sagde han: "Jeg kunne ønske at undersøge de værelser, som støder op til lejligheden."

Direktøren viste ham planen over hotellet. Fra stuen til højre – hr. Kesselbachs soveværelse – kunne man kun komme ud gennem lejlighedens forstue. Men sekretærens stue, til venstre, stod i forbindelse med et andet værelse.

"Lad os se efter dér," sagde han.

Hr. Formerie kunne ikke lade være med at trække på skulderen og brumme:

"Men der er jo skudt en slå for mellemdøren, og vinduet er lukket."

"Lad os se efter," gentog hr. Lenormand.

Man førte ham ind i værelset, som var det første af de fem rum, der var forbeholdt fru Kesselbach. Efter hans anmodning førte man ham derpå ind i de følgende værelser. På alle mellemdørene var slåen skudt for på begge sider.

Han spurgte:

"Ingen af disse værelser er beboede?"

"Nej."

"Nøglerne?"

"Nøglerne opbevares altid på kontoret."

"Der kan altså ingen komme herind?"

"Ingen undtagen den tjener, der lufter ud og tørrer støv af."

"Lad ham komme."

Tjeneren, der hed Gustave Beudot, svarede, at han den foregående dag havde lukket vinduerne i alle fem værelser,

således som det var pålagt ham.

"Hvad tid?"

"Klokken seks aften."

"Og De lagde ikke mærke til noget?"

"Ikke det mindste."

"Og nu i morges?"

"I morges åbnede jeg vinduerne på slaget otte."

"Og De fandt ikke noget?"

"Nej ... næh ... det vil sige ..."

Han gik i stå. Man trængte ind på ham med spørgsmål, og omsider tilstod han:

"Nå jo, på nr. 420 fandt jeg et cigaretetui tæt ved kaminen. – Jeg havde foresat mig at aflevere det på kontoret i aften."

"Har De det hos Dem?"

"Nej, det ligger på mit værelse. Det er et blankt ståletui. Det er indrettet til tobak og cigaretpapir i den ene side og til tændstikker i den anden. Det bærer to forbogstaver i guld, et L og et M."

"Hvad er det, De siger?"

Det var Chapman, som havde talt. Han lod til at være i høj grad overrasket og gav sig til at udspørge tjeneren.

"Et blankt ståletui, siger De?"

"Ja."

"Med tre rum til tobak, papir og tændstikker ... russisk tobak, ikke sandt? Fintskåret, lys ..."

"Ja."

"Gå og hent det ... Jeg ville gerne se det ... forvisse mig om, at ..."

På et vink af chefen for opdagelsespolitiet fjernede Gustave Beudot sig.

Hr. Lenormand havde sat sig, og med sit skarpe blik undersøgte han gulvtæppet, møblerne, gardinerne. Så spurgte han:

"Dette er jo nr. 420, ikke sandt?"

"Jo."

Dommeren lo hånligt.

"Jeg gad nok vide, hvilken sammenhæng De ser mellem denne hændelse og det drama, der har fundet stod. Fem låsede døre skiller os fra det værelse, hvor hr. Kesselbach blev myrdet."

Hr. Lenormand værdigede ham ikke noget svar.

Der gik nogen tid. Gustave vendte ikke tilbage.

"Hvor har han sit værelse, hr. direktør?" spurgte chefen.

"I sjette etage, ud til Rue de Judée, altså lige her over os. Det er mærkeligt, at han endnu ikke er kommet tilbage."

"Ville De være så god at sende bud efter ham?"

Direktøren begav sig selv af sted, fulgt af Chapman. Nogle minutter senere vendte han alene tilbage, i fuldt løb, med forstyrret ansigt.

"Nå?"

"Død ..."

"Myrdet?"

"Ja."

"Død og helvede, de går rask frem, disse slyngler," råbte hr. Lenormand. "Afsted i en fart. Gourel, sørg for, at alle hotellets udgange bliver lukket ... sæt vagt ved dørene ... og ville De så føre os til Gustave Beudots værelse, hr. direktør."

Direktøren gik ud. Men inden hr. Lenormand forlod værelset, bukkede han sig ned, tog en ganske lille, rund papirlap op og stirrede længe på den.

Det var en seddel med blå kant. Midt på den stod tallet 813. For alle tilfældes skyld lagde han den i sin tegnebog, og fulgte så efter de andre.

5

Et lille sår i ryggen, mellem skulderbladene ...

Lægen erklærede:

"Nøjagtigt det samme sår som på hr. Kesselbach."

"Ja," sagde hr. Lenormand, "det er den samme hånd, der har stødt til, og det er det samme våben, han har benyttet sig af."

Efter ligets stilling at dømme var manden blevet overrasket, mens han lå på knæ foran sin seng og søgte under madrassen efter cigaretetuiet, som han havde gemt dér. Han lå endnu med armen inde mellem madrassen og sengebunden, men etuiet kunne man ikke finde.

"Det etui må have været forbandet kompromitterende for ham," mente hr. Formerie, som ikke mere vovede at fremsætte alt for bestemte anskuelser.

"Ja, det tror pokker!" sagde chefen for opdagelsespolitiet. "Men vi kender forbogstaverne, et L og et M. Og når vi sammenholder dem med det, som hr. Chapman lader til at vide, vil vi let kunne finde ud af det."

Hr. Lenormand fo'r op.

"Chapman! Men hvor er han blevet af?"

Man så efter i korridoren, hvor folk stod i klynger. Men dér var Chapman ikke.

"Hr. Chapman fulgte med mig," sagde direktøren.

"Ja vist, ja, det ved jeg nok. Men han vendte ikke tilbage med Dem."

"Nej, jeg lod ham blive tilbage oppe hos liget."

"Har De ladet ham blive tilbage! Alene?"

"Jeg sagde til ham: 'Bliv her og flyt Dem ikke af stedet!'"

"Og ellers var der ingen? De har ingen set?"

"Ikke i korridoren, nej."

"Jamen i kvistværelserne ved siden af ... eller der henne bag det hjørne ... lå der ingen gemt der?"

Hr. Lenormand lod til at være meget ophidset. Han gik fra og til og åbnede dørene til alle værelserne. Og pludselig løb han afsted med en adræthed, som man ikke skulle have tiltroet ham.

Han satte i spring ned ad alle trapperne. Direktøren og undersøgelsesdommeren fulgte adskilligt langsommere bagefter. Da han var kommet ned, traf han Gourel, der stod foran hovedindgangen.

"Er der gået nogen ud?"

"Ikke en sjæl."

"Men gennem den anden dør, til Rue Orvieto?"

"Dér har jeg sat Dieuzy på post."

"Med de strengeste ordrer?"

"Ja, hr. direktør."

I hotellets store forhal trængte de mange rejsende sig ængsteligt sammen og drøftede de mere eller mindre nøjagtige beretninger, de havde opsnappet om forbrydelsen. Tjenerne, der alle var tilkaldt pr. telefon, ankom en efter en. Hr. Lenormand udspurgte dem straks.

Ingen af dem kunne give den mindste oplysning. Men så meldte der sig en stuepige fra femte etage. For en halv snes minutter siden eller så havde hun mødt to herrer, der kom ned ad bagtrappen mellem femte og fjerde etage.

"De løb hurtigt ned ad trappen. Den, der gik forrest, førte den anden ved hånden. Jeg blev forbavset over at se disse to herrer på køkkentrappen."

"Tror De, De kunne kende dem igen?"

"Ikke den første; han vendte ansigtet til den anden side. Det var en lille, lys en. Han havde en blød, sort hat på ... og sorte klæder."

"Og den anden?"

"Ja, den anden, det var en englænder med et stort, glatraget ansigt og ternet tøj. Han havde ingen hat på."

Det var efter denne beskrivelse klart, at det måtte have været Chapman. Pigen tilføjede:

"Han så ud som ... han så helt forstyrret ud ... som om han ikke var rigtig i hovedet."

Gourels forsikring tilfredsstillede ikke hr. Lenormand. Han udspurgte de piccoloer, der stod ved de to udgange, en efter en.

"Kendte De hr. Chapman?"

"Ja, herre, han snakkede altid med os."

"Og De har ikke set ham gå ud?"

"Nej, det er han ikke. Han er ikke gået ud i dag."

Hr. Lenormand vendte sig til politiassistenten:

"Hvor mange mand har De, hr. assistent?"

"Fire."

"Det er ikke tilstrækkeligt. Ring til Deres sekretær og sig, at han skal sende dem alle de folk, han har disponible. Og vær så venlig at sørge for, at der bliver iværksat den allerstrengeste afspærring af alle udgange. Hotellet er erklæret i belejringstilstand, hr. assistent."

"Ja, men mine gæster ..." indvendte hoteldirektøren.

"Jeg blæser Deres gæster et stykke, min herre. Min pligt går over alt, og det er min pligt at arrestere morderen, koste hvad koste vil."

"De tror altså ...?" forsøgte undersøgelsesdommeren.

"Jeg tror ikke, min herre ... jeg er sikker på, at ophavsmanden til det dobbelte mord endnu befinder sig i hotellet."

"Ja, men så Chapman ..."

"Der er nu gået så lang tid, at jeg ikke tør stå inde for, at Chapman endnu er i live. I hvert fald drejer det sig kun om minutter, om sekunder ... Gourel, tag to mand med dig og undersøg alle værelserne på fjerde sal ... Hr. direktør, lad en af Deres tjenere gå med. De andre etager skal jeg selv tage mig af, så snart vi får forstærkning. Afsted med dig, Gourel, og et øje på hver finger ... det er storvildt!"

Gourel og hans folk skyndte sig af sted. Hr. Lenormand blev stående nede i forhallen, i nærheden af hotellets kontor. Denne gang tænkte han ikke på at sætte sig, som han plejede. Han gik frem og tilbage mellem hovedindgangen og døren ud til Rue Orvieto.

Af og til udstedte han en befaling:

"Hr. direktør, der må passes på køkkenerne, man kunne slippe ud ad den vej ... Hr. direktør, sig til Deres telefonfrøken, at hvis nogen her fra hotellet vil telefonere til byen, må hun ikke give dem forbindelse. Bliver der ringet op fra byen, må hun sætte den pågældende i forbindelse med den, han spørger efter, men så må hun notere vedkommendes navn. Hr. direktør, vil De lade udfærdige en liste over dem af Deres gæster, hvis navn begynder med et L eller et M."

Alt dette sagde han med høj stemme som en general, der tilråber sine adjudanter ordrer, som slagets udfald kan afhænge af.

Og det var virkelig et hårdnakket, frygteligt slag, som udkæmpedes her i et parisisk hotels elegante omgivelser, mellem den mægtige personlighed, som en chef for opdagelsespolitiet er, og det hemmelighedsfulde individ, der var forfulgt, omringet, allerede så godt som fanget … men alligevel så frygtelig ved sin snedighed og sin vildskab.

En knugende angst bemægtigede sig tilskuerne, der stimlede sammen midt i forhallen, tavse og åndeløse, rystende af skræk ved den mindste lyd; ingen kunne frigøre sig for denne grufulde tanke om morderen. Hvor holdt han sig skjult? Ville han komme til syne? Var han ikke midt iblandt dem? … Var det måske ham dér? … eller den anden dér henne?

Nerverne var så anspændte, at man sikkert pludselig havde gjort oprør og tiltvunget sig adgang til gaden, hvis chefen ikke havde været der; blot det, at han var til stede, dulmede og beroligede. Man følte sig i sikkerhed – ligesom passagererne på et skib, der har en pålidelig kaptajn.

Og alle blikke rettede sig mod den gamle mand med brillerne og det grå hår i den olivenfarvede frakke og med det kastanjebrune halstørklæde – mens han gik dér med bøjet ryg og vaklende ben.

Undertiden kom en af de tjenere, som fulgte Gourel på hans undersøgelser, løbende ned.

"Er der noget nyt?" spurgte hr. Lenormand.

"Ikke det mindste, herre, de finder ikke noget."

To gange forsøgte direktøren at få blokaden ophævet. Stillingen var utålelig. Flere rejsende, der skulle ud til deres forretninger, eller stod i begreb med at rejse, stod i kontorerne og gjorde ophævelser.

"Jeg vil blæse dem et stykke," gentog hr. Lenormand.

"Ja, men jeg kender dem alle sammen."

"Så meget bedre for Dem."

"De går videre, end De har ret til."

"Det ved jeg nok."

"De vil få ubehageligheder for det."

"Ja, det er jeg overbevist om."

"Selv undersøgelsesdommeren ..."

"Bare hr. Formerie vil lade mig være i fred! Han kan ikke gøre noget bedre end at forhøre tjenerne, som han er i færd med for øjeblikket. Resten vedrører ikke undersøgelsesdommeren, det er politiets sag. Det sorterer under mig."

I dette øjeblik rykkede en afdeling politibetjente ind i hotellet. Opdagelsespolitiets chef fordelte dem i flere mindre grupper og sendte dem op i tredje etage. Derpå vendte han sig til politiassistenten.

"Min kære hr. assistent, jeg overlader til Dem at holde vagt. Ingen eftergivenhed, det beder jeg indtrængende om. Jeg påtager mig ansvaret for alle følger."

Derpå gik han til elevatoren og lod sig føre op til anden sal.

Arbejdet var ikke let; det tog tid; for han måtte åbne døren til tres værelser, undersøge alle badeværelserne, alle alkoverne, hvert er vægskab, hvert smuthul.

Det førte ikke til noget. En time senere, da klokken var var tolv, var hr. Lenormand netop blevet færdig med anden sal, de

andre politimænd var endnu ikke til ende med de øvre etager, og ingen ting var blevet opdaget.

Hr. Lenormand stod et øjeblik tvivlrådig: Skulle morderen være steget op til kvistværelserne?

Han bestemte sig imidlertid til at gå ned, da man meddelte ham, at fru Kesselbach var ankommet med sin selskabsdame. Edwards, den gamle, betroede tjener, havde påtaget sig det hverv at underrette hende om Kesselbachs død.

Hr. Lenormand fandt hende i en af salonerne – knuget til jorden, uden tårer, men med ansigtet fortrukket af smerte og skælvende over hele sit legeme, som om hun gennemrystedes af febergysninger.

Hun var en temmelig høj dame med brunt hår og sorte øjne, der var overordentlig smukke og havde et gyldent skær, små guldstænk, der lyste som pailletter i skyggen. Hendes mand havde lært hende at kende i Holland, hvor Dolores var født i en gammel familie af spansk oprindelse, Amonti'erne. Han var straks blevet forelsket i hende, de havde levet sammen i fire år, uden at deres lykke, der var bygget på kærlighed og trofast hengivenhed, nogen sinde havde lidt noget skår.

Hr. Lenormand forestillede sig selv. Hun så på ham uden at svare, og han tav, for hun så i sin forfærdelse ikke ud til at kunne forstå, hvad han sagde.

Så gav hun sig pludselig til at græde heftigt og forlangte, at man skulle føre hende op til hendes mand.

I forhallen traf Lenormand Gourel, der søgte efter ham og skyndte sig at række ham en hat, han havde i hånden.

"Jeg har fundet denne her, hr. direktør ... der er ingen tvivl om, hvor den stammer fra, hvad?"

Det var en blød, sort filthat; der var ikke noget foer i den og intet firmamærke.

"Hvor har du fundet den?"

"På trappeafsatsen på anden sal, på køkkentrappen."

"Ingenting i de andre etager?"

"Nej. Vi har søgt overalt. Der er nu kun første sal tilbage. Og denne hat beviser, at manden er gået dér ned. Tampen brænder, chef."

"Ja, jeg tror det."

Ved foden af trappen standsede hr. Lenormand.

"Se at finde politiassistenten og giv ham følgende ordre: To mand stilles neden for hver af de fire trapper med revolveren i næven. De skyder, hvis det gøres fornødent. Forstå mig vel, Gourel: Hvis Chapman ikke er frelst, og hvis dette individ undslipper, så flyver jeg i flint. Jeg har været lige ved det i de sidste to timer."

Han gik op ad trappen. På første sal mødte han to opdagere, som kom ud af et værelse, ført af en tjener.

Korridoren var tom. Hotelpersonalet vovede sig ikke derind, og flere af gæsterne havde lukket sig inde i deres værelser og drejet nøglen to gange om, så at man måtte banke længe og give sig til kende, før døren blev lukket op.

Længere henne fik hr. Lenormand øje på en anden afdeling betjente, som undersøgte skabsværelset, og ved enden af den lange gang så han endnu et par, som gik hen imod det sted, hvor gangen drejede, altså mod de værelser, der vendte ud mod Rue de Judée.

Pludselig hørte han disse sidste udstøde høje råb, og de forsvandt i fuldt løb.

Han skyndte sig efter dem.

Betjenten var standset midt l korridoren. Tværs over gangen, lige for deres fødder, lå et legeme med ansigtet ned imod gulvtæppet.

Hr. Lenormand bøjede sig ned og greb det livløse hoved mellem sine hænder.

"Chapman," mumlede han. "Han er død."

Han undersøgte ham. Et hvidt, strikket silketørklæde var snøret om halsen. Han tog det af. Nogle røde pletter kom til syne, og han opdagede, at dette tørklæde fastholdt et tykt vatkompres, der var ganske blodigt, i nakken.

Også denne gang var det det samme lille sår; det var ikke til at tage fejl af; der var intet at stille op.

Hr. Formerie og politiassistenten blev straks underrettet og kom løbende til.

"Der er ingen gået ud?" spurgte chefen. "Ingen ting sket?"

"Ikke spor," sagde assistenten. "To mand står på vagt ved foden af hver trappe."

"Måske er han gået opefter?" sagde hr. Formerie.

"Nej ... nej!"

"Jamen, så må man dog have stødt på ham."

"Nej ... alt dette er besørget for længe siden. Hænderne er allerede kolde ... Dette mord må være begået straks efter det andet ... umiddelbart efter, at de to mænd løb ned ad køkkentrappen."

"Men så måtte man jo have set liget! Husk dog på, at i de sidste to timer er der gået et halvt hundrede mennesker forbi dette sted ..."

"Da lå liget her ikke."

"Men hvor var det da?"

"Å, hvor skulle jeg vide det fra?" svarede chefen bistert. "Gør ligesom jeg, søg! Man finder ingen ting ved at stå og snakke."

Hans hånd, der rystede nervøst, krammede om stokkeknappen, og han blev stående dér, tavs og tankefuld, med øjnene stift fæstede på liget. Omsider sagde han:

"Hr. assistent, vær så god at lade offeret bringe ind i et tomt værelse. Lægen må tilkaldes. Hr. direktør, ville De lukke mig ind i alle værelserne på denne gang?"

Til venstre lå en ubeboet lejlighed, bestående af tre soveværelser og to saloner; hr. Lenormand undersøgte den. Til højre var der fire værelser. De to beboedes af en hr. Reverdat og en italiener, baron Giacomini; begge var de i øjeblikket fraværende. I det tredje værelse fandt man en gammel, engelsk frøken, der endnu ikke var stået op, og i det fjerde en englænder, der sad fredeligt og læste og røg; uroen i gangen havde ikke kunnet drage hans opmærksomhed bort fra bogen. Han hed major Parbury.

I øvrigt gav efterforskninger og forhør ikke noget udbytte. Den gamle frøken havde intet hørt, før betjentene udstødte deres råb – ingen kamptummel, intet dødsskrig, ingen ordstrid; major Parbury heller ikke.

Ejheller fandt man noget, der var egnet til at vække mistanke; intet blodspor, intet, som kunne tyde på, at den ulykkelige Chapman var kommet gennem noget af disse værelser.

"Besynderligt," mumlede undersøgelsesdommeren, "alt dette er virkelig besynderligt ..."

Og han tilstod ligefrem:

"Jeg forstår mindre og mindre af det. Der er en hel række af omstændigheder, jeg ikke kan blive klog på. Hvad mener De, hr. Lenormand?"

Hr. Lenormand ville sandsynligvis netop til at give ham et af de hvasse svar, han plejede at give sit dårlige humør luft i, da Gourel åndeløs kom farende.

"Direktør ... de har fundet dette ... dernede i hotellets kontor ... på en stol."

Det var en pakke, ikke videre stor, bundet ind i et stykke sort sirts.

"Har nogen åbnet den?" spurgte chefen.

"Ja, men da de så, hvad den indeholdt, pakkede de den sammen igen, ganske som det havde ligget – det er trykket hårdt sammen, som De ser."

"Løs det op."

Gourel fjernede omslaget og fremtog et par uldne benklæder og en sort vest. Man kunne se på folderne i tøjet, at det var pakket sammen i huj og hast.

Inderst i pakken lå der et blodplettet håndklæde, som havde været dyppet i vand – naturligvis for at udslette mærkerne af de hænder, som havde tørret sig i det.

Og inde i håndklædet lå en dolk med guldindlagt skaft. Klingen var rød af blod. Blodet af tre mennesker, som i løbet af tre timer var blevet myrdet af en usynlig hånd midt mellem de tre hundrede mennesker, der gik og kom overalt i det store hotel.

Edwards, tjeneren, genkendte straks dolken som tilhørende hr. Kesselbach. Endnu dagen før Lupins overfald havde Edwards set den ligge på bordet.

"Hr. direktør," sagde opdagelsespolitiets chef, "indespærringen er hævet. Gourel, gå og sig, at vagterne skal trækkes bort fra dørene."

"De tror altså, at denne Lupin har kunnet slippe ud?" spurgte hr. Formerie.

"Nej, ophavsmanden til det tredobbelte mord, vi netop har konstateret, er endnu på hotellet i et af værelserne eller måske snarere mellem de rejsende, der befinder sig i forhallen og salonerne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at han bor på hotellet."

"Umuligt! Desuden, hvor skulle han have skiftet klæder? Og hvilke klæder skulle han nu have på?"

"Jeg ved det ikke. Men jeg er sikker i min sag."

"Og så giver De ham uhindret udgang. Han kan jo spadsere ganske roligt herfra med hænderne i lommerne."

"Den af de rejsende, der går herfra på den måde uden sin bagage, og som ikke vender tilbage, han er den skyldige. Hr. direktør, vil De gå med ind i kontoret? Jeg ville gerne se lidt nærmere på listerne over Deres gæster."

I kontoret fandt hr. Lenormand nogle breve til hr. Kesselbachs adresse. Han overgav dem til undersøgelsesdommeren.

Der lå også en pakke, som netop var kommet mod posten og afsendt fra Paris. Da hr. Lenormand havde fjernet et stykke af papiret, der var omkring den, kunne han se, at den indeholdt et ibenholtsskrin, hvori Rudolf Kesselbachs navn var skåret.

Han lukkede det op. Det indeholdt kun skårene af et spejl, som man kunne se havde siddet inden i låget, samt Arsène Lupins visitkort.

Men én ting tiltrak sig hr. Lenormands opmærksomhed. Neden under skrinet sad der en lille seddel med blå kant – mage til den seddel, han havde samlet op i det værelse på fjerde sal, hvor cigaretetuiet var blevet fundet.

Og denne seddel bar ligeledes nummeret 813.

Lenormand indleder sine operationer

1

"Auguste ... lad hr. Lenormand komme ind."

Dørvogteren gik ud, og et øjeblik efter førte han chefen for opdagelsespolitiet ind.

Tre personer befandt sig i det store arbejdsværelse i ministerialbygningen på Beauvaupladsen: den berømte Valenglay, der i tredive år havde været det radikale partis fører, og som nu var konseilspræsident og indenrigsminister, endvidere hr. Testard, generalprokurøren, og politipræfekt Delaume.

Politipræfekten og generalprokurøren forlod ikke de stole, hvor de havde siddet under deres langvarige samtale med konseilspræsidenten, men denne rejste sig, trykkede chefen for Opdagelsespolitiet i hånden og sagde i den hjerteligste tone:

"Jeg tvivler ikke på, kære hr. Lenormand, at De kender grunden til, at jeg har bedt Dem komme herhen."

"Den Kesselbachske sag?"

Den Kesselbachske sag! Hvem husker ikke den ... ikke alene denne tragiske Kesselbachske sag, hvis indviklede tråde jeg har påtaget mig at rede fra hinanden, men også de mere underordnede scener i dette drama, som har interesseret os alle så levende i de sidste år. Og hvem husker ikke den ualmindelige opsigt, den vakte både i Frankrig og udenfor landets grænser?

Hvad der især ved denne lejlighed satte publikum i bevægelse, var Arsène Lupins tilsynekomst, ja, man kunne gerne sige "genopstandelse." Denne begivenhed var endnu mere bemærkelsesværdig end det tredobbelte mord, der var begået

under så grufulde omstændigheder, endnu mere end den afskyelige grusomhed, der lagde sig for dagen i dette slagteri.

Arsène Lupin! Ingen havde hørt tale om ham i de sidste fire år … ikke siden hans utrolige og forbløffende eventyr med "Den hule Nål", ikke siden den dag, da han for øjnene af Sherlock Holmes og Isidore Beautrelet var flygtet ud i mørket, bærende sin elskedes lig på sin ryg og fulgt af sin gamle tjenestepige Victoire.

Fra den dag af antog de fleste ham for død. Således så politiet på sagen; det kunne ikke finde noget spor af sin modstander, følgelig begravede man ham ganske simpelt!

Alligevel var der enkelte, som mente, at han var frelst, og at han levede et fredeligt liv som en skikkelig borgermand, der passede sit kram og gik op i sin omsorg for sin kone og sine børn, mens andre påstod, at han nedbøjet af sorg og træt af denne verdens forfængelighed havde ladet sig optage som munk i et trappistkloster.

Og nu trådte han pludselig frem på ny! Han genoptog sin lidet lønnende kamp mod samfundet. Arsène Lupin blev atter Arsène Lupin – den eventyrlige, usårlige, forbløffende, den vidunderlige … den geniale Arsène Lupin!

Men denne gang rejste der sig et skrig af forfærdelse. *Arsène Lupin havde myrdet.* Og så vild, så grusom og gennemført kynisk var hans forbrydelse, at mens sagen før havde gjort ham til en sympatetisk helt, en eventyrer, der optrådte ridderligt og ved given lejlighed også lagde et varmt hjerte for dagen – så kom han nu til at stå i folks bevidsthed som et grusomt, umenneskeligt, blodtørstigt uhyre. Folket forbandede ham, og netop fordi man før havde beundret ham for hans raske,

vindende optræden og hans fornøjelige lune, blev man nu grebet så meget voldsommere af skræk for ham.

Og nu vendte denne opskræmte mængdes forbitrelse sig mod politiet. Tidligere havde man smilet. Man tilgav politimesteren, at han gik i vandet, fordi han lod sig tage ved næsen på en grinagtig måde. Men spøgen havde varet for længe – der rejste sig en storm af forbitrelse, og man krævede myndighederne til regnskab, fordi de havde været ude af stand til at forebygge så uhørte forbrydelser.

I aviserne, på gaderne, på offentlige møder, ja selv på Deputeretkammerets talerstol kom det til så voldsomme udbrud af fortvivlelse, at regeringen satte sig i bevægelse og ved alle midler søgte af berolige den ophidsede offentlige mening.

Valenglay, konseilspræsidenten, interesserede sig netop levende for alle spørgsmål, der vedrørte politiet; ofte morede det ham at følge dets arbejde på nært hold sammen med chefen for opdagelsespolitiet, hvis udmærkede egenskaber og selvstændige karakter han forstod at sætte pris på. Først lod han da politipræfekten og generalprokurøren komme, og da han havde forhandlet med dem, tilkaldte han hr. Lenormand.

"Ja, min kære Lenormand, det drejer sig om den Kesselbachske sag. Men før vi taler om den, må jeg henlede Deres opmærksomhed på én ting ... en ting, som skaffer politipræfekten de største ubehageligheder. Hr. Delaume, vil De forklare hr. Lenormand ...?"

"Å, hr. Lenormand ved udmærket godt, hvad det drejer sig om," svarede præfekten, der nærede alt andet end venlige følelser overfor sin underordnede ... "vi har allerede talt sammen, og jeg har sagt ham, hvad jeg mener om hans

utilbørlige optræden i Paladshotellet. Der hersker almindelig forbitrelse over den sag."

Hr. Lenormand rejste sig, trak et papir op af lommen og lagde det på bordet.

"Hvad er det," spurgte Valenglay.

"Min afskedsbegæring, hr. konseilspræsident."

Det gav et sæt i Valenglay.

"Hvad for noget, Deres afskedsbegæring? Bare fordi politipræfekten i den bedste mening af verden gør en bemærkning, som han forresten ikke tillægger nogen som helst betydning? Og så bliver De straks kort for hovedet! ... De må nu indrømme, kære Lenormand, at De har en temmelig stejl karakter. Nå, tag nu den lap papir væk og lad os komme til at tale alvorligt."

Sikkerhedspolitiets chef satte sig igen. Politipræfekten lagde ikke skjul på sin misfornøjelse, men Valenglay bød ham tie og sagde:

"Kort og godt, Lenormand ... sagen forholder sig således: Lupins genoptræden på skuepladsen ærgrer os; nu har dette bæst længe nok spillet halløj med os. Jeg indrømmer, at det var morsomt nok, og jeg var selv den første til at le ad det. Men nu drejer det sig ikke mere om den slags, nu er der tale om alvorlige forbrydelser. Vi kunne finde os i Lupin, så længe han morede publikum på galleriet, men ikke når han slår ihjel."

"Hvad forlanger De da, hr. konseilspræsident?"

"Hvad jeg forlanger? Å, det er ganske simpelt: først hans arrestation ... så hans hoved."

"Hans arrestation, den kan jeg love Dem før eller senere. Men hans hoved ... nej."

"Hvad behager? Bliver han arresteret, så kommer han for edsvorneretten, han er sikker på sin dom ... og på skafottet."

"Nej."

"Men hvorfor ikke?"

"Fordi Lupin ikke har begået noget mord."

"Hvad for noget? De må jo ikke være rigtig klog, Lenormand. Ligene i Paladshotellet er måske kun en fabel? Det tredobbelte mord har slet ikke fundet sted?"

"Jo, men det er ikke Lupin, som har begået det."

Chefen udtalte disse ord med en ro og en overbevisning, som ikke kunne andet end gøre indtryk.

Prokurøren og politipræfekten gjorde indvendinger, men Valenglay sagde:

"Jeg antager ikke, at De fremsætter denne formodning uden at have vægtige grunde for den, Lenormand."

"Det er ikke nogen formodning."

"Og beviset?"

"Der er for det første to, om jeg så må sige, moralske beviser, som jeg straks forklarede for undersøgelsesdommeren, og som aviserne har fremhævet. Først og fremmest plejer Arsène Lupin ikke at myrde. Og hvorfor skulle han dernæst have begået et mord, når formålet for hans indbrud, tyveriet, allerede er begået, og han ikke havde noget at frygte af sin modstander, der var både bundet og kneblet?"

"Det kan der være noget i. Men kendsgerningerne?"

"Kendsgerningerne vejer kun lidet mod fornuften og logikken, men for resten støtter kendsgerningerne min opfattelse. Hvad kunne Lupin have at gøre inde i det værelse, hvor man fandt cigaretuiet? Og desuden passer de sorte klæder,

man har fundet, og som åbenbart må være morderens, slet ikke til en mand på Arsène Lupins højde."

"De kender ham altså."

"Nej, ikke jeg. Men Edwards har set ham, Gourel har set ham, og den, de har set, er ikke den samme som den, stuepigen mødte på køkkentrappen, og som slæbte Chapman afsted ved hånden."

"Nå, og den formodning, De har opstillet?"

"Sig hellere den sandhed, jeg har fundet, hr. konseilspræsident. Jeg skal fortælle Dem sandheden, eller i det mindste det, jeg kender af sandheden: Tirsdag den 16. april gjorde et individ ved navn Lupin indbrud i hr. Kesselbachs lejlighed henimod kl. 2 om eftermiddagen."

En skraldende latter afbrød hr. Lenormand. Det var politipræfekten, der lo.

"Tillad mig at gøre Dem opmærksom på, at De er lidt for hurtig til at slå kendsgerningerne fast, hr. Lenormand. Det er bevist, at på den dag kl. 3 indfandt hr. Kesselbach sig i Credit Lyonnais og begav sig ned til boksene i kælderhvælvingerne. Det fremgår uimodsigeligt af hans underskrift i protokollen."

Hr. Lenormand ventede ærbødigt til hans overordnede havde talt ud. Derpå fortsatte han uden at gøre sig den ulejlighed at svare på præfektens angreb.

"Ved kl. 2 om eftermiddagen bandt Lupin hr. Kesselbach, bistået af en medskyldig ved navn Marco, udplyndrede ham for alle de penge, han havde hos sig, og tvang ham til at åbenbare det løsen, der gav adgang til hans boks i Credit Lyonnais. Så snart Marco havde fået det hemmelige navn opgivet, gik han ud. Han forenede sig med en anden medskyldig, og denne

benyttede sig af, at han havde nogen lighed med hr. Kesselbach – denne dag understregede han for øvrigt yderligere denne lighed ved at iføre sig tøj, der lignede hr. Kesselbachs, ligesom han udrustede sig med et par guldbriller. Ledsaget af Marco begav han sig så hen i Credit Lyonnais, eftertegnede hr. Kesselbachs underskrift, og tømte boksen, hvorefter de begge fjernede sig. Marco telefonerede straks til Lupin. Da Lupin var sikker på, at hr. Kesselbach ikke havde bedraget ham og da han således havde opnået, hvad han tilsigtede med sit besøg, gik han sin vej."

Valenglay syntes at vakle.

"Ja, nå ... det kan jo lyde sandsynligt nok ... men hvad der forbavser mig er, at en mand som Lupin skulle have løbet så stor risiko for en så lurvet fordels skyld ... ikke andet end nogle banknoter og det tvivlsomme indhold af en bankboks."

"Lupin begærede mere. Han ville have fat enten i det safiansetui, der befandt sig i rejsetasken eller også i det ibenholtsskrin, der var låset ned i boksen. Dette skrin har han fået, og senere sendt tilbage i tom tilstand. I øjeblikket kender han altså – eller er på vej til at opdage – den meget omtalte plan, som hr. Kesselbach havde på stablen, og som han berørte overfor sin sekretær kort før sin død."

"Hvad er det for en plan?"

"Det ved jeg ikke. Barbareux, oplysningskontorets direktør, som han havde henvendt sig til i den anledning, har fortalt mig, at hr. Kesselbach søgte efter en person, som det lader til at være gået tilbage for, ved navn Pierre Leduc. I hvilket øjemed han ønskede denne undersøgelse, og i hvilken forbindelse, man kan

antage, den har stået med hans projekt, det skal jeg ikke kunne sige."

"Meget vel," sagde Valenglay, "det var altså Arsène Lupin. Hans rolle er udspillet; hr. Kesselbach er bundet, udplyndret ... men levende! Hvad er der da videre foregået indtil det øjeblik, da man fandt ham død?"

"Slet intet i de første timer, ikke før om natten. Men i løbet af natten er der kommet nogen ind i værelset."

"Ad hvilken vej?"

"Gennem værelse nr. 420, et af de værelser, der var forbeholdt fru Kesselbach. Vedkommende har åbenbart været i besiddelse af en falsk nøgle."

"Jamen hør nu," udbrød politipræfekten, "imellem dette værelse og lejligheden var alle dørene spærret med slåer på begge sider, og der var fem døre!"

"De glemmer balkonen."

"Balkonen?"

"Ja, den løber langs med hele etagen ud mod Rue de Judèe."

"Og skillemurene?"

"En behændig mand kan klatre over dem. Denne mand er klatret over dem. Jeg har fundet hans spor."

"Ja, men alle vinduerne i lejligheden var lukket, og man har efter at forbrydelsen var begået, konstateret, at de fremdeles var lukket."

"Med undtagelse af et, nemlig det i sekretær Chapmans værelse; det var kun trukket til; jeg har selv overbevist mig om det."

Denne gang lod konseilspræsidenten dog til at være en smule rokket i sin overbevisning, i den grad forekom hr. Lenormands

forklaring ham at være klar, logisk og underbygget med solide kendsgerninger.

Han spurgte med voksende interesse:

"Men i hvilken hensigt gik denne mand da derind?"

"Det ved jeg ikke."

"Nå, De ved det ikke ..."

"Nej, lige så lidt som jeg kender hans navn."

"Ja, men af hvilken grund har han da begået mordet?"

"Det ved jeg ikke. Man har i det højeste lov til at formode, at han ikke er kommet i den hensigt at myrde, men at han – ligesom Lupin – har villet have fat på de papirer, der lå i safiansetuiet og i ibenholtsskrinet, og at han så, da han tilfældigvis er kommet til at stå overfor en afvæbnet fjende, ikke har kunnet modstå fristelsen til at slå ham ihjel."

Valenglay mumlede:

"Det er muligt ... det er ligetil – Nå, men De mener altså, at han fandt dokumenterne?"

"Han fandt ikke skrinet, for det var der ikke, men på bunden af rejsetasken fandt han det sorte safiansetui. Med andre ord, Lupin og den anden står altså begge på samme punkt: de ved begge to lige meget og lige lidt om Kesselbachs projekt."

"Det vil altså sige, at de kommer op at nappes," bemærkede konseilspræsidenten.

"Netop. Og kampen er allerede begyndt. Da morderen fandt et af Arsène Lupins visitkort, fæstede han det på liget. Alle indicierne måtte på den måde gå imod Arsène Lupin ... følgelig ville Arsène Lupin få skyld for mordet."

"Ja vist, det er rigtigt," sagde Valenglay. "Deres antagelse har virkelig sandsynligheden for sig."

"Og krigslisten ville være lykkedes," vedblev Lenormand, "hvis der ikke var indtruffet et andet tilfælde, som ikke var gunstigt for morderen; hvis han nemlig ikke, enten da han kom eller på tilbagevejen, havde tabt sit cigaretui i værelset nr. 420, og hvis tjeneren, Gustave Beudot, ikke havde samlet det op. Men da han nu vidste, at han var opdaget, eller dog på nippet til at blive det ..."

"Hvordan kunne han vide det?"

"Hvordan? Ih, fra undersøgelsesdommeren, hr. Formerie, i egen person. Forhøret fandt sted, mens alle dørene stod på vid gab! Morderen har sikkert skjult sig mellem de tilstedeværende, dengang undersøgelsesdommeren sendte Gustave Beudot op på hans værelse for at hente cigaretuiet. Beudot gik derop. Manden fulgte efter ham og stak ham ned. Det var det andet offer."

Ingen havde længere noget at indvende. De så dramaet for sig, gribende livagtigt og troværdigt.

"Og det tredje offer?" sagde Valenglay.

"Det bød sig selv til. Da Chapman ikke så Beudot vende tilbage, gik han derop med hotellets direktør, nysgerrig efter selv at få cigaretuiet at se. Morderen overraskede ham, slæbte ham bort med sig, førte ham ind i et af værelserne og myrdede ham."

"Men hvorfor lod han sig således slæbe med og kommandere af en mand, som han vidste var hr. Kesselbachs og Gustave Beudots morder?"

"Jeg ved det ikke – lige så lidt, som jeg kender det værelse, hvor forbrydelsen blev begået, og lige så lidt som jeg kan gætte

mig til den i sandhed vidunderlige måde, den skyldige er undsluppet på."

"Der har været nogen tale om to blå sedler?"

"Ja; den ene blev fundet på det skrin, Lupin sendte tilbage; den anden fandt jeg selv; den stammede uden tvivl fra det safiansetui, som morderen havde stjålet."

"Nå, og så?"

"Jeg tillægger dem i sig selv ingen betydning; men hvad der betyder noget, er tallet 813, som hr. Kesselbach havde skrevet på dem begge; man har genkendt hans skrift."

"Og tallet 813?"

"Gådefuldt."

"Altså?"

"Altså må jeg endnu en gang svare Dem, at jeg ingen ting ved."

"Og De har ikke nogen anelse?"

"Slet ingen. Der bor to af mine folk i Paladshotellet, i den etage, hvor man fandt Chapmans lig. Gennem dem holder jeg øje med alle dem, der befinder sig hotellet. Den skyldige er ikke mellem dem, der er rejst."

"Blev der ikke telefoneret under mordet?"

"Jo. Ude fra byen ringede nogen efter major Parbury; det er en de fire personer, som bor på første sal."

"Og denne major?"

"Jeg har sat mine folk til at holde øje med ham; hidtil har man ikke opdaget noget, der taler imod ham."

"Og i hvilken retning vil De lede Deres undersøgelser?"

"Det kan jeg ikke sige Dem ganske nøjagtigt. Jeg er overbevist om, at morderen har været en af huset Kesselbachs venner eller

forretningsforbindelser. Han har fulgt deres spor, kendt deres vaner, kendt grunden til, at hr. Kesselbach opholdt sig i Paris, og han har i det mindste haft en formodning om vigtigheden af hans planer."

"Det skulle altså ikke være en professionel forbryder?"

"Nej, nej og atter nej! Ganske vist blev forbrydelsen begået med en uhørt dristighed og snedighed, men den fremkaldtes af omstændighederne. Jeg gentager, at man kan søge morderen mellem hr. og fru Kesselbachs nærmeste omgivelser. Og beviset for det er, at hr. Kesselbachs morder kun dræbte Gustave Beudot, fordi han var i besiddelse af cigaretetuiet, og han myrdede kun Chapman, fordi sekretæren vidste, hvem der var dets ejer. Tænk på, hvor oprørt han blev; alene ved at høre beskrivelsen af cigaretetuiet, fik han med et slag en forståelse af det drama, der var udspillet. Hvis han havde fået cigaretetuiet at se, så havde vi nu vidst besked. Det har den ubekendte været klar over; derfor ryddede han Chapman af vejen. Og nu kender vi ikke andet end hans forbogstaver, L. og M."

Han tænkte sig et øjeblik om og sagde derpå:

"Der er endnu et bevis, som desuden giver svar på et af Deres spørgsmål, hr. konseilspræsident. Tror De, at Chapman ville have fulgt denne mand gennem hotellets gange og trapper, hvis han ikke havde kendt ham i forvejen?"

Kendsgerning føjede sig til kendsgerning, sandheden, eller i det mindste den sandsynlige sandhed, trådte klarere og klarere frem. Mange enkeltheder – måske de allermest interessante – var endnu indhyllede i mørke. Men hvilket lys var der ikke kastet over sagen! Hvor klart så man ikke hele rækken af de

gerninger, der var udført den skæbnesvangre morgen, selv om man endnu ikke forstod, hvilke bevæggrunde de skyldtes.

De tav alle en stund. Hver især overvejede og søgte at finde modgrunde, indvendinger. Endelig udbrød Valenglay:

"Min kære Lenormand, alt dette er udmærket, De har overbevist, mig ... men når det kommer til stykket, er vi jo slet ikke kommet videre af den grund."

"Hvorledes mener De?"

"Jo, formålet med denne sammenkomst er jo aldeles ikke løse en del af den gåde, som jeg er ganske sikker på, at De en skønne dag vil løse fuldt ud, men er i størst mulig udstrækning at tilfredsstille den fordringsfulde offentlige mening. Og enten morderen er Lupin eller ikke, enten der er to skyldige, eller tre, eller kun én, så skaffer det os ikke den skyldiges navn, og heller ikke hans arrestation og publikum bliver ved at gå i den sørgelige opfattelse, at øvrigheden er ganske magtesløs."

"Hvad skal jeg da gøre?"

"Opfylde publikums ønske."

"Men jeg synes, at allerede disse forklaringer må være tilstrækkelige til ..."

"Ord, ord! Folk vil se handlinger. Der er kun en ting, som kan stille dem tilfreds, nemlig en arrestation."

"Vi kan da for pokker ikke arrestere den første den bedste."

"Det ville altid være bedre end slet ingen at arrestere," sagde Valenglay leende. "Nå, men tænk Dem nu godt om. Er De sikker på Edwards, Kesselbachs tjener?"

"Absolut sikker. Og desuden ... det ville være farligt, latterligt ... og jeg er overbevist om, at selv generalprokurøren ...

Nej, der er kun to personer, som vi har ret til at arrestere: morderen, som jeg ikke kender, og Arsène Lupin."

"Og så?"

"Ja, Arsène Lupin kan man ikke arrestere; i det mindste vil det kræve tid ... og en hel række forholdsregler, som jeg endnu ikke har haft tid til at udtænke, da jeg troede, at Lupin enten var blevet et ordentligt menneske, eller død."

Valenglay stampede utålmodigt i gulvet som en mand, der holder mest af, at hans ønsker bliver opfyldt lige på stedet.

"Imidlertid, min kære Lenormand ... det er nu alligevel nødvendigt. Det er også nødvendigt for Deres egen skyld ... De er jo ikke uvidende om, at De har mægtige fjender, og at, hvis jeg ikke var her, så ... Det er også ganske utilladeligt, Lenormand, at De sådan vil sætte Deres lys under en skæppe ... Og de medskyldige, hvad gør De ved dem? Her er jo ikke alene tale om Lupin, der er jo også Marco ... og der er den slubbert, som har udgivet sig for hr. Kesselbach for at komme ned i Credit Lyonnais' kælderhvælvinger."

"Ville dét være Dem tilstrækkeligt, hr. konseilspræsident?"

"Om det ville være mig tilstrækkeligt? Ja, det tror jeg ... jeg sætter min lid til Dem."

"Godt, så giv mig otte dages frist."

"Otte dage! Her er slet ikke tale om dage, min kære Lenormand; det drejer sig om timer."

"Hvor mange timer giver De mig da, hr. konseilspræsident?"

Valenglay trak sit ur frem og sagde leende:

"Jeg giver Dem ti minutter, min kære Lenormand."

Chefen for opdagelsespolitiet trak også sit ur frem og sagde langsomt, med eftertryk på hvert ord:

"Det er fire for mange, hr. konseilspræsident."

2

Valenglay så forbavset på ham.

"Fire for mange? Hvad mener De med det?"

"Jeg mener, hr. konseilspræsident, at jeg ikke behøver de ti minutter som De indrømmede mig. Jeg behøver seks minutter, hverken mere eller mindre."

"Hør, Lenormand, den spøg tiltaler mig ikke videre ..."

Chefen for opdagelsespolitiet gik hen til vinduet og vinkede ad to mænd, der gik frem og tilbage nede i palæets gård.

Så vendte han tilbage til de andre.

"Hr. generalprokurør, vær så venlig at udfærdige et arrestdekret, lydende på navnet Daileron, Auguste-Maximine-Philippe, kaldet Jérôme, syv og fyrre år gammel. De kan lade plads stå åben til hans stilling."

Han åbnede døren ud til gangen.

"Du kan godt komme ind, Gourel ... og du med, Dieuzy."

Gourel viste sig, ledsaget af inspektør Dieuzy.

"Du har vel håndjernene, Gourel?"

"Javel, direktør."

Hr. Lenormand gik hen til Valenglay.

"Hr. konseilspræsident, alt er i orden. Men jeg beder Dem så indtrængende, som jeg formår, om at give afkald på denne anholdelse. Den forstyrrer alle mine planer; den bevirker måske, at de slår fejl; den kan kun gøre en ganske forsvindende nytte, mens der er fare for, at den kan ødelægge alt."

"Hr. Lenormand, jeg må gøre Dem opmærksom på, at De kun har et minut og tyve sekunder tilbage."

Chefen undertrykte en ærgerlig bevægelse, gik med lange skridt op og ned i værelset, støttende sig til sin stok, og satte sig med en bister mine, som om han var fast besluttet på ikke at sige et ord. Men så tog han en rask beslutning:

"Hr. konseilspræsident, den første person, som træder her ind i kontoret, er den, hvis arrestation De har forlangt … mod min vilje, det ønsker jeg udtrykkeligt at fremhæve."

"Nu mangler der kun femten sekunder, Lenormand."

"Gourel – Dieuzy – den første, som træder ind, forstår I? Hr. generalprokurør, har De skrevet under?"

"Kun ti sekunder, Lenormand."

"Hr. konseilspræsident, ville De være så god at ringe?"

Valenglay ringede.

Buddet viste sig og blev stående afventende på dørtærsklen.

Valenglay vendte sig om mod chefen.

"Nå, Lenormand, han venter på Deres befalinger. Hvem skal han hente?"

"Ingen."

"Jamen, slynglen, som De har lovet at skaffe anholdt? De seks minutter er gået for længe siden."

"Ja; men slynglen befinder sig også her."

"Hvad behager? Jeg forstår ikke … der er jo ingen kommet ind."

"Jo."

"Nej, hør nu Lenormand, nu gør De jo nar af os. Jeg gentager det: her er ikke kommet nogen ind."

"Før var vi seks i kontoret, hr. konseilspræsident, nu er vi syv. Altså er der kommet nogen ind."

"Hvad for noget! Å, det er jo vanvid! De mener altså …"

De to politimænd havde ubemærket stillet sig mellem buddet og døren.

Hr. Lenormand gik hen til ham, lagde hænderne på hans skuldre og sagde med høj røst:

"I lovens navn, Auguste-Maximine-Philippe Daileron, chef for konseilspræsidentens bude, jeg erklærer Dem for anholdt!"

Valenglay brast i latter.

"Bravo! Det er godt ... Det er udmærket! Denne pokkers Lenormand får dog nogle grinagtige indfald! Bravo, Lenormand, det er længe siden, jeg har fået mig sådan en latter ..."

Hr. Lenormand vendte sig mod generalprokurøren.

"Hr. generalprokurør, De glemmer vel ikke at sætte Dailerons stilling på arrestordren? ... Chef for konseilspræsidentens bude ..."

"Ja vist, ja ... hør nu ham ... chef for konseilspræsidentens bude!" fremstammede Valenglay, der lo, så han måtte holde sig i siden; "Lenormand er dog et geni til at finde på! Folk forlanger en anholdelse ... godt, hvem kaster han så i gabet på dem? Chefen for mine bude, Auguste ... Mønsteret på en tjener ... Nej, det må jeg sige, Lenormand, ganske vist tiltroede jeg Dem en god portion indbildningskraft, men dog ikke i den grad."

Auguste havde ikke rørt sig af stedet, siden han trådte ind, og han lod ikke til at forstå det mindste af det, der foregik omkring ham. Ingen bestyrtelse stod skrevet i hans skikkelige ansigt, der vidnede om, at han var en ærlig og trofast tjener. Han stirrede fra den ene til den anden og gjorde sig øjensynlig umage for at opfatte meningen af deres ord.

Hr. Lenormand hviskede nogle ord til Gourel, der gik ud. Så vendte han sig til Auguste og sagde lige ud:

"Der er intet at gøre. Du sidder i saksen. Man gør klogest i at kaste sine kort, når spillet alligevel er tabt. Hvad tog du dig for i tirsdags?"

"Jeg? Ingenting. Jeg var her."

"Du lyver. Det var din fridag. Du gik ud."

"Å, det er rigtigt, nu husker jeg ... jeg fik besøg af en ven fra provinsen ... Så gik vi ud i skoven ..."

"Og den ven hed Marco. Og I holdt skovtur til kælderrummene i Credit Lyonnais."

"Jeg? Det var dog et mærkeligt indfald ... Marco? Jeg kender ingen person af det navn."

"Så kender du måske disse her?" udbrød chefen og satte et par guldbriller på næsen af ham.

"Nej, slet ikke ... jeg går ikke med briller."

"Jo, du går med briller, når du går ind i Credit Lyonnais og giver dig ud for hr. Kesselbach. Disse her har jeg fundet i dit værelse ... det værelse, som du har lejet under navn af hr. Jérôme, i Rue du Colisée nr. 5."

"Jeg? Et værelse? Jeg bor her i ministeriet."

"Ja, men i det andet værelse skifter du klæder, når du skal spille dine roller i Lupins bande."

Auguste strøg sig med hånden over panden, der var dækket med sved. Han var blevet bleg som et lig, og han fremstammede:

"Jeg forstår ikke ... det, De siger, er så ..."

"Nu skal jeg sige dig noget, som kan hjælpe på din hukommelse. Se her, du – det har man fundet mellem de

papirstumper, du har kastet i papirkurven under din pult her ude i forværelset."

Og hr. Lenormand udfoldede et ark papir med ministeriets stempel oppe i hjørnet; rundt omkring på papiret havde en famlende hånd øvet sig på at skrive ordene: *Rudolf Kesselbach*.

"Nå, du trofaste tjener, hvad siger du til det? Flittige øvelser i at eftergøre hr. Kesselbachs underskrift, er det bevis nok?"

Et kraftigt næveslag fik i det samme hr. Lenormand til at tumle tilbage. I et sæt var Auguste henne ved vinduet, svang sig ud over karmen og sprang ned i palæets gård.

"Nu har jeg aldrig hørt mage," råbte Valenglay. "Sikken en røver!"

Han ringede, løb hen til vinduet og ville råbe ud af det. Men hr. Lenormand sagde ganske roligt til ham:

"Gør Dem ingen bekymring, hr. konseilspræsident."

"Ja, men denne slyngel til Auguste ..."

"Vent bare et sekund. Jeg havde forudset denne slutning på sagen ... ja, jeg havde endda gjort regning på den. Det er jo den bedste tilståelse, man kan ønske sig."

Han optrådte så koldblodigt, at Valenglay uden indvendinger satte sig igen. Et øjeblik efter trådte Gourel ind med fyren ved kraven ... Auguste-Maximine-Philippe Daileron, også kaldet Jérôme, chef for konseilspræsidentens bude.

"Her hen, Gourel," sagde hr. Lenormand, ganske som man siger "*Apport!*" til en flink jagthund, der vender tilbage med vildtet i flaben. "Han var altså til at tumle?"

"Han bed en smule fra sig, men så tog jeg hårdt," svarede inspektøren og gjorde en betegnende bevægelse med sin store, kraftige næve.

"Godt, Gourel. Tag nu en droske og før ham hen i varetægtsarresten. På gensyn, hr. Jérôme."

Valenglay morede sig kosteligt. Han gned sig leende i hænderne. At chefen for hans dørvogtere var en af Lupins medskyldige, forekom ham at være det vittigste og mest ironiske, skæbnen endnu havde budt ham.

"Bravo, kære Lenormand, alt dette er beundringsværdigt; men hvordan i al verden har De båret Dem ad med det?"

"Å, det er gået ganske simpelt til. Jeg vidste, at hr. Kesselbach havde henvendt sig til Barbareux' oplysningskontor, og at Lupin havde skaffet sig adgang til ham under påskud af at komme fra dette kontor. Ud fra dette grundlag søgte jeg videre, og jeg opdagede snart, at hemmeligheden måtte være røbet til en herre ved navn Jérôme, der var en god ven af en af kontorets folk. Hvis De ikke havde befalet mig at gå så voldsomt frem, ville jeg have holdt øje med ham, og gennem ham ville jeg have fået fat, først på Marco og siden på Lupin."

"De skal få fat på dem, Lenormand, jeg indestår Dem for, at De skal få fat på dem. Og nu kommer vi til at overvære et af de mest spændende skuespil, man kan tænke sig: Kampen mellem Lupin og Dem. Jeg holder på Dem."

Den næste morgen offentliggjorde aviserne følgende brev:

Åbent brev til hr. Lenormand, chefen for opdagelsespolitiet.

Min varmeste anerkendelse, min kære, højtærede ven, i anledning af Jérômes anholdelse. Det var et godt stykke arbejde, smukt udført og Dem fuldkommen værdigt.

Ligeledes min bedste lykønskning i anledning af den sindrige måde, hvorpå De har overbevist konseilspræsidenten om, at jeg ikke er hr. Kesselbachs

morder. Deres fremstilling af sagen var klar, logisk, uigendrivelig og – hvad der vil sige mere – sandfærdig. Som De ved, begår jeg aldrig mord. Tak, fordi De godtgjorde det ved denne lejlighed. Hvor nødigt ville jeg ikke sætte mine ærede samtidiges og Deres egen agtelse over styr, kære ven!

Til gengæld må jeg have lov til at hjælpe Dem i Deres forfølgelse af dette uhyre af en morder, og til at give Dem et lille vink i den Kesselbachske sag. Tro De mig, det er en meget interessant sag – den er virkelig min opmærksomhed værd, og den har da også formået at lokke mig ud af mit skjul, hvor jeg nu har levet i fire år sammen med mine bøger og min kære hund, Sherlock; jeg har sammenkaldt mine kammerater og kaster mig nu igen ud i kampen.

Hvor dog livet bereder én uforudsete omskiftelser! Nu står jeg pludselig som Deres medarbejder! De kan være forvisset om, højtærede ven, at jeg ønsker mig selv til lykke i den anledning, og at jeg forstår at skønne på den gunst, skæbnen derved har vist mig.

Arsène Lupin.

Efterskrift. Endnu blot to ord, som jeg ikke tvivler på, De vil billige. Da det ikke passer sig, at en gentleman, der har den ære at kæmpe under mit banner, ligger og rådner op på den fugtige halm i Deres fængsler, anser jeg det for min pligt åbent et underrette Dem om, at om fem uger, fredag den 31. maj, agter jeg at befri hr. Jérôme, der ved min hjælp

er blevet forfremmet til chef for konseilspræsidentens bude. Glem nu ikke datoen: Fredag den 31. maj.

A. L.

Fyrst Sernine sætter sig i bevægelse

1

Vi befinder os i en stueetage på hjørnet af *Boulevard Haussmann* og Rue de Courcelles ... i fyrst Sernines bolig. Fyrst Sernine er et af de mest fremtrædende medlemmer af den russiske koloni i Paris – hvert øjeblik kan man finde hans navn under rubrikken "Kendte Navne" i aviserne.

Klokken er elleve om formiddagen. Fyrsten træder ind i sit arbejdsværelse. Det er en mand mellem femogtredive og fyrre, og der ses allerede enkelte sølvstænk i hans mørkebrune hår. Hans ansigtsfarve tyder på et godt helbred, han har et kraftigt overskæg og tætklippede bakkenbarter, der kun tegner sig som en mørk skygge på hans rødmossede kinder.

Han er korrekt påklædt: hvid vest og lang, sort figurfrakke.

"Jeg tænker, vi får en varm dag i dag," siger han halvhøjt.

Så åbner han døren ind til et stort værelse, hvor flere personer sidder og venter, og siger:

"Er Varnier der? Kom så ind, Varnier."

En undersætsig, kraftig mand trådte ind på hans kalden; han trådte fast i gulvet og mindede i sin optræden om en ret velstående borgermand. Fyrsten lukkede døren efter ham.

"Nå, hvor langt er du kommet, Varnier?"

"Alt er i orden til i aften, herre."

"Udmærket. Fortæl mig det ganske kort."

"Javel. Efter at Kesselbach var blevet myrdet, opslog hans enke – i tillid til de reklamehæfter, De har skaffet hende i hænde – sin bolig i den 'Pension for Damer', der ligger i landsbyen Garches. Hun bor længst inde i parken, i den bageste af de fire

pavilloner, som direktionen udlejer til de damer, der ikke ønsker at have noget samkvem med de øvrige pensionærer; den kaldes Kejserindens Pavillon."

"Og hendes tjenerskab?"

"Det består af hendes selskabsdame, Gertrude, i hvis selskab hun ankom få timer efter mordet, og Gertrudes søster, Suzanne, der er blevet hentet fra Monte Carlo og gør tjeneste som kammerjomfru. De to søstre er hende hengivne med liv og sjæl."

"Og Edwards, kammertjeneren?"

"Ham har hun ikke beholdt i sin tjeneste. Han er vendt tilbage til sit land."

"Kommer der nogen hos hende?"

"Ikke én. Hun tilbringer dagene liggende på en sofa. Det lader til at hun er meget svag, måske virkelig syg. Hun græder meget. I går var undersøgelsesdommeren hos hende i to timer."

"Godt. Og den unge pige?"

"Frk. Geneviève Ernemont bor på den anden side af landevejen ... i en lille gyde, som munder ud i det åbne land; og i denne lille gyde bebor hun det tredje hus på højre hånd. Hun holder friskole for børn, der er tilbage i udvikling. Hendes bedstemoder, fru Ernemont, bor hos hende."

"Og efter hvad du skrev til mig, har Geneviève Ernemont og fru Kesselbach allerede gjort bekendtskab med hinanden?"

"Ja. Den unge pige gik over til fru Kesselbach for at bede hende om et tilskud til sin skole. De må have fundet behag i hinanden, for nu har de i flere dage spadseret sammen i Villeneuve-parken, der støder lige op til pensionatets have."

"På hvad tid går de ud?"

"Fra fem til seks. På slaget seks vender den unge pige tilbage til sin skole."

"Og du har altså bragt det i orden ..."

"Ja, i aften klokken seks. Alt er parat."

"Og vi bliver ikke forstyrret?"

"Der er aldrig nogen i parken på den tid."

"Det er godt. Jeg skal komme. Gå så."

Han lukkede ham ud gennem døren til forstuen, gik atter hen mod venteværelset og kaldte:

"Brødrene Doudeville."

Ind trådte to unge mænd, klædt med en smule overdreven elegance, men med livlige øjne og et vindende ansigtsudtryk.

"Goddag, Jean. Goddag, Jacques. Hvad nyt fra præfekturet?"

"Ikke store sager, herre."

"Hr. Lenormand har stadig tillid til jer?"

"Stadigvæk, ja. Næst efter Gourel er vi hans mest betroede inspektører. Det bedste bevis er, at han har indkvarteret os i Paladshotellet, for at vi skal holde øje med de folk, som boede langs korridoren på første sal, den gang Chapman blev myrdet. Hver morgen kommer Gourel, og vi aflægger samme rapport for ham som for Dem."

"Det er udmærket; det er af vigtighed, at jeg ved besked med alt, hvad der sker, og alt, hvad der siges på politikontoret. Så længe Lenormand tror, at I tjener ham tro, er jeg herre over situationen. Og I har ikke fundet noget spor på hotellet?"

Jean Doudeville, den ældste, svarede:

"Den engelske dame, som boede i et af værelserne, er rejst."

"Hun interesserer mig ikke. Hende har jeg fået oplysninger om. Men hendes nabo, major Parbury?"

De lod begge til at blive forlegne. Omsider svarede en af dem:

"I morges gav major Parbury ordre til, at hans bagage skulle bringes til Gare du Nord og indskrives med toget 12.50. Selv tog han bort i automobil. Vi var til stede ved togets afgang. Majoren havde ikke indfundet sig."

"Og bagagen?"

"Den lod han afhente på banegården."

"Hvem hentede den?"

"Et bybud, mente de på stationen."

"Hans spor er altså tabt?"

"Ja."

"Endelig!" råbte fyrsten fornøjet. De andre stirrede forbavsede på ham.

"Ih jo," sagde han, "der har vi da omsider et spor at gå efter."

"Tror De virkelig, at ...?"

"Ja, det er da klart. Mordet kan ikke være begået andre steder end i et af værelserne langs denne gang. Der har Kesselbachs morder ført sekretæren ind hos en medskyldig, dér har han dræbt ham, dér har han skiftet klæder; og det er den medskyldige, som har lagt liget ud i gangen, da morderen først var sluppet vel af sted. Men hvem er denne medskyldige? Den måde, major Parbury har gjort sig usynlig på, viser, at han ikke har været uden kendskab til sagen. Skynd jer at telefonere den gode nyhed til hr. Lenormand eller Gourel. Politikontoret må underrettes så hurtigt som muligt. De herrer opdagere og jeg arbejder hånd i hånd."

Han gav dem endnu nogle anvisninger vedrørende deres dobbelte rolle som inspektører i opdagelsespolitiet og i fyrst Sernines tjeneste. Derpå lod han dem gå.

Der sad endnu to mænd i ventetværelset. Han lod en af dem komme ind.

"Jeg beder Dem meget undskylde, doktor," sagde han. "Jeg er ganske til Deres tjeneste. Hvordan har Pierre Leduc det?"

"Han er død."

"Åh!" sagde Sernine. "Ja, jeg ventede det jo nok, efter hvad De sagde i morges. Han var ikke længe om det, stakkels djævel ..."

"Han var slidt op til sidste trævl. En hjertekrampe, så var det forbi."

"Og han talte ikke?"

"Nej."

"Og siden den dag, vi samlede ham op under bordet i knejpen i Belleville, er der ingen på Deres klinik, der har fået mistanke om, at han var den Pierre Leduc, som politiet eftersøger – den hemmelighedsfulde Pierre Leduc, som hr. Kesselbach for enhver pris ville have fat på – er De sikker på det?"

"Aldeles sikker. Han lå i et værelse for sig selv. For resten havde jeg lagt en forbinding om hans venstre hånd, for at man ikke skulle se, at lillefingeren var lemlæstet. Arret på kinden var skjult under skægget."

"Og De vågede selv over ham?"

"Ja. Og efter Deres ordre benyttede jeg hvert øjeblik, når han lod til at være nogenlunde klar, til at spørge ham ud. Men han fremstammede kun nogle uforståelige ord."

Fyrsten mumlede tankefuldt:

"Død ... Pierre Leduc død! Hele den Kesselbachske sag beroede åbenbart på ham, og nu er han forsvundet ... uden én oplysning, uden ét ord, der kunne kaste lys over hans fortid ... Behøver jeg da at kaste mig ud i dette eventyr, som jeg endnu

ikke begriber det mindste af? Det er farligt ... jeg kan kuldsejle ..."

Han overvejede sagen et øjeblik, så udbrød han:

"Nå ja, det er slemt! Men jeg går på alligevel. Der er ingen grund til, at jeg skulle opgive spillet, fordi Pierre Leduc er død. Tværtimod! Lejligheden er alt for fristende. Pierre Leduc er død – leve Pierre Leduc! Gå nu, doktor; gå hjem til Dem selv. Jeg skal telefonere til Dem i aften."

Lægen gik.

"Så er det os to, Philippe," sagde Sernine til den sidste af de besøgende, en lille gråhåret mand, der var klædt som en tjener på et tolvterangs hotel.

"Herre," sagde Philippe, "jeg må erindre Dem om, at De i forrige uge anbragte mig som tjener i *Hôtel des Deux-Empereurs* i Versailles, for at jeg skulle holde øje med en ung mand."

"Ja vist, det ved jeg ... Gérard Baupré. Hvordan går det med ham?"

"Han har udtømt sine hjælpe kilder, så godt som."

"Han omgås stadig med disse mørke tanker?"

"Ja. Han vil tage livet af sig."

"Er det hans alvor?"

"Hans ramme alvor. Jeg har fundet denne lille blyantsoptegnelse mellem hans papirer."

"Oho!" sagde Sernine, da han havde læst det, "han underretter verden om sin død ... og den skal finde sted i aften!"

"Ja, herre, strikken er købt og krogen skruet i loftet. I henhold til Deres ordre satte jeg mig i forbindelse med ham; han fortalte mig om sin nød, og jeg rådede ham til at henvende sig til Dem.

'Fyrst Sernine er rig,' sagde jeg til ham, 'han er ædelmodig, måske vil han hjælpe Dem'."

"Der alt sammen udmærket. Han kommer altså hertil?"

"Han er her i byen."

"Hvor ved du det fra?"

"Jeg fulgte efter ham. Han tog med toget hertil, og nu vandrer han om på boulevarderne. Han kan bestemme sig til at gå herop, når det skal være."

I dette øjeblik bragte en tjener et kort. Fyrsten læste det og sagde:

"Lad hr. Gérard Baupré komme herind."

Derpå vendte han sig til Philippe:

"Gå du ind i mit påklædningsværelse, hold dig stille og hør godt efter."

Da fyrsten var alene, mumlede han:

"Hvad er her at betænke sig på? Det er skæbnen selv, som sender mig denne mand ..."

Nogle minutter senere trådte en høj, ung mand ind. Han var tynd, hans ansigt var udmagret, hans blik feberglødende, og han blev stående på tærsklen, forlegen, tøvende, som en tigger, der gerne vil række sin hånd frem, men ikke vover at gøre det.

Samtalen varede ikke længe.

"De er hr. Gérard Baupré?"

"Ja – jo ... det er mig."

"Jeg har ikke den ære ..."

"Det er ... der var ... man har sagt mig ..."

"Hvilken man?"

"En opvarter på et hotel ... som påstår, at han har tjent hos Dem ..."

"Nå ja, fat Dem i korthed!"

"Ja, altså ..."

Den unge mand gik i stå, forskrækket, overvældet af fyrstens hovmodige holdning. Fyrsten udbrød:

"Min herre, De kommer dog vist til at forklare ..."

"Ja, herre, man har fortalt mig, at De er meget rig og ædelmodig ... og jeg tænkte, at det måske var Dem muligt ..."

Han gik igen i stå; han kunne ikke få sig til at tigge og ydmyge sig.

Sernine gik hen til ham.

"Hr. Gérard Baupré, har De ikke offentliggjort et bind digte, der hed 'Forårssmil'?"

"Jo, jo," udbrød den unge mand, og det klarede op i hans ansigt, "har De læst dem?"

"Ja, Deres vers er meget smukke ... overmåde smukke. Men sig mig blot ... tror De, De kan leve af det, som de indbringer Dem?"

"Ganske sikkert ... før eller senere ..."

"Før eller senere ... rimeligvis senere, ikke sandt? Og mens De venter på det, ville De bede mig om noget at leve af?"

"Noget at spise, herre."

"Digterne spiser ikke, min herre. De suger næring af deres rim og deres drømme. Gør De lige så. Det er altid bedre end at strække hånden frem efter en almisse."

Den unge mand skælvede ved denne fornærmelse. Uden at svare et ord vendte han sig om imod døren.

Sernine standsede ham.

"Et ord endnu, min herre. Har De aldeles ingen hjælpekilder?"

"Ikke den mindste."

"Og De tror ingen udvej, De kan skaffe?"

"Jeg har endnu et håb. Jeg har skrevet til en af mine slægtninge og bedt ham sende mig hjælp. Jeg venter svar fra ham i dag. Det er den yderste frist."

"Og hvis De ikke får svar, har De vel sagtens besluttet endnu i aften at ..."

"Ja, min herre."

Han sagde dette simpelt og naturligt.

Sernine brast i latter.

"Å Gud, hvor De er komisk, min brave unge mand! Og med hvilken ægte overbevisning, De sagde det! Kom herhen og besøg mig næste år, lover De mig det? Så taler vi ikke mere om dette, det er så besynderligt ... så interessant ... og især så morsomt, åh-hå, hå håh!"

Han lo, så det klukkede i ham, bukkede overdrevent høfligt, og fulgte sin gæst til døren.

Derpå lukkede han op for opvarteren.

"Philippe," sagde han, "har du hørt det?"

"Ja, herre."

"I eftermiddag venter Gérard Baupré et telegram, et løfte om hjælp ..."

"Ja, hans sidste udvej ..."

"Dette telegram må ikke komme ham i hænde. Hvis det kommer, så opsnap det undervejs og riv det i stykker."

"Javel, herre."

"Er du alene på hotellet?"

"Ja, alene sammen med kokkepigen, som sover der på stedet. Værten er ikke hjemme."

"Godt, så er vi herrer over situationen. I aften, hen ad elleve. Pil så af."

2

Fyrst Sernine gik ind i sit soveværelse og ringede på sin tjener.

"Min hat, mine handsker og min stok. Er bilen der?"

"Ja, herre."

Han gjorde sig i stand, gik ud og satte sig ind i en rummelig og magelig vogn, som førte ham ud til Boulogneskoven, hvor han var indbudt til at spise frokost hos marquis og marquise de Gastyne.

Klokken halv tre tog han afsked med vært og værtinde; han lod vognen holde ved Avenue Kleber, hvor han tog to af sine venner og en læge op, og klokken fem minutter i tre var han ved Parc des Princes.

Klokken tre duellerede han på sabler med den italienske oberst Spinelli – ved det første udfald huggede han øret af sin modstander – og klokken tre kvarter i fire sad han og holdt bank i klubben i Rue Cambon; han trak sig ud af spillet klokken tyve minutter over fem, med en gevinst på syvogfyrre tusind francs.

Og alt dette foretog han sig uden jag, med en overlegen ligegyldighed, som om dette nærmest var en usædvanlig fredelig dag midt i den vanvittige hvirvel af handlinger og begivenheder, der opslugte hans liv.

"Octave," sagde han til chaufføren, "vi kører til Garches."

Og ti minutter i seks stod han af vognen ved den gamle mur omkring Villeneuveparken.

Skønt Villeneuve nu er udstykket og delvis ødelagt, har krongodset dog endnu bevaret noget af den glans, der

omstrålede det i fordums dage, da kejserinde Eugenie trak sig tilbage til det, dengang hun ventede en arving. Det er et yndigt, men noget melankolsk landskab, som det ligger dér med sine gamle træer, sin fiskedam, i en ramme af løvværk, omslynget af skovene i Saint-Cloud.

En betydelig del af krongodset blev skænket til Pasteurs Institut.

Derefter følger den store park, som er offentligt tilgængelig, og endelig en adskilligt mindre del, som er omgivet af mure; dér hæver Pensionsbygningen sig, og rundt om den de fire frit liggende pavilloner, og det udgør for øvrigt en ganske anselig ejendom.

"Det er dér, fru Kesselbach bor," sagde fyrsten til sig selv, da han i det fjerne så hovedbygningens og de fire pavilloners tage.

Imidlertid gik han ind gennem parken og rettede sine skridt mod fiskedammen.

Pludselig standsede han bagved en trægruppe. Han havde fået øje på to damer, der stod på den bro, som førte over dammen, og støttede sig med deres albuer på rækværket.

"Varnier og hans folk må jo være i nærheden; men de har gemt sig pokkers godt. Jeg kan spare mig ulejligheden med at søge efter dem ..."

De to damer gik nu hen over det bløde grønsvær, under de høje, ærværdige træer. Grenene vuggede langsomt frem og tilbage i den sagte vind, den blå himmel skinnede frem imellem dem, og luften var opfyldt af duft fra forårets blomster og alt det unge løv.

De græsklædte skrænter ned mod det blanke vand var dækket af margueritter, tulipaner, violer, pinseliljer, liljekonvaller ...

hele april og maj måneds rige blomsterflor, der strålede i alle farver. Solen nærmede sig horisonten.

Pludselig dukkede tre mænd op bag et buskads og gik hen imod damerne.

De standsede dem. Der blev vekslet nogle ord, de to damer viste tydelige tegn på frygt. Én af mændene gik hen mod den mindste af damerne og ville gribe en pung, hun havde i hånden.

Damerne gav sig til at skrige, og de tre mænd kastede sig over dem.

"Nu er det vist på tide at vise sig på skuepladsen," sagde fyrsten til sig selv.

Og han styrtede frem.

På ti sekunder havde han næsten nået bredden af dammen. De tre mænd flygtede, da de fik øje på ham.

"Ja, flygt I kun, I slubberter," smålo han, "tag endelig benene på nakken, her kommer redningsmanden!"

Han ville sætte efter dem. Men en af damerne sagde:

"Å nej, min herre, jeg beder Dem indtrængende ... se her, min veninde er blevet syg."

Den mindste af damerne var virkelig sunket besvimet om i græsset.

Han vendte om og gik urolig hen til hende.

"Hun er da ikke såret?" udbrød han. "Skulle disse uslinge virkelig have ..."

"Nej, nej ... det er kun angsten og sindsbevægelsen ... og for resten, De forstår måske, når jeg siger Dem, at det er fru Kesselbach ..."

"Ja så," sagde han.

Han rakte hende en lille flaske med noget stærkt lugtende, og den unge pige lod straks sin veninde indånde det. Han tilføjede:

"Tag den ametyst af, der tjener til prop – der er et lille, hult rum med nogle pastiller i. Lad fruen tage en af dem … men kun en, de er meget stærke."

Han stod og så på den unge pige, mens hun tog sig af sin veninde, hun var lys, og hun så så troskyldig ud; hendes ansigt var blidt og alvorligt, og det var, som om et smil gennemstrålede hendes træk – selv nu, da hun ikke smilede.

"Det er Geneviève," tænkte han.

Og han gentog for sig selv, helt bevæget:

"Geneviève … Geneviève …"

Imidlertid kom fru Kesselbach lidt efter lidt til sig selv. Straks var hun forbavset og kunne ikke blive klar over, hvad der var foregået. Men da hun så kom i tanker om det, bøjede hun sit hoved og takkede sin redningsmand.

Han bukkede dybt og sagde:

"Må jeg have lov til at forestille mig … mit navn er fyrst Sernine."

Hun sagde sagte:

"Jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke min erkendtlighed …"

"Ved slet ikke at udtrykke den, frue. Det er tilfældet, De skylder tak – det tilfælde, som fik mig til at spadsere netop på denne kant. Men må jeg ikke byde Dem min arm?"

Nogle minutter senere ringede fru Kesselbach på ved pensionatets dør, og hun sagde til fyrsten:

"Jeg ville gerne bede Dem bevise mig endnu en tjeneste, min herre. Tal ikke til nogen om dette overfald."

"Jamen, frue, det er dog den eneste måde, hvorpå vi kan få oplyst ..."

"For at få noget oplyst, måtte man anstille undersøgelser, og så ville jeg igen komme ud i al den uro med forhør og så videre. Det ville blive meget trættende, og mine kræfter er snart udtømte."

Fyrsten trængte ikke videre ind på hende. Han tog sin hat af og spurgte:

"Tillader De mig at komme her og spørge til Deres befindende?"

"Ja, det gør jeg rigtignok ..."

Fru Kesselbach omfavnede Geneviève og gik ind.

Natten begyndte imidlertid at kalde på, og Sernine ville ikke lade Geneviève vende alene tilbage. Men de var kun kommet et lille stykke hen ad stien, da en skikkelse dukkede frem af halvmørket og kom løbende hen imod dem.

"Bedstemoder!" udbrød Geneviève.

Hun kastede sig om halsen på en gammel dame, der dækkede hendes ansigt med kys.

"Å, min kæreste lille, hvad er der dog hændt? Hvor du dog kommer sent ... Du, som ellers altid er så præcis!"

Geneviève præsenterede:

"Min bedstemoder, fru Ernemont ... fyrst Sernine."

Derpå fortalte hun, hvad der var sket, og fru Ernemont blev ved at sige:

"Å, min lille kæreste, hvor du må have været bange! Jeg skal aldrig glemme Dem, min herre, det kan De være forvisset om ... Men hvor de dog må have gjort dig forskrækket, lille ven!"

"Så, så, lille bedstemoder, tag nu ikke sådan på veje, nu har du mig jo igen."

"Ja, men du kan blive syg af al denne forskrækkelse. Man kan aldrig vide, hvad det kan blive til … å, det er forfærdeligt …"

De gik langs med en hæk, over hvilken man kunne skimte en træbevokset plads, nogle svære mure omkring en lille gård og et hvidt hus. Indgangen lå på husets bagside, overskygget af hyldebuske, der dannede en hvælving omkring døren.

Den gamle dame indbød fyrst Sernine til at træde indenfor og førte ham ind i en lille dagligstue.

Geneviève bad fyrsten om tilladelse til at trække sig tilbage et øjeblik for at se til sine elever, der skulle have aftensmad.

Fyrsten og fru Ernemont blev alene med hinanden.

Den gamle dame havde et blegt og sørgmodigt ansigt, indrammet i af lange hvide krøller. Hun var temmelig svært bygget og gik tungt, hvilket, skønt hun både af væsen og klædedragt var en dame, gav hende et vist tarveligt præg. Men en uendelig godhed lyste ud af hendes øjne.

Mens hun så småt gik og ryddede op på bordet og blev ved at tale om sin ængstelse, gik Sernine hen til hende, greb hendes hoved mellem sine hænder og kyssede hende på begge kinder.

"Nå, gamle, hvordan har du det så?"

Hun blev stående stum og stirrede på ham med åben mund.

Fyrsten kyssede hende på ny og lo.

Hun stammede:

"Du! Er det dig! Ak, hellige jomfru, er det muligt …"

"Min kære Victoire!"

"Kald mig ikke således," råbte hun og fo'r sammen. "Victoire er død … din gamle tjenestepige eksisterer ikke mere. Jeg

tilhører nu ene og alene Geneviève ..."

Og hun tilføjede ganske sagte:

"Du store Gud ... jeg havde jo nok læst dit navn i aviserne ... Så er det altså sandt, at du igen har påbegyndt dit slette liv?"

"Som du ser, ja."

"Og du havde dog svoret mig til, at det skulle være forbi, at du ville rejse bort for bestandig og blive en hæderlig mand ..."

"Jeg har prøvet på det. I fire år har jeg nu prøvet på det. Du må da indrømme mig, at i de fire år har der været stille nok om mit navn."

"Jamen ..."

"Ja, men så blev jeg træt af det."

Hun sukkede:

"Bestandig den samme! Du har ikke forandret dig ... å, du bliver såmænd aldrig anderledes, det er sikkert nok. Så er du altså også indblandet i denne Kesselbachske sag?"

"Ja, det tror jeg! Tror du ellers, jeg havde gjort mig den ulejlighed at arrangere et overfald på fru Kesselbach klokken seks, for at jeg klokken fem minutter over seks kunne få lejlighed til at rive hende ud af kløerne på mine egne folk? Nu kan hun takke mig for sin frelse, og hun er nødt til at modtage mig i sit hus. Så nu befinder jeg mig i begivenhedernes centrum, og mens jeg holder min hånd over enken, kan jeg holde øje med hendes omgivelser. Du kan da nok begribe, at det liv, jeg fører, ikke tillader mig at drive rundt og tage mig af de små underordnede ting. Jeg er nødt til at virke med teatralske midler og vinde mine sejre i en fart."

Hun hørte forfærdet på ham og fremstammede:

"Jeg forstår det ... nu forstår jeg det hele ... det er løgn og atter løgn alt sammen ... og det med Geneviève ..."

"Ja vist, ja, jeg slog to fluer med et smæk. Når jeg alligevel skulle optræde som redningsmand kunne jeg jo lige så godt frelse to på en gang. Tænk, hvor megen tid og hvor mange anstrengelser – måske oven i købet til ingen nytte – det ville have kostet mig at vinde dette barns tillid! Hvad var jeg for hende? Hvad ville jeg have været for hende endnu i denne stund? En ubekendt ... en fremmed. Men nu er jeg den, der har frelst hende. Om en time vil jeg være hendes ven."

Hun begyndte at skælve.

"Så har du altså slet ikke frelst Geneviève? Du vil altså trække os med ind i dine historier ..."

Og pludselig greb hun ham om skulderen i et anfald af oprørskhed:

"Nej, men nu har jeg fået nok, kan du forstå det? Du bragte mig en dag denne lille pige og sagde til mig: 'Tag hende, jeg betror hende til dig ... hendes forældre er døde ... tag hende i din varetægt.' Nå, og nu er hun her, under min varetægt, og jeg skal vide at vogte hende mod dig og alle dine lumskerier."

Som fru Ernemont stod der og smældede ordene ud ... med knyttede hænder og sammenpressede læber ... så hun ud, som om hun var forberedt på at trodse hvem og hvad som helst.

Langsomt og varsomt fjernede fyrst Sernine hendes hænder, en efter en, fra sine arme; nu greb han den gamle dame om skuldrene, satte hende ned i en lænestol, bøjede sig ned over hende og sagde ganske roligt:

"Det er jo noget snak."

Hun gav sig til at græde, hun var overvundet med det samme, og hun strakte sine foldede hænder op mod Sernine.

"Jeg beder dig, lad os være i fred. Vi var så lykkelige! Jeg troede, at du havde glemt os, og jeg velsignede Himlen, hver gang en dag gik til ende. Å jo, jeg holder meget af dig, trods alt. Men Geneviève, ser du ... jeg ved ikke, hvad jeg kunne gøre for dette barn. Hun har indtaget din plads i mit hjerte."

"Ja, det kan jeg mærke," sagde han leende. "Du ville med den største fornøjelse se mig gå pokker i vold. Men hør nu op med de dumheder! Jeg har ingen tid at spilde. Jeg må tale med Geneviève."

"Du vil tale med hende!"

"Nå, ja, er det da en forbrydelse?"

"Og hvad vil du sige til hende?"

"En hemmelighed ... en meget vigtig, en forfærdelig hemmelighed ..."

Den gamle dame slog hænderne sammen i forfærdelse.

"Og måske en hemmelighed, som vil bringe hende i fortræd? Å, jeg er bange for ... jeg frygter det værste for hende!"

"Der kommer hun," sagde han.

"Nej, ikke endnu."

"Jo, jo, jeg hører hende ... tør nu dine øjne og vær fornuftig."

"Hør," sagde hun indtrængende, "jeg ved ikke, hvad du vil sige til hende, hvilken hemmelighed du vil åbenbare for dette barn, som du ikke kender ... Men jeg, som kender hende, jeg siger dig: Geneviève er en stærk og tapper karakter. Men hun er meget modtagelig for indtryk. Tag dig i agt for, hvilke ord du bruger, ellers kan du komme til at såre følelser, som ... som du ikke en gang er i stand til at forestille dig ..."

"Men hvorfor dog?"

"Fordi hun er af en race, der er vidt forskellig fra din – hun tilhører en helt anden verden … en anden verden i moralsk henseende, mener jeg. Der er ting, som det for øjeblikket er forment dig at fatte. Imellem dig og hende er der en uoverstigelig skranke … Geneviève tænker så rent og ophøjet, mens du …"

"Mens jeg …?"

"Mens du ikke er nogen hæderlig mand."

3

Geneviève trådte ind, munter og indtagende.

"Nu er alle mine småfolk på sovesalen, jeg har ti minutter til overs ... Men bedstemoder dog, hvad er der i vejen? Du ser så løjerlig ud i ansigtet. Tænker du stadig på den dumme historie?"

"Nej, frøken," sagde Sernine, "jeg tror, jeg har været så heldig at berolige Deres bedstemoder. Vi talte blot om Dem, om Deres barndom, og det synes at være et emne, som Deres bedstemoder ikke kan berøre uden at blive bevæget."

"Om min barndom?" sagde Geneviève og rødmede, "å, bedstemoder!"

"Skænd ikke på hende, frøken. Det var rent tilfældigt, at samtalen strejfede ind på dette emne. Det viser sig nemlig, at jeg ofte er kommet gennem den lille landsby, hvor De er vokset op."

"Aspremont?"

"Ja, Aspremont, i nærheden af Nizza ... De boede i et lille nybygget, skinnende hvidt hus ..."

"Ja," sagde hun, "helt hvidt, kun med lidt blå maling omkring vinduerne. Jeg var ganske lille dengang, for jeg forlod Aspremont, da jeg var syv år gammel; men jeg kan huske selv de allermindste ting fra den tid. Jeg har ikke glemt sollyset på den hvide mur, heller ikke skyggen under eukalyptustræet i enden af haven."

"I enden af haven, frøken, var der en lund af oliventræer, og under en af disse oliventræer stod der et bord, hvor Deres

moder sad og arbejdede i de varme dage ..."

"Ja, det er rigtigt, det er rigtigt," sagde hun, helt bevæget, "og jeg legede ved siden af ..."

"Der har jeg flere gange set Deres moder," sagde han. "Lige straks da jeg så Dem, så jeg, at De var hendes udtrykte billede ... men et muntrere, lykkeligere billede ..."

"Min stakkels moder, ja. Hun var ikke lykkelig. Min fader var død samme dag, jeg blev født, og siden den tid kunne intet trøste hende. Hun græd så meget. Jeg har endnu et lille lommetørklæde fra den tid; hun tørrede sine øjne i det ..."

"Et lille lommetørklæde med rødt mønster ..."

"Hvad for noget?" sagde hun, "hvorfra ved De ..."

"Jeg kom der forbi en dag, netop som De prøvede på at trøste hende ... Og De trøstede hende på en så indtagende måde, at den lille scene står uudsletteligt indskrevet i min hukommelse."

Hun så forskende på ham og sagde halvhøjt, næsten for sig selv:

"Jo, jo ... jeg synes virkelig ... udtrykket i Deres øjne ... og så klangen i Deres stemme."

Hun lukkede øjnene et øjeblik og samlede sine tanker, som om hun søgte at fastholde en flygtende erindring. Derpå sagde hun:

"De kendte hende altså?"

"Jeg havde nogle venner i nærheden af Aspremont, og hos dem har jeg truffet hende. Sidste gang var hun endnu mere sørgmodig, endnu blegere ... og da jeg kom tilbage næste gang ..."

"Da var det forbi, ikke sandt?" sagde Geneviève. "Ja, hendes liv udsluktes hurtigt på nogle uger ... og jeg blev alene tilbage

med nogle naboer, der vågede over hende. Og en morgen kom de og førte hende bort. Og om aftenen på denne dag, da jeg lå og sov, kom der en, som tog mig i sine arme og pakkede mig godt ind ..."

"En mand?" spurgte fyrsten.

"Ja, en mand. Han talte så sagte, så ømt til mig ... hans stemme gjorde mig godt ... så førte han mig ud på vejen ... og om natten, i vognen, vuggede han mig i sine arme og fortalte mig historier med den samme stemme ... den samme stemme ..."

Hun gik lidt efter lidt i stå, og hun så igen på ham, endnu mere gennemtrængende end før; hun gjorde sig øjensynlig anstrengelse for at gribe et flygtigt indtryk, der glimtvis dukkede op i hendes bevidsthed.

Han sagde:

"Nå, og siden? Hvor førte han Dem hen?"

"Ja, der er min erindring usikker ... det forekom mig, at jeg havde sovet i flere dage. Da jeg igen kom til fuld bevidsthed, befandt jeg mig i den lille flække i Vendée, hvor jeg tilbragte hele den anden halvdel af min barndom, i Montégut, hos fader og moder Izereau, de brave mennesker, som opfødte mig og opdrog mig; jeg skal aldrig glemme den hengivenhed og ømhed, de viste mig."

"Og de er også døde?"

"Ja," sagde hun, "der udbrød en tyfusepidemi på egnen ... men det fik jeg først senere at vide ... så snart de var blevet syge, blev jeg ført bort ligesom første gang, ganske på samme måde; en mand kom om natten og svøbte mig omhyggeligt ind i tæpper; denne gang var jeg jo større, og jeg kæmpede for at slippe løs,

jeg ville skrige, og han måtte lukke munden på mig med et tørklæde."

"Hvor gammel var De den gang?"

"Fjorten år ... det er fire år siden."

"Kunne De kende denne mand igen?"

"Nej, han søgte at skjule sit ansigt, og han sagde ikke et eneste ord til mig. Alligevel har jeg altid tænkt, at det er den samme som forrige gang, for jeg husker, at han viste den samme bekymrede omhu og var lige så opmærksom og varsom i alt, hvad han foretog sig."

"Og siden?"

"Ja, siden gik det ligesom forrige gang – glemsel og søvn. Denne gang lader det til, at jeg har været syg, jeg fik vel feberen, og da jeg igen slog øjnene op, lå jeg i et lyst og venligt værelse. En dame med hvidt hår bøjede sig ned over mig og smilede. Det var bedstemoder ... og værelset er det, som jeg bor i her ovenpå."

Hun havde igen fået det lykkelige udtryk, det smukke, strålende skær i sit ansigt, og hun tilføjede smilende:

"Se, sådan gik det til, at fru Ernemont en aften fandt mig på sin dørtærskel, i tryg søvn, tror jeg nok, sådan blev hun min bedstemoder; og efter nogle små anfægtelser finder den lille pige fra Aspremont nu behag i sin rolige tilværelse, og hun propper regning og grammatik ind i nogle små, oprørske og dovne pigebørn, som for resten holder meget af hende."

Hun fortalte muntert, men uden pjankethed; man kunne godt mærke, at hun havde en sindig og ligevægtig natur.

Sernine hørte på hende med stigende forbavselse, og gjorde ikke noget forsøg på at skjule sin forvirring.

Han spurgte:

"Har De aldrig senere hørt tale om denne mand?"

"Aldrig."

"Ville De være glad over at se ham igen?"

"Å ja, meget glad."

"Nå ja, frøken ..."

Geneviève kom til at skælve.

"De ved noget ... De kender måske sandheden ..."

"Nej, nej ... det var ikke andet end ..."

Han rejste sig og gik frem og tilbage i stuen. Af og til lod han sit blik hvile på Geneviève, og det så ud, som om han var lige ved at give hende et ganske afgørende svar på det, hun havde spurgt ham om. Ville han tale?

Fru Ernemont ventede, fuld af angst, på at han skulle åbenbare den hemmelighed, som den unge piges fred og ro måske afhang af.

Han satte sig igen ved siden af Geneviève; han syntes endnu at være i tvivl, og omsider sagde han:

"Nej, nej ... det var blot en tanke, der fo'r igennem mig ... et minde ..."

"Et minde? Hvilket minde?"

"Å, jeg tog fejl. Der var enkelte småting i Deres fortælling, som bragte mig på vildspor."

"Er De sikker på det?"

Han vaklede endnu; men så sagde han bestemt:

"Aldeles sikker."

"Ak!" sagde hun skuffet; "jeg anede allerede ... jeg troede, at De måske kendte ..."

Hun fuldendte ikke sætningen; hun ventede hans svar på et spørgsmål, som hun ikke vovede at fremsætte lige ud.

Men han tav. Så trængte hun ikke længere ind på ham, men bøjede sig over mod fru Ernemont.

"God nat, bedstemoder, nu må mine små være i seng, og ingen af dem ville kunne falde i søvn, før jeg havde kysset hende til godnat."

Hun rakte fyrsten sin hånd.

"Endnu en gang tak ..."

"Går De allerede?" sagde han heftigt.

"Ja, De må have mig undskyldt ... bedstemoder vil nok lyse Dem ud."

Han bøjede sig ned og kyssede hendes hånd. Hun vendte sig om i døren og smilede.

Så var hun borte.

Fyrsten sad og lyttede efter lyden af hendes trin, der fjernede sig; han stod ubevægelig, hans ansigt var blegt af sindsbevægelse.

"Nå," sagde den gamle dame, "du talte ikke?"

"Nej ..."

"Og den hemmelighed, du ville åbenbare ..."

"En anden gang ... men i dag – det er underligt nok, men jeg kunne ikke gøre det."

"Var det så vanskeligt? Mærkede hun da ikke på sig selv, at du var den ubekendte, som to gange havde ført hende bort? Du havde kun behøvet at sige et ord ..."

"En anden gang ... senere, ja ..." sagde han og genvandt hele sin sikkerhed. "Du må jo da kunne forstå ... barnet kender mig jo knapt nok, jeg må dog først erhverve mig krav på hendes hengivenhed, hendes kærlighed ... Først når jeg har skabt hende den tilværelse, hun fortjener ... å, en vidunderlig tilværelse,

sådan som man læser om den i eventyrene ... først da vil jeg tale."

Den gamle dame rystede på hovedet.

"Jeg er meget bange for, at du tager fejl. Geneviève trænger ikke til en vidunderlig tilværelse, hendes tilbøjelighed går i en mere beskeden retning."

"Hun har samme tilbøjeligheder som alle kvinder; rigdom, luksus, magt skaffer dem glæder, som ingen af dem foragter."

"Jo, Geneviève. Og du gjorde bedre i ..."

"Lad os nu se. I øjeblikket må du lade mig gøre, som jeg vil. Og du kan være ganske rolig. Jeg har aldeles ikke til hensigt, som du siger, at trække Geneviève med ind i mine historier. Hun får mig knap nok at se. Jeg var blot nødt til at sætte mig i forbindelse med hende, og det er sket. Farvel."

Han forlod skolen og gik hen efter sit automobil.

Han følte sig lykkelig til mode.

"Hun er henrivende ... sød, og slet ikke overfladisk. Det er moderens øjne, disse øjne, som næsten kunne få mig til at græde ... Min Gud, hvor alt det er længe siden nu! Ak, det er et smukt minde ... et sørgeligt minde, men alligevel så smukt!"

Han sagde halvhøjt:

"Det er afgjort, jeg vil arbejde for hendes lykke! Og det lige med det samme ... fra i aften af! Ja, fra i aften af har hun en brudgom! Er kærligheden ikke en betingelse for, at unge piger kan være lykkelige?"

4

Han fandt sin bil ude på landevejen.

"Kør hjem," sagde han til Octave.

Da han var kommet hjem, ringede han til Neuilly og telefonerede sine ordrer til den af sine venner, som han kaldte Doktoren.

Derpå klædte han sig om.

Han spiste til middag i klubben i Rue Cambon, tilbragte en time i Operaen, og steg så igen op i sin bil.

"Til Neuilly, Octave. Vi skal have Doktoren med. Hvad er klokken?"

"Halv elleve."

"Så mange! Så afsted i en fart."

Ti minutter efter holdt bilen for enden af Boulevard Inkermann, foran en afsides liggende villa. På et signal fra hornet kom doktoren ned. Fyrsten spurgte ham:

"Er han i stand?"

"Ja, indpakket, bundet sammen og forseglet."

"Og i god stand?"

"Udmærket. Hvis alt går, som De sagde til mig i telefonen, vil politiet ikke kunne se andet, end at han lige er død."

"Det må de skam heller ikke. Lad os så få ham læsset op."

De bragte en slags aflang sæk ud i bilen; den havde form omtrent som et menneske og lod til at være temmelig tung.

Fyrsten sagde:

"Til *Versailles*, Octave, Rue de la Vilaine, foran hotel *Des Deux-Empereurs*."

"Jamen det er et usselt hotel," bemærkede doktoren, "en rigtig bule."

"Det behøver du ikke at fortælle mig. Og det bliver et hårdt stykke arbejde, i det mindste for mig ... Men hvad! Jeg lod alligevel ikke denne lejlighed gå fra mig for en hel formue! Lad så folk komme og påstå, at livet er ensformigt!"

Hotel *Des Deux-Empereurs* ... man kommer ind i en snavset entré, stiger to trin ned og befinder sig så i en mørk gang, der oplyses af en søvnig lampe.

Sernine bankede på en lille dør.

En opvarter viste sig. Det var Philippe, den samme, som Sernine om morgenen havde givet sine befalinger vedrørende Gérard Baupré.

"Han er der vel endnu?" spurgte fyrsten.

"Ja."

"Og strikken?"

"Løkken er parat."

"Han har ikke fået det telegram, han håbede på?"

"Det er her, jeg har opsnappet det."

Sernine greb den blå blanket og læste den.

"Nå," sagde han fornøjet, "det var på høje tid. Telegrammet melder, at han i morgen vil få en anvisning på tusind francs. Det må jeg sige, skæbnen er mig god. Klokken mangler et kvarter i tolv ... når der er gået et kvarter vil den stakkels djævel besørge sig selv over i evigheden. Lys for mig, Philippe. Vent på mig her, Doktor."

Tjeneren tog lyset. De gik op på tredje sal og listede sig på tåspidserne hen gennem en lav, stinkende gang, der var

forsynet med tagvinduer; for enden af den var der en trætrappe, der var dækket med de skimlede rester af et gammelt tæppe.

"Der er vel ingen, der kan høre mig her?" spurgte Sernine.

"Nej, det er umuligt. De to værelser ligger helt for sig selv. Men gå nu ikke fejl; det er i værelset til venstre."

"Godt. Gå nu ned igen. Klokken tolv må du, Doktoren og Octave bringe manden herop, hvor vi står, og vente, til jeg kalder."

Trappen havde ti trin; fyrsten steg op ad dem med den yderste forsigtighed. Foroven var der en afsats og to døre. Det tog Sernine hele fem minutter at åbne den til højre, uden at den gav nogen lyd.

Et svagt lysskær trængte ind i stuens halvmørke. Famlende, for ikke at støde mod en af stolene, gik fyrsten frem imod dette skær. Det viste sig, at det trængte ind fra naboværelset, gennem en glasdør, der var dækket af en stump gardin.

Fyrsten trak gardinet til side. Ruderne var snavsede, men revnede på flere steder, og når man holdt øjet tæt til, kunne man se alt, hvad der foregik i det andet værelse.

Han så en mand derinde, siddende ved et bord med ansigtet imod ham. Det var digteren Gérard Baupré.

Han skrev ved det flakkende skær fra et brændende lys. Over hans hoved hang der et reb, som var bundet fast til en krog i loftet. Forneden endte rebet i en løkke.

Der lød et let klokkeslag fra et ur ude i byen.

"Fem minutter i tolv," tænkte Sernine; "der er fem minutter endnu."

Den unge mand skrev stadig.

Men lidt efter lagde han pennen fra sig, ordnede de ti eller tolv ark, han havde beskrevet, og gav sig til at læse dem igennem.

Læsningen lod ikke til at behage ham, for der gled et misfornøjet udtryk hen over hans ansigt, han rev sit manuskript itu og holdt stumperne i lyset, til flammen havde fortæret dem.

Med krampagtig hast kradsede han nogle ord ned på et nyt ark, skrev rask under og rejste sig.

Men da han fik øje på strikken en halv meter over sit hoved, satte han sig pludselig igen og gennemrystedes af en gysen.

Sernine så ham tydeligt, som han sad der med sit blege ansigt og de knyttede hænder knugede om de magre kinder. En tåre, én eneste, randt langsomt og trøstesløst ned over hans ansigt. Han stirrede ud i rummet med et fortvivlet blik, som han allerede så ind i tilintetgørelsens rædsel.

Og hans ansigt var så ungt! Hans kinder var endnu så bløde, ingen rynker havde endnu furet dem, hans øjne var klare og blå som Østens himmel.

Midnatstimen var inde, de tolv dumpe slag hamrede igennem luften, disse tolv sørgelige slag, som så mange fortvivlede har lyttet til med døden i hjertet …

Ved det tolvte slag rejste han sig igen, og denne gang så han modigt, uden at skælve, på det uhyggelige reb. Han gjorde endog tilløb til at smile … men det blev kun et kummerligt smil, den dødsdømtes sørgelige grimasse, når han allerede føler knokkelmandens arme omkring sig.

Han steg hurtigt op på stolen og greb om rebet med den ene hånd.

Et øjeblik blev han stående dér ubevægelig, ikke fordi han vaklede i sin beslutning eller manglede mod; men det var det sidste øjeblik, den yderste lille frist, man indrømmer sig selv, før man foretager det afgørende spring.

Han betragtede det modbydelige værelse, hvori en ond skæbne havde kastet ham hen, det hæslige tapet på væggen, den usle seng.

Ikke en bog på bordet; de var alle sammen blevet solgt. Ikke et fotografi, ikke en konvolut; han havde hverken fader eller moder, slet ingen familie … hvad skulle binde ham til livet?

Med en heftig bevægelse stak han sit hoved ind i løkken og strammede rebet, til det snørede fast om halsen.

Så sparkede han stolen omkuld og sprang ud i rummet.

5

Ti sekunder gik. Femten sekunder, tyve frygtelige, uendeligt lange sekunder ...

To eller tre trækninger gik igennem hans legeme. Rent uvilkårligt famlede hans fødder efter et støttepunkt. Nu hang han ganske stille ...

Endnu nogle sekunder forløb ... da gik glasdøren op.

Sernine trådte ind.

Uden mindste hastværk greb han det ark papir, den unge mand havde skrevet på, og læste:

> "Træt af livet, syg, uden penge og uden håb, dræber jeg mig selv. Der må ikke rejses anklage mod nogen for min død.
>
> 30. april.
>
> *Gérard Baupré*."

Han lagde papiret tilbage på bordet, så at det var let at få øje på, gik hen til stolen og skød den ind under den unge mands fødder. Selv steg han op på bordet, greb legemet i sine arme, løftede det op, udvidede løkken og befriede hans hoved.

Legemet sank sammen i hans arme. Han lod det glide ned på bordet, sprang ned og lagde det på sengen.

Derpå gik han, stadig med samme koldblodighed, hen til døren, åbnede den på klem og sagde:

"Er I der alle tre?"

En svarede nede fra foden af den lille trappe:

"Ja, vi er her. Skal vi bære pakken op?"

"Ja, kom med ham."

Han tog lyset og lyste for dem.

Møjsommeligt steg de tre mænd op ad trappen med den lange sæk.

"Læg ham dér," sagde han og pegede på bordet.

Han tog sin lommekniv og skar de bånd over, som snørede sækken sammen. Et hvidt lagen kom til syne; han slog det til side.

I lagenet lå der et lig – liget af Pierre Leduc.

"Stakkels Pierre Leduc," sagde Sernine, "du vil aldrig få at vide, hvad du gik glip af ved at dø så ung. Jeg skulle have bragt dig til vejrs, min gut. Nå, vi kan imidlertid undvære din hjælp ... stå op på bordet, Philippe, og du på stolen, Octave. Tag fat på hovedet og læg løkken om halsen på ham."

To minutter efter dinglede Pierre Leducs legeme i strikken.

"Se så, det gik jo nemt nok, bare det ene lig i stedet for det andet. Nu kan I godt gå alle sammen. Men du kommer her tilbage i morgen tidlig, doktor; så opdager du, at hr. Gérard Baupré ... forstår du: Gérard Baupré ... har begået selvmord ... her ligger hans afskedsbrev ... så må du sende bud efter retslægen og politiassistenten og sørge for, at ingen af dem konstaterer, at den døde mangler et fingerled og har et ar på kinden."

"Det er let nok."

"Så sørger du for, at der bliver taget protokol over sagen med det samme og efter dit diktat."

"Det kan sagtens lade sig gøre."

"Endvidere må du sørge for, at han ikke bliver lagt frem til genkendelse i La Morgue, og at der bliver givet tilladelse til at

begrave ham straks."

"Det bliver ikke så let."

"Prøv på det. Har du undersøgt den anden dér?"

Han pegede på den unge mand, der lå livløs på sengen.

"Ja," sagde doktoren. "Åndedrættet begynder at blive normalt. Men det var ellers et farligt eksperiment; pulsåren kunne godt være ..."

"Hvo intet vover ...! Hvor længe vil det vare, før han kommer til bevidsthed?"

"Et par minutter."

"Godt. Gå ikke hjem endnu, doktor; vent på mig dernede; der bliver mere endnu at gøre for dig i aften."

Da fyrsten var blevet alene, tændte han en cigaret og gav sig med stor sindsro til at blæse røgen op mod loftet i blå ringe.

Et suk rev ham ud af hans betragtninger. Han gik hen til sengen. Den unge mand begyndte at røre sig; hans bryst hævede og sænkede sig voldsomt, som på en sovende, der hjemsøges af mareridt.

Han tog sig op til halsen, som om han følte smerte dér, og så sprang han pludselig op, forfærdet, snappende efter vejret.

Da så han Sernine lige for sig.

"De!" mumlede han uforstående, "De her!"

Han stirrede sløvt på ham, som om han var et spøgelse. Han tog sig igen til struben, følte på halsen og nakken ... og pludselig udstødte han et hæst skrig, en vanvittig angst fik hårene til at rejse sig på hans hoved, han rystede som et espeløv og stirrede frem for sig med opspilede øjne. Fyrsten var trådt til side, og han havde fået øje på den hængte, der dinglede i rebet.

Han tumlede tilbage mod væggen. Denne mand, denne hængte, det var jo ham! Det var ham selv! Han var død. Og han så sit eget lig! Var det en skrækkelig drøm, som døden havde fremkaldt? Var det en hallucination, som bemægtiger sig dem, der ikke er mere … et foster af en hjerne, der endnu bævede under de sidste livsytringer …

Han slog ud med armene, som om han ville værge sig mod det uhyggelige syn. Udmattet, overvældet faldt han så for anden gang i afmagt.

"Det er ypperligt," smålo fyrsten; "det er en følsom natur, modtagelig for indtryk … Nu er hjernen forvildet. Godt, øjeblikket er gunstigt; men hvis jeg ikke vinder slaget, inden der er gået tyve minutter, slipper han mig af hænderne …"

Han stødte døren op ind til det andet tagkammer, vendte tilbage til sengen, tog den unge mand på sine arme og bar ham ind i det andet værelse.

Derpå badede han hans tindinger med koldt vand og holdt ham en lugteflaske under næsen.

Denne gang var hans bevidstløshed ikke af lang varighed.

Frygtsomt åbnede Gérard sine øjne ganske lidt og kastede et blik op mod loftet. Synet var forsvundet.

Men møblernes stilling, det sted, bordet og kakkelovnen stod på og flere andre småting, var ham påfaldende. Dertil kom mindet om hans frygtelige handling … og smerterne i halsen …

Han sagde til fyrsten:

"Jeg har drømt, ikke sandt?"

"Nej."

"Hvad for noget, har jeg ikke drømt?"

Pludselig vendte mindet tilbage.

"Å, det er sandt, nu husker jeg ... jeg ville dø ... og jeg ..."

Han bøjede sig frem mod fyrsten og spurgte ængsteligt:

"Men det andet, synet ...?"

"Hvilket syn?"

"Manden ... rebet ... er alt det en drøm?"

"Nej," svarede Sernine, "også det var virkelighed."

"Hvad siger De? Å nej, nej ... jeg beder Dem ... væk mig, hvis jeg sover ... eller hvis jeg dør. Men jeg er død, ikke sandt? Det er kun et mareridt, der hjemsøger mit lig ... ak, jeg er ved at gå fra min forstand ... hjælp mig dog ..."

Sernine lagde sin hånd blidt på den unge mands hår og bøjede sig ned over ham.

"Hør nu efter ... hør godt efter, og søg at forstå mig. Du er levende. Både dit legeme og din ånd er de samme som før og lever. Men Gérard Baupré er død. Du forstår mig nok, ikke sandt? Det medlem af samfundet, som bar navnet Gérard Baupré, eksisterer ikke mere, du har dræbt ham – dér inde. I morgen bliver der på fortegnelsen over byens indbyggere tilføjet, ud for det navn, du bar: Afgået ved døden – og datoen for din død."

"Det er løgn!" fremstammede den unge mand forfærdet; "det er løgn! Jeg er jo her, Gérard Baupré er her!"

"Du er ikke Gérard Baupré," erklærede Sernine.

Han pegede på den åbne dør og tilføjede:

"Gérard Baupré er dér inde, i værelset ved siden af. Vil du se ham? Han hænger dér, hvor du har klynget ham op. På bordet ligger det brev, hvori han meddeler, at han har taget sig af dage. Alt det er fuldstændigt i orden, intet af det kan gøres om. Lad os

ikke spilde flere ord på denne nøgne, uomstødelige kendsgerning: Gérard Baupré eksisterer ikke mere."

Den unge mand havde først hørt forfærdet på ham. Men efterhånden som kendsgerningerne stillede sig i et mindre fortvivlet lys for ham, begyndte han at forstå meningen.

"Nå, og hvad så?" mumlede han.

"Så kan vi tale sammen."

"Ja, ja … lad os tale …"

"Vil du have en cigaret?" sagde fyrsten. "Du siger ja? Nå, så kan jeg da se, at du lever op igen. Så meget bedre, så vil vi nok komme til en forståelse, og det i en fart."

Han rakte den unge mand en tændstik, tændte også sig selv en cigaret, og sagde kort og godt:

"Afdøde Gérard Baupré, du var træt af at leve, syg, uden penge, uden håb … Vil du blive rask, rig og mægtig?"

"Jeg forstår ikke …"

"Det er ganske simpelt. Tilfældet har ført dig på min vej. Du er en ung, en køn fyr, digter … Du er intelligent, og som din fortvivlede handling viser, er du en mand med ære i livet. Alt dette egenskaber, som man kun sjældent finder forenede hos én person. Jeg sætter pris på dem … og jeg agter at udnytte dem."

"De er ikke tilfals."

"Hvad er nu det for dumheder? Hvem taler om køb eller salg? Behold du din gode samvittighed. Det er et alt for kostbart klenodie til, at jeg skulle ville berøve dig den."

"Jamen, hvad er det da, De forlanger af mig?"

"Dit liv."

Han pegede på den unge mands hals, der endnu bar mærker af strikken, og fortsatte:

"Dit liv! Det liv, som du ikke har forstået at anvende. Dit liv, som du har forfusket, forspildt, tilintetgjort. Jeg påtager mig at genoprette det; jeg skal skabe dig en tilværelse så smuk, så ophøjet, at det ville svimle for dig, min ven, hvis du kunne gennemskue min hemmelige tanke i hele dens vidde og dybde ..."

Han havde taget Gérards hoved mellem sine hænder og vedblev indtrængende:

"Du er fri! Ingen lænke om benet mere! Du skal ikke længere sukke under vægten af dit navn! Du har udslettet det slavenummer, samfundet havde påtrykt dig, næsten som med et glødende jern på din skulder. Du er fri! Midt imellem denne verden af trælle, der hver bærer sin etiket, kan du alene gå og komme, som du vil, ukendt, usynlig, ganske som om du var i besiddelse af eventyrets fortryllede ring ... ja, du kan endda selv vælge dig dit navn, din etiket, hvilken du selv foretrækker! Forstår du mig? Forstår du, hvilken ubetalelig skat, du er for en kunstner ... for dig selv, om du vil det? Et uberørt, nyfødt liv! Dit liv er som et stykke voks, du har lov til at forme ganske efter din smag, ganske som din indbildningskraft udmaler dig det, eller som din fornuft tilskynder dig."

Den unge mand gjorde en træt bevægelse.

"Å, hvad vil De have, jeg skal gøre med denne skat? Hvad har jeg hidtil fået ud af den? Intet."

"Giv mig den!"

"Hvad skulle De kunne bruge den til?"

"Til alt. Hvis du ikke er en kunstner, så er jeg det! En begejstret, uudtømmelig, ubetvingelig kunstner! Har du ikke

den hellige ild, så har jeg den for os begge! Dér, hvor du løb på grund, dér vil jeg klare alle skær! Giv mig dit liv."

"Det er jo ikke andet end ord, løfter ..." udbrød den unge mand, hvis ansigt klarede op. "Tomt hjernespind! Jeg ved godt nok, hvor lidt jeg er værd. Jeg kender bedst selv min fejhed, min forsagthed, mine ufrugtbare anstrengelser, hele min elendighed. For at kunne begynde livet forfra, måtte jeg være i besiddelse af en vilje, som jeg ikke har ..."

"Men jeg har min ..."

"Venner ...?"

"Du skal få dem."

"Midler ...?"

"Jeg skal skaffe dig dem ... og hvilke midler! Du skal kun behøve at øse op, som man øser op af en fortryllet kiste i eventyrene ..."

"Men hvem er De da?" udbrød den unge mand forvirret.

"For de andre er jeg fyrst Sernine. For dig ... det kan jo være lige meget. Jeg er mere end fyrste, mere end konge, mere end kejser ..."

"Hvem er De? ... Hvem er De?" stammede Baupré.

"Mesteren ... han, som vil, og som kan ... han, som handler. Der er ingen skranker for min vilje, ingen grænser for min magt. Jeg er rigere end den rigeste, for hans formue tilhører mig. Jeg er mægtigere end de stærkeste, for jeg bruger deres styrke i min tjeneste."

Han tog igen Gérards hoved mellem sine hænder og så på ham med et blik, der trængte ned til bunden af hans sjæl.

"Bliv du også rig ... bliv stærk! Det er lykken, jeg tilbyder dig ... det er al livets sødme ... fred for din digterånd ... det er også

berømmelsen ... Slår du til?"

"Ja ... ja ..." mumlede Gérard, blændet, besejret. "Hvad skal jeg da gøre?"

"Intet."

"Jamen ..."

"Intet, siger jeg dig. Mine planer er som en bygning, opført på dig; men du selv tæller ikke med. Du skal slet ikke spille nogen aktiv rolle. I øjeblikket er du ikke andet end en statist ... ja ikke en gang det, du er en skakbrik, som jeg flytter med."

"Hvad skal jeg da gøre?"

"Intet ... jo, du skal gøre vers! Du skal leve, som du har lyst til. Du skal få penge, du skal nyde livet. Jeg vil slet ikke blande mig i dine sager. Jeg gentager det, du spiller ingen rolle i det, jeg har for."

"Hvilken rolle skal jeg da spille?"

Sernine hævede armen og pegede ind mod naboværelset.

"Du skal overtage hans plads. Du er ham dér inde."

Gérard skælvede af uvilje og afsky.

"Å nej, han dér inde er død ... og desuden ... det er en forbrydelse ... nej, jeg vil begynde et nyt liv, der er skabt for mig, udtænkt for mig ... med et ukendt navn ..."

"Ham dér inde, siger jeg dig," udbrød Sernine med uimodståelig kraft og myndighed ... "Du skal være ham, fordi hans fremtid er strålende, fordi hans navn er berømt, og fordi du med hans navn får et adelskab, der er arvet fra slægt til slægt gennem ti århundreder."

"Det er en forbrydelse," stønnede Baupré, halvt afmægtig.

"Du skal være ham," tordnede Sernine, "ham dér inde. Vil du ikke det, så bliver du igen Baupré, og over Bauprés liv og død

råder jeg. Træf dit valg."

Han trak sin revolver frem, satte fingeren på aftrækkeren og sigtede på den unge mand.

Udtrykket i hans ansigt var ubøjeligt. Gérard blev bange og kastede sig hulkende på sengen.

"Jeg vil leve!"

"Det er din faste, uigenkaldelige beslutning?"

"Ja, og tusinde gange ja! Efter den frygtelige handling, jeg har forsøgt, indgyder døden mig rædsel ... alt, alt andet hellere end døden! Alt! Lidelse ... sult ... sygdom ... alle optænkelige pinsler, alle skændsler ... ja, selv forbrydelsen, hvis det ikke kan være andet ... men ikke døden."

Han skælvede af feber og angst, som om døden, den store fjende, endnu luskede omkring ham, og han følte sig ude af stand til at flygte udenfor dens kløers rækkevidde.

Fyrsten fordoblede sine anstrengelser, han holdt ham fast, som en tiger sit bytte, og sagde lidenskabeligt:

"Jeg forlanger ikke umuligheder af dig, ikke noget ondt ... er der noget af den slags, tager jeg det på min kappe ... Nej, ingen forbrydelse ... i det højeste en smule lidelse ... en smule blod, du kommer til at ofre. Men hvad betyder det i sammenligning med angsten for at dø?"

"Smerte er mig ligegyldig."

"Godt, så til værks!" råbte Sernine, "til værket med det samme! Ti sekunders lidelse, det er det hele ... ti sekunder, og den andens liv tilhører dig."

Han tog ham om livet og satte ham på en stol, hans venstre hånd lagde han fladt ud på bordet, med vidt udspilede fingre.

Hurtigt trak han en kniv op af sin lomme, satte dens æg mod lillefingeren mellem det første og det andet led, og råbte:

"Slå til, slå selv til! Et næveslag, det er det hele!"

Han havde grebet hans højre hånd og søgte at slå den mod den venstre som en hammer.

Gérard vred sig, skælvende af rædsel. Han forstod.

"Aldrig," stammede han, "aldrig!"

"Slå til! Et eneste slag, og det er forbi! Et eneste slag, så bliver du ligesom han dér inde, ingen vil kunne kende dig igen ..."

"Hans navn ..."

"Hug først til!".

"Aldrig! Å, hvilken frygtelig straf ... jeg bønfalder Dem ... senere engang ..."

"Nej, nu ... jeg vil have det nu ... det er nødvendigt ..."

"Nej, nej, jeg kan ikke ..."

"Men så hug dog til, dit fæhoved, det gælder lykken, berømmelsen, kærligheden ..."

Gérard hævede hånden med et ryk.

"Kærligheden," sagde han, "ja, for dens skyld, ja ..."

"Du vil komme til at elske, og du vil blive elsket," sagde Sernine. "Din brud venter på dig. Jeg har valgt hende. Hun er renere end den reneste, skønnere end de eneste. Men hun skal erobres ... Hug til!"

Armens muskler spændte sig allerede til det skæbnesvangre slag, men selvopholdelsesdriften var stærkere. En overmenneskelig kraft bemægtigede sig den unge mand. Voldsomt rev han sig løs fra Sernines tag og flygtede.

Han løb som en vanvittig hen mod det andet værelse. Et skrig af forfærdelse undslap ham, da han fik øje på det skrækkelige

syn ... han vendte tilbage og kastede sig på knæ for Sernine.

"Hug til!" sagde denne, lagde atter hans fem fingre på bordet og satte knivsbladet over lillefingeren.

Det skete, rent mekanisk. Med en bevægelse som en automat, med stift stirrende blik, gusten i ansigtet, hævede den unge mand sin knyttede hånd og slog til.

Fingerstumpen fløj langt bort. Blodet flød. For tredje gang besvimede han.

Sernine betragtede ham i nogle sekunder og sagde ømt:

"Stakkels fyr! Nå, jeg skal nok gengælde dig det, og det hundredfold. Jeg betaler altid kongeligt."

Han gik ned og fandt doktoren dernede.

"Nu er det overstået. Nu er det din tur. Gå op og gør et indsnit i hans højre kind, mage til det, Pierre Leduc har. De to ar må blive ganske ens. Om en time kommer jeg for at hente ham."

"Hvor går De hen?"

"Ud at trække frisk luft. Jeg har fået hjertebanken."

Da han var kommet udenfor, trak han vejret længe og dybt. Derpå tændte han sig en ny cigaret.

"Det var et godt dagværk," mumlede han. "En smule overdrevent, lidt anstrengende, men lønnende ... ja, i sandhed lønnende! Jeg er blevet Dolores Kesselbachs ven. Jeg er blevet Genevièves ven! Jeg har skaffet mig en ny Pierre Leduc, der er særdeles præsentabel og min med liv og sjæl. Endelig har jeg fundet en mand til Geneviève, og det en, som man ikke finder i dusinvis. Nu er mit arbejde til ende. Jeg behøver nu kun at høste frugterne af mit arbejde. Nu er det Deres tur til at slide i det, hr. Lenormand. Jeg er parat."

Og han tilføjede, idet han tænkte på den ulykkelige, han havde lemlæstet, og som han havde blændet med sine løfter:

"Men ... for der er et 'men' ... jeg ved aldeles ikke, hvem denne Pierre Leduc var, hvis navn og stilling jeg så ædelmodigt har givet denne unge mand. Og det er ærgerligt ... for, når alt kommer til alt, har jeg jo ikke noget som helst bevis for, at Pierre Leduc ikke var søn af en spækhøker!"

Hr. Lenormand arbejder

1

Den 31. maj erindrede alle morgenbladene om, at Lupin, i det brev han havde offentliggjort til hr. Lenormand, havde forkyndt, at ministerialbuddet Jérôme ville undvige på denne dag.

Og et af dem opregnede klart og kort hovedpunkterne i denne sag:

"Det frygtelige mord i Paladshotellet fandt sted den 17. april. – Hvad har man opdaget siden? Intet.

Man fandt tre spor: Cigaretetuiet, bogstaverne L og M, og den pakke klæder, der var blevet efterladt i hotellets kontor. Hvilken fordel har man draget af disse spor? Ingen!

Man mistænker, efter hvad det lader til, en af de rejsende, som boede på første sal, og hvis forsvinden var egnet til at vække mistanke. Har man fundet ham? Har man fået godtgjort, hvem han var? Nej.

Dramaet er altså lige så gådefuldt, som det var den første dag, indhyllet i det samme tætte mørke.

For at fuldkommengøre billedet, forsikrer man os, at der hersker misstemning mellem politipræfekten og hans underordnede, hr. Lenormand, og at denne, hvis han ikke var blevet kraftigt nok støttet af konseilspræsidenten, allerede for flere dage siden uden videre ville have forlangt sin afsked. Den Kesselbachske sag menes da at ville i så fald blive overtaget af opdagelsespolitiets næstkommanderende, hr. Weber, der er en personlig uven af hr. Lenormand.

Kort sagt, det er forvirring, anarki.

Lupin derimod, han betyder metode, handlekraft og genialitet på en gang.

– Hvad slutter vi heraf? Kort og godt dette, at Lupin vil befri sin medskyldige i dag, den 31. maj, således som han har forudsagt det."

Denne anskuelse, som man genfandt i alle de andre aviser, var netop den samme, som publikum nærede. Det var også åbenbart, at truslen ikke havde undladt at gøre indtryk på højere steder; for såvel i Justitspalæet som i det fængsel, hvor den anklagede opholdt sig, var der truffet de strengeste forholdsregler af politipræfekten og af opdagelsespolitiets vicedirektør, hr. Weber. Hr. Lenormand var fraværende; han foregav at være syg.

Man syntes dog ikke, man kunne være bekendt denne dag at indstille de daglige forhør, som hr. Formerie afholdt; men fra fængslet til Justitspalæet var en hel hærstyrke af politibetjente på benene og bevogtede de gader, fangen skulle føres igennem.

Til stor forbavselse for alle, forløb den 31. maj uden at den bebudede undvigelse fandt sted.

Der var dog noget i gære, det var tydeligt, at foretagendet havde været forberedt; der opstod nemlig forvirring mellem sporvogne, omnibusser og arbejdsvogne et sted, da fangevognen kørte forbi, og et af hjulene på denne vogn på en uforklarlig måde gik i stykker. Men det blev ikke til videre.

Det blev altså en fiasko. Folk følte sig nærmest skuffede, og politiet triumferede højlydt.

Men den næste morgen, lørdag, bredte et utroligt rygte sig i Justitspalæet og løb rundt på redaktionskontorerne:

Ministerialbuddet Jérôme var forsvundet.

Var det muligt?

Skønt nyheden blev bekræftet i avisernes ekstranumre, vægrede man sig ved at tro på den. Men klokken seks bragte det officielle aftenblad følgende artikel, der gjorde ende på al tvivl:

"Vi har modtaget følgende åbne brev, undertegnet Arsène Lupin. Den tone, brevet er holdt i, og som stemmer med tonen i det brev, Lupin sidst offentliggjorde i pressen, er os en borgen for, at brevet er ægte.

> "Hr. direktør!
> Jeg beder Dem bringe offentligheden min undskyldning, fordi jeg ikke holdt mit ord i går. I sidste øjeblik kom jeg i tanker om, at den 31. maj faldt på en uheldig dag, en fredag. Kunne jeg sætte min ven i frihed på en fredag? Jeg mente ikke at turde påtage mig et sådant ansvar.
>
> Ligeledes beder jeg om undskyldning, fordi jeg ikke her med min sædvanlige åbenhjertighed kan meddele, på hvilken måde jeg gennemførte dette lille foretagende. Min fremgangsmåde er så simpel, at jeg er bange for, at alle forbrydere ville benytte sig af den, hvis jeg afslørede den. Hvor forbavsede vil folk ikke blive den dag, det bliver mig tilladt at tale! Var det det hele? vil man sige. Ikke andet end det, det kunne man jo have tænkt sig.
>
> Hr. direktør, jeg beder Dem modtage, osv. osv.
>
> *Arsène Lupin."*

En time senere blev hr. Lenormand ringet op i telefonen; Valenglay, konseilspræsidenten, anmodede ham om at komme

hen i Indenrigsministeriet.

"Hvor De ser rask ud, min kære Lenormand! Og jeg, som troede, De var syg, og ikke vovede at forstyrre Dem!"

"Jeg er ikke syg, hr. konseilspræsident."

"De holdt Dem altså borte, fordi De var fornærmet? De er stadig den samme stejle kavaler!"

"Vist er jeg stejl, det indrømmer jeg, hr. konseilspræsident. Men at jeg skulle være fornærmet ... nej."

"Men De holder Dem dog hjemme! Og Lupin benytter sig af det til at give sine venner nøglen til friheden ..."

"Skulle jeg kunne forhindre det?"

"Hvad for noget? Men Lupin er nu utrolig snild. Ganske som han plejer, meldte han forud, på hvilken dag befrielsen skulle finde sted, alle mennesker troede på ham, der blev arrangeret et skinforsøg, og dagen efter, da ingen tænkte mere på den historie, pst, så er fuglen fløjet!"

"Hr. konseilspræsident," sagde Lenormand alvorligt, "Lupin råder over sådanne hjælpekilder, at vi ikke er i stand til at hindre ham i at gennemføre, hvad han har besluttet. Undvigelsen var uundgåelig, den kunne forudses med matematisk nøjagtighed. Jeg foretrak at lægge hænderne i skødet og overlade til de andre at gøre sig latterlige."

Valenglay lo.

"Det er sikkert og vist, at i øjeblikket er hverken politidirektøren eller hr. Weber videre godt fornøjede. Men kan De forklare mig, hvordan det hele er gået til?"

"Alt, hvad man ved, hr. konseilspræsident, er, at undvigelsen har fundet sted fra Justitspalæet. Den anklagede var bragt derhen i en fangevogn og blev ført ind i hr. Formeries kontor ...

men han er ikke kommet ud af Justitspalæet, og man aner ikke, hvor han er blevet af."

"Det er jo ubegribeligt."

"Ubegribeligt, ja."

"Og man har ingenting opdaget?"

"Jo. Den indre gang, der strækker sig langs med forhørssalene, var opfyldt af en ganske usædvanlig mængde anklagede, betjente, advokater og bude, og man har opdaget, at alle disse mennesker havde modtaget falske ordrer til at give møde på samme klokkeslæt. På den anden side havde ingen af de undersøgelsesdommere, som foregaves at have tilsagt dem, indfundet sig i kontorerne – og det som følge af falske anmeldelser, der havde lokket dem ud i alle Paris' kroge og i landdistriktet."

"Er det alt?"

"Nej. Man har set to betjente og en anklaget gå ud gennem gården. Udenfor holdt en droske og ventede, og i den steg de alle tre ind."

"Og Deres formodning, Lenormand? Deres mening?"

"Min formodning, hr. konseilspræsident, går ud på, at de to borgergardister var medskyldige, som har benyttet sig af forvirringen i gangen til at indtage de rigtige gardisters plads. Og min mening er den, at denne undvigelse kun har kunnet iværksættes, takket være så særlige omstændigheder, et så besynderligt sammenstød af begivenheder, at vi må forudsætte den utroligste anvendelse af medskyldige. Både i Justitspalæet og andet steds har Lupin forbindelser, der krydser alle vore beregninger. Han har forbindelser både i Politipræfekturet og imellem mine folk. Det er en frygtelig organisation, et

opdagelsespoliti, der er tusind gange dygtigere, dristigere, alsidigere og smidigere end det, som jeg kommanderer."

"Og det vil De finde Dem i, Lenormand?"

"Nej."

"Men hvorfor har De da siddet med hænderne i skødet, lige siden vi begyndte på denne affære? Hvad har De foretaget Dem mod Lupin?"

"Jeg har truffet mine forberedelser til kampen."

"Aha! Det er udmærket. Og mens De forberedte Dem, handlede han."

"Jeg også."

"Har De da fået noget at vide?"

"Meget."

"Hvad siger De? Men så fortæl dog, menneske ..."

Hr. Lenormand støttede sig tankefuld til sin stok og tog sig en lille spadseretur rundt i det store værelse. Derpå satte han sig lige overfor Valenglay, knipsede et støvgran væk fra opslaget på sin olivengrønne frakke, satte sølvbrillerne fastere på sin næse, og sagde:

"Hr. konseilspræsident, jeg har tre trumfer på hånden. For det første kender jeg det navn, Arsène Lupin for tiden holder sig skjult under, det navn, under hvilket han bor på Boulevard Haussmann, hvor han hver dag modtager sine medarbejdere, samler sin bande, og giver dem sine ordrer."

"Jamen i Himlens navn, hvorfor arresterer De ham da ikke?"

"Jeg har først fået disse oplysninger efter undvigelsen. For øvrigt har fyrsten ... lad os kalde ham fyrst N. N. ... gjort sig usynlig. Han er i udlandet for at tage sig af andre sager."

"Og hvis han nu ikke vender tilbage?"

"Den stilling, han indtager, og den måde, hvorpå han har indviklet sig i den Kesselbachske sag, tvinger ham til at vende tilbage, oven i købet under det samme navn."

"Ikke desto mindre ..."

"Hr. konseilspræsident, jeg kommer nu til min anden trumf. Jeg har fundet Pierre Leduc."

"Nåda!"

"Eller rettere sagt, det er Lupin, som har fundet ham. Og Lupin har, før han rejste bort, indkvarteret ham i en lille villa i omegnen af Paris."

"Det var som pokker! Men hvordan har De fået at vide ..."

"Å, det var let nok. Lupin har anbragt to af sine medskyldige hos Pierre Leduc for at passe på ham og forsvare ham. Nå, og disse medskyldige er to af mine opdagere, to brødre, som jeg anvender i al hemmelighed, og som udleverer ham til mig ved første lejlighed."

"Bravo! Bravo! Altså ..."

"Altså, da Pierre Leduc så at sige er det centrum, vi drejer os om, og som vi retter vore anstrengelser mod, alle vi, der arbejder på at komme under vejr med denne berømte Kesselbachske hemmelighed ... så kan jeg, før eller senere, ved hjælp af Pierre Leduc finde: for det første ophavsmanden til det tredobbelte mord, eftersom denne slyngel har overtaget hr. Kesselbachs arbejde på at gennemføre hin storslåede plan, som vi foreløbig ingenting ved om; vi ved derimod, at denne plan ikke kan gennemføres, uden at han sætter sig i forbindelse med Pierre Leduc. For det andet kan jeg igennem denne få fat i Arsène Lupin, da Arsène Lupin arbejder hen imod det samme mål."

"Det er jo vidunderligt. Pierre Leduc er altså en madding, De har lagt ud for fjenden."

"Og fisken bider allerede på, hr. konseilspræsident. Jeg har netop fået underretning om, at man nylig har set en mistænkelig person snuse omkring den villa, hvor Pierre Leduc bor under to af mine folks beskyttelse. Om fire timer er jeg derude."

"Og den tredje trumf, Lenormand?"

"Hr. konseilspræsident, der ankom i går et brev, adresseret til Rudolf Kesselbach; det har jeg opsnappet ..."

"Opsnappet? De er mig en net herre."

"... og lukket op og beholdt for min egen mund. Her er det. Det er dateret for to måneder siden. Poststemplet er fra Cap, og det indeholder disse ord:

> "Min kære Rudolf,
> Jeg kommer til Paris den første juni, og det i en lige så ynkelig forfatning, som den gang De kom mig til hjælp. Men jeg har store forhåbninger om denne sag med Pierre Leduc, som jeg har sat Dem på sporet af. Hvilken besynderlig historie det dog er! Har De fundet ham igen? Hvor vidt er vi? Jeg længes efter at høre nærmere.
> Deres hengivne
>
> *Steinweg.*"

"Den første juni," vedblev hr. Lenormand, "det er i dag. Jeg har overdraget en af mine inspektører at opspore mig denne såkaldte Steinweg. Jeg tvivler ikke på, at det vil lykkes."

"Jeg tvivler heller ikke på det," udbrød Valenglay og rejste sig, "og jeg giver Dem min oprigtige undskyldning, kære Lenormand, og jeg tilstår ydmygt, jeg var lige på nippet til at lade Dem i stikken ... ganske og aldeles! Jeg ventede politidirektøren og hr. Weber i morgen."

"Det vidste jeg, hr. konseilspræsident."

"Det er ikke muligt."

"Tror De ellers, jeg var kommet herhen og havde ladet mit arbejde i stikken? Nu kender De min slagplan. På den ene side har jeg lagt snarer ud, som morderen før eller senere vil blive hængende i, jeg vil få fingre i ham enten gennem Pierre Leduc eller gennem Steinweg. På den anden side snuser jeg omkring Arsène Lupin. To af hans folk er mine spioner, mens han anser dem for at være sine mest hengivne medarbejdere. For resten arbejder han jo for mig, eftersom han ligesom jeg selv forfølger ophavsmanden til det tredobbelte mord. Kun bilder han sig ind, at han kører omkring med mig, mens det i virkeligheden er mig, der kører omkring med ham. Sagen vil altså nok lykkes for mig, men kun på en betingelse ..."

"Og det er?"

"Det er, at jeg får fuldstændig frie hænder, og at jeg kan optræde sådan, som det i hvert enkelt øjeblik er hensigtsmæssigt uden at bryde mig om publikums utålmodighed eller mine overordnedes rænker."

"Det er indrømmet."

"I så fald, hr. konseilspræsident, vil jeg om et par dage have vundet sejr ... eller også vil jeg være død."

2

Det var i Saint-Cloud, ved en lille villa, der lå på et af egnens højeste punkter, ud imod en lidet befærdet vej.

Klokken var 11 om aftenen. Hr. Lenormand havde ladet sin bil holde nede i Saint-Cloud og nærmede sig forsigtigt villaen.

En mand trådte ud af skyggen.

"Er det dig, Gourel?"

"Ja, direktør."

"Har du underrettet brødrene Doudeville om min ankomst?"

"Ja, Deres værelse er i stand. De kan godt gå i seng og sove ... med mindre man da skulle prøve på at bortføre Pierre Leduc i nat; det skulle ikke forbavse mig. Brødrene Doudeville har jo lagt mærke til en person, der øjensynlig har noget for ved villaen."

De gik ind i haven, listede sig sagte ind i huset og gik op på første sal. De to brødre, Jean og Jacques Doudeville, var deroppe.

"Intet nyt fra fyrst Sernine?" spurgte han.

"Nej, direktør."

"Og Pierre Leduc?"

"Han ligger hele dagen i sit værelse i stuen eller også i haven. Han kommer aldrig her op til os."

"Har han det bedre?"

"Ja, meget bedre. Hvilen gør ham godt, han ser raskere ud for hver dag, der går."

"Han er Lupin fuldkommen hengiven?"

"Vel snarere fyrst Sernine, men han er ikke i tvivl om, at de to er én og den samme. Ja, jeg formoder i det mindste, at han er ham hengiven. Af ham selv får man intet at vide. Han taler aldrig. Det er en løjerlig fisk. Der er ingen, der kan sætte humør i ham, få ham til at tale eller blot til at smile. Der er en ung pige i Garches, som fyret Sernine har forestillet ham for, Geneviève Ernemont. Hun har allerede været her tre gange. Endnu i dag ..."

Han tilføjede spøgende:

"Jeg tror virkelig, at der ligger ligesom lidt kurmageri i luften. Ligesom med Hans Højhed fyrst Sernine og fru Kesselbach ... han lader til at have kastet sine øjne på hende ... det er en pokkers fyr, den Lupin."

Hr. Lenormand svarede ikke.

Han lod ikke til at lægge videre vægt på alle disse småting, men man kunne dog se, at de fæstnede sig dybt i hans hukommelse, så at de ville træde frem i det øjeblik, de kunne hjælpe ham til at forstå sammenhængen i det hele. Han tændte en cigar, tyggede på den uden at ryge, tændte den igen og kastede den fra sig.

Han stillede endnu et par spørgsmål og kastede sig så fuldt påklædt på sengen.

"Er der det mindste på færde, så væk mig. Ellers vil jeg sove. Gå så ... hver på sin post."

De andre gik ud. En time gik, og to timer ...

Pludselig mærkede hr. Lenormand, at nogen rørte ved ham, og Gourel sagde:

"De må op, direktør, der er nogen, der har åbnet lågen."

"En mand? To mænd?"

"Jeg har kun set én –. Månen kom frem netop i det øjeblik ... han trykkede sig ind mod et buskads ..."

"Og brødrene Doudeville?"

"Jeg har sendt dem ud, bag ved ham, så at de kan afskære ham tilbagetoget, når øjeblikket er kommet."

Gourel greb hr. Lenormand ved hånden og førte ham nedenunder, ind i et lille, mørkt værelse.

"Bliv stående lidt her, hr. direktør, nu er vi i Pierre Leducs påklædningsværelse; nu skal jeg lukke op ind til hans sovekammer. De skal ikke være bange, han har taget sin Veronal, som han plejer ... der er ingen ting, der kan vække ham. Kom nu herhen ... det er et godt skjulested, hvad? Det er omhænget om hans seng ... herfra kan De overse hele værelset hen til vinduet."

Vinduet stod på vid gab, og der trængte et dæmpet lys ind igennem det, men værelset blev klart oplyst i de øjeblikke, da månen trådte frem mellem skyerne.

De to mænd tog ikke deres øjne fra den store vinduesåbning, sikre på, at den, de ventede, ville komme til syne gennem den.

En let støj ... en knagen ...

"Han klatrer op ad espalieret," hviskede Gourel.

"Er der højt?"

"Et par meter ... måske to og en halv ..."

Den knagende lyd blev tydeligere.

"Gå ud, Gourel," mumlede Lenormand. "Få fat på brødrene Doudeville ... tag dem med her hen, nedenfor muren, og spær vejen for enhver, der kommer ud herfra."

Gourel gik.

I samme øjeblik kom et hoved til syne over kanten af vinduet, og lidt efter skrævede en skikkelse ind over karmen. Hr. Lenormand kunne se, at det var en spinkel mand, under middelhøjde, mørkt klædt og uden hat.

Manden vendte sig om, bøjede sig ud over vindueskarmen og stirrede ud i natten, som om han ville forvisse sig om, at ingen fare truede ham. Derpå bøjede han sig ned og lagde sig fladt ned på gulvet. Tilsyneladende lå han ubevægelig. Men et øjeblik efter opdagede hr. Lenormand, at den sorte plet, han dannede i mørket, bevægede sig og kom hen imod ham.

Den nåede sengen.

Han syntes, han kunne høre dette væsens åndedrag, ja, at han endog kunne skimte dette væsens øjne – et par funklende, gennemtrængende øjne, der lyste igennem mørket som gløder, og som *kunne se igennem mørket*.

Pierre Leduc drog et dybt suk og vendte sig om på den anden side.

Der blev igen ganske stille.

Næsten umærkeligt havde manden ladet sig glide hen foran sengen, og hans mørke silhuet tegnede sig mod de nedhængende sengeomhæng.

Hvis hr. Lenormand havde rakt armen ud, kunne han have rørt ved ham. Denne gang hørte han tydeligt lyden af et andet åndedræt, der blandede sig med den sovendes, og han indbildte sig, at han også kunne høre lyden af et hjerte, der slog.

Pludselig brød et lysskær frem … manden havde trykket på fjederen i sin elektriske lygte, og skæret faldt klart ned over Pierre Leduc. Men manden stod selv i skygge, og hr. Lenormand kunne ikke se hans ansigt. Kun så han noget, der skinnede i

skæret fra lygten, og han kom til at ryste over hele kroppen. Det var klingen af en dolk, der var lang og ganske tynd, snarere en stilet end en dolk, som forekom ham være den samme, som han havde fundet ved siden af hr. Kesselbachs sekretær, Chapmans lig.

Han havde hele sin viljekraft behov for ikke at kaste sig over manden. Han måtte jo først skaffe sig at vide, hvad han havde i sinde ...

Hånden hævede sig. Ville han støde til? Hr. Lenormand beregnede afstanden for at kunne gribe ind i rette tid. Men nej, hånden var ikke løftet for at myrde, kun for en forsigtigheds skyld. Hvis Pierre Leduc rørte sig, hvis han prøvede på at råbe om hjælp, ville han støde til.

Og manden bøjede sig ned over den sovende, som om han undersøgte et eller andet.

"Den højre kind," tænkte hr. Lenormand; "det er arret på den højre kind ... han vil forvisse sig om, at det virkelig er Pierre Leduc."

Manden havde drejet sig en smule, så at man kun så hans skuldre. Men hans klæder, hans overfrakke var så nær, at de strejfede det forhæng, hr. Lenormand holdt sig skjult bag.

"Gør han en eneste bevægelse," tænkte han, "bare den mindste mistænkelige trækning i hans krop, så tager jeg ham i kraven."

Men manden rørte sig ikke, han var ganske optaget af sin undersøgelse. Endelig tog han dolken i den hånd, der holdt lygten, derpå løftede han sengetæppet først ganske lidt, så mere og mere, så at den venstre arm blev blottet og hånden kom til syne.

Lyset fra lygten faldt på denne hånd. De fire fingre lå fuldt udstrakte. På den femte var det yderste led hugget af.

Pierre Leduc gjorde for anden gang en bevægelse. Øjeblikkelig forsvandt lyset og manden blev et øjeblik stående oprejst ved sengen uden at røre sig.

Bestemte han sig mon til at støde til? Hr. Lenormand blev angst for, at der skulle ske en forbrydelse, som han kunne forhindre så let, men som han ikke ville forebygge før i yderste øjeblik.

Der blev en lang, lang stilhed. Pludselig så han utydeligt, at en arm hævede sig. Uvilkårligt trådte han frem og udstrakte sin hånd over den sovende. Ved denne bevægelse stødte han imod manden.

Der lød et kvalt skrig. Manden stødte ud i det tomme rum, slog fra sig på må og få og flygtede så hen imod vinduet. Men hr. Lenormand var sprunget løs på ham og omslyngede ham med sine arme.

Han mærkede straks, at manden gav efter, han var den svageste, magtesløs, han søgte at undvige kampen og at lade sig glide ned under de arme, der holdt ham fast. Men Lenormand lagde sig ind over ham med alle sine kræfter, bukkede begge ender sammen på ham og kastede ham om med ryggen ned mod gulvet.

"Å, nu har jeg dig ... nu har jeg dig ..." mumlede han triumferende.

Han følte det næsten som en rus at holde denne skrækkelige forbryder, dette umenneskelige uhyre knuget i sit uimodståelige favntag. Han kunne føle, hvordan han skælvede

af raseri og fortvivlelse, han mærkede hans åndepust i sit ansigt, de var næsten som ét legeme.

"Hvem er du? Du gjorde bedst i at tale ..."

Og stadig voldsommere knugede han sin fjendes legeme, for han følte det næsten, som om dette legeme blev mindre imellem hans arme, tilintetgjordes. Og han trykkede til, stærkere og stærkere ...

Og pludselig kom han til at skælve fra isse til fodsål. Han havde mærket et ganske lille stik i halsen ... forbitret trykkede han endnu kraftigere til: smerten i halsen blev heftigere! Det gik op for ham, at det var lykkedes manden at få sin ene arm fri, at føre den op på sit bryst og vende sin dolk imod ham. Ganske vist kunne han ikke bevæge armen og støde til, men efterhånden som hr. Lenormand knugede ham fastere og fastere i sin favn, trængte spidsen af dolken ind i hans kød.

Han drejede hovedet lidt for at slippe bort fra denne spids, men dolken fulgte hans bevægelse, og såret blev større.

Da blev han liggende ganske stille; han overvældedes af erindringen om de tre mord, denne dolk havde været redskabet for ... af tanken om alt dette frygtelige og ildevarslende, som denne lille, skrækkelige stålnål gemte i sig, mens den gennemborede hans hud og ubarmhjertigt borede sig dybere og dybere ind ...

Pludselig slap han taget og sprang tilbage. Næsten i samme øjeblik ville han atter kaste sig over sin fjende. Men det var for sent. Manden svang sig op i vinduet og sprang ned.

"Pas på, Gourel!" råbte han; han vidste jo, at Gourel stod der, parat til at tage imod flygtningen.

Han lænede sig ud ad vinduet.

Der lød en knirken hen over gruset … en skygge sås mellem træerne … lågen slog i … og så hørtes ingen lyd mere; ingen lagde sig imellem …

Uden at bryde sig om Pierre Leduc, kaldte han:

"Gourel! Doudeville!"

Intet svar. Kun nattens og landets dybe stilhed …

Uvilkårligt kom han igen til at tænke på det tredobbelte mord, på den lille, fine dolk … Men nej, det var jo umuligt; manden havde ikke haft tid til at støde til, han havde ikke en gang haft det nødigt, når vejen var fri …

Nu sprang han ud af vinduet, trykkede på fjederen i sin elektriske lommelygte, og så Gourel ligge på jorden.

"Guds død," mumlede han, "hvis han er død, skal man komme til at betale mig det dyrt."

Men Gourel levede, han var kun bedøvet; nogle minutter efter kom han til sig selv og brummede:

"Det var et næveslag, direktør … et almindeligt næveslag lige midt i brystet … men sikke dog en slubbert!"

"Der var altså to?"

"Ja, en lille en, som klatrede op, og så en anden, der kom bag på mig, mens jeg stod og holdt øje med den lille."

"Og brødrene Doudeville?"

"Har ikke set dem."

De fandt den ene af dem, Jacques, i nærheden af lågen, badet i sit blod, med kæbebenet slået i stykker – den anden lidt længere henne, nær ved at kvæles, med et sår i brystet.

"Nå, hvad har der været på færde?" spurgte hr. Lenormand.

Jacques forklarede, at han og hans broder var stødt på en mand, der havde gjort dem ukampdygtige, før de havde fået tid

til at sætte sig til modværge.

"Var han alene?"

"Nej, da han gik tilbage, tæt forbi os, var han ledsaget af en kammerat, der var mindre end ham selv."

"Genkendte du ham, der slog dig til jorden?"

"Efter hans legemsbygning at dømme, tror jeg, det var vor englænder fra Paladshotellet ... ham, som forlod hotellet, og hvis spor vi har tabt."

"Majoren?"

"Ja, major Parbury."

3

Efter et have tænkt sig om et øjeblik, sagde hr. Lenormand:

"Der kan ikke være nogen tvivl længere. De var to om den Kesselbachske sag: manden med dolken, som begik mordene, og hans medskyldige, majoren."

"Det er fyrst Sernines mening," mumlede Jacques Doudeville.

"Og i aften," vedblev Lenormand, "har der igen været to ... de to samme."

Og han tilføjede:

"Så meget bedre. Der er hundrede gange større chance for at få fat på to skyldige end på én."

Hr. Lenormand sørgede for sine folk, fik dem ind i seng og undersøgte derpå, om morderen ikke havde tabt et eller andet eller efterladt sig et spor. Han fandt intet, og så lagde han sig til at sove.

Da Gourel og brødrene Doudeville den næste morgen ikke var alt for besværede af deres sår, befalede han de to brødre at undersøge omegnen; selv tog han med Gourel til Paris for at udføre sine forretninger og give sine ordrer.

Han spiste frokost i sit kontor. Klokken to fik han en god efterretning. En af hans dygtigste opdagere, Dieuzy, havde fået fat på tyskeren Steinweg, Rudolf Kesselbachs korrespondent, netop som han steg ud af et tog, der kom fra Marseille.

"Er Dieuzy derude?" sagde han.

"Ja, direktør," svarede Gourel, "han er her sammen med tyskeren."

"Lad dem komme herind."

I samme øjeblik blev han ringet op i telefonen. Det var Jean Doudeville, der ville tale med ham fra centralen i Garches.

Samtalen varede kun et øjeblik.

"Er det dig, Jean? Er der noget nyt?"

"Ja, direktør, major Parbury."

"Hvad er der med ham?"

"Vi har fundet ham igen. Han er blevet spanier og har farvet sig brun. Vi har lige set ham. Han gik ind i friskolen i Garches. Han blev modtaget af denne frøken ... De ved nok, den unge pige, der kendte fyrst Sernine, Geneviève Ernemont."

"Torden og lynild!"

Hr. Lenormand kastede hørerøret fra sig, greb sin hat og styrtede ud i gangen, hvor han mødte Dieuzy og tyskeren. Han råbte til dem: "Mød her kl. 6 ..." Han sprang ned ad trappen, fulgt af Gourel og tre opdagere, som han havde samlet op undervejs, og fo'r ind i sin bil.

"Til Garches ... 10 francs i drikkepenge!"

Han lod vognen gøre holdt lidt før Villeneuve, dér hvor vejen drejer af til skolen. Jean Doudeville, der ventede på ham, råbte straks:

"Slynglen er sluppet bort gennem den anden ende af gyden ... for 10 minutter siden."

"Alene?"

"Nej, med en ung pige."

Hr. Lenormand greb Doudeville i kraven:

"Din elendige karl, der har ladet ham slippe bort med hende! Men sådan måtte det jo gå, når ..."

"Min broder er på spor efter ham."

"Det skal stort hjælpe. Han slår ham jo til jorden, din broder. Er I da ikke rigtig kloge?"

Han greb selv styret på bilen og kørte resolut ned gennem gyden uden at bryde sig om, at den var opkørt og ujævn. Hurtigt kom de ud på en bivej, der førte dem til en korsvej, hvor fem veje stødte sammen. Uden at betænke sig slog hr. Lenormand ind på vejen til venstre til Saint-Cucufa. Og ganske rigtigt, på toppen af en bakke, der skrånede ned mod dammen, kom de forbi den anden af brødrene Doudeville, som råbte til dem:

"Der til vogns ... en kilometer herfra ..."

Chefen standsede ikke. Han lod bilen suse ned ad bakken for fuld kraft, svingede uden om dammen og udstødte pludselig et triumfskrig. På toppen af en lille bakke, der hvælvede sig foran dem, havde han fået øje på kalechen af en vogn.

Uheldigvis var han kommet ind på en forkert vej. Han måtte lade maskinen bakke tilbage.

Da han atter var kommet ind på den rette vej, var vognen der endnu; den havde gjort holdt. Straks efter, mens han ventede, fik han øje på en kvinde, der sprang ud af vognen. En mand kom til syne på vogntrinnet. Kvinden strakte armen ud, der lød to skud.

Hun må rimeligvis have taget dårligt sigte, for et hoved dukkede frem på den anden side af kalechen, og da manden fik øje på bilen, gav han hesten et ordentligt rap af pisken, så at den galoperede af sted. Et øjeblik efter forsvandt vognen bag et sving.

På nogle sekunder blev hr. Lenormand færdig med at vende, han jog lige op over bakken, kørte forbi den unge pige uden at

standse og tog svinget i fuld fart.

Det var en skovvej, der stejlt førte ned gennem et tæt krat; man kunne kun køre langsomt og med den største forsigtighed ned ad den. Men det var jo lige meget; tyve skridt foran ham hoppede vognen, en slags gig, hen over stenene, trukket, eller rettere sagt holdt tilbage af en hest, der kun vovede sig frem med forsigtighed, skridt for skridt. Der var ikke mere noget at frygte, det var umuligt at undslippe.

Og de to vogne rullede af sted, skrumplende og rystende op og ned. Et øjeblik var de endda hinanden så nær, at hr. Lenormand tænkte på at stå ud og sætte efter flygtningen til fods. Men han kom i tanker om, at det ville være farligt at standse så brat på en skrænt, og han kørte videre, klods op ad fjenden ... holdt ham fast som et bytte, man ikke slipper af syne eller uden for sin rækkevidde.

"Nu har vi ham, direktør ... nu har vi ham ..." mumlede opdagerne, grebet af jagtens spænding.

Neden for bakken gik stien over en vej, der løb hen imod Seinefloden, mod Bougival. Da hesten var kommet på jævn vej, satte den i trav uden overdrevent hastværk og holdt sig midt på vejen.

En voldsom anstrengelse gennemrystede automobilet. Det fløj snarere end det løb, det bevægede sig i spring, som en hjort på flugt, det røg hen langs grøftekanten, rede til at knuse enhver hindring på sin vej, det indhentede vognen, jog forbi den, kom på den anden side af den ...

Hr. Lenormand udstødte en ed ... forbitrede råb fra de andre ... vognen var tom!

Vognen var tom. Hesten gik fredeligt med tømmerne over ryggen … den vendte uden tvivl hjem til stalden i en eller anden kro i omegnen, hvor den var lejet for dagen.

Chefen betvang sin vrede og sagde roligt:

"Majoren må være sprunget af i de sekunder, vi tabte vognen af syne oppe på bakken."

"Vi behøver kun at gennemsøge krattet, direktør, så kan vi være sikre på …"

"At få en lang næse. Ja, slubberten er langt herfra, og han er ikke af den slags, som lader sig tage to gange på en dag. Å, gid da også …"

De nåede hen til den unge pige, som de fandt i selskab med Jacques Doudeville, og som lod til fuldstændig at have forvundet sit lille eventyr.

Da hr. Lenormand havde givet sig til kende for hende, tilbød han at køre hende hjem og gav sig straks til at udspørge hende om den engelske major Parbury.

Hun udbrød forbavset:

"Han er hverken major eller englænder, og han hedder ikke Parbury."

"Hvad hedder han da?"

"Juan Ribeira. Han er spanier og udsendt af sin regering for at studere indretningen af de franske skoler."

"Måske; hans navn og nationalitet ligger der ingen vægt på. Det er i hvert fald ham, vi søger efter. Har De kendt ham længe?"

"En fjorten dages tid. Han havde hørt tale om en skole, som jeg har oprettet i Garches, og han interesserede sig i den grad for mit forsøg, at han tilbød mig en årlig understøttelse – kun

på den ene betingelse, at han måtte komme af og til og undersøge, hvilke fremskridt mine elever havde gjort. Jeg havde ingen grund til at afslå ham det."

"Nej, det er klart, men De skulle have forhørt Dem om ham ... De står jo i forbindelse med fyrst Sernine, ikke sandt? Han er en mand, hvis råd det nok er værd at indhente."

"Å, ja, jeg har fuldkommen tillid til ham, men for øjeblikket er han på rejse."

"Har De ikke hans adresse?"

"Nej. Og hvad skulle jeg for resten meddele ham? Denne herre opførte sig meget pænt. Det var først i dag ... men jeg ved ikke ..."

"Jeg beder Dem, frøken, fortæl mig åbent det hele. De kan også have tillid til mig."

"Nå, ja, hr. Ribeira kom for lidt siden. Han sagde, at han var sendt hen til mig af en fransk dame, der var i Bougival på gennemrejse, at denne dame havde en lille pige, hvis opdragelse hun ønskede at betro mig, og at hun bad mig komme uden tøven. Sagen forekom mig ganske naturlig. Og da det netop i dag var fridag, og hr. Ribeira havde lejet en vogn, der ventede ved enden af vejen, gjorde jeg ingen vanskeligheder, men tog plads i den."

"Men hvad var da hans hensigt?"

Hun rødmede og sagde: "Ganske simpelt at bortføre mig. Inden der var gået en halv time, tilstod han mig ..."

"Ved De ellers intet om ham?"

"Nej."

"Han bor i Paris?"

"Det antager jeg."

"Han har ikke skrevet til Dem? Har De ikke nogle linjer fra hans hånd? En eller anden genstand, han har glemt ... et eller andet spor, der kunne hjælpe os?"

"Ikke det mindste ... skønt jo ... men det er sikkert ganske betydningsløst."

"Nej, tal dog ... lad mig endelig høre."

"Nå ja, for to dage siden bad han mig om tilladelse til at bruge den skrivemaskine, jeg benytter mig af, og med stor vanskelighed, uøvet som han var, fik han et brev sat sammen; tilfældigvis fik jeg dets adresse at se."

"Og hvilken adresse var det?"

"Han skrev til bladet "*Le Journal*", og han lagde en snes frimærker inden i konvolutten."

"Ja," sagde hr. Lenormand, "uden tvivl til korrespondancerubrikken."

"Jeg har nummeret for i dag, direktør," sagde Gourel.

Hr. Lenormand foldede bladet ud og undersøgte dets ottende side. Efter et øjebliks forløb fo'r han i vejret. Han havde læst følgende sætning, der var indrykket med de sædvanlige forkortelser:

> "Vi underretter enhver, der måtte kende hr. Steinweg, om, at vi ønsker at vide, hvorvidt han er i Paris, samt hans adresse. Svar under denne rubrik."

"Steinweg," udbrød Gourel, "men det er jo netop den mand, Dieuzy skal føre til Dem!"

"Ja, ja," sagde hr. Lenormand ved sig selv, "det er den mand, hvis brev til hr. Kesselbach jeg har opsnappet, den mand, som

søger efter Pierre Leduc, altså savner de også oplysninger om Pierre Leduc og hans fortid. De arbejder altså også i blinde."

Han gned sig i hænderne: Steinweg stod til hans rådighed! Inden en time ville Steinweg have talt. Inden en time ville det tågeslør være sønderbrudt, som indhyllede den Kesselbachske sag og gjorde den til den uhyggeligste og dunkleste af alle de sager, som han havde arbejdet på at få opklaret.

Hr. Lenormand trækker det korteste strå

1

Klokken 6 om aftenen trådte hr. Lenormand atter ind i sit kontor i politipræfekturet. Han lod straks Dieuzy kalde.

"Har du den mand derude?"

"Ja."

"Hvor langt er du kommet med ham?"

"Ikke videre langt. Han siger ikke et muk. Jeg har sagt ham, at efter en ny forordning var udsendinge forpligtede til at anmelde deres opholdssted til politipræfekturet, og jeg har ført ham herhen. Han er i Deres sekretærs kontor."

"Jeg vil forhøre ham."

Men i dette øjeblik trådte en tjener ind.

"Der er en dame, hr. direktør, som forlanger at komme til at tale med Dem straks."

"Hendes kort?"

"Her er det."

"Fru Kesselbach! Lad hende komme ind."

Han gik selv den unge dame i møde og bad hende tage plads. Hun havde stadig samme trøstesløse blik, samme sygelige udseende, og dette præg af uovervindelig træthed, der åbenbarede hendes livs elendighed.

Hun rakte ham nummeret af "*Le Journal*" og pegede på den notits i korrespondancerubrikken, hvor der var tale om Steinweg.

"Gamle Steinweg var en ven af min mand," sagde hun, "og jeg tvivler ikke om, at han ved noget om disse ting."

"Dieuzy," sagde hr. Lenormand, "før den herre ind, som venter ... Deres besøg vil ikke være forgæves, frue. Kun beder jeg Dem om ikke at sige et ord, når denne mand træder ind."

Døren gik op. En mand kom til syne ... en olding med en krans af hvidt skæg under hagen, med et ansigt, der var furet af dybe rynker, fattigt klædt, med det forkuede udtryk, de stakler får, der fægter sig gennem verden på jagt efter det daglige brød.

Han blev stående på dørtærsklen og glippede med øjnene; han stirrede på hr. Lenormand, lod til at føle sig undselig over den tavshed, der modtog ham, og drejede forlegent sin hat mellem sine hænder.

Men pludselig lod han til at blive forbavset; han stirrede med store øjne og stammede: "Frue ... fru Kesselbach ..."

Han havde fået øje på den unge dame.

Hans ansigt klarede op, og smilende, uden at vise nogen frygt, gik han hen til hende og sagde med dårlig fransk udtale:

"Å, hvor det glæder mig ... endelig! Jeg var nær ved at tro, at jeg aldrig ... jeg var ganske forbavset ... ingen efterretning fik jeg dernede ... ikke et telegram ... og hvordan har den kære Rudolf Kesselbach det?"

Den unge kvinde tumlede tilbage, som om hun havde fået et slag i ansigtet, og pludselig sank hun om på en stol og gav sig til at hulke.

"Jamen, hvad ... hvad er der i vejen?" sagde Steinweg.

Hr. Lenormand lagde sig straks imellem.

"Jeg ser, min herre, at De ikke ved noget om de begivenheder, der har tildraget sig i den sidste tid. Der altså længe siden, De begav Dem på rejse?"

"Ja, tre måneder ... Jeg var ude ved minerne. Så vendte jeg tilbage til Kapstaden og skrev derfra til Rudolf. Men på vejen dertil fik jeg arbejde i Port Said. Jeg håber da, Rudolf har fået mit brev?"

"Han er fraværende. Jeg skal forklare Dem grunden til hans fraværelse. Men først er der et punkt, vi gerne vil have nogle oplysninger om. Det drejer sig om en person, De har kendt, og som i Deres brevveksling med hr. Kesselbach betegnedes med navnet Pierre Leduc."

"Pierre Leduc? Hvem har sagt Dem det?"

Den gamle mand blev helt forfærdet. Han stammede på ny:

"Hvem har fortalt Dem det ... hvem har åbenbaret Dem det?"

"Hr. Kesselbach!"

"Umuligt! Det er en hemmelighed, jeg har betroet ham, og Rudolf bevarer sine hemmeligheder ... især denne ... Nå, ja," udbrød Steinweg, der lod til at have bestemt sig, "hvad er det, De vil vide?"

"Kender De Pierre Leduc?"

"Jeg har aldrig set ham, men jeg har i lang tid siddet inde med en hemmelighed, som vedrører ham. Som følge af forskellige begivenheder, jeg ikke behøver at komme ind på, og takket være en række tilfældigheder, har jeg endelig fået vished for, at han, som det interesserede mig at finde, levede et udsvævende liv i Paris og kaldte sig Pierre Leduc, hvilket ikke er hans virkelige navn."

"Men kendte han selv sit virkelige navn?"

"Det antager jeg."

"Og De?"

"Jeg kender det."

"Sig mig det!"

Han tøvede ... så sagde han heftigt:

"Det kan jeg ikke ... det kan jeg ikke."

"Men hvorfor ikke?"

"Jeg har ingen ret til det. I dette navn ligger hele hemmeligheden, og denne hemmelighed, som jeg har åbenbaret for Rudolf, er af så stor vigtighed, at han har givet mig en betydelig sum penge for at købe min tavshed. Og han har lovet mig en formue den dag, det lykkedes ham først at finde Pierre Leduc og dernæst at drage fordel af hemmeligheden."

Han smilede bittert.

"Den store sum penge er allerede opbrugt; jeg kom hertil for at spørge nyt om min formue."

"Hr. Kesselbach er død," sagde chefen.

Steinweg sprang op.

"Død! Det er umuligt! Nej, det er en fælde. Fru Kesselbach, er det sandt?"

Hun bøjede hovedet.

Han syntes sønderknust af denne uventede oplysning, og den må på samme tid have voldt ham stor smerte, for han gav sig til at græde.

"Min stakkels Rudolf, jeg havde set ham som ganske lille ... han kom og legede hos mig i Augsburg ... jeg holdt så meget af ham."

Og han påkaldte fru Kesselbachs vidnesbyrd:

"Og han holdt også af mig, ikke sandt, frue? Det må han have fortalt Dem ... sin 'gamle far Steinweg' kaldte han mig."

Hr. Lenormand gik hen til ham og sagde højt og tydeligt:

"Hør nu efter: Hr. Kesselbach er blevet myrdet ... så, ja vær nu blot rolig ... det er ingen nytte til at græde ... han er blevet myrdet, og alle de nærmere omstændigheder ved forbrydelsen beviser, at den skyldige har vidst besked om denne meget omtalte plan. Var der noget i arten af denne plan, som kan give Dem grund til at mistænke en eller anden?"

Steinweg stod helt bestyrtet. Han stammede:

"Det er min skyld, at han er død ... Hvis jeg ikke havde bragt ham på denne idé ..."

Fru Kesselbach bøjede sig frem mod ham og sagde bønfaldende:

"Tror De ... har De nogen anelse? ... Å, jeg beder Dem, Steinweg ..."

"Jeg har ikke nogen anelse ... jeg har slet ikke overvejet sagen endnu," mumlede han. "Jeg er nødt til at tænke over sagen ..."

"Tænk på alle dem, der stod i forbindelse med hr. Kesselbach," sagde hr. Lenormand, "er der ingen blevet indviet i Deres forhandlinger med ham om denne sag? Har han ikke selv kunnet betro sig til nogen?"

"Nej, det er umuligt."

"Tænk godt efter."

Både Dolores Kesselbach og hr. Lenormand bøjede sig frem imod ham og ventede i ængstelig spænding på hans svar.

"Nej," sagde han, "jeg kan ikke indse ..."

"Tænk godt efter," gentog chefen; "Morderens fornavn og efternavn begynder med bogstaverne L og M."

"Et L," gentog han, "jeg kan ikke mindes nogen ... et L og et M."

"Ja, disse to bogstaver findes i guld i hjørnet på et cigaretetui, som tilhørte morderen."

"Et cigaretetui?" sagde Steinweg og anspændte sin hukommelse.

"Af brændt stål ... og inden i er et af rummene delt i to rum, det mindste til cigaretpapir, det andet til tobak."

"I to rum, i to rum," gentog Steinweg, som ved denne lille enkelthed syntes at komme i tanke om noget. "Kunne De vise mig etuiet?"

"Her er det, eller rettere sagt, her er en nøjagtig gengivelse af det," sagde hr. Lenormand og rakte ham cigaretetuiet.

Han stirrede målløs på det og undersøgte det, vendte og drejede det, og pludselig udstødte han et skrig ... en frygtelig tanke jog gennem hans hoved. Og han blev stående der, ligbleg med skælvende hænder og stift stirrende øjne.

"Tal dog ... fortæl os dog ..." råbte hr. Lenormand.

"Å," sagde han, ligesom blændet af dette nye lys, "nu forstår jeg alt ..."

"Men så fortæl os da ..."

Han stødte dem begge tilbage og gik vaklende hen til vinduet ... men vendte så om og styrtede hen mod chefen:

"Å, hr. direktør, jeg skal fortælle Dem ... Rudolfs morder ..."

Han gik i stå igen.

"Hvem er han?" råbte de andre.

Der blev et minuts tavshed. Her i kontorets fuldkomne fred, mellem disse mure, der havde hørt så mange bekendelser, så mange anklager ... skulle også navnet på denne afskyelige morder komme til at lyde herinde?

Det forekom hr. Lenormand, at han stod ved randen af en stor afgrund, og at en stemme steg op derfra … op mod ham … endnu blot nogle sekunder, så ville han få alt at vide …

"Nej," mumlede Steinweg, "nej, jeg kan ikke."

"Hvad er det, De siger?" råbte chefen forbitret.

"Jeg siger, at jeg kan ikke."

"Jamen, De har ikke ret til at tie! Retfærdigheden kræver …"

"Ja, i morgen, jeg skal tale i morgen … jeg må tænke mig om … Men i morgen skal jeg fortælle Dem alt, hvad jeg ved om Pierre Leduc … og alt, hvad jeg kan gætte mig til af dette etui … I morgen, det lover jeg Dem …"

Man kunne mærke, at han var besat af den slags egensindighed, som får selv de mest energiske anstrengelser til at strande. Lenormand gav sig.

"Lad gå da. Jeg giver Dem tid til i morgen, men jeg må underrette Dem om, at hvis De ikke taler i morgen, så bliver jeg nødt til at gøre anmeldelse til undersøgelsesdommeren."

Han ringede og talte afsides med Dieuzy.

"Følg manden her til hans hotel … og bliv dér … jeg skal sende to af dine kammerater hen til dig. Hav nu frem for alt et øje på hver finger. De andre kunne måske forsøge at tage ham fra os."

Inspektøren gik ud med Steinweg, og hr. Lenormand vendte sig igen til fru Kesselbach, der var dybt rystet over denne scene og bad hende undskylde.

"Jeg er meget ked af det, frue … jeg kan forstå, hvor pinefuldt et indtryk alt dette må have gjort på Dem."

Han spurgte hende, på hvilket tidspunkt Kesselbach atter var trådt i forbindelse med den gamle Steinweg, og om, hvor længe

forbindelsen havde varet. Men hun var så træt, at han ikke ville trænge ind på hende.

"Skal jeg komme igen i morgen?" spurgte hun.

"Nej, på ingen måde. Jeg skal holde Dem underrettet om alt, hvad Steinweg meddeler. Vil De ikke tage min arm, så må jeg måske have lov til at følge Dem til vogns? Det er jo lidt anstrengende at stige ned helt fra tredje sal ..."

Han åbnede døren og trådte til side for hende. I det samme lød der høje råb ude på gangen. Folk kom løbende, opdagere, kontorbetjente ...

"Direktør! Direktør!"

"Hvad er der i vejen?"

"Dieuzy!"

"Han er lige gået ud."

"Man har fundet ham på trappen."

"Død?"

"Nej, slået til jorden, besvimet."

"Jamen, manden, den mand, der har været med ham ... gamle Steinweg ..."

"Forsvundet."

"Så gid da også ..."

2

Han styrtede ud i gangen, sprang ned ad trappen og fandt Dieuzy liggende på afsatsen på første sal, omgivet af en hel del mennesker, der søgte at kalde ham til live.

Han fik øje på Gourel, der var på vej op.

"Å, Gourel, du kommer nedefra? Har du mødt nogen?"

"Nej, direktør!"

Men i dette øjeblik vågnede Dieuzy op og mumlede straks med halvt åbne øjne:

"Her på trappeafsatsen, den lille dør."

"Oho, døren ned til syvende kammer!" udbrød chefen. "Jeg har dog sagt tit nok, at den skulle låses. Man kunne jo sige sig selv, at en skønne dag ..."

Han greb om dørhåndtaget.

"Så for pokker; nu er slåen skudt for på den anden side."

Den lille dør var forsynet med rude foroven. Med skæftet på sin revolver knuste han en rude, trak slåen fra og sagde til Gourel:

"Skynd dig denne vej, ud til udgangen til Place Dauphine."

Derpå vendte han tilbage til Dieuzy.

"Nå, Dieuzy, fortæl mig så, hvordan det er gået til, at du har ladet dig rede sådan til?"

"Et næveslag, hr. direktør."

"Et næveslag af denne gamle mand? Men han kunne jo næsten ikke støtte på benene."

"Det var ikke den gamle, direktør. Det var en anden mand, som gik op og ned i gangen, mens Steinweg var inde hos Dem;

han fulgte bag efter os, da vi gik ... og da vi var kommet herned, bad han mig om ild ... Jeg gav mig til at lede efter mine tændstikker ... og det benyttede han sig af til at give mig et nævestød i maven. Jeg faldt, og idet jeg faldt, så jeg dunkelt, at han åbnede denne dør og slæbte den gamle med sig ..."

"Tror du, du kan kende ham igen?"

"Ih ja, direktør ... Det var en kraftigt bygget, sortsmudset slyngel ... jeg er sikker på, at han er fra syden."

"Naturligvis Ribeira," mumlede hr. Lenormand forbitret, "stadig ham! Ribeira ... alias Parbury ... å, den røver, det er dog en utrolig frækhed! Han var bange for gamle Steinweg, og så er han kommet herhen og har snappet ham bort lige for næsen af os!"

Han stampede i gulvet af vrede.

"Men hvordan i alverden har han kunnet vide, at Steinweg var her? Det er ikke mere end fire timer siden, at jeg gjorde jagt på ham i skoven ved Saint-Cucufa ... og nu er han her! Hvordan har han fået det at vide? Har han da læst sig til det i mit ansigt?"

Han sank hen i dybe tanker og syntes hverken at høre eller se mere. Fru Kesselbach gik netop forbi ham og hilste, men han svarede ikke.

Men nu lød der trin gennem gangen, og han vågnede op af sin dvale.

"Nå, er det dig, Gourel?"

"Ja, det er, direktør," sagde Gourel helt forpustet. "De var to. De er gået denne vej og ud på Place Dauphine. Dér holdt en bil og ventede på dem. Der var to personer i den, den ene en sortklædt mand med blød hat trukket ned over øjnene."

"Det er ham," mumlede hr. Lenormand; "det er morderen, – Ribeira-Parburys medskyldige. Og den anden?"

"Det var en kvinde ... en kvinde uden hat. Hun så ud som en barnepige ... og hun så ud til at være smuk, med rødblondt hår."

"Hvad for noget? Siger du hun var rødhåret?"

"Ja."

Hr. Lenormand gjorde omkring med et sæt, tog fire trin ad gangen ned ad trappen, sprang over gården og gik ud på *Quai des Orfèvres*.

"Holdt," råbte han.

En viktoriavogn, forspændt med to heste, var netop ved at rulle bort. Det var fru Kesselbachs vogn. Kusken hørte ham og standsede. Hr. Lenormand var allerede sprunget op på vogntrinnet.

"Jeg beder Dem mange gange om forladelse, men jeg kan ikke undvære Deres hjælp. Må jeg have lov til at følge med Dem? Men vi må af sted i en fart. Gourel, min bil! Har du sendt den bort, skaf så en anden ... den første den bedste."

Folkene løb til alle sider. Men der gik en halv snes minutter, før man havde fået fat på en vogn. Hr. Lenormand kogte at utålmodighed. Fru Kesselbach stod på fortovet og vaklede af træthed, med en lugteflaske i hånden.

Endelig kom vognen.

"Gourel, sæt dig op ved siden af chaufføren. Lige til Garches."

"Hjem til mig?" sagde Dolores forbavset.

Han svarede ikke.

Han blev stående ved vognvinduet, holdt et passérkort frem og råbte sit navn til de betjente, der skulle regulere færdslen i gaderne.

Endelig da de var kommet ud til Cours-la-Reine, satte han sig og sagde:

"Nu beder jeg Dem svare tydeligt på mine spørgsmål, frue. Har De set frøken Geneviève Ernemont i dag lidt før klokken 4?"

"Geneviève ... ja ... jeg var ved at klæde mig på til at gå ud."

"Er det hende, der har fortalt Dem om dette avertissement i '*Le Journal*' vedrørende Steinweg?"

"Ja, det er."

"Og derefter tog De ind til mig?"

"Ja."

"Var De alene, mens frk. Ernemont besøgte Dem?"

"Jeg husker virkelig ikke ... hvorfor dog?"

"Kan De ikke huske det? Var en af Deres kammerpiger ikke til stede?"

"Måske ... siden jeg var ved at klæde mig om."

"Hvad hedder de?"

"Susanne ... og Gertrude."

"En af dem er rødhåret, ikke sandt?"

"Jo, Gertrude."

"Har De kendt hende længe?"

"Hendes søster har altid været i min tjeneste ... og Gertrude har været hos mig i flere år ... Hun er hengivenheden og retskaffenheden i egen person."

"Kort sagt, De indestår for hende?"

"Ja, absolut."

Klokken var halv otte, og dagslyset begyndte at svinde, da bilen holdt foran pensionatet.

Uden at bryde sig om sin ledsagerske skyndte hr. Lenormand sig hen til portneren.

"Fru Kesselbachs pige er lige kommet hjem, ikke sandt?"

"Hvad for noget, pigen?"

"Ja, Gertrude, en af søstrene."

"Jamen, Gertrude kan slet ikke have været ude; vi har ikke set hende gå ud."

"Alligevel er der dog netop kommet en hjem?"

"Nej, vi har ikke åbnet porten for nogen … siden kl. seks."

"Er der ingen anden indgang end denne port?"

"Nej, ejendommen er omgivet af mure på alle sider, og de er høje."

"Fru Kesselbach," sagde Lenormand til sin ledsagerske, "lad os gå til Deres villa."

De gik alle tre; fru Kesselbach, der ikke havde nogen nøgle, ringede på. Det var Susanne, den anden søster, der kom og lukkede op.

"Er Gertrude hjemme?" spurgte fru Kesselbach.

"Ja, frue, hun er oppe på sit værelse."

"Lad hende komme ned, frøken," sagde chefen.

Et øjeblik efter kom Gertrude ned, net og pyntelig med sit hvide, broderede forklæde.

Hun havde et ganske kønt ansigt, indrammet af rødblondt hår.

Hr. Lenormand så længe på hende uden at sige noget, som om han ville se helt til bunds gennem disse uskyldige øjne.

Han spurgte hende ikke ud. Efter et minuts forløb sagde han blot:

"Det er godt. Frøken, jeg takker Dem. Kom så, Gourel."

Han gik ud med inspektøren, og mens de gik ned gennem havens mørke alléer, sagde han:

"Det er hende."

"Tror De, direktør? Hun så ellers meget rolig ud."

"Alt for rolig. Enhver anden ville være blevet forbavset, ville have spurgt mig, hvorfor jeg havde kaldt på hende. Men hun – ikke et ord. Ikke andet end et fremkunstlet smil. Kun lagde jeg mærke til en sveddråbe, der randt fra hendes tinding ned langs øret."

"De mener altså?"

"Jeg mener, at den sag er klar nok. Gertrude er i komplot sammen med disse banditter, der arbejder i den Kesselbachske sag, enten det nu er for at komme under vejr med det omtalte projekt eller for at få fat i millionerne og enken. Den anden søster er uden tvivl også med i komplottet. Da Gertrude har fået at vide, at jeg kendte avertissementet i '*Le Journal*', og at jeg desuden skulle mødes med Steinweg, så har hun benyttet sig af sin frues fraværelse. Henad firetiden er hun taget til Paris, har fået fat i Ribeira og manden med den bløde hat og har ført dem hen til Justitspalæet, hvor Ribeira har bortført Steinweg for selv at drage fordel af ham."

Han overvejede sagen og sluttede:

"Alt dette beviser os for det første, hvor stor vigtighed de tillægger Steinweg, og hvor bange de er for, hvad han kan åbenbare os; for det andet, at der er spundet en formelig sammensværgelse omkring fru Kesselbach. Og for det tredje, at jeg ingen tid har at spilde – for sammensværgelsen er moden."

"Måske," sagde Gourel, "men der er en ting, jeg ikke kan forklare mig. Hvordan har Gertrude kunnet slippe ud af denne have og komme ind igen, uden at portneren ved noget om det?"

"Gennem en hemmelig indgang, som banditterne for ikke så længe siden har indrettet."

"Og som sandsynligvis munder ud i fru Kesselbachs villa?" sagde Gourel.

"Ja, måske," sagde hr. Lenormand, "måske. Men jeg har nu mine egne tanker ..."

De gik rundt langs muren. Natten var lys, og selv om man dårligt nok kunne skelne dens omrids, så kunne de dog se tilstrækkeligt til at undersøge stenene i murværket og forvisse sig om, at ingen nok så snedig gennemgang kunne være indrettet dér.

"Naturligvis en stige?" foreslog Gourel.

"Nej, for Gertrude er jo gået ud ved højlys dag. Det er klart, at hun ikke kunne slippe ud ved den slags midler. Gennemgangen må nødvendigvis være indrettet skjult i en af bygningerne eller et andet sted, som i forvejen egner sig til det."

"Der er kun de fire villaer," bemærkede Gourel, "og de er alle beboede."

"Om forladelse, den tredje villa, Villa Hortense, er ikke beboet."

"Hvorfra ved De det?"

"Fra portneren. For at undgå et støjende naboskab har fru Kesselbach lejet denne pavillon, der ligger ved siden af hendes. Hvem ved, om hun ikke har handlet således under påvirkning af Gertrude."

Han gik rundt om huset. Skodderne var lukket for vinduerne.

For alle tilfældes skyld tog han i dørklinken. Døren gik op.

"Aha, Gourel. Nu tror jeg, vi er på sporet. Lad os gå ind. Tænd lygten ... nå, her er forhallen, dagligstuen, spisestuen ... alt det behøver vi ikke at se efter. Der må være en kælder, eftersom køkkenet ikke er i denne etage."

"Denne vej, direktør ... her er køkkentrappen."

De kom ganske rigtigt ned i et temmelig stort køkken, der var opfyldt af havebænke og kurvestole. En vaskekælder, der tillige tjente til viktualiekælder, stødte op til det; derinde herskede samme uorden, idet en mængde genstande var dynget sammen hulter til bulter.

"Hvad er det, som skinner dér, direktør?"

Gourel havde bukket sig ned og tog en hattenål op; den var af kobber med en uægte perle.

"Perlen er helt blank endnu," sagde hr. Lenormand. "Det ville den ikke være, hvis den havde ligget længe her i kælderen. Gertrude er kommet her igennem, Gourel."

Gourel gav sig til at rydde en stabel tomme vinfade, kasser og gamle itubrækkede borde til side.

"Du spilder tiden, Gourel. Hvis indgangen var der, hvordan skulle man da få tid til først at rydde alle de sager til side og siden sætte dem på plads efter sig? Nej, se her du, her er en gammel vinduesskodde, som der ikke er spor af mening i at hænge op på væggen på krogen dér. Tag den bort."

Gourel adlød.

Bagved skodden var muren brudt igennem. Ved skæret fra lygten så de en hvælving, der førte ned under jorden.

3

"Jeg tog ikke fejl," sagde hr. Lenormand. "Denne gang er lavet for nylig. Du kan nok se, at det er hastværksarbejde – og kun beregnet på at vare en kort tid ... intet murarbejde ... kun med visse mellemrum to egeplanker, der er stillet over kors, der tjener til støtte ... det er det hele. Det bliver stående, til det braser sammen ... nå, men det er altid godt nok til at opfylde sin hensigt med, nemlig ..."

"Nemlig hvilket, hr. direktør?"

"Nå, ja, gangen er for det første lavet, for at Gertrude og hendes medskyldige kan gå frit ind og ud ... og dernæst skal den en dag – en dag, der måske ikke er langt borte – tjene til fru Kesselbachs bortførelse, eller vel snarere til hendes fuldstændige, endelige, ubegribelige forsvinden."

De gik frem med forsigtighed for ikke at støde mod bjælkerne, hvis sammenføjninger ikke syntes at være overdrevent solid. De så straks, at tunnellen var meget længere end de højst halvtreds meter, der var fra pavillonen til havemuren. Den måtte altså munde ud temmelig langt uden for muren på den anden side af den vej, der gik langs med ejendommen.

"Denne vej fører ikke hen imod *Villeneuve* og dammene, vel?" spurgte Gourel.

"Nej, lige i den modsatte retning," svarede hr. Lenormand.

Gangen skrånede sagte nedad. Der kom et trin, endnu et. Så stødte de på en dør, der var indsat i en aflang, firkantet ramme af kalksten, som var muret omhyggeligt sammen med cement.

Hr. Lenormand stødte til den. Den gik op.

"Vent et sekund, Gourel," sagde han og standsede. "Lad os tænke os om. Vi gjorde måske klogest i at gå tilbage."

"Hvorfor det?"

"Vi må betænke, at Ribeira har forudset faren; vi må gå ud fra, at han har taget sine forsigtighedsregler, for det tilfælde at den underjordiske gang skulle blive opdaget. Naturligvis ved han også at vi er ham på sporet. Han ved, vi undersøger haven. Han har uden tvivl set os gå ind her i pavillonen. Hvem indestår os for, at han ikke er i færd med at lægge en fælde for os?"

"Vi er jo to, direktør."

"Nå, og hvis nu de andre er tyve?"

Han så sig om. Gangen gik opad, og en fem-seks meter fra dem var den lukket ved endnu en dør.

"Lad os komme derhen, så får vi straks at se."

Han befalede Gourel at lade døren stå åben, og de gik begge hen til den anden dør. Hr. Lenormand lovede sig selv, at længere ville han ikke gå. Men den sidste dør var lukket, og skønt låsen lod til at virke, som den skulle, kunne han dog ikke få døren op.

"Der er skudt slå for," sagde han, "lad os gå tilbage uden at gøre støj. Vi kan jo også, når vi er kommet udenfor, bestemme gangens retning og derefter beregne, hvor vi skal søge efter tunnellens anden ende."

De gik altså tilbage til den første dør. Gourel, som gik forud, udstødte et råb af overraskelse.

"Se nu der, den er lukket."

"Hvad for noget? Men jeg sagde jo, du skulle lade den stå åben."

"Jeg lod den også stå åben, direktør, den må være faldet til af sig selv."

"Umuligt. Det måtte vi have hørt."

"Jamen, hvad da?"

"Hvad da ... hvad da ... det ved jeg ikke."

Han gik hen til døren.

"Lad os se, der sidder en nøgle i ... mon den går rundt? Ja, den går rundt. Men der må være skudt en slå for på den anden side."

"Hvem skulle have gjort det?"

"Disse slyngler naturligvis ... mens vi vendte ryggen til. De har måske en anden gang, der går langs med eller ovenover denne ... eller de er snarere blevet i den ubeboede pavillon. Hvordan det nu end forholder sig, så sidder vi her i fælden."

Han gik forbitret løs på låsen, stak sin kniv ind i revnen, forsøgte alle midler; så overvældedes han et øjeblik af træthed og sagde:

"Der er ingen ting at gøre."

"Hvad for noget, direktør ... ingen ting at gøre? Vi skulle altså være fanger?"

"Ja, jeg tror det virkelig," sagde hr. Lenormand.

De gik atter hen til den anden dør ... og vendte tilbage til den første. Begge døre var af tykt, hårdt træ, forstærket med tværbjælker ... kort sagt umulige at bryde igennem.

"Vi måtte have en økse ... eller i hvert fald et redskab, der kunne batte noget, bare en ordentlig kniv, så vi kunne prøve på at skære det stykke ud, hvor slåen rimeligvis må være anbragt. Men vi har intet."

Han blev pludselig grebet af et anfald af raseri og styrtede sig mod døren, som om han håbede at kunne sprænge den. Så

sagde han til Gourel – udmattet, opgivende:

"Hør, vi må hellere se tiden an en times tid eller to. Jeg har overanstrengt mig. Jeg vil sove. Våg du imens ... og hvis de kommer for at angribe os, så ..."

"Å, hvis de kommer, så er vi frelst, direktør," sagde Gourel – som en mand, der ville føle selv en nok så ulige kamp som en befrielse.

Hr. Lenormand lagde sig ned på jorden. Inden der var gået et minut, sov han.

Da han vågnede, lå han nogle sekunder i vildrede uden at kunne finde sig til rette ... og han spurgte sig selv, hvad det mon var for en lidelse, der pinte ham.

"Gourel," kaldte han, "nå, Gourel!"

Da han ikke fik noget svar, trykkede han på fjederen i sin lygte og fik i dens lys øje på Gourel, der lå ved siden af ham i dyb søvn.

"Hvad kan det dog være, der piner mig sådan," tænkte han, "det river og slider jo ligefrem i mig ... å, jeg er naturligvis sulten ... jeg er ved at krepere af sult. Hvad kan klokken da være?"

Hans ur viste 20 minutter over syv, men han kom i tanker om, at han ikke havde trukket det op. Gourels ur var gået i stå.

Gourel var imidlertid vågnet med den samme smertelige fornemmelse i maven; de blev enige om, at det var langt over frokosttid og at de havde sovet til langt ud på dagen.

"Mine ben er helt stive," erklærede Gourel, "og mine fødder er så kolde som om de lå på is. Det er en løjerlig fornemmelse."

Han ville gnide dem varme, men sagde så:

"Det er ikke is, mine fødder ligger i … det er vand … se engang, direktør … henne ved den første dør er der en hel pyt."

"Det er grundvand, der er trængt ind," svarede hr. Lenormand. "Lad os gå længere hen til den anden dør, så at du kan blive tør."

"Men hvad har De nu i sinde, direktør?"

"Tror du, jeg vil lade mig levende begrave her i kælderen? Nej, det er jeg skam ikke gammel nok til endnu. Siden de to døre er lukket, så må vi prøve på at bryde igennem skillevæggen."

En for en løsnede han de fremspringende sten, han kunne nå, i det håb, at han kunne frembringe en gang, der på skrå kunne føre dem op til jordens overflade. Men det var et langvarigt og besværligt arbejde, for i denne del af hvælvingen var stenene muret sammen med cement.

"Direktør … direktør …" stammede Gourel forfærdet.

"Nå, hvad er der?"

"De står med fødderne i vand!"

"Ser man det … det gør jeg virkelig også, men hvad skal jeg gøre ved det? Vi må tørre dem siden."

"Jamen, kan De da ikke se …"

"Hvad for noget?"

"Det stiger, direktør … det stiger!"

"Hvad stiger?"

"Vandet!"

Det løb hr. Lenormand koldt ned ad ryggen. På én gang forstod han det hele. Det var slet ikke en tilfældig indtrængen af grundvand, men en oversvømmelse, der var omhyggeligt forberedt og skred regelmæssigt og uimodståeligt frem ved hjælp af en eller anden djævelsk indretning.

"Å, den slubbert," mumlede han forbitret, "hvis jeg nogensinde får fat på ham, så ..."

"Ja, det er godt nok, direktør, men først må vi se at slippe ud herfra, og jeg for min part ..."

Gourel lod til ganske at have tabt modet, han var ude af stand til at få en idé eller komme med et forslag.

"Det stiger langsomt, men sikkert! Om nogle timer går det over hovedet på os."

"Men det er jo forfærdeligt, direktør, det er jo skrækkeligt," klagede Gourel.

"Du har vel ikke i sinde at tage modet fra mig med dine jeremiader, hvad? Græd bare, hvis det kan more dig, men lad mig være fri for at høre på det."

"Det er sulten, der har udmattet mig, direktør, det render helt rundt for mig."

"Så tyg på din næve."

Det var virkelig, som Gourel sagde, en skrækkelig stilling, de befandt sig i, og hvis hr. Lenormand havde haft mindre energi, end tilfældet var, ville han have opgivet en så håbløs kamp. Hvad skulle han gøre? Det var til ingen nytte at håbe, at Ribeira skulle være barmhjertig nok til at lade dem slippe ud; de kunne ikke håbe mere af brødrene Doudeville, disse kunne ikke godt komme dem til hjælp, da de slet ikke anede tilstedeværelsen af denne tunnel.

Der var altså intet håb tilbage ... kun det umulige håb ... at der skulle ske et mirakel.

"Lad os nu se ... lad os nu se," gentog hr. Lenormand. "Det er alt for dumt, vi vil virkelig ikke krepere her. Der må jo dog kunne findes på et eller andet ... lys for mig, Gourel."

Han gik tæt hen til den anden dør og undersøgte hver plet på den fra øverst til nederst. Der var skudt en slå for på den indvendige side – ligesom rimeligvis på den udvendige – en uhyre stor slå. Med bladet af sin kniv løsnede han skruerne og fik slåen løs.

"Ja, hvad så?" sagde Gourel.

"Nå ja," sagde hr. Lenormand, "denne slå er af jern, temmelig lang og næsten spids. Den er ganske vist ikke så god som en hakke, men den er dog altid bedre end ingen ting og ..."

Uden at fuldende sætningen jog han redskabet ind i væggen ved siden af den murpille, dørhængslerne var naglet fast i. Og som han havde ventet – da han først var kommet gennem det yderste lag af sten og cement, stødte han på blød jord.

"Til arbejdet!" råbte han.

"Gerne, direktør! Men forklar mig dog ..."

"Det er ganske simpelt. Vi må grave en tre-fire meter lang gennemgang, så at vi kan komme ud i gangen på den anden side af døren og slippe ud igen."

"Men det vil jo tage flere timer, og imens stiger vandet ..."

"Lys for mig, Gourel."

"Om tyve minutter – i det højeste om en halv time – når vandet op til mine fødder."

"Lys for mig, Gourel."

Hr. Lenormands tanke var rigtig. Med en smule anstrengelse fik han løsnet jorden og kastet den ned i tunnelen, og det varede ikke længe, før han havde gravet så stort et hul, at man kunne smutte ind gennem det.

"Lad mig nu, direktør," sagde Gourel.

"Nå, er du i færd med at komme dig? Godt, hæng så i ... du skal bare grave dig frem så nær som muligt til pillen."

I dette øjeblik nåede vandet dem til anklerne. Ville de få tid til at fuldføre det påbegyndte værk?

Efterhånden som de trængte frem, blev arbejdet vanskeligere, for den jord de gravede bort, spærrede vejen for dem, hvert øjeblik måtte de lægge sig på maven og skrabe den løse jord ud.

Efter to timers forløb var de måske færdige med de tre fjerdedele, men nu nåede vandet helt op over deres ben.

Om en time ville det nå mundingen til det hul, de gravede, og så ville det være forbi.

Gourel, der var udmattet på grund af mangel på næring, havde måttet opgive ævred, han var også alt for svær til at rende frem og tilbage i denne gang, der blev snævrere og snævrere. Han rørte sig ikke mere. Han skælvede af angst over at mærke, hvordan det iskolde vand mere og mere sugede ham til sig.

Men hr. Lenormand arbejdede utrætteligt. Det var et frygteligt arbejde, et myreslid, og han måtte udføre det i bælgravende mørke. Hans hænder blødte. Han var nær ved at besvime af sult. Han kunne næppe indånde den smule luft, der var i gangen, og af og til mindede Gourels dybe suk ham om den frygtelige fare, der truede ham fra hulens dyb.

Men intet kunne have gjort ham modløs, for han var nu nået ud til stenene og cementen på den anden side. Han havde det vanskeligste arbejde tilbage, men målet var nær.

"Det stiger," råbte Gourel med skælvende stemme, "det stiger."

Hr. Lenormand fordoblede sine anstrengelser. Pludselig fo'r det jern, han arbejdede med, ud i det tomme rum. Gangen var færdig. Han behøvede nu kun at gøre åbningen større, og det gik meget lettere nu, da han kunne kaste stenene ud foran sig.

Gourel, der var blevet helt vanvittig af skræk, hylede som et dyr i dødskamp. Men Lenormand lod sig ikke bevæge – frelsen var nær.

Hr. Lenormand blev et øjeblik grebet af angst, da han af den lyd, stenene gav, når de faldt, kunne slutte sig til, at også denne del af tunnellen var fuld af vand. Det var for øvrigt naturligt nok, da døren ikke var tæt nok til at holde vandet ude.

Men lige meget! Udgangen var fri. En sidste anstrengelse ... og han slap igennem.

"Kom, Gourel," råbte han, og gik tilbage for at se efter sin ledsager.

Han slæbte ham, halvdød som han var, afsted ved håndleddene.

"Nå, se nu at få dig rusket op, dit fæ. Nu er vi jo frelst."

"Tror De, direktør? ... Tror De? Vandet når os dog til brystet."

"Blæse være med det. Når det bare ikke når over munden på os ... Hvor er forresten din lygte?"

"Den er holdt op med at virke."

"Nå, lige meget." Han udstødte pludselig et glædesskrig.

Et trin ... to trin ... en trappe ... endelig.

De nåede op af vandet, dette fordømte vand, der nær havde slugt dem, og en vidunderlig, befriende følelse greb dem.

"Stands," mumlede hr. Lenormand.

Hans hoved var stødt mod noget. Han stemmede sine hænder mod denne forhindring, og den gav efter. Det var en

lem. Og da denne lem var åbnet, befandt de sig i en kælder, hvor månelyset trængte ind gennem en åbning i muren.

Han kastede lemmen til side og steg op ad det sidste trin.

Idet samme blev der kastet et klæde over hans hoved. Stærke arme greb ham. Han mærkede, hvordan han blev pakket ind i et tæppe som i en sæk og snøret sammen med reb.

"Så den anden," sagde en stemme.

Man behandlede Gourel på samme måde, og den samme stemme sagde:

"Hvis de skriger, så dræb dem. Du har jo din dolk."

"Ja!"

"Så af sted. I to tager ham her ... tag I to den anden. Ikke noget lys og heller ingen støj – husk på det. Lige fra i morges har de rodet haven igennem her omkring ... der er ti eller femten mand på jagt. Gå tilbage til pavillonen, Gertrude, og hvis der er det mindste i vejen, så telefoner til mig til Paris."

Det forekom hr. Lenormand, at han blev båret og lidt efter var udenfor.

"Kør vognen herhen," sagde en stemme.

Hr. Lenormand hørte lyden af en vogn og en hest.

Man lagde ham på bunden af vognen. Gourel blev hevet op ved siden af ham. Hesten satte i trav.

Kørslen varede omtrent en halv time.

"Holdt!" befalede en stemme. "Stå så af. Å, kusk, tag og vend kærren sådan, at den bageste ende rører ved rækværket af broen, sådan ... Der er vel ingen både på Seinen nu? Ikke? Nå, lad os så ikke spilde tiden ... det er sandt, har I bundet sten ved dem?"

"Ja, brosten."

"Så tag fat. Befal din sjæl til Gud, hr. Lenormand, og bed for mig … Parbury-Ribeira, bedre kendt under navnet baron Altenheim. Nå, er I færdige? Godt – så lykke på rejsen, hr. Lenormand."

Hr. Lenormand blev lagt op på rækværket. Så gav de ham et skub. Han mærkede, at han faldt ud i det tomme rum, og han hørte endnu en gang en stemme råbe:

"Lykke på rejsen!"

Ti sekunder efter kom turen til inspektør Gourel.

Parbury – Ribeira – Altenheim

1

Småpigerne legede i haven under opsyn af frøken Charlotte, Genevièves nye hjælpelærerinde; fru Ernemont delte kager ud til dem og gik derefter atter ind i det værelse, som tjente dem både til modtagelsesværelse og dagligstue. Hun satte sig ved et skrivebord og begyndte at ordne forskellige papirer og regnskaber.

Pludselig følte hun, at der var kommet en fremmed ind i værelset. Hun vendte sig urolig om.

"Du her!" udbrød hun. "Hvor kommer du fra? Hvor skal du ...?"

"Tys," sagde fyrst Sernine, "hør hvad jeg siger, og lad os ikke spilde et øjeblik. Hvor er Geneviève?"

"På visit hos fru Kesselbach."

"Kommer hun snart tilbage?"

"Ikke før om en time."

"Så sender jeg brødrene Doudeville derhen. Jeg skal mødes med dem. Hvordan har Geneviève det for resten?"

"Udmærket."

"Hvor ofte har hun været sammen med Pierre Leduc, siden jeg rejste for ti dage siden?"

"Tre gange, og hun skal træffe ham igen i dag hos fru Kesselbach, som hun har forestillet ham for, sådan som du bad om. Men jeg vil sige dig, at jeg ikke finder, at der er noget særligt ved denne Pierre Leduc. Det var bedre, om hun fandt en eller anden god mand af sin egen stand ... skolebestyreren for eksempel."

"Du er gal! Skulle Geneviève ægte en skolebestyrer!"

"Hvis du bare først og fremmest ville se på Genevièves lykke."

"Snak, Victoire. Du keder mig med det præk. Har jeg måske tid til at tage mig af følelser? Jeg spiller et storslået parti skak, jeg flytter rundt med mine brikker, bryder mig ikke om, hvad de tænker. Når jeg har vundet partiet, skal jeg skaffe mig underretning om, hvorvidt den velbårne hr. Pierre Leduc og dronning Geneviève har et hjerte."

Hun afbrød ham.

"Hørte du det? Der var nogen, som fløjtede."

"Det er brødrene Doudeville. Gå ud og hent dem, og lad os så være alene."

Da brødrene trådte ind, udspurgte han dem med sin sædvanlige præcision:

"Jeg ved, hvad aviserne har skrevet angående hr. Lenormands og Gourels forsvinden. Har I hørt noget nyt?"

"Nej. Weber har taget sig af sagen. Vi har i otte dage undersøgt haven omkring pensionater, og ingen er i stand til at forklare, hvordan de kan være forsvundet. Hele politistyrken er i bevægelse ... sligt er aldrig hændt før ... at chefen for opdagelsespolitiet forsvinder uden at efterlade sig det mindste spor!"

"Og de to tjenestepiger?"

"Gertrude er rejst. Hun eftersøges."

"Hendes søster Susanne?"

"Hr. Weber og hr. Formerie har forhørt hende. De har ikke fundet noget mistænkeligt."

"Og er det alt, hvad I kan fortælle?"

"Så langt fra – der er andre ting; alt det, som aviserne ikke kender til."

De fortalte derefter de begivenheder, som havde fundet sted hos Lenormand de to forbryderes natlige visit i Pierre Leducs villa … og den følgende dag Ribeiras bortførelsesforsøg og jagten ved Saint Cucufa; samt endelig den gamle Steinwegs ankomst, hans forhør hos politiet i fru Kesselbachs nærvær og hans forsvinden fra Justitspalæet.

"Og der er ingen andre end jer to, der kender til disse enkeltheder?"

"Dieuzy kender til hændelsen med Steinweg, det er ham selv, der har fortalt os det."

"Og de har stadig fuld tillid til jer på præfekturet?"

"Så fuldstændig tillid, at man endog bruger os ganske åbenlyst. Hr. Weber sværger ligefrem til os."

"Så er alt trods alt ikke tabt," sagde fyrsten. "Hvis Lenormand har begået en dårskab, som har kostet ham livet, hvad jeg er tilbøjelig til at antage, så har han i hvert fald gjort et så solidt stykke arbejde, at vi uden videre kan fortsætte. Fjenden har fået et forspring, men vi skal nok indhente ham."

"Mon ikke det bliver svært, herre?"

"Hvorfor? Det drejer sig jo ganske simpelt om at genfinde den gamle Steinweg … det er ham, der har nøglen til gåden."

"Javel, men hvor i alverden kan Ribeira have gjort af ham?"

"Hjemme hos sig selv, naturligvis."

"Vi må altså skaffe os at vide, hvor Ribeira bor."

"Netop!"

Da han havde sendt dem afsted igen, gik han hen til pensionatet. Det holdt flere biler udenfor porten; to mand gik

frem og tilbage foran, som om de holdt vagt.

I haven ved fru Kesselbachs villa så han på en bænk Geneviève, Pierre Leduc og en kraftig herre med monokel. De talte alle tre sammen, og så ham ikke.

Der kom flere personer ud fra villaen. Det var hr. Formerie, hr. Weber, en retsskriver og to opdagelsesbetjente. Geneviève gik ind, herren med monoklen vekslede et par ord med Weber og Formerie, og gik så langsomt bort sammen med dem.

Fyrst Sernine gik hen og stillede sig ved siden af den bænk, hvor Pierre Leduc sad, og hviskede:

"Rør Dem ikke, det er mig."

"Dem! ... Dem!"

Det var tredje gang, den unge mand så fyrst Sernine siden hin skrækkelige nat i Versailles, og hver gang rystede det ham.

"Svar mig ... Hvem er den fyr med monoklen?"

Pierre Leduc stammede og blev bleg. Sernine greb ham i armen.

"Så svar dog for pokker ... hvem er det?"

"Baron Altenheim."

"Hvor kommer han fra?"

"Det er en af Kesselbachs venner. Han er ankommet fra Østrig for seks dage siden, og har stillet sig til fru Kesselbachs disposition."

Imidlertid havde politifolkene forladt haven; det samme gjorde baron Altenheim.

"Har baronen spurgt dig ud om noget?"

"Ja, om mange ting. Han interesserer sig for mig. Han vil gerne hjælpe mig med at finde min familie, han forsøger at få mig til at erindre min barndom."

"Og hvad siger du så?"

"Ingenting ... for jeg ved ingenting. Har jeg nogen erindringer? De har sat mig ind en andens sted i verden, og jeg ved ikke, hvem denne anden var."

"Heller ikke jeg," sagde fyrsten spøgende, "og deri ligger netop det ejendommeligt indviklede ved din sag."

"Å ... De ler! ... De ler altid. Men jeg begynder så småt at få nok af alt dette her. Jeg er viklet ind i et helt vildnis af tvivlsomme foretagender ... for slet ikke at tale om den fare, jeg er i ved at udgive mig for nogen, jeg ikke er."

"Hvad ... som du ikke er? Du er lige så god en hertug, som jeg er fyrste ... måske endda bedre. Og er du det ikke ... så bliv det da, mand! Geneviève kan kun ægte en hertug. Er hun måske ikke værd, at du sælger din sjæl for et blik af hendes skønne øjne?"

Han så ikke på ham, ligegyldig for hans følelser som han var. De var kommet ind i huset, og ved foden af trappen mødte de Geneviève, smuk og smilende.

"Er De kommet tilbage?" spurgte hun fyrsten, "så meget des bedre! det er jeg rigtig glad for ... vil De ikke se Dolores?"

Lidt efter ledte hun ham ind på fru Kesselbachs værelse. Fyrsten blev forskrækket. Dolores så endog blegere og mere afmagret ud end sidste gang, han traf hende. Hun lå på sofaen, indhyllet i hvide sjaler, og lignede en af disse syge, der har opgivet at kæmpe imod. Det var livets kamp hun havde opgivet, opgivet at stride mod skæbnen, som overvældede hende med sine slag.

Sernine så på hende med dyb medfølelse og med en bevægelse, han ikke prøvede at lægge skjul på. Hun takkede

ham for den sympati, han viste hende. Hun omtalte også baron Altenheim i venlige vendinger.

"De har kendt ham tidligere?" spurgte han.

"Af navn, ja ... og naturligvis gennem min mand, som han stod i venskabsforhold til."

"Jeg har truffet en Altenheim, som bor i Rue Daru. Skulle det mon være den samme?"

"Å nej ... nej, denne bor i ... ja, det har jeg sandelig glemt; han har ellers givet mig sin adresse, men jeg husker den ikke i øjeblikket."

Efter endnu nogle minutters samtale tog Sernine afsked.

Geneviève ventede på ham i forstuen.

"Jeg må tale med Dem," sagde hun bevæget, "om alvorlige sager ... De traf ham?"

"Ja."

"Baron Altenheim ... men det er ikke hans rigtige navn. Jeg har genkendt ham ... men han ved det ikke."

Hun havde trukket ham med sig udenfor og gik i heftig bevægelse ved siden af ham.

"Vær blot rolig, Geneviève ..."

"Det er den mand, som ville bortføre mig. Uden den stakkels hr. Lenormands hjælp havde jeg være fortabt. Men det ved De vel ... De, som ved alting?"

"Og hans rigtige navn?"

"Ribeira."

"Det er De sikker på?"

"Han har uden held forandret sit ansigt, sin udtale, sine manerer, men jeg gættede straks, hvem han var ved den afsky,

jeg nærer for ham. Men jeg ville ikke sige noget, før De kom tilbage."

"De har end ikke fortalt det til fru Kesselbach?"

"Nej. Hun lod til at være så lykkelig over at møde en af sin mands venner. Men De vil sige hende det, ikke sandt? De vil hjælpe hende. Jeg ved ikke, hvad han har for med hende, med mig. Nu, hvor hr. Lenormand ikke længere er her, optræder han som herre. Hvem skulle vel kunne afsløre ham?"

"Jeg ... Jeg tager det hele på mig. Men ikke et ord til noget menneske."

De var nu nået hen til portnerboligen. Døren gik op. Fyrsten sagde atter:

"Farvel, Geneviève, og vær frem for alt rolig. Stol på mig."

Han lukkede døren, vendte sig om og trak sig lidt tilbage. Lige foran ham stod manden med monoklen, høj, bredskuldret og kraftig ... baron Altenheim.

De så på hinanden i tavshed i to-tre sekunder. Baronen smilede.

"Jeg har ventet Dem, Lupin," sagde han.

Så behersket han end var, fo'r Sernine sammen. Han ville have demaskeret sin modstander, og det var modstanderen, der havde demaskeret ham ved første blik. Og i samme øjeblik kastede denne modstander sig ind i kampen, dristig og hensynsløs, som om han allerede var sikker på sin sejr. Det var uhyre behændigt udført og viste hans brutale kraft.

De to mænd målte hinanden med glødende, hadefulde blikke.

"Nå ... og hvad så?" sagde Sernine.

"Og hvad så? Synes De ikke, vi to kunne have brug for at mødes en gang?"

"Hvorfor?"

"Jeg må tale med Dem."

"Hvornår?"

"I morgen. Vi kan spise sammen på en restaurant."

"Hvorfor dog ikke hjemme hos Dem?"

"De ved ikke, hvor jeg bor."

"Jo da."

Fyrsten snappede hurtigt en avis op af Altenheims lomme, så på dens adresseudskrift og sagde:

"Nr. 29, Villa Dupont."

"Godt gjort," sagde den anden. "Så ses vi altså i morgen, hjemme hos mig."

"I morgen, hos Dem. Hvornår?"

"Klokken et."

"Udmærket, jeg skal være der. Farvel."

De skulle til at gå. Altenheim standsede.

"Hør lige, et godt råd, fyrste. Tag våben med."

"Hvorfor dog?"

"Jeg har fire tjenere, og De er alene."

"Nå ja, jeg har mine næver," sagde Sernine. "Det går lige op."

Han vendte ryggen til baronen, men sagde så, som om han lige var kommet i tanker om det:

"Hør lige, et godt råd, baron. Få Dem fire tjenere mere."

"Hvorfor dog?"

"Jeg har tænkt over det. Jeg tror, jeg tager min ridepisk med."

2

Præcis klokken et den følgende dag gik en elegant klædt herre gennem op til Villa Dupont i en rolig, landlig gade, som munder ud i Rue Pergolese, to skridt fra Avenue du Bois.

Haver og smukke villaer ligger på begge sider af den, og den ender i en slags lille park med et stort, gammelt hus, som Ringbanens tog passerer forbi.

Der, i nummer 29, boede baron Altenheim.

Sernine overlod sin hest til en staldknægt, han havde sendt i forvejen, og sagde til ham:

"Du kommer her tilbage klokken halv tre."

Han ringede på. Da hoveddøren blev lukket op, gik han til indgangen, hvor to høje tjenere førte ham ind i en uhyre forhal af sten, som var iskold og uden møbler. Døren lukkede sig bag ham med en dump lyd, og skønt hans mod var ukueligt, så følte han et vist pinefuldt ubehag ved at være her alene, omringet af fjender i dette ensomme fængsel.

"Vil De melde fyrst Sernine."

Salonen lå ved siden af forhallen, og han blev straks ført ind.

"Nej se, er det Dem, kære fyrste," sagde baronen og gik ham i møde. "Vil De tro ... Dominique, frokost om tyve minutter, vi vil gerne være uforstyrrede indtil da ... vil De tro, kære fyrste, jeg tvivlede næsten om, at De ville komme i dag."

"Så, hvorfor ikke?"

"Deres krigserklæring her i morges er jo så tydelig, at ethvert møde er unyttigt."

"Min krigserklæring?"

Baronen tog et nummer af "*Grand Journal*" og foldede det ud. Han pegede på en artikel, der havde følgende indhold:

> **"Meddelelse.**
> Hr. Lenormands forsvinden har grebet Arsène Lupin dybt. Efter en foreløbig undersøgelse, og i forbindelse med hans plan om at afdække Kesselbach-affæren, har Arsène Lupin bestemt sig til at finde Lenormand *levende* eller *død*, og vil overgive den eller de, som er skyldig i disse skændige begivenheder, i politiets hænder."

"Det er jo fra Dem, ikke sandt kære fyrste?"

"Det er ganske rigtigt fra mig."

"Altså har jeg ret. Der skal være krig."

"Ja."

Altenheim lod Sernine sætte sig, han satte sig ligeledes, og sagde så i en forsonlig tone:

"Det kan jeg virkelig ikke være med til. Der er ingen mening i, at to mænd som De og jeg bekæmper hinanden og gør hinanden ondt. Der er blot at forklare sig for hinanden og søge midler sammen: vi er som skabte til at forstår hinanden."

"Jeg tror tværtimod, at to mennesker som vi netop ikke er skabte til at forstå hinanden."

Den anden gjorde en utålmodig bevægelse og svarede:

"Hør nu, Lupin, ja, De har vel ikke noget imod, at jeg kalder Dem ved Deres rette navn?"

"Ikke spor; men hvad skal jeg kalde Dem? Altenheim, Ribeira eller Parbury?"

"Aha! Jeg hører, De er godt underrettet, bedre endnu end jeg troede. De går skam lige på. Endnu en grund til, at vi når til en

forståelse."

Han bøjede sig frem mod ham og sagde:

"Hør her, Lupin, tænk nu vel over mine ord ... jeg har modent overvejet hvert eneste. Se ... vi er jo mægtige begge to. De smiler? Det burde De ikke. Måske har De midler, som jeg ikke har ... men jeg har også mine, og dem kender De ikke. Desuden nærer jeg, som De nok ved, ikke særligt mange skrupler ... jeg er behændig, og har en ikke ringe evne til at skifte personlighed, som De nok allerede har opdaget. Kort sagt, vi er to modstandere, som nok kan opveje hinanden. Men det er jo netop spørgsmålet ... hvorfor er vi modstandere? Vi har samme mål, vil De måske sige, altså er vi rivaler? At vi gensidigt lammer hinandens kræfter og ødelægger hinandens arbejde og derfor til sidst begge to forfejler vort mål, hvis fordel er det til? Kun til fordel for en eller anden Lenormand, en helt tredje slyngel måske ... det er for dumt."

"Det er sandt," indrømmede Sernine, "men der findes et andet middel."

"Hvad er det?"

"De trækker Dem ud af spillet."

"Nej. Spøg til side, det er mit alvor. Det forslag, jeg agter at stille Dem, er af en art, som man ikke uden videre forkaster. Kort og godt: Lad os indgå kompagniskab."

"Ha ha!"

"Vi vil naturligvis hver for sig være fri til at gøre, som det passer os, når det angår vore egne affærer. Men i denne foreliggende sag slår vi vore kræfter sammen. Er vi enige? Giv mig hånden på det; lad os gå sammen om det."

"Hvad sætter De ind?"

"Mig?"

"Ja. De ved jo, hvad jeg er værd; jeg har afgivet prøve. I den forretning, De foreslår mig, kender De, om jeg så må sige, min medgift. Og så ...?"

"Steinweg."

"Det var ikke meget."

"Det er overordentlig meget. Af Steinweg vil vi få sandheden om Pierre Leduc at vide. Og af Steinweg vil vi få at vide, hvad Kesselbachs projekt gik ud på."

Sernine brast i latter.

"Og det har De brug for mig til?"

"Hvad mener De?"

"Hør nu, lille ven, Deres tilbud er barnligt. Hvis Steinweg er i Deres hænder, og De alligevel ønsker at gå i kompagni med mig, så kan det kun være, fordi De ikke har fået ham til at tale. Ellers havde De ikke haft mine tjenester behov."

"Og hvad siger De så?"

"Jeg afslår."

De to mænd rejste sig på ny, ubønhørlige, voldsomme.

"Jeg afslår," gentog Sernine. "Lupin har ikke brug for nogen andre for at handle. Jeg hører til den slags, som går alene. Hvis De var min ligemand, sådan som De påstår, så ville De aldrig være faldet på at foreslå en forbindelse mellem os. Når man er udviklet til at være leder, så befaler man. *At slutte sig sammen med andre er at adlyde, underkaste sig.* Jeg adlyder ingen."

"De afslår? De afslår?" gentog Altenheim, hvid i ansigtet af raseri.

"Alt, hvad jeg kan gøre for Dem, lille ven, er at tilbyde Dem en plads i min bande. Som menig soldat til at begynde med. Under

min kommando vil De få at se, hvorledes en general vinder et slag … og hvordan han stikker fortjenesten i lommen … helt og holdent hans egen. Ikke sandt … rekrut?"

Altenheim blev ude af sig selv; han skar tænder af raseri. Han stammede:

"De tager fejl, Lupin … helt og aldeles fejl. Jeg har heller ikke brug for nogen andre. Og denne affærer sætter mig ikke mere i forlegenhed end så mange andre, jeg har formået at føre til ende. Hvad jeg sagde havde udelukkende til formål at nå hurtigere frem til målet, uden at vi behøvede at genere hinanden undervejs."

"De generer mig skam ikke," sagde Lupin foragteligt.

"Nå. Men hvis ikke vi arbejder sammen, kan der jo kun være én, der når frem til målet."

"Det er også nok."

"Og han når det kun over den andens lig. Er De beredt på en sådan duel, Lupin? En duel på livet … er De med? Et knivstik, det er er middel, De foragter. Men hvis De nu selv får det … lige i struben?"

"Se, se! Så *det* er altså enden på Deres forslag?"

"Nej. Jeg holder heller ikke af blod. Se på disse næver. Jeg slår til … og man falder om … for jeg kan slå hårdt. Men *den anden* dræber … husk på det … husk på det lille sår i struben. Vogt dig for *ham*, Lupin … han er forfærdelig og ubønhørlig … intet kan standse ham."

Han sagde disse ord med lav stamme og i så heftig bevægelse, at Sernine kom til at skælve ved tanken om denne ukendte forbryder.

"Baron," sagde han spøgende, "det siges, De er bange for Deres medskyldige."

"Jeg er bange på de andres vegne, dem, som står os i vejen … Dem, Lupin. Tag imod mit forslag … eller De er fortabt. Men siden så skal være … vil jeg skride til handling. Målet er nær … jeg kan røre ved det … gå, Lupin."

Han var mægtig i sin energi og fortvivlede vilje, og brutal nok til, at man nok kunne tiltro ham at slå en hvilken som helst fjende i gulvet hvert øjeblik, det skulle være.

Sernine trak på skuldrene.

"Du godeste dog, hvor jeg er sulten," sagde han med et suk, "man spiser rigtignok sent her hos Dem."

Døren gik op.

"Der er serveret," sagde en tjener.

"Å … det var da endelig et fornuftigt ord."

På dørtærsklen greb Altenheim ham i armen, og sagde, uden at bekymre sig om tjenerens nærværelse:

"Et godt råd … tag imod forslaget. Det er et alvorligt øjeblik, dette. Og jeg sværger Dem til, at det bedste vil være at tage imod det."

"Næh, kaviar!" udbrød Sernine, "det er smukt af Dem. De har husket på, at Deres gæst er en russisk fyrste."

De satte sig overfor hinanden, og baronens mynde, et stort dyr med en tyk, sølvhvid pels, satte sig imellem dem.

"Må jeg præsentere Dem for *Sirius*, min tro ven."

"Ah, en landsmand," sagde Sernine. "Jeg glemmer aldrig den, zaren ville forære mig, dengang jeg havde den ære at redde hans liv."

"Så … De havde virkelig den ære … et terroristkomplot uden tvivl?"

"Ja … et, som jeg havde organiseret. Vil De tro, at denne hund … Sebastopol, hed den …"

Frokosten løb af i den bedste stemning. Altenheim var blevet i godt humør igen, og de to mænd nærmest kappedes om at komme med åndrigheder og artigheder. Sernine fortalte anekdoter, som baronen svarede på med andre anekdoter, der var historier om jagt, sport, rejser, og uafladelig hørtes de ældste navne i Europa: spanske grander, engelske lorder, ungarske magnater, østrigske ærkehertuger osv.

"Ak, hvilket skønt håndværk, vi to dog driver," sagde Sernine, "det bringer os i berøring med alt, hvad der er fint og skønt på denne jord. Se her, Sirius; var det noget med lidt vildt med trøfler?"

Hunden slap ham ikke et sekund med øjnene, og snappede alt i sig, hvad Sernine rakte den.

"Et glas Chambertin, fyrste?"

"Jo tak, gerne, baron."

"Jeg kan anbefale denne; den kommer lige fra kong Leopolds kælder."

"En gave?"

"Ja … fra mig selv."

"Den er herlig … hvilken bouquet! Sammen med den gåseleverpostej er den et rent fund. Min kompliment, baron. Deres køkkenchef er førsteklasses."

"Denne køkkenchef er egentlig en kokkepige, fyrste. Jeg har bortført hende for en pris i guld fra Levraud, den socialistiske deputerede. Her, smag engang på denne chokoladeis; jeg kan

også anbefale de tørkager, der hører til ... en genial opfindelse, disse kager."

"De er i alt fald ganske nydelige at se til," sagde Sernine og forsynede sig. "Hvis fuglens sang svarer til dens prægtige fjerdragt, som man siger ... se her, Sirius, du vil synes om dette. Locuste kunne ikke have lavet dem bedre."

Han havde hurtigt grebet en af kagerne og rakte den til hunden, som slugte den i ét hug, derpå sad den ubevægelig i to eller tre sekunder, nærmest som bedøvet ... væltede sig pludselig omkring og faldt om som ramt af lynet.

Sernine havde vendt sig om, for at ikke en af tjenerne skulle få anledning til at gribe ham bagfra. Så begyndte han at le.

"Hør her, baron, når De vil forgifte en af Deres venner, så sørg for, at Deres stemme ikke skælver, og at De er rolig på hånden. Ellers kan man let fatte mistanke. Jeg troede ellers, De afskyede mord?"

"Ja ... med kniv," sagde Altenheim uberørt. "Men jeg har altid haft lyst til at forgifte en eller anden. Bare for at få at vide, hvordan det føltes."

"Se se ... De vælger virkelige Deres folk med omhu, min gode mand. En russisk fyrste!"

Han nærmede sig Altenheim og sagde i en fortrolig tone til ham:

"Ved du, hvad der ville være sket, hvis det var lykkedes for dig, det vil sige, hvis mine venner ikke så mig vende tilbage herfra omkring klokken tre? Klokken halv fire ville politipræfekturet være underrettet om, hvad man havde at gøre med den såkaldte baron Altenheim ... den omhandlede baron ville blive nappet, før solen gik ned, og sat til opbevaring."

"Å hvad ... man kan let rømme fra et fængsel," sagde Altenheim, "hvorimod man aldrig vender tilbage fra det kongerige, jeg ville have sendt Dem til."

"Meget rigtigt. Men først skal jeg sendes derhen, og det er ikke så let at få gjort."

"En mundfuld af disse kager skulle være tilstrækkeligt."

"Er De sikker på det?"

"Prøv det."

"Det er da aldeles tydeligt, lille ven, at De ikke har stoffet i Dem til at blive en rigtig eventyrhelt. Og sandsynligvis får De det heller aldrig, siden De kan finde på at sætte den slags fælder for mig. Hvis man tror sig værdig til at føre et liv som det, vi nyder den ære at føre, så må man også have evne for det. Og man må være i stand til at forudsige enhver mulighed ... kunne stå det igennem, hvis en eller anden skælm skulle finde på at forgifte én. En stærk sjæl i et modstandsdygtigt legeme er det ideal, man skal stræbe efter ... og opnå. De må arbejde noget mere på det, lille ven. Jeg ... jeg er stærk og modstandsdygtig. Husk blot kong Mitridates."

Han satte sig.

"Lad os sætte os til bords igen! Men siden jeg elsker at lægge de dyder frit for dagen, som jeg praler med ... og siden jeg ikke vil fornærme Deres kokkepige, så ræk mig kagefadet."

Han tog en af kagerne, brækkede den over i to dele, gav baronen den ene halvdel og sagde:

"Spis!"

Den anden trak sig tilbage.

Og til baronens og hans medhjælperes forbløffelse gav Sernine sig til at spise først den ene halvdel af kagen, derefter

den anden, ganske roligt, som når man spiser noget rigtig lækkert og er bange for at gå glip af den mindste krumme.

3

De traf hinanden igen.

Samme aften inviterede fyrst Sernine baron Altenheim til middag i *Cabaret Vatel* sammen med en digter, en musiker, en financier og to kønne skuespillerinder fra *Théâtre Français*.

Den følgende dag spiste de frokost sammen i Boulogneskoven og mødtes igen om aftenen i Operaen.

Hver dag i en uge var de dagligt sammen. Man kunne næsten sige, at de slet ikke kunne undvære hinanden, at de var knyttet til hinanden i et inderligt venskab, grundet på gensidig tillid, agtelse og sympati.

De morede sig, drak god vin, røg glimrende cigarer og lo som gale.

I virkeligheden spionerede de på hinanden med en sand lidenskab. De var dødsfjender, følte et vildt had til hinanden, begge var lige sikre på at vinde over den anden, *ville* det med en ligefrem tøjlesløs kraft. De ventede på et gunstigt øjeblik … Altenheim på at skaffe Sernine af vejen, Sernine på at styrte Altenheim i den afgrund, han havde beredt ham. De vidste begge, at slutningen ikke lå langt borte. En af dem måtte blive på valpladsen, og det var kun et spørgsmål, hvor længe … timer, allerhøjst dage.

Det var et spændende spil, som en mand som Sernine måtte føle en dyb og heftig nydelse ved. At kende sin modstander, leve ved siden af ham, vide at ved mindste fejltrin, et øjebliks svimmelhed, så er det døden, der lurer på én … hvilken vellyst!

En dag i haven i klubben i Rue Cambon, hvor Altenheim ligesom Sernine var medlem, blev de alene. Det var i skumringen, på den tid, hvor man plejer at spise til middag i juni, og spillerne havde endnu ikke begyndt at indfinde sig.

De spadserede rundt om en græsplæne. Langs med stien, med et buskads ved siden, gik der en mur med en lille port. Og pludselig, mens Altenheim tale, fik Sernine en følelse af, at hans stemme begyndte at blive usikker, nærmest skælvede. Han så på ham fra siden. Altenheims hånd famlede i hans frakkelomme, og Sernine så lige gennem stoffet, hvordan hånden greb om skæftet på en dolk, nølende og usikker, snart tvivlende, snart beslutsomt.

Hvilket øjeblik! Ville han støde til? Hvilken drift ville han følge – betænkeligheden, som ikke vover det yderste, eller den vilje, som kun er opsat på at dræbe?

Med rank holdning og hænderne på ryggen gik Sernine og ventede, både ængstelig og fornøjet. Baronen var blevet tavs; de gik side om side uden at sige noget.

"Men så stød da til!" råbte fyrsten utålmodigt.

Han standsede og sagde, vendt mod den anden:

"Stød til! Det er nu eller aldrig. Ingen ser Dem. De forsvinder stille og roligt gennem den lille dør. Nøglen hænger tilfældigvis på muren lige ved siden af, og ... farvel, hr. baron ... ingen har set eller genkendt Dem. Men jeg tænker, at alt dette er forudberegnet og planlagt. De har selv bragt mig herhen. Og nu nøler De? Så stød dog til!"

Han så baronen lige i øjnene. Denne var ligbleg og skælvede afmægtigt.

"Bangebuks!" hånede Sernine, "jeg får vist aldrig noget ud af Dem. Vil De høre sandheden? De er bange for mig. Jo, jo, min gode mand, for De er aldrig sikker på, hvad De kommer ud for, når De er sammen med mig. Det er Dem, der vil handle, men det er mine planer … mine mulige planer … som behersker situationen. Nej, det er afgjort: Det er ikke dig, der vil få min stjerne til at falme."

Næppe havde han udtalt disse ord, før han følte sig grebet i struben og trukket bagover. Nogen, som havde stået skjult i buskadset ved den lille port, havde grebet ham om hovedet. Han så en hævet arm, som var bevæbnet med en kniv, hvis blad skinnede skarpt i sollyset. Armen huggede til, knivspidsen trængte ind i hans strube.

I det samme fo'r Altenheim ind på ham for at hjælpe til, og de rullede rundt i blomsterbedene. Det hele skete i løbet af tyve eller tredive sekunder. Så stærk han end var, så øvet i brydning han var, begyndte Altenheim næsten straks at vige, og udstødte et skrig af smerte. Sernine rejste sig op og løb hen imod den lille port, som netop i dette øjeblik lukkede sig bag en mørk skikkelse. For sent! Han hørte lyden af en nøgle i låsen. Han kunne ikke lukke porten op.

"Å, din forbandede skurk!" bandede han, "den dag, jeg får fingre i dig, begår jeg ved Gud min første virkelige forbrydelse."

Han vendte tilbage til stedet, hvor han var blevet overfaldet, bøjede sig ned og samlede stumperne af dolken, som var knækket, da han blev ramt, op.

Altenheim begyndte at bevæge sig. Han sagde til ham:

"Nå, baron, går det bedre? De kendte nok ikke stød, hvad? Det var, hvad jeg kalder lige i solar plexus, beregnet på at

udslukke Deres livs sol, som man puster et lys ud. Net, hurtigt og uden smerte ... fejler aldrig. Mens derimod et dolkestød ... pyh! Man skal blot gå med et lille halsharnisk af stålringe, sådan som jeg gør, så kan man blæse alverden et stykke ... og især den lille, mørke følgesvend, som altid går efter struben, det dumme lille uhyre. Se her, hans yndlingslegetøj ... eller stumperne af det!"

Han rakte ham hånden.

"Så ... rejs Dem op, baron. Jeg inviterer på middag. Og mærk Dem nu helst straks det centrale ved min overlegenhed: en stærk sjæl i et modstandsdygtigt legeme."

Han gik tilbage til klubbens lokaler, bestilte et bord til to og satte sig så på en sofa for at vente på middagen, mens han tænkte ved sig selv:

"Dette spil er ganske bestemt underholdende, men det begynder også at blive farligt. Det må have en ende, ellers sender disse slyngler mig til Paradis hurtigere end jeg vil bryde mig om. Det kedelige ved det er, at jeg ikke rigtigt kan komme nogen vegne, før jeg har fundet den gamle Steinweg igen. For det er i grunden det meste interessante punkt ... gamle Steinweg ... og når jeg hager mig så fast i baronen, så er det jo kun fordi jeg håber at finde et spor. Hvor i alverden har de dog gjort af ham? Det er utvivlsomt, at Altenheim er i daglig kontakt med ham, utvivlsomt at han forsøger alt for at fravriste ham oplysninger om Kesselbachs projekt. Men hvor? Hvor har han gemt ham? Hos sine venner? Eller hos sig selv i Villa Dupont?"

Han sad længe og funderede, tændte sig en cigaret, tog nogle drag af den og kastede den så fra sig. Det var vistnok et signal,

for der kom to unge mennesker og satte sig ned hos ham, og som han lod, som om han ikke kendte, mens han i virkeligheden hemmeligt talte med dem.

Det var brødrene Doudeville, som i dagens anledning optrådte som verdensmænd.

"Hvad skal vi, herre?"

"Tag seks af vore folk og undersøg nr. 29 Villa Dupont."

"Hvordan skal vi bære os ad med det?"

"I lovens navn! Er i ikke inspektører i opdagelsespolitiet? Foretag en husundersøgelse."

"Men vi her ikke ret til ..."

"Så tiltag jer ret!"

"Og hvad med tjenerne? Hvis de modsætter sig ...?"

"Der er kun fire."

"Hvis de gør anskrig?"

"Det gør de ikke."

"Hvis Altenheim kommer hjem?"

"Han kommer ikke hjem før klokken ti. Det påtager jeg mig. I har to og en halv time. Det er mere end nok til at gennemsøge huset fra kælder til kvist. Finder I den gamle Steinweg, som kom herhen og meld mig det."

Baron Altenheim nærmede sig.

"Vi spiser sammen, ikke sandt? Den lille hændelse ned i haven har gjort mig sulten. Jeg har for resten nogle gode råd at give Dem i den anledning, min kære baron."

De satte sig til bords.

Da de var færdige med at spise, foreslog Sernine et parti billard, som baronen tog mod. Da dette parti var end, gik de ind i baccaratsalen. Croupieren råbte netop:

"Banken er på halvtreds louisdorer. Er der ingen, der sætter imod?"

"Hundrede louisdorer!" råbte Altenheim.

Sernine så på sit ur. Klokken var ti. Brødrene Doudeville var ikke kommet tilbage. Eftersøgningen havde altså været forgæves.

"Jeg holder hundrede louisdorer imod dig!" sagde han.

Altenheim satte sig og gav kort.

"Syv."

"Seks. Jeg har tabt," sagde Sernine. "Kvit eller dobbelt."

"Lad gå," sagde baronen.

Han gav kort.

"Otte," sagde Sernine.

"Ni," meldte baronen.

Sernine drejede sig om på hælen og mumlede: "Det koster mig tre hundrede louisdorer, men nu er jeg sikker på, at han ikke rører sig fra spillebordet."

Kort efter steg han ud af sin bil foran villaen i nr. 29, hvor han traf brødrene Doudeville og deres folk.

"Har I fundet den gamle?"

"Nej!"

"Så skulle da også! Men et eller andet sted må han være. Hvor er tjenerne?"

"Derinde, på kontoret ... de er bundet."

"Udmærket. Jeg foretrækker ikke at blive set. Gå nu, allesammen. Jean, du bliver her og holder vagt. Jacques, vis mig rundt i huset."

Hastigt gik han gennem kælderen, første, anden og tredje etage. Han standsede næsten ikke, han var godt klar over, at

han ikke på nogle minutter ville kunne opdage, hvad disse mænd ikke havde fundet på tre timer. Men han mærkede sig nøje rummenes form og rækkefølge.

Da han var færdig, kom han tilbage til et værelse, som Doudeville havde sagt var Altenheims, og undersøgte det grundigt.

"Her er, hvad jeg har brug for," sagde han og trak et gardin til side, der skjulte en mørk garderobe, fuld af klæder. "Her fra kan jeg overskue hele værelset."

"Og hvis baronen nu gennemsøger sit hus?"

"Hvorfor skulle han dog det?"

"Han vil jo få at vide af tjenerne, at vi har været her."

"Ja, men han vil næppe tænke på, at en af os har skjult sig her. Han vil blot sige til selv, at vort forsøg er mislykkedes, det er det hele. Jeg bliver her."

"Og hvordan vil De komme ud igen?"

"Du spørger alt for meget. Hovedsagen er, at jeg er inde. Gå nu, Doudeville, og luk døren. Find din broder og forsvind. I morgen ... eller måske endda før ..."

"Før ...?"

"Bryd jer ikke om mig. Jeg finder jer, når jeg kan."

Han satte sig på en lille kasse, der stod inderst inde i garderoben. Fire rækker klæder hang foran ham, og hvis rummet ikke ligefrem blev systematisk undersøgt, var han i sikkerhed.

Ti minutter efter hørte han hestetrav foran villaen, og en bjælde, der ringede. En vogn standsede, døren nedenunder blev slået i, og næsten i det samme hørte han stemmer, udråb, der

voksede til almindelig støj, eftersom Altenheims tjenere blev befriet fra de knebler, som opdagerne havde forsynet dem med.

"De er ved at forklare sig," tænkte han, "baronens må være rasende … nu forstår han min opførsel i aften i klubben, og at jeg har taget ham grundigt ved næsen. Det vil forresten sige … Steinweg glider mig jo bestandig af hænde. Det første, han nu vil forvisse sig om, er om man har taget Steinweg fra ham igen. For at få det at vide, vil han ile til skjulestedet. Hvis han går ovenpå, så er skjulestedet der. Hvis han går ned ad trappen, er det i kælderen."

Han lyttede. Stemmerne blev ved at lyde fra første sal, men de lod ikke til at flytte. Altenheim måtte nok være ved at udspørge sine medhjælpere. Først efter en halv times tid hørte Sernine, at der lød skridt på trappen.

"Det må altså være ovenpå," tænkte han. "Men hvorfor bliver de ved så længe dernede?"

"Gå I seng alle sammen," lød Altenheims stemme.

Baronen trådte ind i værelset med en af sine mænd, og lukkede døren bag sig.

"Jeg vil også lægge mig, Dominique. Vi kommer ikke videre af at snakke hele natten."

"Det er min mening," sagde den anden, "at de må have været her for at søge efter Steinweg."

"Det tror jeg også … og derfor morer jeg mig i al stilfærdighed, for Steinweg er ikke her."

"Men hvor er han så? Hvor har De gjort af ham?"

"Det er min lille hemmelighed, og du ved nok, at mine hemmeligheder, dem beholder jeg for mig selv. Alt hvad jeg kan

sige dig er, at det er et solidt fængsel, og at han ikke slipper ud af det, før han har talt."

"Så fyrsten måtte altså gå med uforrettet sag?"

"Helt sikkert ... og han havde endda måttet trække i harnisk for at nå til dette resultat. Det er meget morsomt. Stakkels fyrste."

"Nå, der er jo ingen skade sket," sagde den anden. "Men vi må jo se at blive ham kvit."

"De kan være ganske rolig ... det skal vi nok blive. Inden otte dage vil jeg overrække dig en hædersgave bestående i en mappe forarbejdet af Lupins skind. Men lad mig nu komme i seng, jeg er ved at styrte om af træthed."

Der lød en støj som af en dør, der blev lukket. Derpå hørte Sernine baronen sætte slåen for, tømme sine lommer, trække sit ur og klæde sig af.

Han var i godt humør og fløjtede og sang og talte højt med sid selv.

"Ja netop ... af Lupins skind ... og inden otte dage ... nej, inden fire dage! Ellers bliver det bare ham, der triumferer, den skurk! Det er nu lige meget, han har ødelagt sin sag her i aften. Men beregningen var nu god nok ... Steinweg kan kun være her på stedet. Men lad os nu ..."

Så slukkede han det elektriske lys og gik i seng.

Sernine var trådt helt hen til forhænget og trak det lidt til side. Han kunne se det svage nattelys, som kom ind ad vinduerne, sengen lå i mørke.

"Der har jeg vist fået en lang næse," tænkte han. "Jeg er kommet dygtigt i klemme. Så snart han snorker, forsvinder jeg så hurtigt som muligt ..."

Men i det samme blev han forundret over en dæmpet støj, som han ikke kunne afgøre hvad var, som kom fra sengen. Det lød som en svag knirken.

"Nå, Steinweg. Hvorledes står vi?"

Det var baronen, som talte! Der var ingen tvivl om, at det var ham, som talte. Men hvordan i alverden kunne han tale til Steinweg, når Steinweg ikke var i værelset?

Altenheim fortsatte:

"Stadig lige umedgørlig? ... Ja, din dumrian ... du må ikke desto mindre bekvemme dig til at fortælle, hvad du ved ... ikke? ... Jamen så godnat ... og på gensyn i morgen."

"Jeg må drømme ... jeg drømmer," tænkte Sernine, "eller er det ham, som snakker i søvne? Lad mig tænke mig om ... Steinweg er jo ikke derhenne, ved siden af ham ... han er ikke sideværelset ... end ikke i huset. Det sagde Altenheim jo ... hvad er dog dette for en utrolig historie?"

Han betænkte sig. Skulle han springe løs på baronen, gribe ham i struben og se at få det ud af ham med vold og trusler, som han ikke havde fundet ved list? Sludder! Altenheim lod sig næppe skræmme.

"Så går jeg," mumlede han, "og dermed er denne mislykkede aften til ende."

Men han gik ikke. Han følte, at det var ham ganske umuligt at gå ... han *måtte* vente, og måske ville tilfældet komme ham til hjælp.

Han fik med uendelig forsigtighed taget fire-fem frakker og dragter ned, lagde dem på gulvet, satte sig på dem, lænede ryggen mod væggen og sov ind på den mest fredsommelige måde af verden.

Baronen var ikke morgenmand. Et ur slog ni, da han endelig steg ud af sengen og kaldte på tjeneren.

Han læste sin post, som blev bragt ind til ham, klædte sig på uden at mæle et ord, og gav sig til at skrive breve, mens tjeneren omhyggeligt hængte det tøj, han havde brugt dagen før, ind i garderoben. Sernine stod rede med knyttede næver og tænkte:

"Skal jeg altså have nødig at slå fjæset ind på den fyr?"

Klokken ti befalede baronen:

"Gå så."

"Der mangler blot denne vest ..."

"Gå, siger jeg. Du kan komme tilbage, når jeg kalder på dig ... ikke før."

Han lukkede selv døren efter tjeneren, ventede så, ligesom et menneske, der ikke har tillid til sine medmennesker, nærmede sig så et bord, hvorpå der stod en telefon, og hægtede hørerøret af.

"Hallo ... frøken, må jeg få Garches ... udmærket, frøken ... så ringer De mig op ..."

Han blev stående ved apparater.

Sernine dirrede af utålmodighed. Ville baronen mon tale med sin hemmelige medskyldige?

Telefonen ringede.

"Hallo," svarede Altenheim. "Javel ... det er Garches ... godt ... frøken, vil De give mig nummer 38 ... 38, ja ..."

Efter nogle sekunders forløb hørte han ham tale, så lavt og tydeligt som muligt:

"Nr. 28? Det er mig ... ingen overflødige ord ... i går? Ja, han undslap dig jo i haven ... En anden gang ... ja ... men det haster ... i går aftes lod han huset her gennemsøge ... det skal jeg fortælle

dig senere … Nej, intet fundet, intet hør … hvad … Hallo! … Nej, gamle Steinweg nægter at tale … trusler, løfter, intet bider på ham … Hallo! … Ja, for pokker … han ved, vi sidder fast … at vi kun kender dele af Steinwegs projekt og Pierre Leducs historie. Han alene kender gådens løsning. Han skal nok komme til at tale … måske endog i aften … ellers … Hvordan det? Jamen kære, det er da foretrække, frem for at han slipper os af hænde. Vil du måske have, fyrsten skal få fat i ham? Ja … om tre dage er han sikkert på det rene med … Du har en idé? … Det er en god idé. Ja, ja, udmærket … jeg skal tænke over det. Hvornår skal vi mødes? På tirsdag? Javel. Jeg kommer på tirsdag … klokken to."

Han stillede apparatet på plads og gik. Sernine kunne høre ham give ordrer.

"I dag passer I nok bedre på, ikke sandt? Lad jer ikke fange som en flok idioter igen … jeg kommer temmelig sent hjem."

Den tunge hoveddør blev lukket, haveporten gav et smæld, og der lød klokker af en hest, som fjernede sig.

Tyve minutter efter kom to tjenere ind i værelset, lukkede vinduerne op og gjorde værelset i stand, mens de småsnakkede med hinanden.

Da de var gået, ventede Sernine temmelig længe, han antog, det nok var tyendets spisetid. Da han mente, de sad godt bænket i køkkenet, listede han sig ud af garderoben og gav sig til at undersøge sengen og den væg, den stødte op til.

"Besynderligt," tænkte han, "ganske besynderligt. Der er intet se, sengen har ikke dobbelt bund, der er ingen lem under den. Så må vi se efter i værelset ved siden af."

Han gled forsigtigt derind. Det var et tomt værelse uden møbler.

"Det kan ikke være her, den gamle er skjult. Måske i selve muren? Umuligt, det skulle være et særdeles trangt aflukke. Jeg kan ikke begribe dette her."

Tomme for tomme undersøgt han gulv, væg, seng ... spildt tid og møje. Der var åbenbart et eller andet kneb med i spillet, men han var i øjeblikket ikke i stand til at opdage det.

"Hvis da ikke Altenheim har talt i søvne," sagde han ved sig selv, "det må være det eneste rimelige. Men for at finde ud af det, har jeg kun et eneste middel ... at blive her. Jeg bliver altså, så må der ske hvad der vil."

Af frygt for at blive opdaget, krøb han igen ind i sit skjul og sad ubevægelig, småsov, og var for resten pint af en voldsom sult.

Dagen gik. Mørket faldt på.

Altenheim kom først tilbage over midnat. Denne gang kom han alene ind i værelset, klædte sig af, lagde sig og slukkede straks, ligesom aftenen før, det elektriske lys.

Samme ængstelige ventetid. Samme uforklarlige, knirkende lyd. Han hørte Altenheims ironiske stemme:

"Nå, min ven, hvordan går det? De skælder ud? ... Nej, nej, gamle, det er skam slet ikke det, vi beder dig om. Du er på galt spor. Hvad jeg har brug for, er pålidelige underretninger, fuldstændige og nøjagtige, ligesom dem, du gav Kesselbach. Pierre Leducs historie osv. ... forstår du?"

Sernine hørte bestyrtet på ham. Denne gang var der ikke noget at tage fejl af; baronen talte virkelig med gamle Steinweg. En højst mærkværdig samtale! Det var, som om han lyttede til en samtale mellem en levende og en død, en samtale med et

væsen i en anden verden, et væsen, man hverken kunne se eller høre ... som ikke var til.

Baronen tog fat igen i et hårdt og ondskabsfuldt tonefald:

"Er du sulten? Jamen så spis dog, gamle. Husk bare på, at jeg har givet dig hele din brødforsyning, og at når du tærer småt – sådan et par mundfulde på fire og tyve timer – kan det strække til en hel uge ... lad os sige ti dage. Om ti dage er gamle far Steinweg død, hvis du ikke forinden bestemmer dig til at svare? Du vil ikke? Så må vi prøve igen i morgen. God nat, du gamle."

Dagen efter, omkring klokken et, efter en begivenhedsløs nat og morgen, gik fyrst Sernine ganske roligt ud af porten til Villa Dupont. Med vaklende skridt og træt i hovedet fandt han den nærmeste restaurant, og satte sig til at overveje situationen.

"Altså, førstkommende tirsdag vil Altenheim og morderen fra Paladshotellet træffe sammen i Garches i et hus, hvis telefon har nr. 38. Det er altså på tirsdag, jeg skal overraske de to skurke *og befri Lenormand*. Samme aften bliver det gamle Steinwegs tur, og så vil jeg endelig få at vide, hvad det handler om ... om Pierre Leduc er søn af en viktualiehandler eller ej, og om jeg uden videre kan gifte ham med Geneviève. Dermed skulle det så være i orden."

Tirsdag formiddag henimod klokken elleve modtog konseilspræsident Valenglay et brev af dette indhold:

> Hr. konseilspræsident!
> Da jeg kender Deres interesse for hr. Lenormand, tillader jeg mig at underrette Dem om disse kendsgerninger, som tilfældigt er kommet til min kundskab.

Hr. Lenormand holdes skjult i kælderen under Villa Glycines i Garches lige ved siden af pensionatet.

Banditterne fra Paladshotellet har besluttet at myrde ham i dag kl. to.

Har politiet brug for min medvirken, vil jeg være til stede i haven ved pensionatet kl. halv to, eller hos fru Kesselbach, hvis ven jeg har den ære at være.

Modtag osv. osv.

Fyrst Sernine.

"Dette lyder jo temmelig alvorligt," sagde Valenglay til politidirektøren og opdagelsespolitiets næstkommanderende hr. Weber, som han havde ladet kalde. "Jeg må tilføje, at vi bør have fuldkommen tillid til fyrst Paul Sernines meddelelser. Jeg har flere gange spist middag sammen med ham. Det er en pålidelig og klog mand."

"Hvis De tillader, hr. præsident," sagde hr. Weber, "vil jeg vise Dem et andet brev, som jeg har modtaget i morges."

"Om den samme sag?"

"Ja."

"Lad høre."

Han tog brevet frem og læste:

"Min herre!

De underrettes hermed om, at fyrst Pauls Sernine, som kalder sig fru Kesselbachs ven, ikke er nogen anden end Arsène Lupin.

Bevis: Paul Sernine er et anagram over Arsène Lupin. Det indeholder nøjagtigt de samme bogstaver, hverken

flere eller færre.

L. M."

Weber fortsatte, mens Valenglay stod stum:

"Denne gang har vor ven Arsène Lupin fået en værdig modstander. Netop i det øjeblik, hvor den ene anklager, forråder den anden. Nu har vi ræven i saksen."

"Og hvad så?" spurgte Valenglay.

"Så vil vi prøve at få dem bragt til en forståelse. Til den ende vil jeg tage to hundrede mand med mig til Garches."

Den olivengrønne frakke

1

Klokken kvart over tolv. En restaurant lige ved Madeleine. Fyrsten spiste frokost. Ved bordet ved siden af tager to unge mænd plads. Han hilser på dem og giver sig i snak med dem, som med venner, man tilfældigt støder på.

"Hører I to til ekspeditionen?"

"Ja."

"Hvor mange i alt?"

"Seks, sandsynligvis. Hver kommer fra sin retning. Mødes kvart i to med Weber i nærheden af pensionatet."

"Godt ... jeg kommer."

"Hvad?"

"Er det da ikke *mig*, som leder ekspeditionen? Jeg, som offentligt har henledet opmærksomheden på dette, må da være den, som genfinder Lenormand!"

"De mener altså, at Lenormand er i live, herre?"

"Jeg er sikker på det."

"Ved De noget?"

"Ja. Siden i går ved jeg med sikkerhed, at Altenheim og hans bande slæbte Lenormand og Gourel hen til broen ved Bougival, hvorfra de kastede dem i floden. Gourel gik til bunds, men Lenormand kom op igen. Jeg skal fremlægge de nødvendige beviser, når tiden er inde."

"Men hvis han er i live, hvorfor viser han sig så ikke?"

"Fordi han ikke har sin frihed."

"Det er altså sandt, hvad De har fortalt? Han holder til i kælderen under Villa Glycines?"

"Det har jeg al grund til at antage."

"Men hvorfra ved De det? ... Hvilke indicier findes der?"

"Det er min hemmelighed. Hvad jeg kan fortælle er, at det dramatiske øjeblik vil blive ... hvad skal jeg kalde det ... sensationelt. Har I spist?"

"Ja."

"Godt, min bil står her bag Madeleine-kirken. Kom med mig."

I Garches sendte Sernine vognen tilbage, og de gik til fods, til de nåede stien, som førte til Genevièves skole. Der standsede de.

"Hør nu godt efter, drenge. Dette er af højeste vigtighed. I går hen og ringer på i pensionatet. Som politiinspektører har I jo jeres kort i orden, ikke sandt? I går så til Villa Hortense, som er ubeboet. Der går I ned i kælderen, hvor I vil finde en gammel lem, som er nem nok at løfte op; så ser I med det samme indgangen til en underjordisk gang, som jeg for nogle dage siden har opdaget, og som står i direkte forbindelse med Villa Glycines. Der mødtes Altenheim og Gertrude; og der har Lenormand passeret igennem, da han faldt i sine fjenders hænder."

"Tror De virkelig det, herre?"

"Javist. Og hør nu, hvad det drejer sig om: I skal se efter, at alting er således, som det var i nat, da jeg var derned – at de to døre står åbne, og at der stadig ligger en pakke i sort sirts ved den anden dør, som jeg selv lagde der i nat."

"Skal vi pakke den ud?"

"Nej, det behøves ikke. Det er et sæt reservetøj. Så, afsted med jer, og prøv at undgå at blive bemærket. Jeg venter her."

Ti minutter sener kom de tilbage.

"De to døre står åbne," sagde Doudeville.

"Og pakken?"

"På sin plads ved den anden dør."

"Godt! Klokken er nu fem minutter i halv to. Weber vil lige straks indfinde sig med sine betjente. Villaen bliver bevogtet. Så snart Altenheim er derinde, vil den blive omringet. Jeg har aftalt det hele med Weber, jeg ringer på, man lukker op for mig, jeg er på stedet. Planen er klar. Jeg tror ikke, der er nogen, der kommer til at ked sig."

Sernine lod dem gå, og slog selv ind på stien hen mod skolen. Han tænkte ved sig selv:

"Det tegner jo godt alt sammen. Slaget kommer til at stå i et terræn, jeg har valgt. Det kan ikke slå fejl, jeg vinder. Jeg bliver mine to fjender kvit og er ene om Kesselbach-affæren ... med to gode trumfer på hånden, Pierre Leduc og Steinweg. Desuden ... kongen ... det vil sige ... Der er et lille aber-dabei ... hvad kan Altenheim finde på? Han har tydeligvis også lagt en angrebsplan. Hvor vil han angribe mig? Og hvordan kan man forklare, at han ikke allerede har sat sit angreb ind? Det er foruroligende. Skulle han måske have angivet mig til politiet?"

Han gik over den lille skolegård i Garches. Eleverne var inde i øjeblikket. Han bankede på døren.

"Nå, er du der," sagde fru Ernemont, som lukkede op. "Du har altså ladet Geneviève blive i Paris?"

"Så skal hun da først være kommet dertil."

"Det er hun jo ... du har selv sendt bud efter hende."

"Hvad er det, du siger?" råbte han og greb den gamle dame i armen.

"Det ved du vel bedre end jeg!"

"Jeg ved intet … intet … tal!"

"Har du da ikke skrevet til hende, at hun skulle møde dig på *Saint-Lazare*-banegården?"

"Og hun er taget afsted?"

"Javist. I skulle spise frokost sammen på Hotel Ritz."

"Brevet! Lad mig se brevet!"

Hun gik op og hentede det, og gav ham det.

"Men ulykkelige, kan du ikke se, at det er falsk? Skriften er godt efterlignet … men det er falsk … det springer lige i øjnene …"

Han pressede hænderne mod sine tindinger og råbte rasende:

"Det var det angreb, jeg ventede på! Å, den usling, det er gennem denne uskyldige, at han vil ramme mig. Men hvordan kan han vide … nej! han ved intet … Det er anden gang, han forsøger dette eventyr … han vil have fat i Geneviève, som har vakt hans lidenskaber. Men nej! … det skal aldrig lykkes ham! Hør Victoire … du er sikker på, at hun ikke elsker ham? Å, jeg snakker over mig! men lad mig se … jeg må tænke mig om … det var et uheldigt tidspunkt …"

Han så på sit ur.

"Klokken er fem minutter over halv to … jeg har endnu tid … vrøvl! tid til hvad? Jeg ved jo ikke, hvor hun er."

Han gik frem og tilbage som et galt menneske, og hans gamle plejemoder var var forfærdet ved at se ham så ubehersket.

"Men det er slet ikke usandsynligt …" sagde hun, "der er jo intet, der taler imod, at hun ikke i sidste øjeblik kan have forstået, at det var en fælde …"

"Men hvor skulle hun i så fald være?"

"Det ved jeg ikke ... måske hos fru Kesselbach."

"Det er rigtigt ... det er rigtigt ... du har ret," råbte han, pludselig fuld af håb.

Han styrtede afsted ned mod pensionatet.

På vejen mødte han nær indgangen brødrene Doudeville, som gik ind i portnerboligen, der havde tre vinduer ud mod vejen. Derfra kunne de se indgangen til Villa Glycines. Uden at standse gik han direkte til Kejserinde-villaen, kaldte på Suzanne og lod hende melde sig hos fru Kesselbach.

"Er Geneviève her?" spurgte han.

"Geneviève?"

"Ja ... er hun ikke kommet herhen?"

"Nej ... det er endda flere dage siden ..."

"Men hun kommer nok, ikke sandt?"

"Tror De det?"

"Jeg er ganske sikker på det. Hvor skulle hun ellers være? Tænk Dem om ...?"

"Men det nytter ikke. Jeg forsikrer Dem, Geneviève og jeg har ikke aftalt noget."

Så spurgte hun pludselig i en opskræmt tone:

"Men De er da ikke ængstelig for hende? Der er ikke tilstødt Geneviève noget?"

"Nej, intet."

Han var allerede gået igen. Han havde fået en tanke: Hvis nu baron Altenheim ikke var i Villa Glycines? Hvis tiden for mødet var forandret?

"Jeg *må* træffe ham," tænkte han, "jeg *må* ... for enhver pris."

Og han satte afsted i er uregelmæssigt løb, ligegyldig for alt. Men da han kom til Villa Glycines' portnerbolig, genvandt han øjeblikkelig sin selvbeherskelse: han havde opdaget vicedirektøren for Opdagelsespolitiet, som stod ude i haven og talte med brødrene Doudeville.

Havde han været i besiddelse af sin sædvanlige skarpsindighed, ville han være blevet forundret over den lille forandring, der skete i Webers ansigt, da han nærmede sig. Men han så intet.

"Det er hr. Weber, ikke sandt?" sagde han.

"Jo ... Hvem har jeg den ære ...?"

"Fyrst Sernine."

"Ah! ... Det glæder mig ... Politipræfekten har fortalt mig om den vigtige tjeneste, De yder os."

"Der er ikke ydet, før jeg har skaffet Dem banditterne for dagen."

"Det går nok. Jeg tror, en af dem netop passerede forbi ... en temmelig kraftig mand med monokel ..."

"Ja, det er baron Altenheim. De har Deres folk med Dem, hr. Weber?"

"Ja. De har skjult sig ved vejen en to hundrede meter borte."

"Godt. Jeg synes, det ville være bedst, om De samlede folkene foran portnerboligen. Derfra kunne vi begive os hen til villaen. Jeg ringer på; da baron Altenheim kender mig, antager jeg, at man vil lukke op for mig, og så går vi sammen ind ..."

"Det er en udmærket plan," sagde Weber. "Jeg kommer straks."

Han gik ud af haven og ud ad vejen i modsat retning af Villa Glycines.

Sernine greb hurtigt den ene af brødrene Doudeville i armen.

"Løb efter ham, Jacques! ... Ophold ham med et eller andet ... så jeg får tid til at gå ned i Villa Glycines ... Lad så angrebet finde sted, så sent som muligt ... find et påskud ... jeg skal bruge ti minutter ... villaen må omringes, men ingen må komme ind ... Og du, Jean, gå hen og stil dig ved Villa Hortense ved indgangen til kælderen. Hvis baronen forsøger at komme ud ad den vej, så slå hovedet ind på ham."

Brødrene Doudeville forsvandt. Fyrsten sneg sig ud, løb hen til et højt gitter med jernbeslag, som var porten ind til Villa Glycines.

Skulle han ringe på?

Der var ingen i nærheden. Med et sæt sprang han op på lågen, og med fare for at blive spiddet lykkedes det ham at springe ned på den anden side.

Det var en brolagt gård, som han hurtigt passerede, løb op ad trappen og nåede en terrasse med søjler foran huset; de vinduer, som vendte ud imod den, var alle dækket af skodder i hele deres højde.

Mens han overvejede, hvordan han skulle komme ind i huset, gik døren op, og baron Altenheim kom til syne.

"Hør, min kære fyrste, er det på den måde, De sådan trænger Dem ind på andre folks private ejendom? Jeg bliver nok nødt til at tilkalde politiet."

Sernine greb ham i struben og væltede ham omkuld på en bænk.

"Geneviève," råbte han, "hvor er Geneviève? Hvis De ikke straks siger mig, elendige, hvor De har gjort af hende ..."

"Må jeg gøre Dem opmærksom på, at De selv afskærer mig fra at tale," stammede baronen.

Sernine slap ham.

"Så ... nu til sagen! Hurtigt! Svar mig ... Geneviève?"

"Der findes ting," svarede baronen, "som er langt vigtigere, når der forhandles mellem folk af vor kaliber, nemlig at være trygge ..."

Baronen lukkede døren omhyggeligt og satte slåen for. Derpå førte han Sernine ind i den tomme, gardinløse salon ved siden af og sagde:

"Se så, nu er jeg til Deres tjeneste. Hvad kan jeg hjælpe Dem med, fyrste?"

"Geneviève?"

"Hun har det udmærket."

"Så De indrømmer altså ..."

"Ja, det ved Gud! ... jeg må endog tilstå, at Deres skødesløshed i den retning har forbavset mig. At De ikke har taget forholdsregler ... Det var jo utænkeligt, at ikke ..."

"Nok om det! Hvor er hun?"

"De er altså ikke særlig høflig ..."

"Hvor er hun?"

"Mellem fire vægge, fri ..."

"Fri?"

"Ja ... hun kan frit gå fra den ene væg til den anden."

"I Villa Dupont? I det fængsel, De har indrettet til den gamle Steinweg?"

"Uha. Så De ved ... Nej, der er hun ikke."

"Men hvor så? Sig det, ellers ..."

"Hør nu, fyrste, tror De, jeg er så dum at udlevere den hemmelighed til, som jeg har bragt Dem i klemme med? De elsker den små ..."

"Ti stille!" skreg Sernine ude af sig selv, "jeg forbyder Dem ..."

"Nå ... er der da noget vanærende ved det? Jeg elsker hende også, og jeg har vovet meget ..."

Han fuldendte ikke sin sætning, bestyrtet over Sernines forfærdelige vrede ... en tilbageholdt, tavs vrede, som fordrejede hans ansigt fuldstændigt!

De stirrede længe på hinanden, søgte begge at finde modpartens ømme punkt. Omsider brød Sernine tavsheden, og med tydelig stemme, som mere lignede en trussel end et forslag om en overenskomst, sagde han:

"Hør her. De husker nok Deres tilbud om at gå sammen? Vi skulle være fælles om Kesselbach-affæren ... dele udbyttet. Jeg afslog. Nu vil jeg tage imod det."

"For sent."

"Vent ... jeg tager imod tilbuddet på en endnu bedre måde ... jeg afstår helt ... trækker mig ud. De skal beholde det hele, og hvis det kniber ... skal jeg hjælpe Dem."

"Og på hvilke betingelser?"

"At du siger mig, hvor Geneviève opholder sig."

Den anden trak på skuldrene.

"De taler over Dem, Lupin. Det gør mig virkelig ondt ... og så i Deres alder ..."

Der opstod på ny en pause i samtalen mellem de fjender, en uhyggelig pause.

Baronen vedblev med sin hån:

"Det er mig en vidunderlig nydelse at se Dem klynke og bede om almisse. Jeg får en anelse om, at den simple soldat har spillet sin general et puds."

"Fjols ..." mumlede Sernine.

"Fyrste ... jeg skal sende Dem mine sekundanter i aften ... hvis De da til den tid stadig befinder Dem på jorden."

"Fjols ..." gentog Sernine med uendelig foragt.

"De skulle måske hellere holde op med det samme? I så fald ... er Deres sidste time kommet. De kan anbefale Deres sjæl til Gud. De smiler? Det er forkert af Dem. Jeg har nemlig en umådelig fordel frem for Dem: Jeg dræber ... hvis det er nødvendigt."

"Fjols!" råbte Sernine endnu en gang.

Han trak sit ur frem.

"Klokken er to, baron. De har kun nogle minutter til overvejelse. Klokken fem ... måske ti ... minutter over to trænger hr. Weber med et halvt dusin håndfaste folk uden synderlige skrupler og bryder døren til Deres skjulested op og tager Dem ved vingebenet. De burde heller ikke smile. Den udgang, De sætter Deres lid til, er opdaget, jeg kender den, og den er bevogtet. Du sidder smukt i saksen. Det bliver skafottet, gamle ven."

Altenheim blev bleg som et lig. Han stammede:

"Har De gjort dette? ... De har været skændig nok ..."

"Huset er omringet. Angrebet kommer hvert øjeblik. Tal ... og jeg frelser Dem."

"Hvorledes ...?"

"De folk, som bevogter villaens udgang er mine. Jeg giver Dem et par ord med til Dem, og De er frelst. Tal."

Altenheim overvejede et øjeblik, men erklærede så pludselig bestemt:

"Det er et nummer. De da ikke været så naiv at kaste Dem lige i ulvens gab."

"De glemmer Geneviève. Havde det ikke været for hende, tror De så, jeg ville have været her? ... Tal!"

"Nej."

"Meget vel. Lad os så vente," sagde Sernine. "En cigaret?"

"Ja tak."

"Kan De høre det?" spurgte Sernine efter nogle sekunder.

"Ja ... ja ..." sagde Altenheim og rejste sig.

Slagene klang højt mod gitteret. Sernine sagde:

"End ikke rettens sædvanlige anmodning ... alle formaliteter er sprunget over. De er stadig fast besluttet?"

"Mere end nogensinde."

"De forstår vel, at med det værktøj, de råder over, vil det ikke vare længe."

"Nej, de vil snart være her i dette værelse, hvor jeg har afslået Deres tilbud."

Porten gav efter. Man hørte hængslerne knirke.

"At lade sig fange," sagde Sernine, "lad gå. Men ligefrem selv at række hænderne frem til håndjernene, det er for dumt. Vær nu ikke så stivsindet. Tal ... og forsvind!"

"Og De selv?"

"Jeg bliver her. Hvad skulle jeg have at frygte?"

"Se ud."

Baronen pegede på en revne i skodderne. Sernine kiggede ud, men fo'r tilbage med et sæt.

"Å ... bandit! De har forrådt mig; der er ikke en snes mand, men halvtreds, hundrede, to hundrede, Weber ..."

Baronen lo hånligt.

"Og siden der er så mange, så drejer det sig åbenbart om Lupin. Seks ville være nok til mig."

"De har underrettet politiet?"

"Ja."

"Og hvilket bevis har De brugt?"

"Deres navn ... Paul Sernine, det er det samme som Arsène Lupin."

"Og det har De regnet ud helt alene? Det, som ingen andre har tænkt på? Å nej ... det er den anden, tilstå det blot."

Han så ud gennem skodden igen. Sværme af politibetjente kredset omkring villaen, og nu lød der slag på døren.

Det var på tide enten at tænke på en retræte eller på at udføre det forud tilrettelagte plan. Men at fjerne sig, blot for et øjeblik, var det samme som at forlade Altenheim. Og hvem kunne være sikker på, om han ikke havde en anden udgang til sin rådighed, han kunne flygte igennem? Denne tanke gjorde Sernine urolig. Baronen fri! Og i stand til at vende tilbage til Geneviève, til at pine hende, til at påtvinge hende sin modbydelige lidenskab.

Sernine tilbragte et øjeblik i den frygteligste uvished, som han stod der ... man havde krydset hans planer, han måtte finde en ny udvej, og det en, som først og fremmest tog hensyn til den fare, Geneviève stod i. Han stod og stirrede baronen stift i øjnene, som om han allerhelst havde aftvunget ham hans hemmelighed på pinebænken. Han forsøgte end ikke mere at overtale ham, så unyttigt forekom dette ham. Og mens hans hjerne arbejdede, spurgte han sig selv, hvor baronens tanker var

henne i dette øjeblik, hvori hans kampmidler bestod, hvad hans håb om frelse kunne grunde sig i.

Skønt døren til forhallen var fast tillåset, begyndte den nu at give efter.

De to mænd stod ubevægelige indenfor denne dør. Lyden af stemmer begyndte at trænge ind til dem, de kun skelne, hvad der blev sagt.

"De synes at være meget sikker på Dem selv," sagde Sernine.

"Ja, det ved Gud!" råbte baronen, spændte ben for Sernine, så han faldt omkuld ... og forsvandt.

Sernine rejste sig straks igen, åbnede den lille dør under hovedtrappen, som Altenheim var forsvundet igennem, fo'r ned ad stentrinene bag den og ned i kælderen.

En korridor ... en rummelig, lavloftet, næsten mørk sal ... Der lå baronen, i færd med at løfte en lem i gulvet.

"Idiot!" råbte Sernine og kastede sig over ham. "De ved jo godt, at vi vil møde mine mænd for enden af tunnellen, og de har ordre til at støde Dem ned som en hund. Så med mindre De kender en udgang, som er at foretrække ... det gør De, jeg gættede rigtigt! ... Og De bilder Dem virkelig ind ..."

Det blev en frygtelig kamp. Altenheim, som var en ren kolos og begavet med sjældent kraftige muskler, havde omslynget sin modstander, så han ikke var i stand til at bevæge armene, og søgte at kvæle ham.

"Javist ... ja ...," stammede han med besvær, "det er tilsyneladende ganske glimrende udtænkt ... så længe jeg ikke kan bruge næverne til at slå et eller andet itu på Dem, så har De overtaget ... men når blot De ikke ... De har vel ikke ...?"

Han mærkede en kuldegysning ned ad ryggen. Lemmen, som var slået til igen, og som de lå oven på ... denne lem syntes at bevæge sig. De mærkede, hvilken anstrengelse *man* gjorde sig for at få den op, og baronen måtte også have mærket det, for han gjorde fortvivlede anstrengelser for at drage kampen bort fra lemmen, så den kunne åbnes.

"Det er *den anden*," tænkte Sernine med den uvilkårlige rædsel, som dette væsen indgød ham, "det er den anden ... kommer han op, er jeg fortabt."

Ved en række umærkelige små bevægelser var det lykkedes for Altenheim at flytte på sig, og han arbejdede nu på at få sin modstander med sig. Men denne klamrede sig med benene fast til baronens ben, samtidig med at det lidt efter lidt lykkedes ham at gøre sin ene hånd fri.

Over dem lød stærke slag.

"Jeg har fem minutter," tænkte Sernine, "i løbet af ét minut må jeg have ekspederet denne slyngel ..."

Højt sagde han:

"Pas nu på, lille ven. Hold dig godt fast."

Han pressede sine knæ sammen med overordentlig kraft. Baronen skreg; hans ene ben var vredet af led.

Sernine benyttede sig af sin modstanders øjeblikkelige smerte og fik med en anstrengelse sin højre hånd fri og greb Altenheim i struben.

"Se så! Nu har vi det på alle måder mere bekvemt. Nej ... det er vist ikke værd at lede efter kniven ... ellers drejer jeg halsen om på Dem som på en kylling. Foreløbig holder jeg på formerne ... klemmer ikke alt for hårdt til ... kun lige akkurat, så du ikke får lyst til at sprælle."

Mens han snakkede, trak han en meget tynd snøre op af lommen, og med én hånd begyndte han med overordentlig behændighed at binde baronens hænder. Denne, som var nær ved at kvæles, gjorde forresten ikke længere modstand. Med nogle få præcise greb fik Sernine ham solidt bundet.

"Nu ser De rigtig rar ud! De er slet ikke til at kende igen ... se så, ja! Og her ... for det tilfælde, De skulle prøve at smutte bort, har vi her en rulle ståltråd med, det vil give vort arbejde et mere færdigt anstrøg. Først håndleddene ... og så var det anklerne ... se så ... hvor ser De dog rørende rar og venlig ud!"

Baronen var lidt efter lidt kommet til sig selv. Han stammede:

"Hvis du udleverer mig, dør Geneviève."

"Så! Og hvordan det? Forklar Dem lidt nøjere ..."

"Hun er lukket inde, Ingen kender hendes opholdssted. Hvis jeg bliver ryddet af vejen, dør hun af sult ... ligesom Steinweg."

Sernine gøs. Han svarede:

"Ja, men De skal tale."

"Aldrig!"

"Jo, De skal tale. Måske ikke nu, det er for sent, men endnu i nat."

Sernine bøjede sig ned over ham og hviskede i hans øre:

"Hør her, Altenheim, og forstå, hvad jeg siger. Om et øjeblik bliver De grebet. I nat bliver De ført i varetægtsfængsel. Der er ingen nåde, det er uigenkaldeligt sådan. Jeg kan ikke længere forhindre det, selv om jeg ville. Og i morgen bliver De overført til La Santé, og derefter ... ja, De ved nok hvor. Men jeg vil tilbyde Dem endnu en anledning til frelse. I nat ... hører De? i nat vil jeg trænge ind i Deres celle, og De skal sige mig, hvor

Geneviève er. To timer efter, hvis du ikke har løjet, skal De være i frihed. Hvis ikke ... er Deres liv ikke to øre værd."

Den anden svarede ikke. Sernine rejste sig og lyttede. Ovenover lød et voldsomt brag. Gadedøren gav efter. Trampen af fødder hørtes i forhallen og over gulvet til salonen. Weber og hans folk fo'r omkring og ledte.

"Farvel, baron; De har betænkningstid til i aften. Fængselscellen er en god rådgiver."

Sernine skubbede sin fange bort fra lemmen og åbnede den. Som han havde ventet, var der nu ingen, hverken under den eller på trinene.

Han steg ned ad trappen, idet han med vilje lod lemmen stå åben bag sig, som om han havde til hensigt at komme igen.

Der var tyve trin ned, så stod man i begyndelse af den gang, som Lenormand og Gourel havde passeret i modsat retning.

Han begyndte at gå, og udstødte pludselig et råb; han havde fået en fornemmelse af, at der var nogen dernede.

Hurtigt tændte han sin lommelygte. Gangen var tom. Han hævede sin revolver og råbte:

"Så meget værre for dig ... jeg skyder!"

Intet svar. Ikke en lyd.

"Det må have været indbildning," tænkte han. "Dette menneske er ved at blive en fiks idé hos mig. Men hvis jeg skal have heldet med mig, så må jeg nok til at skynde mig. Hullet, hvor jeg lagde pakken med tøjet. Jeg får fat i pakken ... og kunststykket er gjort ... og hvilket kunststykke ... et af Lupins allerbedste!"

Han stødte på en dør, som var åben, og standsede. Til højre var det hul, som Lenormand havde gravet for at slippe bort fra

det stigende vand.

Han bøjede sig ned og lyste ind i åbningen.

"Hvad," råbte han bestyrtet, "nej, det er ikke muligt ... Doudeville må have skubbet pakken længere ind."

Men ligegyldigt hvor meget han søgte og famlede rundt i mørket ... pakken var der ikke. Han var ikke i tvivl om, at det var dette hemmelighedsfulde væsen, som havde fjernet den.

"Det var ærgerligt! Det var ellers et glimrende arrangement, eventyret ville gå sin naturlige gang, og jeg ville have nået mit mål. Men nu gælder det om at komme væk så hurtigt som muligt. Doudeville er i villaen; mit tilbagetog er sikret. Det vigtigste er nu at få fart på og om muligt bringe sagerne i deres rette gænge igen. Siden kan jeg så tænke på ham, *den anden*. Hvor godt han forstår gang på gang at undvige mit greb ..."

Men pludselig udstødte han et råb af forfærdelse: han var kommet til den anden dør, og denne dør, den sidste, som lå nærmet villaen, var låst.

Han kastede sig mod den, men til ingen nytte. Hvad kunne han gøre?

"Denne gang," tænkte han, "er jeg rigtigt gået i fælden."

Han blev grebet af en slags lammelse og satte sig ned. Han fik en følelse af magtesløshed overfor det mystiske væsen. Altenheim var han ligeglad med. Men denne anden, denne mørkets og tavshedens ånd, han gjorde det af med ham, omstyrtede alle hans planer og udmattede ham sine gentagne lumske og djævelske angreb.

Han var overvundet.

Her skulle Weber finde ham ... som et dyr, der er trængt ind i den inderste krog af sin hule.

2

"Nej, nej!" råbte han og fo'r op med sæt, "var det kun mig, det gjaldt, så kunne det vel gå an ... men der er jo Geneviève, som må reddes endnu i aften. Og i grunden er ikke alt tabt endnu. Siden *den anden* sådan har kunnet forsvinde uden videre, må der findes en anden udgang herfra. Frisk mod ... Weber og hans bande har ikke fanget endnu."

Han var allerede i gang med at undersøge tunnellen, og ved hjælp af sin lygte kiggede han nøje på de mursten, dette stykke af den underjordiske gang var opført af, da et skrig nåede hans øre; et frygteligt, vederstyggeligt skrig, som fik ham til at skælve af rædsel.

Det kom fra den retning, hvor lemmen var.

Han kom pludselig i tanker om, at han havde efterladt lemmen åben, dengang han var gået igennem den for at gå tilbage til Villa Glycines.

Han ilede tilbage gennem den første dør. På vejen, mens hans lygte var slukket, havde han en fornemmelse af, at nogen gled forbi ham ... eller rettere, berørte hans knæ, som nogen, der sneg sig bort tæt op til muren. Og pludselig følte han, at dette væsen forsvandt, blev bort ... hvor og hvordan kunne han ikke regne ud.

I dette øjeblik stødte han på et trin.

"Det er udgangen," tænkte han, "den anden udgang, som *han* kender."

Ovenpå lød skriget igen, denne gang svagere og efterfulgt af en jamrende lyd, en rallen.

Han løb hurtigt op ad trappen, nåede den store hvælving og skyndte sig hen til baronen.

Altenheim lå der i de sidste krampetrækninger, hans strube var oversmurt med blod. De bånd, han havde været bundet med, var skåret over, men ståltråden omkring hans håndled og ankler var urørte. Da hans medskyldige ikke havde kunnet nå at befri ham, havde han i stedet myrdet ham.

Sernine stod som lammet og stirrede rædselsslagen på ham. Den kolde sved perlede på hans pand. Han tænkte på den indespærrede Geneviève, som nu måtte lide den skrækkeligste død, siden baronen alene vidste, hvor hun var.

Han kunne tydeligt høre, hvordan betjentene åbnede den lille afsides dør i forhallen. Han kunne tydeligt høre dem gå ned ad bagtrappen.

Der var nu kun en dør, som skilte ham fra dem, nemlig den, som førte ind i den hvælving, hvor han nu var. Han skød slåen for, netop i det øjeblik, hvor indtrængerne tog fat i dørhåndtaget.

Lemmen stod åben ved siden af ham. Det var nu den eneste udvej til frelse ... for dér var jo en anden udgang.

"Nej," tænkte han, "først Geneviève. Er der så stadig tid, kan jeg tænke på mig selv."

Sernine knælede ved siden af den døende og lagde hånden på hans bryst.

Hjertet slog endnu.

Han bøjede sig dybere ned.

"De hører mig endnu, ikke sandt?"

Den døende blinkede svagt.

Der var endnu en vag livsflamme tilbage hos den døende. Var det muligt at vække de svage rester af liv til bevidsthed?

Døren, den sidste barriere, blev nu angrebet af betjentene.

Han hviskede:

"Jeg vil frelse Dem ... jeg har et ufejlbarligt middel ... blot et ord ... Geneviève?"

Det var, som om det svage håb kaldte hans livsånder tilbage. Altenheim prøvede at tale.

"Svar," bad Sernine, "svar, og jeg frelser Dem. Det er livet i dag, friheden i morgen ... svar!"

Døren rystede under politimændenes voldsomme slag.

Baronen ville tale, men fik kun frembragt nogle få, utydelige stavelser. Sernine lå bøjet over ham, urolig og åndeløs af angst, men med sin viljestyrke og energi anspændt til det yderste. Betjentene, som nådesløst ville pågribe ham, fængslet, som ventede ham ... han tænkte end ikke på det ... men Geneviève ... Geneviève, som et eneste ord fra denne usling ville redde fra sultedøden ...!

"Svar ... *De må!*"

Han befalede, han bønfaldt.

Altenheim stammede, ligesom hypnotiseret, overvundet af den andens uimodståelige viljestyrke:

"Ri ... Rivoli ..."

"Rue de Rivoli, ikke sandt? De har låset hende inde i Rue de Rivoli, ikke? Hvilket nummer?"

Et brag ... Et triumfskrig ... Døren var sprængt.

"Skynd jer," råbte Weber, "grib dem! grib dem begge to!"

Sernine lå på knæ og bad:

"Nummeret … svar … hvis De elsker hende, svar … hvorfor tie nu?"

"Tyve … syv og ty…" hviskede baronen.

Flere hænder greb fat i Sernine. Ti revolverløb rettedes mod Sernine.

Han vendte sig mod betjentene, som trak sig lidt tilbage i uvilkårlig frygt.

"Hvis du rører dig, Lupin," råbte Weber med hævet revolver, "så skyder jeg dig ned."

"Skyd ikke," sagde Sernine roligt. "Det er ganske unødvendigt, jeg overgiver mig."

"Spilfægteri! Det er et af hans sædvanlige numre …"

"Nej," sagde Sernine. "Slaget er tabt. Du har ingen ret til at skyde. Jeg forsvarer mig jo ikke."

Han trak to revolvere frem, som han smed fra sig på gulvet.

"Sigt på hjertet, børn! Ved den mindste bevægelse, fyr! ved det mindste ord, fyr!"

Der var ti mand på stedet, Weber lod femten mand hente og femten revolverløb rette mod den samme skive. Han skar tænder af raseri og råbte, skælvende af triumf og frygt:

"På hjertet! På hovedet! Ingen nåde! Bevæger han sig eller taler … ingen skånsel, fyr!"

Sernine stod rolig og smilende med hænderne i lommen. To tommer fra hans tindinger lurede døden med fingeren på aftrækkeren.

"Se, se!" råbte Weber hånligt, "sådan skal han have det! Denne gang ramte vi vistnok plet … det gik ikke så heldigt af for dig, Lupin!"

Han åbnede skodderne for det store vindue, og dagslyset strømmede ind. Han vendte sig mod Altenheim. Men til hans forbavselse slog baronen, som han antog for død, øjnene op. Det var et uhyggeligt, glansløst blik, fuldt af dødsangst. Han stirrede på Weber, men hans blik syntes at søge nogen. Da han fik øje på Sernine, glimtede de af forbitrelse. Det var, som om han vågnede af sin døs, som om hans had vendte tilbage og sammen med det en smule af hans gamle kraft.

Han støttede sig på begge hænder og prøvede at sige noget.

"De kender ham, ikke sandt?" sagde Weber.

"Jo."

"Det er Lupin, ikke sandt?"

"Ja. Lupin ..."

Sernine lyttede, stadig smilende.

"Gud, hvor jeg morer mig," sagde han.

"De har mere at sige?" spurgte Weber, som så, at den døende bevægede læberne i et fortvivlet forsøg på at tale.

"Det gælder måske hr. Lenormand?"

"Ja."

"Har De dræbt ham? Har De spærret ham inde? Hvor? Svar?"

Med opbydelse af sine sidste kræfter pegede Altenheim på et skab i hjørnet af kælderen.

"Der – der –" stønnede han og døde.

"Se se, tampen brænder," lo Lupin.

Weber styrtede hen til vægskabet. På en af hylderne lå der en pakke, indsvøbt i sort stof.

Han pakkede den op, og fandt en hat, en lille æske, klæder ...

Han fo'r sammen ... han havde genkendt Lenormands olivengrønne overfrakke.

"Å, de uslinge!" skreg han, "de har dræbt Lenormand!"

"Nej ...," Altenheim gjorde tegn til dem.

"Men hvordan så ...?"

"Det er ham ... ham ..."

"Hvilket ham? er det Lupin, som har dræbt direktøren?"

"Nej."

Med en lidenskabelig viljesanstrengelse klyngede Altenheim sig til livet for at kunne tale og anklage ... Den hemmelighed, han ville åbenbare for dem, lå ham lige på tungen, men han kunne ikke; det var ham ikke muligt at få ordene frem.

"Lad os prøve," opmuntrede Weber, "Lenormand er jo død, ikke sandt?"

"Nej."

"Han lever?"

"Nej."

"Jeg forstår ikke ... lad mig se ... disse klæder? denne overfrakke ...?"

Altenheim vendte blikket mod Sernine. En tanke slog ned i Weber.

"Ah, jeg forstår! Lupin har stjålet hr. Lenormands tøj og ville benytte dem til at flygte i?"

"Ja ... ja."

"Det lyder rigtigt nok," råbte Weber. "Sådan et nummer ligner ham på en prik. Her skulle vi så have truffet hr. Lupin forklædt som hr. Lenormand, naturligvis fanget. Det var sådan, han skulle have reddet sig ... Synd, at han ikke fik tid. Det er det, De mener, ikke sandt?"

"Ja ... ja."

Men Weber kunne se på den døendes blik, at der var mere, og at hemmeligheden ikke var fuldstændig opklaret endnu.

Hvad kunne det være? Hvad var det for en forunderlig og ufattelig gåde, Altenheim ville have opklaret, før han døde?

"Hvor er Lenormand?" spurgte han.

"Der ..."

"Hvordan ... der?"

"Ja."

"Men der er jo kun os her i rummet?"

"Det er ... det er ..."

"Men så tal dog!"

"Det er ... Sernine ..."

"Sernine? Hvad? Hvordan?"

"Sernine ... Lenormand ..."

Weber fo'r op. Han havde fået et glimt af forståelse.

"Nej ... nej ... det er umuligt," tænkte han, "det er vanvid."

Han så forskende på sin fange. Sernine lod til at more sig kosteligt og optrådte nærmest som en slags tilskuer, der i spænding om udfaldet overværer et morsomt optrin.

Altenheim faldt kraftesløs ned på gulvet igen. Ville han dø, før han nåede at udtale de ord, som kunne forklare hans dunkle hentydninger? Webers hjerne arbejdede på højtryk med en mulighed, som dog alligevel var for usandsynlig til, at han kunne tage den helt alvorligt. Men han kunne ikke blive tanken kvit, og begyndte igen:

"Forklar Dem ... hvad er det for en hemmelighed, der stikker under alt dette?"

Altenheim lod ikke til at høre ham; han lå hen som i en døs med et stivnet blik.

Weber lagde sig på knæ og sagde, meget tydeligt, for at hver enkelt stavelse kunne trænge ind til denne sjæl, som allerede var på vej til at blive overvældet af det store mørke.

"Hør … har jeg forstået det ret? Lupin *er* Lenormand?"

Han måtte tage sig voldsomt sammen for at kunne udtale disse ord – så urimelige forekom de ham selv. Men baronens matte blik syntes at stirre i angst på ham. Han blev ved, stammende, bevæget, som om det han sagde var noget gudsbespotteligt:

"Sådan er det … ikke sandt? De er sikker? Det er en og samme person?"

Altenheims øjne rørte sig ikke mere. En blodstrøm sivede frem fra mundvige … der gik to-tre ryk gennem hans store legeme … en sidste trækning. Det var forbi.

I den lange hvælving, som var fyldt med mennesker, blev der stille en tid lang.

Næsten alle de betjente, der vogtede på Sernine, vendte sig bort, og uden at forstå, eller ville forstå, lyttede de ligesom stadig efter den utrolige påstand, som den døde bandit ikke havde formået at udtale.

Weber tog den lille æske, som lå i pakken i det sorte stof, og åbnede den. Den indeholdt en grå paryk, et par sølvbriller, et brunt halsbind, og underneden forskellige sminkekrukker og en lille æske med små grå hårkrøller … kort sagt alt, hvad der behøvedes til en nøjagtig fremstilling af Lenormands hoved.

Han nærmede sig til Sernine, og efter at have set på ham i nogen tid, mens han i tankerne sammenstillede alle de hidtidige eventyrlige hændelser, sagde han til sidst.

"Det er altså sandt?"

Sernine, som ikke havde aflagt sin smilende ro, svarede:

"En både elegant og dristig teori. Men før jeg svarer, bed så Deres folk om at lade være med at pege på mig med deres legetøj."

"Javel," sagde Weber, og gjorde tegn til betjentene. "Og nu … svar."

"På hvad?"

"Er De hr. Lenormand?"

"Ja."

Et råb af forbavselse lød fra alle politimændene. Jean Doudeville, som var til stede i rummet, mens hans broder bevogtede den hemmelige udgang … Jean Doudeville, der selv var Sernines medskyldige stirrede bestyrtet på ham. Hr. Weber kunne hverken tale eller handle.

"De ser mig noget flad ud," sagde Sernine. "Jeg skal da også indrømme, at det er en ganske god historie … åh Gud, hvor jeg morede mig ind imellem, når vi arbejdede sammen to – direktør og underdirektør! Det mest mærkelige var, at De troede, han var død, den brave Lenormand … ligesom stakkels Gourel. Men nej … så langt fra … den gamle dreng var skam spillevende."

Nu pegede han på Altenheims lig.

"Det var den slyngel der, som lod mig kaste i vandet med brosten om livet. Han havde blot glemt at tage min kniv fra mig … og med sådan én kan man sprætte sække om og skære reb over. Sådan går det, du stakkels Altenheim … havde du husket det, så var du ikke der, hvor du er nu … men lad os nu ikke tale mere om den sag. Fred være med dit støv!"

Weber hørte på ham; han vidste stadig ikke, hvad han skulle tro. Endelig vinkede han opgivende med hånden, som om han fortvivlet søgte at danne sig en fornuftig mening.

"Håndjernene ..." sagde han pludselig uroligt.

"Er det virkelig alt, hvad De kan finde på?" sagde Sernine. "De mangler fantasi ... nå ja, hvis det kan more Dem, så ..."

Da han fik øje på Doudeville forrest i flokken af dem, som omringede ham, rakte han hænderne frem.

"Værsgo, min ven ... æren er din, undslå dig ikke ... jeg spiller åbent spil, siden det nu ikke kan være anderledes."

Han sagde dette i en tone, hvoraf Doudeville forstod, at kampen var indstillet for øjeblikket, og der kun stod tilbage at underkaste sig.

Doudeville lagde håndjernene på ham.

Uden at bevæge læberne, uden den mindste trækning i ansigtet, hviskede Sernine:

"Rue de Rivoli 27 ... Geneviève."

Weber kunne ikke skjule sin tilfredshed ved synet af Lupin i håndjern. "Lad os så komme afsted," sagde han, "til politihovedkvarteret."

"Ja, det er ret, til hovedkvarteret!" råbte Sernine. "Lenormand arresterer Arsène Lupin, som arresterer fyrst Sernine!"

"De er mig lige lovlig morsom, Lupin."

"Det har jeg, Weber, vi to kommer aldrig til at forstå hinanden."

Mens de kørte afsted i politibilen, som blev fulgt at tre andre vogne fyldt med betjente, mælede han ikke et ord.

Man gik hurtigt igennem opdagelsespolitiets lokale. Weber huskede udmærket de undvigelser, Lupin havde organiseret derfra, og lod ham straks bringe op i det antropometriske målerkontor, hvorfra han blev ført til arresten og videre til Santéfængslet.

Direktøren dér var i forvejen underrettet pr. telefon og ventede på ham. Formaliteterne omkring fængslingen og afhøringen var hurtigt overstået.

Klokken syv om aftenen trådte fyrst Sernine over tærsklen til celle nr. 14 i anden afdeling.

"Den er jo ikke så gal, den lejlighed ... slet ikke. Elektrisk lys, centralvarme og WC – al moderne komfort; jeg slår til, hr. direktør; jeg tager den."

Han kastede sig på sengen.

"Å, hr. direktør, jeg har en lille bøn til Dem."

"Og det er?"

"At man ikke bringer mig min chokolade før i morgen kl. 10; jeg er ved at segne af træthed."

Han vendte sig om mod væggen.

Fem minutter efter sov han trygt.

Santé-paladset

I

Der gik en uhyre latterbølge hen over Paris. Arsène Lupins arrestation vakte en vældig sensation, og publikum lod det ikke skorte på den hyldest til politiet, som det havde fortjent ved opnåelsen af denne længe attråede hævn. Den store eventyrer var fanget! Denne mærkelige, geniale, usynlig helt sad og kedede som enhver anden, der opholdt sig inden for en celles fire vægge. Det var nu hans tur til at blive knust af den forfærdelige magt, der kaldes Retfærdigheden, og som altid før eller siden nedbryder de forhindringer, der stilles op for den og tilintetgør sine modstanderes anslag.

Alt dette og meget lignende blev trykt, gentaget, drøftet, gennemtygget, igen og igen. Politipræfekten fik Æreslegionens kommandørkors, Weber officerskorset. Man applauderede og sang sejrshymner. Der blev skrevet flere spalter lange artikler og holdt lige så lange taler.

Ja. Men der var noget, der lød højere end al denne vidunderlige enstemmighed i lovtaler og voldsomme glædesytringer. Det var en vanvittig, umiddelbar, voldsom latter, som aldrig lod til at ville tage ende.

Arsène Lupin – chef for opdagelsespolitiet i fire år!

I fulde fire år havde han indtaget denne stilling! Han havde beklædt den i ramme alvor, med lov og ret og alle de friheder, som stillingen indebar; han havde nydt sine chefers agtelse, regeringens gunst, alverdens beundring.

I fire år var franskmændenes fred og ro og ejendomsrettens håndhævelse betroet Arsène Lupin. Han vågede over, at landets

love blev overhold. Han forsvarede de uskyldige og forfulgte de skyldige.

Og hvilke fortjenester havde han ikke indlagt sig! Aldrig havde der forekommet færre forstyrrelse af den offentlige ro og orden, eller forbrydelser, som var blevet hurtigere opklaret! Man vil erindre Denizon-affæren, tyveriet i *Crédit Lyonnais*, overfaldet på Orleans-ekspressen, mordet på baron Dorf ... alt sammen overraskende og strålende bedrifter, glimrende bedrifter, som tålte sammenligning med de mest berømte politimænds sejre.

Engang havde konseilspræsident Valenglay i en af sine taler, for at forsvare en lidt lemfældig fremgangsmåde, som Lenormand havde anvendt i sagen om branden i Louvre og den skyldiges anholdelse, bemærket:

"Ved sin skarpsindighed, sin energi, sine anlæg for en hurtigt og resolut optræden i de afgørende øjeblikke, sine uventede metoder og uudtømmelige hjælpekilder minder hr. Lenormand om et eneste menneske, som – hvis han levede – ville have kunnet måle sig med ham ... jeg mener her Arsène Lupin. Hr. Lenormand er en Arsène Lupin i samfundets tjeneste."

Og så var Lenormand i virkeligheden ingen anden end Arsène Lupin!

At han også var russisk fyrste, overraskede ingen. Lupin var øvet i sådanne forklædninger. Men chef for opdagelsespolitiet! Hvilken fortryllende ironi! Hvilken fantasi i denne mærkværdige mands livsførelse!

Hr. Lenormand – Arsène Lupin!

Man kunne nu forklare sig de styrkeprøver, der havde lignet mirakler, som han havde kunnet udføre, og som for ikke så

længe siden havde blændet masserne og forvirret politiet. Man kunne forklare sig, hvordan en medskyldig kunne undvige fra selveste Justitspalæet ved fuldt dagslys og til forud fastsat tid. Han havde selv udtalt: Når man bliver bekendt med de enkle midler, jeg har benyttet mig af ved denne flugt, vil man forbløffes. Er det da det hele? vil man sige. Og ja, det er det hele, men der skulle én til at udtænke det.

Og det var da i virkeligheden også så barnligt enkelt: man behøvede blot at være chef for opdagelsespolitiet.

Og Lupin *var* chef for opdagelsespolitiet, og alle hans betjente udførte hans ordrer … var Lupins ufrivillige medskyldige uden selv at vide det.

Det var en herlig komedie! En storslået svindel! En kolossal og klassisk farce i vor halvhedens tidsalder. Og skønt han nu var fange og uigenkaldeligt overmandet, var Lupin trods alt den store sejrherre. Fra sin celle lyste han over Paris. Mere end nogen sinde var han den uopnåelige, mesteren!

Da han vågnede den følgende dag i sin lejlighed i "Santé-paladset", som han straks døbte det, vidste Lupin udmærket, hvilken gny der ville komme til at stå om hans arrestation under det dobbelte navn Sernine og Lenormand, og den dobbelte titel af fyrste og chef for opdagelsespolitiet.

Han gned sig i hænder og tænkte:

"En ensom mand kan intet bedre selskab få end sine samtidiges hyldest. O, ære! du de levendes sol!"

Ved dagens lys syntes han endnu bedre om sin celle. Gennem vinduet, som sad højt oppe i muren, kunne man se den blå himmel gennem et træs grene. Væggene var hvide. Foruden

sengen var der kun en stol og et bord, som var var naglet fast til gulvet. Men det hele var rent og tiltalende.

"Et rekreationsophold her, det kan have sin store behagelighed," tænkte han. "Men lad os nu tage fat på dagens toilette. Har jeg mon alt, hvad jeg har brug for? Nej ... vi må altså ringe på stuepigen."

Han trykkede på en mekanisme ved siden af døren, hvorved cellens nummer trådte frem i signalkassen ude i gangen. Et øjeblik efter blev slåen og jernstangen trukket fra udenfor, en nøgle blev drejet om i låsen, en vagt viste sig i døren.

"Varmt vand, min ven," sagde Lupin.

Den anden stirrede betuttet og rasende på ham.

"Ja ... og en frottérhandske. For pokker da! Her findes ikke en frottérhandske!"

"Det lader sig ikke gøre," brummede fangevogteren. "Det er vel også kun din spøg?"

Han ville til at gå, da Lupin greb ham heftigt i armen.

"Hundrede francs, hvis du vil bringe et brev i postkassen," sagde han, idet han rakte fangevogteren en hundredefrancsseddel, som det var lykkedes ham at skjule ved visiteringen dagen før.

"Brevet," sagde fangevogteren og tog pengene.

"Nå ja ... jeg skal jo først lige skrive det."

Han satte sig hen ved bordet, kradsede nogle ord ned med blyant, foldede det sammen, og skrev udenpå:

"Hr. S. B. 42. Poste restante, Paris."

Vogteren tog brevet og gik.

"Det er en skrivelse, som går lige så sikkert til sin modtager, som hvis jeg selv havde bragt det derhen," tænkte Lupin. "Om

en time kan jeg have svar. Det er akkurat tid nok til, at jeg kan overveje min stilling."

"Resultatet bliver, at jeg vil få to modstandere at kæmpe med. For det første Samfundet, som har fængslet mig, og som jeg er ganske ligeglad med. For det andet, et ukendt væsen, som ikke holder mig fanget, men som jeg på ingen måde er ligeglad med. Det er ham, som har underrettet politiet om, at jeg er var Sernine. Det er ham, som har gættet, at jeg var Lenormand. Det var ham, som låste døren i kælderen for mig, og det er ham, som har fået mig sat i fængsel."

Han sad atter en stund i tanker og sagde så:

"Derfor står kampen, når alt kommer til alt, mellem ham og mig. For at kunne kæmpe denne kamp til ende, det vil sige, for at kunne opklare og sætte Kesselbachs planer i værk, er jeg hæmmet af at sidde her i fangenskab, mens han er fri, ukendt, uangribelig og med de to trumfer på hånden, som jeg troede var mine: Pierre Leduc og gamle Steinweg. Eller med andre ord: han står lige foran målet og er blevet mig fuldstændig kvit."

Atter en pause, hvorunder han faldt i tanker. – Så begyndte han på ny sin enetale:

"Stillinger er altså så langt fra glimrende. På den ene side alt, på den anden intet. Jeg har for mig et menneske, som kan måle sig med mig selv ... som endog er stærkere, fordi han ikke nærer de skrupler, der hæmmer og sinker mig. Og jeg står tilmed uden noget våben til at angribe ham med."

Han gentog ligesom mekanisk de sidste ord og blev så tavs. Han støttede sin pande i hænderne og blev længe siddende i dybe tanker.

"Vær så god at træde nærmere, hr. direktør," sagde Lupin, da hans dør åbnede sig.

"De venter mig altså?"

"Har jeg ikke skrevet til Dem og bedt Dem komme, hr. direktør. Jeg har ikke et øjeblik tvivlet om, at fangevogteren ville bringe Dem brevet. Jeg var endda så sikker i min sag, at jeg kun skrev Deres forbogstaver og alder uden på omslaget."

Direktøren hed Stanislaus Borely og var toogfyrre år gammel. Han var en mand af et behageligt ydre og en mild karakter, som behandlede sine fanger med så stor overbærenhed som muligt.

"De har ikke taget fejl af min underordnedes hæderlighed," svarede direktøren alvorligt. "Deres penge, som De har vidst at stikke til side, jeg ved ikke på hvilken måde, ved undersøgelsen af Deres person, vil blive tilbageleveret Dem, når De forlader fængslet. Nu bliver De jo nødt til at underkaste Dem en fornyet visitation."

Lupin fulgte med Borely ind i det lille værelse, som blev benyttet til dette formål, og klædte sig af. Mens man undersøgte hans tøj med velbegrundet mistænksomhed, blev han spurgt ud på mest grundige.

Endelig blev han ført tilbage til sin celle, og Borely sagde:

"Nu er jeg mere rolig. Alt er i orden."

"Alt er i fortrinlig orden, hr. direktør. Deres folks udviser stor finfølelse ved udførelsen af deres arbejde, og jeg vil gerne udtrykke min påskønnelse," sagde Lupin.

Han rakte en hundredefrancsseddel frem mod Borely, som overrasket fo'r tilbage.

"Men hvad i alverden ... hvor kom den fra?"

"Det skal De ikke plage Deres hjerne med, hr. direktør, det nytter alligevel ikke. En mand i min stilling, som fører et liv som mit, er altid forberedt på enhver mulighed. Intet uheld, hvor ærgerligt det end måtte være, træffer én uforberedt ... end ikke fængslet."

Han tog mellem tommel- og pegefinger på den højre hånd sin venstre hånds langefinger og trak den af med et hurtigt ryk. Han holdt den roligt hen til hr. Borely.

"Bliv ikke så ængstelig, hr. direktør. Det er ikke min rigtige finger, men et simpelt tarmfutteral, indfarvet af en dygtig kunstner, og som passede så nøje til min finger, at den så ud som en virkelig finger."

Og han tilføjede leende:

"Og selvfølgelig stor nok til, at endnu en hundredefrancsseddel kan skjules i den. Hvad skal man sige ...? Man må anbringe sin portemonnæ, hvor man bedst kan ... og man må passe på ..."

Han holdt inde. Borely så ganske bestyrtet ud.

"Jeg beder Dem ... De må ikke tro, hr. direktør, at jeg viser Dem disse små kunststykker for at imponere Dem med mine små selskabelige talenter. Jeg vil blot vise Dem, at De her har at gøre med en klient af en vis ... hm ... speciel natur ... Jeg vil bede Dem ikke at blive forbavset, hvis jeg skulle gøre mig skyldig i visse brud på reglerne her i Deres etablissement ..."

Direktøren havde genvundet sin fatning. Han sagde kort:

"Jeg vil tillade mig at gå ud fra, at De retter Dem efter vore forordninger, så at De ikke tvinger mig til at tage strengere forholdsregler."

"Det ville smerte Dem, ikke sandt, hr. direktør? Det var netop det, jeg ville spare Dem for ved at bevise Dem på forhånd, at jeg ikke vil være forhindret i at gøre, som jeg har lyst til ... at korrespondere med mine venner ... varetage vigtige interesser udenfor, som er mig betroet ... skrive til de aviser, som er under min indflydelse ... fortsætte med gennemførelsen af min planer, og endelig at forberede min undvigelse ..."

"Deres undvigelse!"

Lupin lo hjerteligt.

"De kan vel nok tænke Dem, hr. direktør, at man ikke går i fængsel, hvis det ikke er for at komme på fri fod igen."

Argumentet vandt ikke ganske gehør hos hr. Borely, som dog forsøgte at le med.

"En mand, der er advaret, er lige så god som to."

"Netop hvad jeg ville sige, hr. direktør. Forsøm ikke at tage alle mulige forholdsregler, at ingen skal kunne have noget at bebrejde Dem; jeg skal så vidt muligt sørge for, at hvilke ubehageligheder De så måtte blive udsat for ved min flugt, så kommer Deres karriere ikke til at lide under det ... Det var alt, hvad jeg ville Dem, hr. direktør ... De kan trække Dem tilbage."

Og idet Borely gik sin vej, overordentlig forbavset over denne forunderlige logerende, og noget foruroliget ved de begivenheder, han anede forestod, kastede fangen sig på sin seng og mumlede:

"Det kom du godt fra, hr. Lupin, man må jo bevare skinnet! Man skulle virkelig tro, at du allerede vidste, hvordan du skulle slippe ud."

2

Santéfængslet er bygget efter strålesystemet. I kompleksets centrum findes et cirkulært rum, hvor alle korridorer mødes, således at ingen fange kan forlade sin celle uden at blive set af de fangevogtere, som står i et glaskammer i midten.

De besøgende, som kommer i fængslet, forbløffes stadig ved hvert øjeblik at møde fanger uden eskorte, som lader til at bevæge sig rundt i fuld frihed. Men i virkeligheden er de nødt til, for at komme fra et sted til et andet – for eksempel fra cellen til den transport, som står i fængselsgården og skal føre dem til Justitspalæet til forhør – at bevæge sig i lige linjer. Der er en dør i begge ender, som bliver lukket op af en fangevogter, der ikke har andet at bestille end at lukke denne dør op og holde opsyn med de to ender af den gang, som døren adskiller.

På denne måde sendes fangerne fra dør til dør, skønt de tilsyneladende går frit omkring. De går fra øje til øje, ligesom postpakker fra hånd til hånd. Udenfor tager betjente imod "genstanden" og anbringer den i en af båsene i "salatfadet".

Eller sådan er i hvert fald skik og brug.

Men med Lupin gik intet regelmæssigt til.

Man turde ikke stole på denne vandring fra korridor til korridor. Man turde ikke stole på salatfadet. Man turde ikke stole på noget som helst.

Hr. Weber mødte op i egen person ledsaget af tolv betjente … hans allerbedste, udvalgte folk, bevæbnet til tænder … afhentede den frygtelige fange på tærsklen til hans celle, og førte ham til en vogn, der blev kørt og bevogtet af hans egne

mænd. Til højre og venstre, foran og bagved travede hans betjente afsted.

"Bravo!" råbte Lupin, "hvilke rørende respekt! En æresvagt! De har en virkelig veludviklet sans for rang og forskel, Weber! De glemmer ikke, hvad De skylder Deres foresatte!"

Han slog ham på skulderen:

"Hr. Weber, jeg ønsker at indgive min afskedsansøgning. Jeg vil anbefale Dem som min efterfølger."

"Det er allerede næsten i orden," sagde Weber.

"Sikken god nyhed! Jeg var lidt urolig for min flugt, men nu er jeg helt rolig. I det øjeblik, hr. Weber er chef for Opdagelsespolitiet, så ..."

Weber indlod sig ikke med ham. Han nærede i sit inderste en mærkværdig blandet følelse for sin modstander. Den bestod af den frygt, han følte for Lupin, den respekt, han nærede for fyrst Sernine og den ærbødige beundring, han altid havde haft for hr. Lenormand. Og alt dette var blandet med nag, misundelse og tilfredsstillet had.

De nåede frem til Justitspalæet. I "musefælden" i stuen stod betjente og ventede. Blandt dem bemærkede Weber tilfreds to af sine bedste folk, brødrene Doudeville.

"Er Formerie her?" spurgte han dem.

"Ja, chef. Undersøgelsesdommeren er på sit kontor."

Weber gik op ad trappen, fulgt af Lupin, som gik med en Doudeville på hver side.

"Geneviève?" mumlede han.

"Frelst."

"Hvor er hun?"

"Hos sin bedstemoder."

"Fru Kesselbach?"
"I Paris. Hotel Bristol."
"Suzanne?"
"Forsvundet."
"Steinweg?"
"Vi ved intet."
"Er Villa Dupont under opsyn?"
"Ja."
"Skriver aviserne pænt til morgen?"
"Særdeles."
"Udmærket. Her er instrukser ... skriv til mig."
Da de var kommet op i den indre gang på anden sal, lod Lupin en lille papirkugle glide ned i hånden på en af brødrene.

Hr. Formerie modtog ham med en delikat vending til velkomst, da Lupin trådte ind i hans kontor sammen med hr. Weber.

"Å, er De der. Jeg tvivlede ikke på, at vi en eller anden dag ville få fingre i Dem."

"Heller ikke jeg, hr. undersøgelsesdommer," sagde Lupin. "Og jeg er meget fornøjet med, at det blev Dem, skæbnen har udvalgt til at skaffe mig min ret som den hæderlige mand, jeg er."

"Han gør nar ad mig," tænkte Formerie.

Og i den samme ironisk-alvorlige tone svarede han:

"Denne hæderlige mand, som De er, skal nu aflægge regnskab for tre hundrede og fyrre sager angående tyveri, indbrud, bedrageri, falsk, pengeafpresning, hæleri og så videre. Tre hundrede og fyrre tilfælde."

"Hvad? Ikke flere," udbrød Lupin. "Jeg kommer virkelig til at skamme mig."

"Foruden mordet på Altenheim."

"Se, det var da noget andet. Er det Deres idé, hr. undersøgelsesdommer?"

"Akkurat."

"Det var pokkers. De gør sandelig fremskridt, hr. Formerie."

"Den stilling, i hvilken De blev overrasket, tilsteder ingen tvivl om, at De er morderen."

"Uden tvivl. Men tør jeg blot spørge Dem om én ting: Hvad døde Altenheim af?"

"Af et dolkestik i struben."

"Hvor er da mordvåbnet?"

"Man har ikke fundet det."

"Hvorledes skulle man kunne undgå at finde våbnet, hvis jeg var morderen, og blev fundet stående ved siden af den mand, jeg formodes at have myrdet?"

"Hvem tror De da, morderen er?"

"Den samme, som myrdede hr. Kesselbach, Chapman osv. Såret er det samme, hvilket skulle være tilstrækkeligt bevis."

"Og hvordan skulle han så være undsluppet?"

"Gennem den lem i gulvet, som De kan finde i samme værelse, hvor dramaet fandt sted."

Formeries ansigt antog et snedigt udtryk.

"Hvorfor har De da ikke fulgt hans udmærkede eksempel?"

"Jeg forsøgte, men han havde lukket udgangen i lås, og jeg var ikke i stand til at åbne den. Det var imens jeg var i færd med dette, at den anden smuttede ind og myrdede sin medskyldige af frygt for de afsløringer, han sikkert ville være kommet frem

med. Samtidig stjal han den pakke med tøj, som jeg havde lagt parat, og gemte den i skabet."

"Hvad skulle De med det tøj?"

"Forklæde mig. Når jeg kom til Villa Glycines, var det min plan at overlevere Altenheim til politiet, lade fyrst Sernine forsvinde, og atter optræde som ..."

"Som hr. Lenormand måske?"

"Netop."

Hr. Formerie smilede lumsk og bevægede sin fremstrakte pegefinder fra højre til venstre og derpå fra venstre til højre.

"Nej," sagde han.

"Hvad mener De, nej?"

"Den historie med Lenormand."

"Så?"

"Den kan være god nok for publikum, min ven. Men De får ikke Formerie til at hoppe på, at Lupin og Lenormand skulle være én og den samme."

Han lo.

"Lupin som chef for Opdagelsespolitiet! Nej ... alt andet De vil, men ikke dét! Der er dog grænser ... jeg er en godlidende mand ... men dét! Hør nu, mellem os to: Hvad skal det påfund gøre godt for? For jeg må tilstå, jeg forstår ikke ..."

Lupin betragtede ham forbløffet. Trods alt, hvad han vidste om Formerie, havde han dog ikke regnet med så meget stivsind, dumhed og indbildskhed. Fyrst Sernines mangedobbelte personlighed blev ikke troet af én – og kun én, nemlig undersøgelsesdommer Formerie!

Lupin vendte sig mod hr. Weber, som stod og hørte på med åben mund.

"Min bedste hr. Weber, det ser ud til, at Deres avancement er lagt på hylden igen. For hvis Lenormand ikke er mig, så skal han jo findes ... og hvis han findes, så tvivler ikke på, at hr. Formerie med sin fine næse vil opspore ham ... og i så fald ..."

"Han skal blive fundet, hr. Lupin," råbte undersøgelsesdommeren. "Det bliver min sag, og jeg lover Dem, at konfrontationen mellem Dem og han ikke vil være noget, man ser hver dag."

Hr. Formerie lænede sig tilbage i stolen og trommede med fingrene på bordet.

"Det er virkelig meget morsomt! Man keder sig ikke i Deres selskab. De skulle altså være hr. Lenormand, og det er Dem, som selv lod Deres medskyldige Marco arrestere?"

"Det er det. Det var nødvendigt for at underholde konseilspræsidenten og undgå en regeringskrise. Det er en historisk kendsgerning."

Formerie holdt sig i siden af latter.

"Det er da til at le sig ihjel over! Gud dog, hvor det er morsomt! Det svar vil rygtes overalt! Og ifølge Deres forklaring skulle det så være i Deres selskab, jeg foretog den første undersøgelse på Paladshotellet efter mordet på Kesselbach?"

"Ja, og De var også sammen med mig, dengang De foretog undersøgelsen af diademsagen. Jeg var hertug Charmerace," svarede Lupin ironisk.

Formerie fo'r op; hans munterhed veg for en ubehagelig erindring. Han sagde pludselig alvorligt:

"Så De har altså tænkt Dem at opretholde denne absurde forklaring?"

"Det er jeg nødt til, for det er sandheden. De kan finde beviset for den rette hr. Lenormands død i Saigon i Cochinkina," sagde Lupin alvorligt; "jeg trådte i den brave mands sted og har spillet hans rolle. Jeg vil overlade til Dem at besørge hans begravelse."

"Å, vrøvl!"

"Men jeg forsikrer Dem, hr. undersøgelsesdommer ... jeg erkender ganske frit, at dette er mig ganske ligegyldigt. Hvis det er Dem ubehageligt, at jeg er Lenormand, så vil vi ikke tale mere om det. Hvis De foretrækker, at det er mig, som har myrdet Altenheim, så lad det da i Guds navn være sådan. Det vil skaffe Dem megen fornøjelse at fremskaffe beviser for det. Men jeg gentager: Alt dette betyder intet for mig. Jeg regner alle disse spørgsmål og alle disse svar for løs snak og ingenting. Deres forhør vil være uden betydning, af den gode grund, at jeg er over alle bjerge, før De bliver færdig. Men ..."

Uden at genere sig tog han en stol og satte sig lige overfor Formerie på den anden side af bordet. Han sagde i en kort tone:

"For der er nemlig et *Men*: De vil få at se, at på trods af omstændighederne og de planer, De muligvis har lagt, så har jeg ikke til hensigt at spilde min tid. De har Deres forretninger at passe ... jeg har mine. De får løn for at passe Deres. Jeg passer mine egne ... og lønner mig selv. Den forretning, jeg har for i øjeblikket, er af en art, som ikke tåler mit fravær et eneste minut. Den kræver, at jeg uden ophør beskæftiger mig med planlægningen og udførelsen af det grundlag, der skal sætte den i værk. Så jeg fortsætter altså mit arbejde med den. Og siden De tvinger mig til i nogen tid at sidde ørkesløs og trille tommelfingre mellem de fire vægge i en fængselscelle, så er det

jer, mine herrer, jeg vil betro at varetage mine interesser. Er det en aftale?"

Han havde rejst sig op, talte i en ironisk tone. Hans holdning var overlegen, og der lå så megen magt og autoritet i mandens væsen, at hans to tilhørere ikke turde afbryde ham.

Formerie forsøgte til sidst at le, ligesom en tilskuer, der morer sig kosteligt.

"Det her er morsomt! det er meget morsomt!"

"Morsomt eller ej, så er det imidlertid sådan, det må være. Min proces ... besværet med at få opklaret, om jeg har myrdet nogen eller ej, undersøgelsen af min fortid, mine gamle forbrydelser og misgerninger ... det er blot narrestreger, som De gerne kan more Dem med, under forudsætning af, at De ikke et øjeblik taber den opgave af syne, som jeg giver Dem."

"Og det er?" spurgte Formerie, stadig i en spydig tone.

"I mit sted at fortsætte undersøgelserne af, hvad Kesselbachs store projekt gik ud på, især at finde hr. Steinweg, en tysker, der blev bortført og indespærret af afdøde baron Altenheim."

"Hvad er nu det for en historie?"

"Det er en af de historier, jeg holdt for mig selv, dengang jeg var ... nå ja, troede jeg var – Lenormand. En del af den fandt sted på mit kontor her, og hr. Weber kan næppe være helt uvidende om den. I alt korthed, så kender den gamle Steinweg hele sammenhængen i det hemmelige projekt, som Kesselbach arbejdede på. Og Altenheim, som ligeledes var på sporet af det, har skaffet Steinweg af vejen."

"Man skaffer vel ikke folk af vejen sådan uden videre. Han må vel findes et sted, denne Steinweg."

"Uden tvivl."

"Ved De, hvor han er?"

"Ja."

"Det kunne være morsomt at ..."

"Han befinder sig i Villa Dupont, nr. 29."

Weber trak på skuldrene.

"Altså hos Altenheim? I det selvsamme hus, hvor han boede?"

"Ja."

"Der ser man, hvor lidt man kan fæste lid til Deres dumheder, min kære Lupin. Jeg fandt baronens adresse i hans lomme, og lod huset besætte af mine folk, som ikke har forladt det siden."

Lupin sukkede lettet.

"Det var en god nyhed, De der fortæller mig! Jeg havde frygtet, at hans medskyldige skulle blande sig ... ham, som jeg aldrig har kunnet få fat på. Jeg var bange for, at man skulle bortføre Steinweg atter en gang. Og tjenerne?"

"De var forsvundet."

"Nå ja ... en telefonbesked fra den anden har vel advaret dem. Men Steinweg er der stadig."

Weber blev utålmodig.

"Men der *er* ingen ... jeg gentager for Dem, at mine folk ikke på noget tidspunkt har forladt huset."

"Hr. vicedirektør for opdagelsespolitiet, jeg pålægger Dem at gennemsøge villaen personligt. De skal gøre mig regnskab for resultatet i morgen."

Hr. Weber trak på skulderen uden at tage notits af Lupins uforskammethed:

"Jeg har vigtigere ting at foretage mig."

"Hr. vicedirektør for Opdagelsespolitiet ... der findes intet vigtigere. Hvis De udsætter dette, vil alle mine planer være

bragt til stilstand. Og den gamle Steinweg kommer ikke til at tale."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi han vil være død af sult om et døgn fra nu … højst to … hvis De ikke finder ham og skaffer ham noget at spise."

3

"Alvorligt … højst alvorligt," mumlede Formerie efter at have tænkt sig om. "Men der er en lidt kedelig ting …"

Han smilede.

"Der er det lidt kedelige ved det, at Deres fortælling er behæftet med en grov fejl."

"Så … og det er?"

"At det er en plade … rent og skært opspind. Ja, De skal ikke blive fornærmet. De burde da nu vide, at jeg begynder at gennemskue Deres kneb. Og jo mere vanskelige de er at fatte, jo mindre notits tager jeg af dem."

"Idiot," brummede Lupin.

Hr. Formerie rejste sig.

"Så er vi ellers færdige. Dette var et foreløbigt forhør, to duellanters første møde. Da nu våbnene er afstemt, mangler vi blot det behørige vidne. Behag at vælge Dem en advokat."

"Pjat! Er det virkelig uundgåeligt?"

"Det er nødvendigt."

"At lade en af vore mestre fra retten bruge sin tid til drøftelser en sådan … problematisk natur?"

"Ja."

"I så fald vælger jeg hr. Quimbel."

"Advokaternes præsident? Så bliver De godt forsvaret."

Det første forhør var dermed tilendebragt. Mens han gik ned ad trappen mellem de to brødre Doudeville, sagde fangen i små, korte, bydende sætninger:

"Genevièves hus må overvåges ... fire faste folk ... fru Kesselbach ligeså ... de er begge i fare. Villa Dupont vil blive gennemsøgt ... sørg for at være med. Hvis han bliver fundet, så sørg for, at han tier ... et pulver om nødvendigt."

"Hvornår bliver De fri, herre?"

"For øjeblikket er der ingen udsigt til det. Men forresten haster det ikke. Jeg hviler mig."

Nede på gaden fulgte han betjentene, som omringede vognen.

"Hjem, børn!" råbte han, "og gerne lidt hurtigt. Jeg har et møde præcis klokken to ... med mig selv."

Turen løb af uden særlige begivenheder. Da han var kommet hen i sin celle, skrev han et langt og detaljeret brev med forholdsregler til brødrene Doudeville, samt endnu to andre breve. Det ene var til Geneviève.

> "Geneviève, nu ved De, hvem jeg er, og De kan nu forstå, hvorfor jeg har skjult hans navn for Dem, som to gange, mens De var barn, bar Dem bort med sig i sine arme.
>
> Geneviève, jeg var Deres moders ven ... en ven på lang afstand, ganske vist, men én, som hun mente, hun kunne stole på, og hvis dobbeltliv hun intet kendte til. Derfor var det, at hun skrev nogle ord til mig, lige før hun døde, og bad mig om at våge over Dem.
>
> Så uværdig jeg end er til Deres agtelse, Geneviève, så vil forblive dette løfte tro. Forstød mig ikke helt fra Deres hjerte!
>
> *Arsène Lupin*"

Det andet brev var adresseret til Dolores Kesselbach.

> "Det var personlige interesser, som drev fyrst Sernine til fru Kesselbach. Men et varmt ønske om at tjene hende som en hengiven ven har holdt ham fast i hendes nærhed.
> Nu, hvor fyrst Sernine kun er Arsène Lupin, beder han fru Kesselbach om at få lov til stadig at bevare retten til at beskytte hende på afstand, således som man værner om én, som man aldrig kommer til at gense."

På bordet lå tre konvolutter. Han tog først den ene, så den anden, men da han tog den tredje, fik han øje på et stykke hvidt papir, som han ikke før havde lagt mærket, og på hvilken der var klæbet nogle ord, som tydeligvis var klippet ud af en avis. Han læste:

> "Kampen med Altenheim endte uden noget resultat for dig. Hold op med at beskæftige dig med den Kesselbachske sag, så skal jeg ikke modsætte mig din flugt.
>
> *L. M.*"

Atter mærkede Lupin den fornemmelse af modbydelighed og skræk, som det navnløse, eventyrlige væsen hensatte ham i ... den samme væmmelse, som når man rører ved et giftigt kryb eller en igle.

"Ham igen, og det helt ind i fængslet," tænkte han.

Der var desuden noget andet, som af og til gjorde ham meget urolig. Det var, når han som en pludselig vision fik øje på denne modstanders magt, som var lige så stor som hans egen, og som

rådede over frygtelige midler, som han ikke kunne skaffe sig indblik i.

Han fattede straks mistanke til fangevogteren. Men hvordan skulle man have kunnet bestikke denne mand med det hårde, strenge ansigt?

"Det er bedre sådan, når alt kommer til alt," udbrød han, "jeg har aldrig haft med andet end tumper at bestille. Hvis jeg savnede en jævnbyrdig modstander, måtte jeg bekrige mig selv som chef for Opdagelsespolitiet. Denne gang får jeg nok min sag for! Jeg er i lommen på denne fyr. Kunne jeg her fra dybet af mit fængsel undgå hans lumske kneb og knuse ham ... kunne jeg få fat i Steinweg og få ham til at rykke ud med, hvad han ved, få satte Kesselbachs projekt i gang og gøre det til virkelighed ... kunne jeg hjælpe fru Kesselbach og vinde Geneviève lykke og rigdom ... Nå, Lupin er Lupin, det har jeg forstået ... men til en begyndelse må jeg først fremmest have noget søvn ..."

Han strakte sig ud på sengen og hviskede:

"Steinweg, vær tålmodig, og vent med at dø til i morgen aften ... jeg bønfalder dig."

Han sov resten af dagen, hele natten igennem og et stykke op ad formiddagen. Henimod klokken elleve fik han bud om, at Quimbel ville tale med ham. Han svarede:

"Sig til Quimbel, at hvis han har brug for oplysninger om min gøren og laden, så behøver han blot at gennemse aviserne for de sidste ti år. Min fortid er historie."

Ved middagstid blev han under iagttagelse af det samme ceremoniel og de samme forsigtighedsregler overført til Justitspalæet. Der mødte han den ældste Doudeville, vekslede et

par ord med ham, og gav ham de tre breve, han havde skrevet. Så blev han ført ind til Formerie.

Quimbel var ligeledes til stede. Han slæbte på en mappe, fuldt proppet med dokumenter.

Lupin undskyldte sig straks overfor ham.

"Beklager så meget, at jeg ikke kunne modtage Dem. Jeg beklager også dette besvær, som De skal påtage Dem ... forresten et ganske unyttig og unødvendigt besvær, eftersom ..."

"Ja, ja ... det ved vi alt sammen," afbrød hr. Formerie ham, "vi ved, at der ikke bliver noget af nogen proces, fordi De er på rejse til den tid. Det har vi opfattet ... men indtil da, lad os gøre det, vi skal. Arsène Lupin, vi har anstillet forskellige undersøgelser, men det har ikke været muligt at skaffe os oplysning om Deres virkelige navn."

"Hvor mærkeligt ... det har jeg heller aldrig været i stand til."

"Vi er ikke engang i stand til at fastslå, om De er den samme Arsène Lupin, som sad fængslet i Santé i 19**, og som den gang undveg første gang."

"Første gang ... meget velvalgt!"

"Vi har endog fundet," vedblev hr. Formerie, "at vore optegnelser i det antropometriske register under navnet Arsène Lupin giver et signalement af samme herre, som i enhver henseende er forskelligt fra Deres nuværende."

"Mere og mere uforståeligt."

"Forskellig beskrivelse, forskellige mål, forskellige fingeraftryk. Jeg må derfor bede Dem være så god at oplyse Deres virkelige identitet for os."

"Tænk dog ... det var netop, hvad jeg ville bede Dem om at gøre. Jeg har efterhånden optrådt under så mange forskellige

navne, at jeg har glemt mit eget. Jeg kan slet ikke kende mig selv."

"De nægter altså at svare?"

"Ja."

"Hvorfor?"

"Fordi."

"Og det er Deres faste beslutning?"

"Ja. Jeg har sagt det til Dem tidligere ... Deres forhør er uden betydning. Jeg gav Dem i går en opgave, som er langt mere interessant for mig. Jeg venter på et resultat."

"Og jeg," råbte Formerie, "jeg sagde Dem allerede i går, at jeg ikke tror et levende ord af Deres røverhistorie om Steinweg, og at jeg ikke vil have noget at gøre med det!"

"Så forstår jeg ikke, hvorfor har da De og hr. Weber i går i spidsen for en politistyrke undersøgt hr. Altenheims villa?"

"Hvorfra ved De det?" spurgte undersøgelsesdommeren ærgerlig.

"Fra aviserne."

"Å, så De læser aviserne?"

"Ja, man må jo følge med."

"For at kunne have en rolig samvittighed, har jeg virkelig flygtigt undersøgt huset, men jeg tillægger det så ringe en betydning ..."

"De har tværtimod tillagt det stor betydning, og De har udført den opgave, jeg gav Dem, med rosværdig ivrighed, så stor endda, at hr. Weber i dette øjeblik endnu er optaget af undersøgelsen derude."

Hr. Formerie var som lamslået. Han stammede:

"Hvad er det for påfund? Hr. Weber og jeg har ganske andre og vigtigere ting at tage vare på."

I dette øjeblik kom en retsbetjent og hviskede noget i øret på hr. Formerie.

"Lad ham komme," råbte han, "lad ham komme!"

Han ilede hen imod ham:

"Nå, Weber, noget nyt? Fandt De manden?"

Han var så ophidset, at han end ikke tog sig for at skjule det, så stort hastværk havde han med at få noget at vide.

Vicedirektøren for Opdagelsespolitiet sagde:

"Nej ..."

"Er De fuldstændig sikker?"

"Jeg kan forsikre Dem," sagde han, "at der var ingen i huset, hverken levende eller døde."

"Men ..."

"Sådan er det, hr. undersøgelsesdommer."

De så begge to skuffede ud, som om Lupins overbevisning til sidst alligevel havde smittet dem.

"De ser altså, Lupin ..." sagde Formerie beklagende, og tilføjede:

"Den eneste mulighed er vel, at den gamle Steinweg, efter at have været lukket inde i villaen, nu ikke mere er det."

Lupin forsikrede:

"I forgårs morges var han der endnu."

"Og klokken fem om eftermiddagen havde mine folk besat villaen," bemærkede Weber.

"Så må man jo tro," sagde Formerie, "at han er blevet fjernet i løbet af eftermiddagen."

"Nej," sagde Lupin.

"Tror De ikke?"

Hvor megen naiv, ubevidst anerkendelse af Lupins skarpsindighed lå der ikke i dette spørgsmål!

"Jeg *tror* ikke, jeg *ved*," sagde Lupin afgørende. "Der er praktisk umuligt, at Steinweg kunne blive ført bort på den tid. Han er stadig i Villa Dupont."

Hr. Weber hævede armene mod loftet.

"Det er jo den rene galimatias! Jeg kommer jo lige derfra! Jeg har jo gennemsøgt alle værelserne ... En mand kan da ikke forsvinde som et andet femfrancsstykke!"

"Men hvad skal vi da gøre," jamrede hr. Formerie.

"Hvad vi skal gøre, hr. undersøgelsesdommer?" sagde Lupin. "Det er meget enkelt. Vi skal stige ind i en vogn, og føre mig, under iagttagelse af så mange sikkerhedsforanstaltninger, som De måtte behage, til Villa Dupont, nr. 29. Klokken er nu et; klokken tre har jeg fundet Steinweg."

Forslaget blev fremsat i en kort, bydende, overlegen tone. De to øvrighedspersoner bukkede under for Lupins mægtige viljes herredømme. Formerie så på Weber. Nå ja, hvorfor ikke? Hvem kunne vel have noget imod, at de gjorde dette forsøg?

"Hvad siger De, hr. Weber?"

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige."

"Men ... det drejer sig om et menneskes liv ..."

"Det er rigtigt," indrømmede vicedirektøren og begyndte så småt at give efter.

Døren gik op. En retsbetjent bragte et brev, som hr. Formerie åbnede. Det indeholdt følgende:

> "Afslå. Hvis Arsène Lupin sætter sin fod i Villa Dupont, vil han forlade stedet som en fri mand. Hans flugt er

forberedt.

L. M."

Hr. Formerie blev ligbleg. Den fare, han netop havde været i, gjorde ham rædselsslagen. Igen havde Lupin leget med ham! Denne Steinweg fandtes ikke.

Han begyndte at mumle takkebønner. Uden dette mirakel med det anonyme brev ville han have været fortabt, vanæret.

"Det må være nok for i dag," sagde han. "Vi genoptager forhøret i morgen. Vagt ... før fangen tilbage til fængslet."

Lupin tabte ikke modet. Han forstod, at denne vanskelighed hidrørte fra *den anden*. Han var fuldt ud klar over, at der var tyve chancer mod en for, at Steinweg ikke mere var til at redde. Men der var så denne ene chance, og derfor var der ingen grund til, at han, Lupin, skulle fortvivle.

"Hr. undersøgelsesdommer ... jeg sætter Dem i stævne i morgen klokken ti i Villa Dupont."

"De er ikke rigtig klog. Når jeg nu siger, jeg ikke vil."

"*Jeg* vil, det er nok. I morgen klokken ti. Vær præcis."

4

Som sædvanligt lagde Lupin sig på sengen, da han kom hjem til sin celle. Han gabte, og tænkte:

"Der kan næppe tænkes noget mere frugtbart for mine sagers fremgang end denne levevis. Hver dag giver jeg systemet det lille skub med tommelfingeren, som forandrer alting, og jeg selv skal så blot vente tålmodigt til næste dag. Begivenhederne går frem af sig selv. Hvilken herlig hvile for en overanstrengt mand!"

Han vendte sig ind mod væggen:

"Steinweg, hvis du elsker livet, så dø ikke endnu! Jeg beder dig blot om lidt god vilje. Gør som jeg og sov."

Han holdt sig vågen indtil spisetid, derpå sov han lige til næste morgen. Det var først lyden af slåerne og nøglerne, der vækkede ham.

Fangevogteren stod over ham og sagde:

"Op med Dem, og klæd Dem på, det haster."

Hr. Weber og hans folk modtog ham i gangen og førte ham ned til vognen.

"Kusk, til Villa Dupont, nr. 29," sagde Lupin, idet han steg ind i vognen. "Og hurtigt."

"De ved altså, hvor vi skal hen?" sagde hr. Weber.

"Naturligvis, jeg satte jo selv Formerie stævne der præcis kl. 10. Når Lupin siger en ting, så sker det."

Da de ankom til Rue Pergolese og så alle politiets sikkerhedsforanstaltninger, blev fangen meget oprømt. Der var

hele skarer af politifolk i gaden. Selve Villa Dupont var ligefrem afspærret for al trafik hele vejen rundt.

"Ligefrem belejringstilstand!" spøgte Lupin. "Hr. Weber, De skal for min regning uddele en louisdor til hver af disse stakler, som du uden grund har ulejliget. De må dog alligevel have været temmelig urolig. Måske giver De mig håndjern på lige om lidt?"

"Jeg venter blot på, at du siger til," sagde Weber.

"Så hit med dem, gamle ven. Vi vil være på lige fod. Tænk blot, der er kun tre hundrede af jer her i dag!"

Med lænkede hænder steg han af vognen foran trappen, og man førte ham ind i et værelse, hvor han traf Formerie. Betjentene gik. Hr. Weber var alene tilbage med de to.

"Undskyld mig, hr. undersøgelsesdommer," sagde Lupin, "jeg er vist et minut eller to forsinket. Jeg forsikrer Dem, at jeg en anden gang skal passe på at ..."

Formerie var ligbleg og rystende af nervøsitet. Han stammede:

"Min herre! Fru Formerie ..."

Mere fik han ikke frem. Han snappede efter vejret, hans strube snørede sig sammen.

"Ja, hvordan har den elskværdige fru Formerie det?" spurgte Lupin deltagende. "Jeg har jo haft den fornøjelse at danse med hende sidste vinter på ballet på rådhuset, og denne erindring ..."

"Min herre," begyndte undersøgelsesdommeren igen, "fru Formerie fik i går en telefonisk besked fra sin moder om at komme, så hurtigt hun kunne. Fru Formerie tog afsted straks, desværre uden mig – jeg var netop i færd med at studere Deres aktstykker."

"Så De studerer min aktstykker? – Det er jo den rene og skære dumhed," sagde Lupin.

"Ved midnatstid," vedblev undersøgelsesdommeren, "da jeg så, at fru Formerie ikke kom tilbage, blev jeg meget urolig, og skyndte mig hen til hendes moder ... fru Formerie var der ikke. Hendes moder havde ikke ringet efter hende. Det var alt sammen et modbydeligt anslag ... og endnu er hun ikke kommet hjem ..."

"Føj for den!" råbte Lupin indigneret.

Han tænkte sig om:

"Så vidt jeg husker, er fru Formerie meget smuk, ikke sandt?"

Undersøgelsesdommeren lod ikke til at forstå, hvad han mente. Han gik nærmere hen til Lupin og sagde med ængstelig stemme og en smule teatralsk:

"I morges blev jeg ved et brev underrettet om, at jeg ville få min kone igen, så snart Steinweg var fundet. Her er det. Det er underskrevet Arsène Lupin. – Er det fra Dem?"

Lupin undersøgt brevet og sagde endelig med alvor i stemmen:

"Det er fra mig."

"Det vil altså sige, at De med vold og magt vil udvirke, at ledelsen af eftersøgningen af Steinweg bliver overladt til Dem?"

"Jeg kræver det."

"Min hustru bliver altså fri straks, når han er fundet?"

"Det gør hun."

"Også i det tilfælde, at disse undersøgelser ikke giver noget resultat?"

"Den mulighed foreligger ikke."

"Og hvis jeg nu afslår?" råbte Formerie i et uventet anfald af oprørskhed.

Lupin mumlede:

"Et afslag kunne få alvorlige følger. – Fru Formerie er smuk."

"Udmærket. Så søg ... De er herre." Formerie skar tænder.

Og Formerie lagde armene over kors på brystet som en mand, der forstår at trække sig tilbage, når begivenhedernes overvældende magt kræver det.

Weber havde ikke mælet et ord; han tyggede rasende på sin moustache. Man forstod den vrede, han måtte føle ved atter at måtte bøje sig for denne sin overvundne og dog sejrende fjendes luner.

"Lad os gå ovenpå," sagde Lupin.

De gik.

"Luk døren op til dette værelse. Og tag mine håndjern af."

Man tøvede tvivlende et øjeblik. Formerie og Weber konfererede med øjnene.

"Tag mine håndjern af," gentog Lupin.

"Jeg tager ansvaret," sagde vicedirektøren.

Han gjorde tegn til otte mand, som var med dem:

"Frem med revolverne! Ved første kommando: fyr!"

Mændene tog deres revolvere frem.

"Ned med våbnene," befalede Lupin, "og hænderne i lommerne."

Og da betjentene nølede, råbte han heftigt:

"Jeg sværger ved min ære, at jeg er her for at frelse et menneske, som er tæt på at omkomme, og at jeg ikke vil forsøge at flygte."

"Lupins ære ...!" mumlede en af betjentene.

Et voldsomt spark over benet fik ham til at hyle af smerte. Alle betjentene gjorde en truende, hadefuld bevægelse i retning af Lupin.

"Stop!" råbte Weber og lagde sig imellem. "Nuvel, Lupin – jeg giver dig en time – ja, én time."

"Ingen betingelser," indvendte Lupin i en stridbar tone.

"Så gør, som du vil, afskum!" brummede vicedirektøren opgivende.

Han trak sig tilbage med sine folk.

"Det var bedre," sagde Lupin. "Så kan man da komme til at arbejde i fred."

Han satte sig i en bekvem lænestol, bad om en cigaret, tændte den, og gav sig til at puste røgringe op mod loftet, mens de andre ventede med en nysgerrighed, som ingen af dem søgte at skjule.

Efter at have tænkt sig om nogen tid, sagde han:

"Hr. Weber, lad sengen flytte."

Den blev flyttet.

"Alle gardiner i alkoven skal tages ned."

Gardinerne blev taget ned.

Der opstod en længere tavshed. Det lignede en af disse hypnotiske seancer, som man deltager i med en blanding af vantro og ængstelse, mens man føler en dunkel rædsel for det mystiske, man måske kommer til at opleve. Måske ville man komme til at se en døende stige ned ovenfra, hidkaldt af en troldmands uimodståelige besværgelse. Det ville vise sig.

"Der her vi det!" sagde Lupin.

"Hvad? Allerede?" råbte Formerie.

"Ja, tror De da, hr. undersøgelsesdommer, at jeg ikke tænker på noget, mens jeg sidder i min celle, og at jeg lader mig føre her hen uden på forhånd at have dannet mig et klart begreb om, hvordan tingene forholder sig?"

"Nå, og hvad så videre?" sagde Weber.

"Send en af Deres folk ud, og lad ham stå ved kassen, der hvor det elektriske ringeapparats numre springer frem. Den må nok hænge ved siden af køkkenet."

En af folkene gik.

"Tryk nu på den elektriske knap, som sidder der i alkoven lige i højde med sengen ... Nå ... tryk hårdt til ... lad være med at slippe ... nu er det nok ... Nu kan De kalde på fyren, vi sendte nedenunder."

Et øjeblik efter trådte manden ind.

"Nå, min fortræffelige ven, hørte du, at vi ringede?"

"Nej."

"Et af numrene i kassen sprang frem, da?"

"Nej."

"Godt, så har jeg gættet rigtigt," sagde Lupin. "Hr. Weber, skru den kontakt af, den er falsk, som De nok kan se ... Sådan ... drej så den lille porcelænshætte af ... Sådan, ja ... hvad ser du?"

"En slags tragt," svarede Weber, "ligesom enden af et rør."

"Godt ... sæt munden til røret, som om det var et talerør."

"Det har jeg gjort."

"Kald så: Steinweg! Hallo! Steinweg! De behøver ikke at råbe, bare tal i en almindelig tone – nå?"

"Der bliver ikke svaret."

"Er De sikker på det? Hør godt efter ... Stadig intet?"

"Nej."

"Det var kedeligt. Det betyder, at han er død, eller at han ikke har kræfter til at svare."

"I så fald er alt jo tabt!" udbrød Formerie.

"Der er ingenting, der er tabt endnu. Vi skal nok finde ham, det vil blot tage længere tid. Dette rør har to ender ligesom alle andre rør; det gælder blot om at følge det til den anden ende."

"Men så må man jo rive huset ned ..."

"Nej, nej ... nu skal vi se ..."

Han begyndte selv med alle betjentene stående omkring sig; de tænkte alle sammen mere på, hvad han havde for, end på at passe på ham.

Han gik ind i det værelset ved siden af. Som han havde ventet, fandt han straks et blyrør, der gik op imod loftet som en vandledning.

"Ikke ilde," sagde han, "det går til vejrs, det er snedigt ... man plejer gerne at søge i kælderen."

Han havde fundet tråden, nu behøvede han blot at følge den. Den førte dem op til tredje sal, til fjerde sal, til kvistværelserne. I et af disse gik røret videre op gennem loftet til et lavt loftsrum, der også var gennemboret foroven.

Der ovenover var taget.

De satte en stige op, og kom ud gennem en luge. Taget var dannet af jernblikplader.

"Sporet er galt," erklærede hr. Formerie.

Lupin trak på skulderen.

"Aldeles ikke ... røret ender jo under blikpladerne, og mellem loftet og disse plader må der være et tomt rum, hvor vi vil finde ... den vi søger."

"Umuligt."

"Vi får se. Tag pladerne bort ... nej, ikke der ... her ... her må røret munde ud."

Tre betjente udførte hans ordre. En af dem udstødte et råb:

"Se, se, der har vi det!"

De så ned. Lupin havde haft ret. Under tagpladerne, som blev båret af et halvråddent trægitter, var der et tomt rum, som målte omtrent en meter på det højeste sted.

Den første betjent, som krøb derned, trådte gennem gulvet og faldt ned i loftrummet nedenunder.

De måtte gå forsigtigt hen over taget og fjerne tagpladerne hist og her.

Lidt borte fra, hvor de stod, var der en skorsten. Lupin, som gik og fulgte betjentenes arbejde, standsede og sagde:

"Der."

Der lå en mand – eller måske rettere et lig ... I det klare dagslys kunne se hans dødblege ansigt, som var fordrejet af smerte. Lænker holdt ham fast til to jernringe, som var muret ind i skorstensvæggen. Tæt ved ham stod to tomme skåle.

"Han er død," sagde undersøgelsesdommeren.

"Hvad ved De om det?" sagde Lupin.

Han lod sig glide derned, satte foden på gulvet, der så til at være mere solidt på dette sted, og nærmede sig liget.

Formerie og Weber gjorde ligesådan.

Efter et øjebliks undersøgelse sagde Lupin:

"Han ånder stadig."

"Ja," sagde Formerie, "hans hjerte slår, omend svagt. Tror De, han kan reddes?"

"Javist – han er jo ikke død," sagde Lupin med glad overbevisning, og vedblev:

"Skaf mælk i en fart – lunken mælk med Vichyvand. Skynd jer."

Tyve minutter efter slog den gamle Steinweg øjnene op.

Lupin, der lå på knæ ved hans side, hviskede langsomt og tydeligt, så at hvert ord prægede sig i den syges hjerne:

"Steinweg, hør efter, Lupin køber din hemmelighed af dig for hvilken pris, du vil ... hemmeligheden om Pierre Leduc. Overlad blot alt til mig."

Undersøgelsesdommeren greb Lupin i armen og sagde indtrængende:

"Fru Formerie?"

"Fruen er fri, og venter Dem med utålmodighed."

"Hvordan går det til?"

"Jo, ser De, hr. undersøgelsesdommer, jeg vidste jo godt, at De ville gå ind på mit forslag, og lod derfor fruen sætte i frihed for ikke at sætte Dem og hende i unødig ængstelse."

"Hvorfra vidste De det?"

"Fru Formerie er alt for smuk til, et De ville nægte mig noget."

Et blad af vor tids historie

1

Lupin strakte med en kraftig bevægelse sine arme ud, bøjede dem tilbage ind mod brystet ... strakte dem på ny, bøjede dem tilbage. Efter denne øvelse, som han udførte tredive gange i rad, fulgte en bøjning af overkroppen fremad og bagover, derefter kom turen til benbøjninger og til sidst armsving, først med den ene, så med den anden arm.

Det tog et kvarter. Hver morgen brugte han et kvarter på at blødgøre sine muskler efter den svenske metode.

Derpå satte han sig hen til bordet, greb de hvide papirark, som var lagt frem i nummererede pakker, og begyndte at folde en konvolut af dem. Han gentog det samme arbejde med det ene ark efter det andet.

Det var dette arbejde, han havde påtaget sig og som han tvang sig til at udføre hver dag. Arrestanterne havde ret til at vælge sig et eller andet arbejde, som de havde lyst til: at lave konvolutter, papirvifter, metalpunge osv.

Mens hans hænder således var i mekanisk bevægelse, og han holdt sine muskler smidige ved at være i stadig aktivitet, glemte Lupin ikke et øjeblik sine forretninger.

Nu knirkede det i jernstænger, og låsen udenfor klirrede.

"Men dog, er det Dem, min fortræffelige vogter! Er det tid til det sidste toilette? Gælder det en hårklipning før den sidste alvorlige barbering?"

"Nej," sagde manden.

"Så et forhør da? En køretur til Justitspalæet? Det ville nu være underligt, siden den skikkelige hr. Formerie for nylig har

underrettet mig om, at han af forsigtighedshensyn vil forhøre mig her i min celle – hvad der strider noget mod mine planer, må jeg indrømme."

"Der er besøg til Dem," sagde fangevogteren kort.

"Der har vi ham," tænkte Lupin.

Og imens han gik hen til besøgsværelset, sagde han ved sig selv:

"Hvis det er, som jeg tror, så må jeg vist være en dygtig fyr! På fire dage fra bunden af mit fangehul at sætte denne affære igen ... det er da et mesterstykke!"

Besøgende kan få adgang til de trange celler, der tjener til besøgsværelser, når de er forsynet med det påbudte adgangskort, udfærdiget af direktøren for første afdeling i Politipræfekturet. Disse celler er delt på midten ved to gitre, som står halvtreds centimeter fra hinanden. De har to døre, som vender ud til hver sin korridor. Fangen træder ind af den ene dør, den besøgende af den anden. De kan altså hverken røre hinanden eller hviske eller give hinanden noget. I visse tilfælde er en fangevogter til stede ved sammenkomsten.

Ved denne lejlighed var det chefen for fangevogterne, som nød denne ære.

"Hvem i alverden er det, som har opnået tilladelse til at besøge mig," råbte Lupin, idet han trådte ind. "Det er jo ikke min besøgsdag."

Mens fangevogteren lukkede døren, nærmede han sig gitteret og undersøgte den person, som stod på den anden side, og hvis træk han kunne skelne utydeligt i halvmørket.

"Åh, er det Dem, hr. Stripani! Det glæder mig at se Dem så rask!" råbte han glad.

"Ja, det er mig, min kære fyrste."

"Nej, titlen lader vi ligge … jeg beder Dem. Herinde har jeg givet afkald på den menneskelige forfængeligheds flitterstads. Kald mig Lupin, det passer bedre til situationen."

"Gerne. Men det er fyrst Sernine, jeg har kendt, det er fyrst Sernine, som reddede mig ud af elendigheden, som skænkede mig lykke og midler til at leve. Så De kan nok forstå, at for mig er og bliver De aldrig andet end fyrst Sernine."

"Til sagen, hr. Stripani … til sagen! Tiden er kostbar for fangevogternes chef, og vi har ikke ret til at misbruge den. Altså kort og godt, hvad er det, der har ført Dem hid?"

"Hvad der har ført mig hid? Det er meget simpelt: Jeg tror, De ville blive ærgerlig på mig, hvis jeg henvendte mig til nogen anden end Dem for at få fuldført det arbejde, De allerede er begyndt på. Og De er jo den eneste, der har været i stand til at samle alle de enkeltheder, som nu sætter Dem i stand til at gennemskue sandheden og bidrage til min frelse. De er derfor også den eneste, som er i stand til at imødegå den nye vanskelighed, som truer mig. Det forstod politipræfekten også, da jeg forklarede ham sagen …"

"Jeg er forundret over, at man lod Dem få lov …"

"En nægtelse ville være ganske umulig, kære fyrste. Deres medarbejderskab kan ikke undværes i en sag, hvor der står så mange interesser på spil, der ikke alene er mine, men som angår højtstående personer."

Lupin skævede til fangevogteren. Han lod til at lytte efter med spændt opmærksomhed og bøjede sig frem for at opfange hvert ord, ivrig efter at opfatte den skjulte betydning af deres samtale.

"Nuvel, og derfor ...?" spurgte Lupin.

"Derfor beder jeg Dem, kære fyrste, om at anstrenge Dem så meget som muligt for at huske det trykte dokument, der var affattet på fire sprog, og hvis begyndelse sigtede til ..."

Et kraftigt næveslag på kæbebenet og fangevogteren faldt uden et suk om i Lupins arme.

"Vel truffet, Lupin," sagde han, "det skilte du dig godt fra ... Hør Steinweg, har De kloroformen med Dem?"

"Er De sikker på, han er besvimet?"

"Det var da også et spørgsmål. Han vil være væk en tre-fire minutter – det er ikke længe nok."

Tyskeren tog et kobberrør op af sin lomme, som han trak ud ligesom en kikkert. I den ene ende var fæstnet en ganske lille flaske.

Lupin tog flasken, dryppede nogle dråber på et lommetørklæde og satte det hen under næsen på fangevogteren.

"Så – nu har han fået, hvad han har godt af. Jeg har nok skaffet mig en otte til fjorten dages særlig arrest for min umage ... der falder jo af og til lidt ekstra af."

"Og jeg?"

"De? Hvad skulle De risikere?"

"Dette næveslag, for pokker?"

"Det har De jo ikke noget at gøre med."

"Og tilladelsen til at besøge Dem? Det er jo en forfalskning, helt enkelt."

"Men den angår jo ikke Dem."

"Jeg har benyttet mig af den."

"Nej, undskyld – De indleverede i forgårs en ansøgning på sædvanlig måde underskrevet Stripani. I morges modtog De et officielt svar. Resten er Dem uvedkommende. Det er kun mine venner, som har fabrikeret svaret, der har grund til at være urolige. Gå nu ud og se, om der kommer nogen ..."

"Men hvis vi nu bliver afbrudt?"

"Hvordan skulle det gå til?"

"De så temmelig betænkelige ud her, da jeg viste dem min tilladelse til at besøge Lupin. Direktøren lod mig kalde ind og undersøgte den på alle leder og kanter. Jeg er ikke i tvivl om, at der bliver telefoneret til præfekturet."

"Det gør der helt sikkert."

"Og så ...?"

"Alt er forud vel overvejet, du gamle. Gør dig ingen unødig bekymring, men lad os nu snakke sammen. Siden du er kommet, antager jeg, at du har hørt, hvad det drejer sig om?"

"Ja, Deres venner har forklaret mig det."

"Og tager du imod det?"

"Den mand, der har frelst mig fra døden, kan disponere over mig efter sit forgodtbefindende. Hvilke tjenester, jeg end yder ham, vil jeg dog alligevel altid være hans skyldner."

"Før du giver din hemmelighed fra dig, så tænk på min situation ... fange ... afmægtig –"

Steinweg lo.

"Jeg beder Dem ... lad os nu ikke spøge. Jeg havde givet Kesselbach min hemmelighed, fordi han var rig og bedre i stand til at udnytte den end nogen anden. Men selv om De er fængslet og afmægtig, anser jeg Dem for at være langt stærkere end Kesselbach med alle hans hundrede millioner."

"Å, jeg beder ..."

"De ved det jo meget godt selv! Med hundrede millioner i ryggen havde man ikke været i stand til at opdage det hul, jeg lå og døde i. Og heller ikke skaffe mig herind til en times møde med den afmægtige fange, De siger, De er. Der skal andet og mere til. Og det har De."

"Nå, men så tal da. Lad os så begynde med begyndelsen. Morderens navn?"

"Umuligt," svarede den gamle.

"Hvordan? Umuligt? Hvis du ved det, er det din pligt at fortælle mig det."

"Alt ... kun ikke det."

"Jo."

"Senere."

"Du er forrykt! Hvorfor?"

"Jeg mangler beviser. Senere hen, når De bliver fri, skal vi søge dem sammen. Og hvad skal det for resten tjene til! Jeg kan virkelig ikke!"

"Du frygter ham?"

"Ja."

"Nå ja," svarede Lupin, "det er jo heller ikke det vigtigste! Men i øvrigt går du altså ind på at tale?"

"Ja – om alt."

"Så svar mig: Hvad er Pierre Leducs virkelige navn?"

"Hermann IV, storhertug af Deux-Ponts-Veldenz, fyrste af Berncastel, greve af Fistingen, lensherre til Wiesbaden og flere andre steder."

Lupin skælvede af glæde ved at høre, at hans protegé ikke var søn af en slagter.

"Det var godt!" mumlede han. "Titel mangler vi altså ikke. – Så vidt jeg ved, ligger storhertugdømmet Deux-Ponts-Veldenz i Prøjsen?"

"Ja, ved Mosel. Stamhuset Veldenz er en gren af huset Palantine-Deux-Ponts. Storhertugdømmet blev besat af franskmændene efter freden ved Luneville og lagt ind under departementet Mont-Tonnerre. I 1814 blev det genoprettet til gunst for Hermann I, vor Pierre Leducs oldefader. Sønnen, Hermann II, havde en stormfuld ungdom, blev ruineret, ødelagde sit lands finanser, gjorde sig forhadt af sine undersåtter, så de til sidst brændte en del af det gamle slot Veldenz og forjog deres herre fra landet. Storhertugdømmet blev derefter administreret og regeret af tre regenter i Hermann II.s navn – han abdicerede mærkværdigvis ikke, og beholdt sin titel som regerende storhertug. Han levede temmelig fattig i Berlin, deltog i felttoget mod Frankrig ved Bismarcks side, hvis ven han var. Han blev truffet ved en granatsprængning under Paris' belejring, og anbefalede sin søn Hermann til Bismarcks omsorg – Hermann III."

"Faderen til vor Leduc," sagde Lupin.

"Rigtigt, Hermann kom i gunst hos kansleren, som flere gange benyttede ham som hemmelig udsending hos fremstående personer i udlandet. Ved sin beskytters fald forlod Hermann III Berlin, tog på forskellige rejser, og bosatte sig siden i Dresden. Da Bismarck døde var Hermann til stede. Han døde selv to år efter. Alt dette var almindelig kendt i Tyskland – historien om de tre Hermann'er, storhertuger af Deux-Ponts-Veldenz."

"Men den fjerde Hermann, vor hertug?"

"Nu kommer vi straks til ham. Lad os nu gå videre til det, som ikke er almindelig bekendt."

"Kun kendt af dig," sagde Lupin.

"Af mig og nogle flere."

"Hvordan? Nogle flere? Hemmeligheden er altså ikke bevaret?"

"Jo, jo ... hemmeligheden er godt bevaret hos dem, som kender den. Vær blot ikke ængstelig, de har al mulig grund – det står jeg Dem inde for – til ikke at røbe den."

"Hvorledes er du kommet til den?"

"Gennem en gammel tjener og fortrolig sekretær hos storhertug Hermann, slægtens sidste. Denne tjener, som døde i mine arme i Kapstaden, betroede mig før sin død, at storhertugen havde været hemmelig gift, og efterlod sig en søn. Og efterfølgende fortalte han mig hele den mærkelige hemmelighed."

"Den samme, som du fortalte Kesselbach?"

"Ja."

"Fortæl."

I samme øjeblik, han sagde dette, hørte de en nøgle blive drejet om i låsen.

2

"Ikke et ord," hviskede Lupin.

Han skjulte sig ved væggen bag døren. Den blev åbnet, Lupin slog den hårdt i og slog derved en mand omkuld, en fangevogter, som gav et skrig fra sig.

Lupin greb ham i struben.

"Ti stille, du! Hvis du skriger, er du fortabt."

Betjenten lagde sig ned.

"Opfører du dig nu pænt? Indser du din situation? Ja? Udmærket ... Hvor er dit lommetørklæde? Kom her med hænderne. Så, nu er jeg mere rolig. Du er nok sendt herhen for at snuse, hvad? komme chefen til hjælp, hvis det tiltrængtes? En udmærket forholdsregel, den kommer bare lidt sent. Kan du se ham der? Han er død. Hvis du rører dig eller råber på hjælp, går du samme vej."

Han tog mandens nøgler og stak en af dem i låsen.

"Så, nu kan vi få lidt fred."

"På Deres side, ja – men hvad med mig?" sagde Steinweg.

"Hvorfor skulle der komme nogen?"

"Hvis de nu har hørt ham skrige."

"Det tror jeg ikke. Men for alle tilfældes skyld har mine venner jo givet dig en falsk nøgle med?"

"Ja."

"Så stik du den i nøglehullet ... Har du gjort det? Udmærket, så har vi vel i det mindste en ti minutters tid for os. Du ser, min ven, hvordan de ting, der ser allermest vanskelige ud, er ganske simple. Der skal blot lidt koldblodighed til og evnen til at føje

sig efter omstændighederne. Så, bliv nu ikke ivrig, men fortæl videre. Helst på tysk ... det er ikke værd, at den sølle fyr der får del i de statshemmeligheder, som bevæger os. Lad os altså tage det roligt. Vi er alene."

Steinweg begyndte:

"Samme aften, som Bismarck døde, steg storhertug Hermann III og hans tro tjener – min gode ven fra Kapstaden – ind i et tog, som førte dem til München, for derfra at fortsætte med hurtigtoget til Wien. Fra Wien rejste de til Konstantinopel, så til Cairo, videre til Neapel, Tunis, Madrid, Paris, London, St. Petersborg, Warszawa. De tog ikke ophold i nogen af disse byer. De steg ud af toget, sprang op i en vogn, lod kufferterne løfte ind og kørte hastigt gennem gaderne til den nærmeste station eller havn, hvor de på ny steg ind i et tog eller på en damper."

"Kort sagt, de blev altså forfulgt og prøvede at bringe deres forfølgere på vildspor."

"En aften forlod de byen Trier, forklædt som arbejdere i bluser og huer, med en stok over skulderen og en pakke hængende i enden af stokken. På den måde gik de de femogtredive kilometer, der endnu resterede til Veldenz, hvor de gamle slot, eller rettere ruinerne af det, Deux-Ponts ligger."

"Ja, vi springer beskrivelsen over ..."

"Hele dagen holdt de sig skjult i en skov i nærheden. Den påfølgende nat nærmede de sig til de gamle mure. Der befalede Hermann sin tjener at vente, og han klatrede ind over muren gennem et af skydeskårene, kaldet Ulveskåret. En time efter kom han ud igen. Den følgende uge rejste han ad omveje tilbage til sit hjem i Dresden. Ekspeditionen var bragt til ende."

"Og målet for den var ...?"

Storhertugen nævnte det ikke med et eneste ord for sin tjener. Men af visse enkeltheder og ved sammentræf af senere begivenheder kunne han gætte sig til sammenhængen, i hvert fald delvis …

"Skynd dig, Steinweg – det begynder at haste, og jeg vil gerne vide det hele."

"Fjorten dage efter rejsen kom grev Waldemar, en officer ved kejserens livgarde og en af hans personlige venner, og lod sig melde hos storhertugen. Han havde seks mand med sig. Han blev der hele dagen, lukket inde på kontoret sammen med storhertugen. Der hørtes flere gange højrøstet tale og heftige skænderier derindefra. En sætning blev hørt af tjeneren, der gik rundt i haven under vinduerne: 'Disse papirer må være overleveret til Dem, det er Hans Majestæt overbevist om. Hvis De ikke godvilligt vil udlevere mig dem …' Resten af sætningen, meningen med truslen og hele scenen lader sig med lethed gætte ved, at storhertugens hus efterfølgende blev endevendt fra kælder til loft."

"Men det var vel ulovligt?"

"Det har været ulovligt, hvis storhertugen havde modsat sig, men han fulgte selv greven rundt i huset under ransagningen."

"Hvad ledte de efter? Bismarcks memoirer?"

"Endnu bedre. Man søgte en pakke hemmelige aktstykker, som man ved visse personers indiskretion vidste eksisterede. Man havde desuden fået afgørende vished for, at de var blevet betroet storhertug Hermann."

Lupin pressede sig mod gitteret for at opfange hvert eneste af den gamles ord. Han hviskede bevæget:

"Hemmelige papirer – overmåde vigtige papirer formodentlig?"

"Overordentlig vigtige. Offentliggørelsen af disse papirer ville få uoverskuelige følger ikke alene for den indre politik, men også med hensyn til forbindelserne med fremmede magter ..."

"Er det virkelig muligt!" gentog Lupin skælvende, "er det virkelig sandt! Hvilke beviser har du?"

"Beviser? Vidnesbyrdet er fra storhertugens egen hustru og de fortrolige meddelelser, hun gav tjeneren efter sin mands død."

"Ja, virkelig ... at tænke sig ..." stammede Lupin, "storhertugens eget vidnesbyrd ..."

"Mere end det," råbte Steinweg.

"Hvad da?"

"Et dokument! Et dokument skrevet i hans håndskrift og navns underskrift, som indeholder ..."

"Hvad indeholder det?"

"En liste over de hemmelige papirer, som blev ham betroet."

"Altså ..."

"Lad min nævne to af titlerne, som tydeligvis svarer til to pakker med hemmelige papir: 'Originalbreve fra kronprinsen til Bismarck'. Dateringerne viser, at brevene blev skrevet i de tre måneder, kejser Friedrich III regerede. For at De kan gøre Dem en forestilling om, hvad disse breve kan indeholde, må De erindre Dem Friedrich III.s sygdom, hans forhold til sønnen ..."

"Ja, ja ... jeg husker det ... og den anden titel?"

"Fotografier af breve fra Friedrich III og kejserinde Viktoria til dronning Victoria af England ..."

"Er der virkelig?" sagde Lupin, hæs af spænding.

"Hør blot storhertugens notater: 'Udkast til traktaten mellem England og Frankrig.' Og disse noget uklare ord: 'Elsass-Lothringen ... kolonierne ... indskrænkning af sømagten ...'"

"Og det kalder du uklare ord," stammede Lupin med kvalt stemme. "De er tvært imod alt for klare – tænk, at dette virkelig skulle være muligt!"

Der lød støj fra døren. Der blev banket på.

"Her er adgang forbudt," svarede han, "jeg er optaget!"

Der blev nu også banket på den anden dør, på Steinwegs side. Lupin skreg:

"Hav dog lidt tålmodighed – jeg er færdig om fem minutter."

Så sagde han i en bydende tone til den gamle mand:

"Vær blot rolig ... fortsæt. Du mener altså, at storhertugens og hans tjeners ekspedition til slottet Veldenz ikke havde andet formål end at skjule disse papirer?"

"Det kan der ikke være tvivl om."

"Udmærket. Men storhertugen kan måske have hentet dem senere."

"Nej, han forlod ikke mere Dresden før sin død."

"Men storhertugens fjender, som havde al mulig interesse i at få fat i papirerne og ødelægge dem, de må have kunne lede dem op?"

"De har været der og ledt."

"Hvorfra ved du det?"

"De kan nok begribe, at jeg ikke har ligget helt på den lade side, og at det første, jeg gjorde, da jeg havde fået alle disse meddelelser, var at rejse til Veldenz og skaffe mig oplysninger i landsbyerne rundt om. Jeg fik der at vide, at slottet to gange

havde været gennemsøgt af henved et dusin personer, som var udsendt fra Berlin med fyrsternes bemyndigelse."

"Nå ... og resultatet?"

"De har intet fundet, for siden den tid har det været forbudt at besøge slottet."

"Men hvem sørger for det?"

"En garnison på halvtreds soldater, som våger over det nat og dag."

"Storhertugens?"

"Nej ... soldater fra kejserens personlige garde."

Der hørtes nu stemmer i korridoren udenfor, og der blev igen banket på og råbt på vagtchefen.

"Han sover, hr. direktør," sagde Lupin, som havde genkendt Borelys stemme.

"Luk op! Jeg befaler Dem at lukke op."

"Umuligt! Den er gået i baglås. Hvis jeg skulle give Dem et råd, ville det være at lave en udskæring rundt om låsen."

"Luk nu op."

"Og Europas skæbne, som vi netop var ved at diskutere, hvad vil De så have, vi skal gøre ved den?"

Han vendte sig om mod den gamle:

"Du har altså ikke kunnet komme ind på slottet?"

"Nej."

"Men du er altså sikker på, at disse papirer endnu er der?"

"Har jeg ikke netop givet Dem alle beviserne? Og De er ikke overbevist?"

"Jo, jo," hviskede Lupin, "det er der, de er skjult ... ingen tvivl om det ... det er der."

Han syntes, han kunne se slottet for sig. Han syntes, han var i stand til at mane det mystiske skrin frem for sit indre syn. Og aldrig havde synet af uudtømmelige skatte, kasser fulde af kostelige ædelsten og rigdomme sat ham i en sådan bevægelse, som tanken om disse papirstumper, som blev bevogtet af kejserens garde. Hvilken vidunderlig erobring at gøre! ... og hans evner værdig! Igen havde han lagt al sin skarpsindighed og forudseenhed for dagen ved at slå ind på denne ukendte vej!

Udenfor arbejdedes der på låsen.

Han spurgte Steinweg:

"Hvad døde storhertugen af?"

"Han døde af lungebetændelse. Han var ved bevidsthed, men man siger, det skal have været frygteligt at være til stede – man kunne se, hvordan han gjorde krampagtige anstrengelser mellem feberanfaldene for at samle sine tanker og få ordene frem. Af og til kaldte han på sin hustru, så fortvivlet på hende og prøvede at bevæge læberne."

"Han talte altså?" spurgte Lupin hurtigt. Arbejdet med låsen udefra begyndte at gøre ham urolig.

"Nej, han talte ikke. Men i klart øjeblik lykkedes det ham at kradse et par ord ned på et stykke papir, hans kone gav ham."

"Og disse tegn?"

"Var for størsteparten ulæselige ..."

"For størsteparten ... men de øvrige?" spurgte Lupin ivrigt, "hvad med dem?"

"Der er først tre tal, et ottetal, et ettal og et tretal ..."

"813, ja jeg ved det ... og så?"

"Så kommer der nogle bogstaver ... flere bogstaver, som det er umuligt at tyde, undtagen en gruppe på tre bogstaver og

umiddelbart efter en gruppe på to."

"Apoon, ikke sandt?"

"Å ... De ved det?"

Låsen var ved at give efter, næsten alle skruerne var nu væk. Lupin spurgte pludselig, ængstelig for at blive afbrudt:

"Dette ufuldendte ord Apoon og tallet 813 er altså den nøgle, som storhertugen efterlod sin søn og sin hustru på sit dødsleje, for at sætte dem i stand til at genfinde de hemmelige papirer?"

"Ja."

Lupin holdt krampagtigt fat på låsen for at hindre den i at falde ud.

"Hr. direktør, De vækker vagtchefen. Det er ikke pænt af Dem ... blot et par minutter endnu, så er De rar! ... Steinweg, hvad skete der med storhertugens hustru?"

"Hun døde kort tid efter sin mand, af sorg kunne man vel kalde det."

"Og familien tog sig af barnet?"

"Hvilken familie? Storhertugen havde hverken brødre eller søstre. Og for resten var det kun et morganatisk ægteskab, indgået i al hemmelighed. Nej, Hermanns gamle tjener tog barnet med sig og opdrog ham under navnet Pierre Leduc. Det var en temmelig vanskelig dreng, fremfusende og fanatisk og vanskelig at leve sammen med. En dag rejste han sin vej, og man så ham aldrig igen."

"Kendte han hemmeligheden ved sin fødsel?"

"Ja. Og de viste ham de stumper papir, hvorpå faderen havde skrevet bogstaverne og tallet 813 osv."

"Og den meddelelse var det kun dig, der fik?"

"Ja."

"Og du har kun betroet dig til Kesselbach?"

"Kun til ham. Men af forsigtighed skjulte jeg de to dokumenter, men viste ham papiret med tegnene og brevene. De senere begivenheder har vist, at det var en klog handling."

"Og har du så disse dokumenter?"

"Ja."

"Er de i sikkerhed?"

"Fuldstændig."

"I Paris?"

"Nej."

"Så meget bedre. Husk på, at dit liv er i fare, og at man efterstræber dig."

"Jeg ved det. Ved den mindste uforsigtighed er jeg fortabt."

"Det er rigtigt. Vær derfor yderst forsigtig, bring fjenden på vildspor, hent dine papirer og vent på besked fra mig. Det hele ordner sig. Senest en måned fra i dag rejser vi sammen hen og undersøger slottet Veldenz."

"Og hvis jeg holdes fanget?"

"Jeg vil hjælpe dig ud."

"Er det muligt?"

"Dagen efter, at jeg selv er fri. Nej ... hvad er det jeg siger ... samme aften ... samme time ..."

"De har altså et middel?"

"Ja, helt ufejlbarligt. Du har ikke mere at fortælle mig?"

"Nej."

"Så lukker jeg op."

Han åbnede døren og bukkede for Borely:

"Hr. direktør, jeg ved ikke, hvordan jeg bedst skal bede om undskyldning for ..."

Han holdt brat inde. Direktøren og tre mænd styrtede over hinanden ind i værelset.

Hr. Borely var bleg af raseri og indignation. Han blev forfærdet ved at se fangevogteren ligge på gulvet.

"Er han død?" udbrød han.

"Vist ikke, nej!" lo Lupin. "Se blot, han rører sig jo; så tal dog dit bæst!"

"Men den anden?" sagde Borely og bøjede sig over vagtchefen.

"Han tager sig en lille en på øjet, hr. direktør. Han var træt, og så gav jeg ham lov til at sove lidt. Jeg beder Dem ... det ville gøre mig ondt, hvis den stakkels fyr ..."

"Nu har vi vist hørt nok af Deres morsomheder," sagde Borely heftigt.

Så sagde han til fangevogterne:

"Han skal naturligvis tilbage i sin celle. Og gæsten her ..."

Lupin fik ikke mere at vide om, hvad Borely ville gøre med gamle Steinweg. Men det var nu også et spørgsmål af underordnet vigtighed. Han tog spørgsmål af en ganske anderledes vidtrækkende betydning med sig ned i sin ensomme celle end en gammel mands skæbne. Han var i besiddelse af Kesselbachs hemmelighed!

Lupins mesterstykke

1

Nogle timer efter kom direktøren, hr. Borely, for at meddele fangen Lupin, at han ville blive sparet for den mørke arrest, som var straffen for hans opførsel. Man anså denne straf for unødvendig.

"Mere end det, hr. direktør, jeg anser den endda for farlig og uigennemførlig. Den vil blot tjene til at forøge den almindelige forvirring."

"I hvilken retning da?" sagde Borely, som følte sig mere og mere urolig for sin pensionær.

"Det skal jeg sige Dem, hr. direktør. De kommer lige fra politipræfekturet, hvor De har fortalt retfærdighedens håndhævere om arrestanten Lupins oprør, og hvor De har fremvist adgangstilladelsen til hr. Stripani. Deres undskyldning er den helt enkle, at da hr. Stripani havde forevist Dem sit adgangskort, var De så forsigtig at telefonere til præfekturet og omtale Deres forbavselse. Ved den lejlighed fik De det svar, at tilladelsen var gyldig."

"Vil De virkelig sige ...?"

"Jeg ved så meget mere sikkert, som det var en af mine agenter, der svarede Dem i præfekturet. På Deres forlangende vil der øjeblikkelig blive foretaget undersøgelse af rettens håndhævere – og nævnte håndhævere vil straks opdage, at tilladelsen er et falskneri. Så begynder man at lede efter den skyldige ... men vær blot rolig, man vil intet opdage."

Borely smilede ironisk benægtende.

"Og så," vedblev Lupin, "vil man forhøre min ven Stripani, som ingen vanskeligheder vil gøre ved at oplyse sit rette navn: Steinweg! Men er det muligt? Så er det jo lykkedes arrestanten Lupin at skaffe sig en person ind i Santé-fængslet og samtale med ham i en hel time! Hvilken skandale! Det er vist bedre at dysse den ned, ikke sandt? Så man slipper Steinweg løs og sender Borely som ambassadør til arrestanten Lupin med fuldmagt til at købe hans tavshed. Har jeg ret, hr. direktør?"

"Fuldstændig!" Borely valgte at spøge for at skjule sin forlegenhed. "Man skulle tro, De var i stand til at se ting, der er skjult for alle andre. Og De antager altså vore betingelser?"

Lupin begyndte at le.

"Jeg skal altså undertegne Deres andragende! Javel, hr. direktør, de herrer i politipræfekturet kan være ganske rolige. Jeg skal tie. Når alt kommer til alt, har jeg nok af sejre i min favør og kan unde Dem den lille fordel at jeg skal tie stille. Jeg vil ikke fortælle aviserne noget ... i alt fald ikke om dette."

På denne måde skaffede Lupin sig frihed til at optræde på anden vis. Alle hans aktiviteter gik i virkeligheden ud på at forfølge det dobbelte mål: at korrespondere med sine venner uden for fængslet, og gennem dem føre et af disse pressefelttog, som han var en mester i.

Straks, da han blev arresteret, havde han for resten givet brødrene Doudeville de fornødne ordrer. Han antog, at forberedelserne nu omtrent var afsluttet.

Hver dag passede han samvittighedsfuldt sit arbejde med at fremstille konvolutter, som han hver morgen fik leveret grundmaterialet til i nummererede pakker. Hver aften blev de båret ud fra hans celle i færdig stand og forsynet med lim.

Uddelingen af de nummererede pakker foregik dagligt på samme måde blandt de af arrestanterne, som havde valgt dette arbejde. Derfor måtte pakken, som Lupin blev tildelt, hver dag have samme nummer.

Erfaringen viste, at denne beregning holdt stik. Det gjaldt nu bare om at bestikke en af betjentene, som havde det hverv at bringe og afhente konvolutterne.

Det var en let sag.

Lupin, som var sikker på, at det nok skulle lykkes, kunne nu blot roligt vente på, at et tegn, som var aftalt mellem ham og vennerne udenfor, skulle findes på pakkens øverste blad.

Imens gik tiden hurtigt for Lupin. Hen imod middag fik han dagligt besøg af Formerie, og i nærvær af hr. Quimbel, hans advokat, som sad og hørte til i mørk tavshed, blev Lupin hver dag underkastet et skarpt forhør.

Dette var en af hans store fornøjelser; efter at det var lykkedes ham at overbevise Formerie om sin uskyldighed i mordet på Altenheim, havde han tilstået en del temmelig fantastiske forbrydelser. De undersøgelser, Formerie satte i gang for deres skyld, førte til de mest bagvendte resultater og graverende misforståelser, og publikum genkendte dem straks som de sædvanlige narrestreger af den store ironis mester, Arsène Lupin.

"Det er kun lidt uskyldig morskab," sagde han. "Man har vel lov til at spøge."

Men tiden for alvorligere sager kom nærmere. Den femte dag opdagede han på den pakke, som blev bragt ham, det aftalte tegn – mærket af en negl tværs over det andet blad i pakken.

"Endelig," tænkte han, "nu har vi det!"

Han trak et ganske tyndt lille glasrør frem, vædede sin tommelfinger med den væske, det indeholdt, og førte sin finger hen over det tredje blad i pakken. Efter et øjeblik begyndte der at vise sig streger på papiret; de blev til bogstaver, ord, sætninger. Han læste:

"Alt går godt. Steinweg er fri. Han opholder sig skjult på landet. Geneviève Ernemont har det godt. Hun tager ofte ind til Hotel Bristol og besøger fru Kesselbach, som er syg. Der mødes hun også med Pierre Leduc. – Svar på samme måde. Ingen fare."

På denne måde var altså forbindelsen med omverdenen bragt i stand. Atter en gang havde Lupin held med sine foretagender. Nu skulle han blot sætte sin plan i værk, at udnytte gamle Steinwegs betroelser, og genvinde sin frihed ved et af de mærkværdigste og mest geniale påfund, der indtil da var opstået i hans hjerne.

Tre dage efter bragte "*Grand Journal*" følgende linjer:

"Foruden Bismarcks memoirer, der, efter hvad der meddeles fra velunderrettet kilde, kun indeholder den officielle sandhed af begivenhederne i den store kansler liv, eksisterer – som det er kendt af nogle få indviede – en række fortrolige breve fra og til kansleren af betydelig interesse. Disse breve er blevet genfundet, og vil uden unødigt ophold blive offentliggjort."

Man har ikke glemt den opsigt, denne gådefulde notits vakte i hele den civiliserede verden, de drøftelser, den blev genstand for, de gisninger, der fremsattes, og ikke mindst polemikken i den tyske presse. Hvem havde indrykket denne notits? Hvilke breve drejede det sig om? Hvilke personer havde skrevet dem til kansleren, og hvem havde modtaget dem fra ham? Var det en

hævn, "Jernkansleren" udøvede efter sin død? eller en indiskretion, der blev begået af en eller anden politisk personlighed?

En følgende notits samlede gisningerne omkring visse rygter blandt offentligheden, men spændte for resten nysgerrigheden endnu mere.

Den lød således:

"Santé-paladset nr. 14. Anden afdeling.

Til redaktøren af "*Grand Journal*".

I Deres nummer for sidste tirsdag er De fremkommet med en lille indiskretion, der stammer fra nogle ord, der undslap mig under en forhandling, jeg havde her i Santé-paladset forleden aften vedrørende udenrigspolitikken. Deres meddelelse er i hovedsagen rigtig, men gør dog alligevel en lille rettelse nødvendig. Brevene findes, og deres overordentlige vigtighed kan bestemt ikke bestrides ... de har da også været genstand for en uophørlig jagt fra den tyske regerings side i de sidste ti år. Men ingen ved, *hvor* de er, og ingen har læst et ord af, hvad de indeholder.

Jeg er sikker på, at publikum længes efter at få sin letforståelige nysgerrighed tilfredsstillet. Men foruden den kendsgerning, at jeg ikke råder over alle de nødvendige elementer for at kunne afsløre sandheden, så er jeg tillige for optaget af andre ting for tiden, til at jeg kan ofre denne sag al den tid, jeg ønsker.

Alt, hvad jeg i øjeblikket kan sige, er dog det, ut brevene af den døende blev overgivet til en uf hans mest betroede

venner, og at denne efterfølgende måtte bøde hårdt for sin trofasthed. Spionage, husundersøgelser … intet blev han sparet for.

Jeg har nu givet de dygtigste medlemmer af mit hemmelige politi ordre til at udrede sagen fra dens begyndelse, og jeg tvivler ikke om, at jeg snart vil kunne forelægge resultaterne for offentligheden.

Arsène Lupin."

Det var altså Arsène Lupin, der stod bag. Ham var det, som fra sit ensomme fængsel førte alle trådene i denne komedie eller tragedie. Hvor eventyrligt! Folk frydede sig. Med en kunstner som ham ville skuespillet næppe komme til at savne dramatisk kraft og spænding!

Tre dage senere bragte "*Grand Journal*" virkelig den lovede meddelelse.

"… Navnet på den trofaste ven, jeg tidligere nævnte, er nu blevet mig oplyst. Det drejer sig om Hermann III, regerende – omend fordrevet – fyrste af storhertugdømmet Deux-Ponts-Veldenz, Bismarcks fortrolige ven, som han nærede fuld tillid til.

En undersøgelse blev foretaget i hans hjem af grev W. i følge med tolv mand. Undersøgelsen førte ikke til noget, men det blev dog fastslået, at hertugen var den person, som ejede papirerne.

Hvor havde han gemt dem? Det er formodentlig et spørgsmål, som intet levende menneske i øjeblikket er i

stand til at besvare. Jeg har brug for fireogtyve timer til at løse gåden.

Arsène Lupin."

Og fireogtyve timer efter kom virkelig den bebudede meddelelse:

"De omtalte papirer er skjult i slottet Veldenz, fyrsteboligen i storhertugdømmet Deux-Ponts, som er delvist forfaldet i løbet af det seneste århundrede.

At finde det nøjagtige sted og offentliggøre brevenes indhold – dette er den opgave, jeg nu har sat mig. Det vil vare fire dage, inden jeg har løst den.

Arsène Lupin."

På den bestemte dag rev man "*Grand Journal*" ud af hænderne på hinanden ... men til alles skuffelse fandtes de lovede afsløringer der ikke. Dagen efter var der lige så stille, og den tredje med.

Hvad var der sket?

Det fik man at vide gennem en indiskretion fra politipræfekturet. Direktøren for Santé-fængslet havde fået mistanke om, at Lupin stod i forbindelse med sine medsammensvorne ved hjælp af de konvolutter, som han arbejdede med. Det havde ikke været muligt at opdage noget. Men for alle tilfældes skyld havde man frataget den uforbederlige arrestant enhver form for arbejde.

Til dette havde den uforbederlige arrestant bemærket:

"Siden jeg nu ikke har andet at foretage mig, vil jeg tage fat på min egen sag. Giv min advokat Quimbel besked."

Og Lupin, som hidtil havde nægtet at konferere med Quimbel, tog altså nu imod ham og forberedte sit forsvar.

2

Dagen efter var Quimbel på pletten og forlangte fornøjet at komme til at tale med Lupin.

Han var en ældre mand med briller, som havde meget stærke glas; de fik hans øjne til at se uhyre store ud. Han lagde hatten fra sig på bordet, åbnede sin mappe og forelagde straks Lupin en hel række spørgsmål, som han omhyggeligt havde forberedt.

Lupin svarede ham med den største imødekommenhed, og fremkom med en vrimmel af detaljer, som Quimbel noterede ned på små lapper papir, der var hæftet sammen.

"De siger altså," sagde advokaten med hele hovedet ned i papirerne, "De siger altså, at på det tidspunkt ..."

"Jeg siger, at på det tidspunkt ..." svarede Lupin.

Han havde umærkeligt og med ganske små, naturlige bevægelser lagt begge armene op på bordet. Han flyttede den ene arm lidt efter lidt, lod sin hånd glide op i Quimbels hat, stak fingrene ind under svederemmen og trak et af disse lange, sammenfoldede stykker papir ud, som anbringes mellem foret og remmen, når hatten er for stor.

Han foldede papiret ud. Det var fra Doudeville og affattet i den sædvanlige chifferskrift.

"Jeg er ansat som kammertjener hos Quimbel. De kan uden fare svare mig ad samme vej. – Det er L.M., morderen, som har anmeldt knebet med konvolutterne. Heldigvis har De forudset hans nummer."

Derpå fulgte en nøjagtig beretning om alle de begivenheder og drøftelser, som Lupins afsløringer havde givet anledning til.

Lupin trak et stykke sammenfoldet papir magen til den, han havde taget ud af hatten og som indeholdt instrukser til Doudeville, lagde den forsigtigt ind i hatten, og tog hånden til sig. Kunststykket var gjort.

Og således tog Lupins korrespondance med "*Grand Journal*" fat igen uden yderligere afbrydelser:

> "Jeg må bede publikum om undskyldning, fordi jeg ikke har holdt mit tidligere løft. Postbefordringen her i Santé-paladset er elendig.
>
> Vi står nu for øvrigt ved vort mål. Jeg har i min besiddelse alle de dokumenter, som vedrører sagen, og som giver den et uimodsigeligt grundlag af fakta. Jeg vil dog vente med at offentliggøre dem. Kun så meget skal siges: blandt brevene findes nogle, som er adresseret til kansleren af den, som kaldte sig hans elev og beundrer, og som flere år senere skulle løsrive sig fra sin formynder for at regere på egen hånd.
>
> Taler jeg tydeligt nok?"

Og dagen efter:

> "Disse breve blev skrevet under den senest afdøde kejsers sygdom. Fremgår deres vigtighed med tilstrækkelig tydelighed?"

Derpå fire dages tavshed; så fulgte den sidste note. Og den sensation, dén vakte, vil man endnu mindes:

> "Min undersøgelse er fuldført. Jeg ved nu alt. Og ved at tænke sagen grundigt igennem har jeg gættet mig til

hemmeligheden med skrinet.

Mine venner rejser nu til Veldenz, og vil trods alle hindringer trænge ind i slottet gennem en indgang, som jeg vil anvise dem.

Aviser vil derefter få overladt fotografier af de omhandlede breve. Deres indhold kender jeg, men vil fremlægge deres originaltekst.

Denne afgørende og uafvendelige offentliggørelse finde sted om præcis to uger fra dato – den 22. august.

Indtil da tier jeg ... og venter."

Og forbindelsen med "*Grand Journal*" blev virkelig også afbrudt. Men Lupin fortsatte med at korrespondere med sine venner "pr. hattepost", som han kaldte det i sine breve til dem. Det var så nemt og ganske ufarligt. Ingen kunne ane, at Quimbels hat var Lupins postkasse.

Hver anden eller tredje morgen, dvs. ved hvert af sine besøg, bragte den berømte advokat med rørende trofasthed post til sin klient – breve fra Paris, provinserne, Tyskland. Det hele var forkortet og sammentrængt af Doudeville og meddelt i korte sætninger med chifferskrift.

En times tid senere afgik Quimbel så i dyb alvor medbringende Lupins ordrer.

Men en dag fik fængselsdirektøren en telefonbesked fra en hr. L. M., som gik ud på, at hr. Quimbel rimeligvis i mod sin vilje agerede postbud for Lupin, og at det derfor kunne være interessant at overvåge mandens besøg.

Direktøren underrettede Quimbel, og advokaten tog derfor sin sekretær med sig ved møderne med Lupin.

Lupin havde benyttet alle sine evner og hele sin frugtbare fantasi; han havde ved hver afbrydelse taget fat på ny og præsteret rene undere af skarpsindighed og forudseenhed. Og nu var han alligevel igen afskåret fra at kommunikere med omverdenen takket være sin modstanders sataniske geni.

Og dette skete på det tidspunkt, der var mest kritisk for ham, netop da han fra sit fængsel skulle spille sin sidste trumf ud.

Den 13. august, mens han så overfor de to advokater, faldt hans blik på en avis, der var brugt til omslag for nogle af hr. Quimbels papirer.

Som overskrift over en artikel stod der med stor skrift:

> **813.**
>
> *Nyt mord. Ophidselse i Tyskland. Vil hemmeligheden blive afsløret?*

Lupin blev bleg af skræk.

Længere nede læste han:

> "To sensationelle telegrammer er modtaget umiddelbart før redaktionens afslutning:
>
> I nærheden af Augsburg har man fundet liget af en gammel mand, som er stukket i struben med en kniv. Han er genkendt som den Steinweg, der var indblandet i Kesselbach-affæren.
>
> Fra andet hold meddeler man, at den berømte engelske detektiv, Sherlock Holmes, i al hast er afrejst til Køln, hvor han skal mødes med kejseren og sammen med denne rejse til slottet Veldenz.

Sherlock Holmes har taget mod opgaven at forsøge at udfinde hemmeligheden med 'Apoon'. Lykkes det ham, vil dermed den uheldige og uklare kampagne, som i den senere tid er ført på en så ejendommelig måde af Arsène Lupin, være faldet til jorden."

3

Offentligheden havde sikkert aldrig været mere spændt end på denne duel, der var undervejs mellem Holmes og Lupin. Man kunne ikke følge den i detaljer, den var på sin vis anonym. Alt foregik i et halvmørke, og det var kun slutresultatet, man fik at vide. Men duellen var spændende nok gennem den skandaleatmosfære, som omgav eventyret, og ved den indsats, som de to uforsonlige fjender, der nu atter stod overfor hinanden, stredes om.

Og det drejede sig ikke om små særinteresser, om ubetydelige rapserier eller små personlige lidenskaber. Det var en virkelig stor sag, som greb ind i politikken hos Vestens tre største nationer, og som kunne påvirke verdensfreden.

Folk gik rundt i ængstelig forventning, uden rigtig at vide, hvad de ventede på. For selv om detektiven gik sejrrig ud af duellen, selv om han fandt brevene, hvem ville da få det at vide? Hvilket bevis ville man få på, at sejren var hans?

I al hemmelighed gik folk og håbede på Lupin, på hans velkendte vane med at tage publikum til vidne på alt, hvad han foretog sig. Hvad ville han gøre? Hvordan ville han afvende den frygtelige fare, som truede ham? Og vidste han det i det hele taget? Det var, hvad folk spurgte sig selv og hinanden om.

Mellem de fire vægge i sin celle spurgte arrestanten i nr. 14 sig selv om nogenlunde de samme ting. Og det var ikke nogen tom nysgerrighed, men en velbegrundet uro, en nagende frygt.

Han følte sig håbløst alene, med to afmægtige hænder, en afmægtig vilje, en afmægtig hjerne. Hvor dygtig, heroisk,

skarpsindig han var – så var der ikke her brug for noget af det. Kampen udkæmpedes andetsteds. Hans rolle var udspillet. Han havde sammenstillet alle stykkerne i det store maskineri, dets fjedre var spændte – det, som når det gik i gang, på en måde ad mekanisk vej skulle udvirke hans frihed. Og nu var det ham ikke muligt at røre en finger for at fuldføre og passe sit eget værk.

På den fastsatte dag skulle det gå igen. I mellemtiden kunne tusinde vanskeligheder opstå, hindringer rejse sig, uden at han havde noget middel til at nedkæmpe vanskelighederne eller rydde forhindringerne til side.

Han gennemlevede nu sit livs smerteligste timer. Hun tvivlede på sig selv. Han spurgte sig selv, om hans liv virkelig skulle ende i bagnoets rædsel, om han skulle ende sit liv som galejslave og gå til grunde i et fængsels gravmørke.

Havde han taget fejl i sine beregninger? Var det ikke barnagtigt af ham at tro, at befrielsens time ville slå, når store hændelse på den bestemte dag indtraf?

"Vanvid," udbrød han med stigende uro; "alle mine slutninger er falske ... Hvor skulle alle disse omstændigheder kunne støde sammen ... Der vil ske en eller anden lille ting, som ødelægger det hele ... et sandkorn i maskinen, som ..."

Steinwegs død og tabet af de dokumenter, som den gamle mand skulle have skaffet ham, brød han sig ikke om. Den smule, han havde fået at vide af Steinweg var nok til, at han kunne regne ud, hvad kejserens breve indeholdt og derudfra lægge en plan, der kunne skaffe ham sejren. Men så huskede han Sherlock Holmes, som havde den fordel frem for ham, at han var i begivenhedernes centrum, han kunne selv lede efter

brevene, finde dem og på den måde omstyrte hele hans tålmodigt konstruerede luftkastel.

Og han tænkte på *den anden*, denne uforsonlige, frygtelige modstander, der kun tænkte på at ødelægge ham, og som gættede hans hemmeligste tanker endog før de var sprunget frem fra hans tankes dyb.

Den syttende august … den attende august … den nittende … endnu to dage. – To århundreder ville det være mere passende at sige! Uendelige minutter! Lupin, som ellers var så rolig, så behersket, så god til at finde på underholdning … Lupin var blevet nervøs. Hans sindsstemning svingede mellem overdrevent håb og modløshed, hans kraft til at engagere fjenden svigtede, han tabte troen på det hele og blev mistrøstig.

Den 20. august.

Han vilde gerne have grebet ind, og han kunne det ikke. Han var ikke i stand til at fremskynde afgørelsens time. Den løsning, han ventede på, kunne komme … eller den kunne udeblive … Lupin ville ikke få det at vide før den sidste time af den sidste dag var udrundet; han måtte vente på det sidste minut. Først da ville han være fuldstændig sikker på, at hans plan var uigenkaldeligt strandet.

"Det kan ikke gå … det kan ikke gå," gentog han uafladelig for sig selv. "Min plan er afhængig af alt for mange indviklede omstændigheder, dens heldige udfald er kun muligt ved anvendelsen af psykologiske midler. Der kan ikke være tvivl om, at jeg har gjort mig overdrevne forestillinger om værdien og nytten af de våben, jeg har adgang til. Og alligevel …"

Håbet vågnede på ny. Han afvejede sine chancer, og nu forekom de ham pludselig sandsynlige, overvældende … Den

begivenhed, han ventede på, vil indtræffe, af præcis de grunde, han havde beregnet. Det var ligefrem uundgåeligt.

Ja, uundgåeligt. I alt fald, hvis Holmes ikke fandt skrinet.

Han tænkte igen på Sherlock Holmes, og en frygtelig modløshed overvældede ham atter.

Det var den sidste dag ...

Han vågnede sent efter en nat fuld af onde drømme.

Han så ingen hele den dag, ... hverken undersøgelsesdommeren eller sin advokat.

Eftermiddagens timer gled langsomt og dræbende afsted ... aftenen kom ... den mørke aften i cellen. Han havde feber. Hjertet hoppede i hans bryst som et afsindigt lille dyr.

Og minutterne gik hen for ikke at vende tilbage ...

Klokken ni ... intet. Klokken ti, fremdeles intet ...

Hans lyttenerver stod spændte som buestrenge ... Han hørte efter alle de utydelige lyde i fængslet, prøvede at få fat i alt, hvad der måtte trænge gennem de ubønhørlige mure, fra livet der udenfor ...

Hvor gerne ville han have bedt tiden stå stille ... at give skæbnen en lille frist!

Men til hvad nytte? Var alting måske ikke forbi?

"Jeg bliver gal," jamrede han, "hvis blot alt dette kunne få en ende! Det ville være det bedste. Så ville jeg begynde forfra på en anden måde ... jeg ville forsøge mig på ny. Men jeg kan ikke! Jeg kan ikke!"

Han greb sig om hovedet med begge hænder, trykkede til af al sin magt ... prøvede at holde alle ydre indtryk borte, at samle sine tanker for ligesom at fremmane den frygtelige,

overordentlige, *utænkelige* begivenhed, som han byggede sin frihed og lykke på.

"Dette *må* ske," mumlede han, "det må ske – det må ... Ikke fordi jeg vil det, men fordi det er logisk ... Og det kan ikke andet end ske ... det kan ikke andet ..."

Han slog sig vildt i hovedet med knyttede næver ... talte i vildelse ...

Det raslede i låsen.

I sin ophidselse havde han ikke hørt lyden af skridt i gangen. En lysstråle trængte pludselig ind i cellens mørke og døren gik op.

Tre mænd trådte ind.

Lupin var ikke et øjeblik forbavset.

Det utænkelige mirakel skete. Det syntes ham pludselig ganske naturligt og ligetil, så ganske i harmoni med sandhed og retfærdighed.

En bølge af stolthed skød op i ham ... I dette øjeblik fik han atter en sikker tro på sin egen begavelse og intelligens.

"Jeg skal tænde det elektriske lys," sagde en af de tre mænd. Lupin genkendte fængselsdirektøren.

"Nej," svarede den højeste af de tre mænd, "det er nok med denne lygte."

"Skal jeg måske gå?"

"Gør, som Deres pligt er," svarede den højeste af de to.

"Ifølge de instrukser, jeg har fået fra præfekturet, skal jeg rette mig efter Deres ønsker i enhver henseende."

"I så fald foretrækker jeg, at De går."

Borely gik, men lod døren stå på klem, mens han blev indenfor hørevidde på gangen udenfor.

Den fremmede talte et øjeblik med den, som endnu ikke havde sagt noget, og Lupin forsøgte forgæves gennem halvmørket at skelne deres ansigtstræk. Han kunne kun se de sorte omrids af to mænd klædt i hvidt automobiludstyr. På hovedet havde de huer med nedslåede skygger.

"Det er vel Dem, som er Arsène Lupin?" sagde den anden besøgende, og lod skæret af lygte strejfe hans ansigt.

Han smilede.

"Det er ganske rigtigt mig: Arsène Lupin, for tiden arrestant i Santé-fængslet, celle nr. 14, anden afdeling."

"Og det er altså Dem," vedblev den fremmede, "som i '*Grand Journal*' har offentliggjort nogle mere eller mindre fantasifulde notitser, hvor De omtaler visse breve ..."

Lupin afbrød.

"Undskyld, den herre – men før vi fortsætter denne samtale, hvis hensigt sandt at sige ikke står mig ganske klar, ville jeg være Dem meget forbunden, hvis De ville sige mig, hvem jeg har den ære at tale med."

"Det er absolut unyttigt at nævne navne."

"Det er absolut nødvendigt," påstod Lupin.

"Hvorfor?"

"Af hensyn til almindelig høflighed, min herre; De kender mit navn, jeg kender ikke Deres. Det er en ukorrekthed, som jeg ikke kan finde mig i."

Den fremmede blev utålmodig.

"Selvs den kendsgerning, at fængselsdirektøren selv har ført os herind, viser, at ..."

"At hr. Borely ikke kender til god tone," sagde Lupin. "Han burde have præsenteret os for hinanden. Vi er her på lige fod.

Der er ikke tale om en overordnet og en underordnet, en arrestant og en besøgende, som nedlader sig til at besøge ham. Der er tale om to mænd, og den ene af dem skjuler sit ansigt med en hat, som han ikke burde have på."

"Undskyld, men dette ..."

"De kan optage det, som det lyster Dem," sagde Lupin.

Den fremmede nærmede sig og ville sige noget.

"Hatten af først," gentog Lupin, "hatten af ..."

"Vil De høre på mig?"

"Nej."

"De skal."

"Nej."

Situationen begyndte at blive temmelig tåbelig. Den højeste af de to besøgende lagde sin hånd på sin ledsagers arm og sagde på tysk:

"Gå, og lad mig tale med ham."

"Hvorledes, vil De det?"

"Ja."

"Og døren?"

"Luk døren og gå din vej."

"Men denne mand ... De ved jo ... Arsène Lupin ..."

"Gå nu bare."

Den anden gik med en dæmpet banden sin vej.

"Luk døren efter Dem," råbte den høje mand, "helt til ... sådan."

Da de var alene, vendte han sig til Lupin og sagde:

"Skal jeg sige Dem, hvem jeg er?"

"Det er overflødigt, jeg ved det."

"Virkelig?"

"Og De er den, jeg ventede."
"Mig?"
"Ja, sire."

Karl den Store

1

"Ti stille," sagde den fremmede, "jeg ønsker ikke den tiltale."

"Men hvad skal jeg da kalde Deres ...?"

"Intet."

De tav begge. Dette øjebliks forventning var ikke den, som går forud for to modstanderes kamp, når de står rede til at begynde. Den fremmede gik frem og tilbage i cellen som en, der er vant til at blive adlydt. Lupin stod ubevægelig. Han havde ikke sin sædvanlige trodsige attitude og ironiske smil. Han ventede alvorlig og ærbødig. Min i sit indre følte han en lidenskabelig, henrykt nydelse ved den forbløffende situation, han befandt sig i. Her i denne celle stod han, arrestanten, eventyreren, svindleren, tyven, han – Arsène Lupin – og lige foran ham den moderne verdens halvgud, Cæsars og Karl den Stores arvtager.

Han blev et øjeblik ligefrem beruset af sin egen magt. Han fik tårer i øjnene over sin triumf.

Den fremmede standsede.

Og ved hans første ord var de med det samme ved situationens kerne.

"I morgen er det den 22. august. Det var i morgen, De ville offentliggøre brevene, ikke sandt?"

"Allerede i aften. Om to timer vil mine venner overlevere, om ikke selve brevene, så en liste over de breve, som storhertug Hermann har skrevet, til *Grand Journal*."

"Den liste vil ikke blive sendt."

"Det vil den ikke."

"De giver mig den."

"Den skal blive Deres ... Dem overrakt."

"Ligeledes samtlige breve."

"Ligeledes samtlige breve."

"Uden at så meget som et eneste affotograferes."

"Uden at så meget som et eneste affotograferes."

Den fremmede talte med rolig stemme. Der var hverken bøn eller befaling i tonen. Han hverken forlangte eller spurgte. Han forkyndte blot Arsène Lupins uvilkårlige handlinger. Det skulle ske således. Det skulle blive således, uanset hvad Arsène Lupin ville forlange, hvor højt han ville taksere disse hændelser. Betingelserne var antaget på forhånd.

"Det gik da ellers glat nok," tænkte Lupin. "Hvis han nu appellerer til min ædelmodighed, sidder jeg kønt i det."

Måden, denne samtale blev ført på, ordenes oprigtighed, stemmens og bevægelsernes charme ... det hele tiltalte ham særdeles.

Han strammedes sig an for ikke at blive svag og for ikke at komme til at give afkald på alle de fordele, han havde kæmpet så hårdt for.

Den fremmede sagde:

"De har læst brevene?"

"Nej."

"Men nogen af Deres bekendte ...?"

"Nej."

"Hvad mener De?"

"Jeg har listen og storhertugens notater. Og jeg kender til det skrin, hvor han skjulte sine papirer."

"Hvorfor har De ikke taget det?"

"Jeg fik ikke hemmeligheden med skrinet at vide, før jeg kom hertil. Mine venner er på vej."

"Slottet holdes bevogtet af to hundrede af mine mest pålidelige mænd."

"Ti tusinde ville ikke være nok."

Efter et øjebliks eftertanke spurgte gæsten:

"Hvor kender De hemmeligheden fra?"

"Jeg gættede den."

"Men De har vel andre underretninger; materiale, som aviserne ikke har offentliggjort?"

"Nej."

"Men nu har jeg i fire dage ladet slottet gennemsøge, og ..."

"Sherlock Holmes har søgt dårligt."

"Hm," sagde fremmede hen for sig, "det er mærkeligt ... det er virkelig mærkeligt ... og De er sikker på, at Deres antagelse er korrekt?"

"Det er ikke en antagelse, det er vished."

"Så meget des bedre," mumlede den anden, "der bliver ikke fred og ro, før de papirer er bragt ud af verden."

Han stillede sig op lige foran Lupin:

"Hvor meget?"

"Hvad?" sagde Lupin forvirret.

"Ja, hvor meget for papirerne? Hvor meget for at få hemmeligheden at vide?"

Han ventede på et tal. Han foreslog selv:

"Halvtreds tusinde – hundrede tusinde?"

Og da Lupin ikke svarede, sagde han en smule tøvende:

"Mere endnu måske? To hundrede tusinde? Lad gå. Jeg slår til."

Lupin smilede og sagde stilfærdigt:

"Det er et smukt tal, men er det ikke rimeligt, at andre, fx. kongen af England, ville gå højere, måske til en million? Hvis De skal være ærlig ...?"

"Jeg tror det."

"Og at disse breve i virkeligheden er ubetalelige, at de lige så godt er to millioner værd ... eller lige så godt tre?"

"Jeg tænker det."

"Og ville kejseren, *hvis det blev forlangt*, give disse tre millioner?"

"Ja."

"Godt," svarede Lupin, "så vil vi let komme overens."

"På dette grundlag?" råbte den fremmede med en vis ængstelse i stemmen.

Lupin smilede igen.

"På dette grundlag; nej. Jeg bryder mig ikke om penge; der er noget andet, jeg vil have; som betyder meget mere for mig en millionerne."

"Hvilket?"

"Friheden!"

Det gav et sæt i den fremmede.

"Hvad behager! Friheden ... den har jeg ikke noget at gøre med. Det angår kun Deres eget land, retfærdigheden ... jeg har ikke magt til."

Lupin trådte nærmere og sænkede stemmen:

"De har al den magt, De behøver. Min frihed er ikke noget så overordentligt, at man skulle nægte Dem den."

"Jeg måtte altså udtrykkeligt forlange den?"

"Ja."

"Af hvem?"

"Hr. Valenglay, konseilspræsidenten, kan åbne døren til dette fængsel."

"Det ville være en skandale."

"Jeg siger åbne ... men åbne på klem ville være mig nok ... en undvigelse. Publikum venter det jo nærmest, og vil ikke kræve nogen til regnskab."

"Udmærket, men Valenglay ville aldrig gå ind på ..."

"Det vil han."

"Hvorfor?"

"Fordi De udtaler Deres ønske om det."

"Mine ønsker er ikke betaling for ham."

"Nej, sikkert ikke. Men at opfylde dem kunne være en anledning til at vise kejseren en imødekommenhed. Og Valenglay er alt for meget politiker til ikke at ..."

"Er De nu ikke lidt vel hurtig til at gøre slutninger – tror De virkelig, at den franske regering skulle begå en så vilkårlig handling, alene for at være mig til behag?"

"Denne glæde vil ikke blive den eneste."

"Hvilke andre vil der være?"

"Glæden ved at tjene Frankrig ved at gå ind på det forslag, som bliver fremsat i forbindelse med anmodningen om min frihed."

"Så jeg skulle altså fremkomme med et forslag?"

"Ja, sire."

"Hvilket?"

"Jeg ved det ikke, men jeg syntes nok, der burde kunne findes et fælles grundlag for en forståelse – en mulighed for at komme overens ..."

Den fremmede så på ham uden at forstå. Lupin bøjede sig frem og ligesom famlede efter ordene:

"Sæt, at to lande står overfor hinanden i et ubetydeligt spørgsmål, har forskellige opfattelser af en sag af underordnet vigtighed – et kolonispørgsmål for eksempel, hvor det snarere er deres forfængelighed end egentlig væsentlige interesser, som spiller. Var det ikke muligt, at statslederen i det ene af disse lande ønskede at afhandle denne sag i en ny forsonlighedens ånd ...?"

"At overlade Marokko til Frankrig," sagde den fremmede og lo af fuld hals.

Lupins idé forekom ham særdeles pudsig. Et sådant uhyre, komisk misforhold mellem mål og midler!

"Ja vist – ja vist," sagde han og forsøgte at holde sig alvorlig. "En ikke så lidt original idé – dagens politik omstyrtet for Arsène Lupins frihed! Kejserdømmets fremtidsplaner afskåret, for at Arsène Lupin kan fortsætte med sine bedrifter! Nå, hvorfor ikke lige så godt Elsass og Lothringen, når vi nu er i gang?"

"Jeg har tænkt på det, sire," svarede Lupin roligt.

Den fremmede lo endnu stærkere.

"Glimrende! Men De har altså haft barmhjertighed med mig?"

"For denne gang ja."

Lupin lagde armene over kors på brystet. Han havde også sin fornøjelse af at overdrive situationen, så han vedblev med påtaget alvor:

"En dag vil der måske opstå en række begivenheder, der giver mig magt til også at kræve og opnå dette. Men for tiden tvinger

de våben, jeg råder over, mig til beskedenhed. Fred i Marokko er mig tilstrækkeligt."

"Ikke mere ...?"

"Nej."

"Marokko – mod Deres frihed?"

"Ikke mere. Men lad os hellere sige: en smule velvilje fra det ene af de to lande, der er tale om ... og til gengæld altså udleveringen af de breve, jeg har til rådighed."

"Disse breve," mumlede den fremmede irriteret, "måske har de slet ingen værdi."

"Der er nogle fra Deres egen hånd, som De tillægger så stor betydning, at De er kommet helt her ind i denne celle."

"Å ... hvad har det at betyde."

"Der er også nogle imellem, som De ikke kender oprindelsen til, og som jeg kunne give Dem visse oplysninger om."

"Så?" sagde udlændingen og så urolig ud.

Lupin tøvede.

"Så tal – tal, uden omsvøb," forlangte den fremmede, "tal klart og tydeligt."

I den dybe stilhed kom det så med en vis højtidelighed fra Lupin:

"For tyve år siden blev der udarbejdet et udkast til en traktat mellem Tyskland, England og Frankrig."

"Det er et falskneri! Det er umuligt! Hvem i alverden skulle ...?"

"Kejserens fader og dronningen af England, hans bedstemoder ... begge under kejserindens indflydelse."

"Umuligt! Jeg gentager, det er umuligt."

"Korrespondancen ligger i skrinet på slottet Veldenz, det skrin, som jeg alene kender hemmeligheden ved."

Den fremmede gik uroligt frem og tilbage på gulvet. Så standsede han og sagde:

"Findes teksten til traktaten mellem denne korrespondance?"

"Ja, sire. Den er affattet i Deres faders hånd."

"Hvad indeholder den?"

"Ifølge denne traktat lover England og Frankrig at indrømme Tyskland et umådeligt koloniherredømme. Det er det herredømme, som det ikke har, som er blevet uomgængeligt nødvendigt, hvis det skal bevare sin magt og autoritet."

"Og hvad krævede England for dette?"

"Indskrænkning af den tyske flåde."

"Og Frankrig?"

"Elsass og Lothringen."

Kejseren svarede ikke, men støttede sig i tanker til bordet. Lupin vedblev:

"Alt var rede. Kabinetterne i Paris og London var blevet underrettet og havde samtykket. Det var en afgjort sag. Den store alliance, som skulle grundlægge den endelige verdensfred, var sluttet. Deres faders død afbrød den skønne drøm. Men jeg spørger Deres Majestæt: hvad ville Deres folk sige; hvad vil verden mene, hvis man får at høre, at Frederik III, helten fra 1870, den mest ægte og loyale tysker, hædret af alle, beundret for sin ædle karakter, skulle være gået ind på og dermed have erkendt rigtigheden af Elsass-Lothringens afståelse?"

Han standsede, mens han lod spørgsmålet få tid til at vokse ind i kejserens bevidsthed – hans bevidsthed som menneske,

som søn og som suveræn.

Så sluttede han:

"Det står til Deres Majestæt at afgøre, om denne traktat skal skrives ind i historien. For mit eget vedkommende, sire, kan De nok forstå, at min beskedne person kun kan spille en lille rolle."

En lang tavshed fulgte efter Lupins ord. Han ventede med angst i hjertet ... det var jo hans skæbne, der skulle afgøres i dette øjeblik, som han selv havde skabt og på sin vis havde tilkæmpet sig med så megen anstrengelse og udholdenhed. Der var et historisk øjeblik, opfundet af hans hjerne, og hvori hans "beskedne person", hvad han end sagde, ikke kunne undgå at have en skæbnesvanger indflydelse på rigernes fremtid og freden i verden.

Foran ham, i skyggen, stod Cæsar og overvejede. Han var faldet i tanker.

Hvad ville han sige? Hvilken løsning ville han vælge?

Han spadserede igen frem og tilbage i cellen; der gik nogle øjeblikke ... øjeblikke, som forekom Lupin uendelige.

Så stod han stille en tid, før han sagde:

"Er der andre betingelser?"

"Ja, sire, men af ringe betydning."

"Hvilke?"

"Jeg har fundet arvingen til storhertugdømmet Deux-Ponts-Veldenz: det må gives ham tilbage."

"Og videre?"

"Han elsker en ung pige, som elsker ham igen. Hun er den smukkeste og dydigste blandt kvinder ... han må have lov til at ægte hende."

"Og så?"

"Det er alt."

"Der er ikke mere?"

"Nej. Der står kun tilbage, at Deres Majestæt lader dette brev overgive til chefredaktøren for "*Grand Journal*", så at han brænder den artikel, han modtager om lidt, uden først at læse den igennem."

Lupin holdt brevet frem. Hans hals snørede sig sammen af angst, hans hånd rystede. Hvis kejseren tog imod det, var det tegn på, at han antog forslaget.

Kejseren tøvede. Så tog han med en rask bevægelse brevet og gik uden at sige et ord.

Lupin stod et øjeblik fortumlet og svimmel ... Så gled han ned på en stol og brast i gråd af glæde og stolthed.

2

"Hr. undersøgelsesdommer, det er i dag, jeg desværre må tage afsked med Dem."

"Hvad behager, tænker De virkelig på at forlade os?"

"Med tungt hjerte, vær forvisset om det, for vor forbindelse har stedse været af den mest behagelig art. Men enhver jordisk salighed får en ende. Mit kurophold her i Santé-paladset er slut; andre pligter kalder på mig. Jeg er nødt til at rømme allerede i nat."

"Jamen så held og lykke da, hr. Lupin."

"Tusind tak, hr. undersøgelsesdommer."

Arsène Lupin ventede nu tålmodigt på sin befrielses time. Han var spændt på, hvordan det kom til at gå for sig, og ved hvilke midler Frankrig og Tyskland, der var sammen om det fortjenstfulde værk, ville få det sat igennem uden at det blev en for stor skandale.

Midt på eftermiddagen førtes han ned i fængselsgården, hvor hr. Weber modtog ham. Sammen med ham tog han plads i et automobil, hvori der i forvejen sad en.

Lupin brast i latter.

"Hvad for noget, min stakkels Weber! Du blev berømt for min pågribelse; skal du nu bære ansvaret for min undvigelse!"

Han så nu på den anden person i bilen.

"Hvor er det dog idiotisk. Hr. præfekt! Så De er også med i sagen? Det var vist en tvivlsom fornøjelse, De der har fået! Hvis jeg skulle give Dem et råd, så var det at blive i kulissen, og lade Weber få hele æren ... det er kun hans ret."

De kørte hurtigt langs med Seinen og gennem Boulogneskoven. De passerede gennem Saint-Cloud.

"Nå sådan," råbte Lupin, "vi skal til Garches! Man har brug for mig til at forklare mordet på Altenheim, hvor jeg så forsvinder gennem en anden udgang, som kun jeg kender. Bevar mig vel, hvor er det dårligt regnet ud!"

Han så helt nedslået ud.

"Idiot ... topmålte idiot! Jeg rødmer af skam. Således er de, der for tiden regerer os! Sikken en tid, vi lever i. Ulyksalige, at De dog ikke har henvendt dem til mig! Jeg ville have lavet Dem en fiks lille flugt af udsøgt, ja ligefrem mirakuløs kvalitet. Jeg har det hele i mine papirer. Publikum ville have lét sig gale over vidunderet! Og i stedet ... Nå, det kan jo ikke nægte, at De har valgt den korteste vej ... men alligevel ..."

Programmet var ganske rigtigt lagt således, som Lupin havde forudset. Lupin og hans ledsagere steg ned i den underjordiske gang ved Villa Hortense, og ved den anden ende af den sagde hr. Weber:

"De er fri!"

"Hvad?" sagde Lupin, "er det det hele? Tak, hr. Weber, og undskyld besværet. Vil De bringe fruen min hilsen, hr. præfekt."

Han steg op ad trappen, løftede lemmen og sprang op i kælderstuen under Villa Glycines.

En hånd lagde sig på hans skulder.

Foran ham stod kejserens ledsager fra besøget i fængslet. Fire håndfaste tyskere omringede ham.

"Hvad er det for narrestreger!" sagde Lupin. "Jeg er altså ikke fri?"

"Jovist," brummede tyskeren med sin grove stemme. "De er fri – fri til at rejse med os ... hvis det ellers passer Dem."

Lupin så et øjeblik på ham. Han følte en vanvittig lyst til at slå ham ned.

Men de fem mænd så nederdrægtigt bestemte ud, og deres anfører så ikke ud til at nære nogen påfaldende ømhed for ham. Han tænkte ved sig selv, at slynglen nok ikke ville have nogen skrupler ved at gå voldsomt frem. Men forresten, hvad kom det så ham ved?

Han spøgte:

"Hvis det passer mig? ... Jamen, det er skam min kæreste drøm!"

Nede i gården hold en bil. To mænd sted op foran, to andre gik ind. Lupin og den fremmede satte sig ind på forsædet.

Han sagde leende på tysk:

"Altså, lad os komme til Veldenz så hurtigt som muligt."

"Stille! Disse folk skal ikke vide noget. Tal fransk, det forstår de ikke. Men hvorfor overhovedet tale?"

"Ganske rigtigt," sagde Lupin hen for sig; "hvorfor overhovedet tale."

De kørte hurtigt ud ad Frankrigs landeveje hele aftenen og natten gennem sovende landsbyer, og de fire tyskere skiftedes til at våge over ham.

Han sov trygt hele natten, og åbnede ikke øjnene før ved daggry.

Henad morgen standsede de for at spise på et hotel, som lå på en bakke. Af et vejskilt så Lupin, at de befandt sig midt mellem Metz og Luxembourg. Derfra drejede de af i retning af Trier.

Lupin sagde til sin ledsager:

"Det er vel kejserens fortrolige, grev Valdemar, jeg har den ære at tale med? Den samme, som stod for husundersøgelsen af storhertug Hermanns hus i Dresden?"

Den fremmede svarede ikke.

"De, min gode mand," tænkte Lupin for sig selv, "har en mine, som slet ikke tiltaler mig. Du skal få det her betalt ved lejlighed. Du er grim, du er tyk, du vejer for meget – kort sagt, du behager mig ikke."

Højt sagde han:

"Greven gør uret i ikke at svare mig. Jeg taler i Deres egen interesse. Dengang vi steg til vogns, bemærkede jeg et automobil, som satte afsted efter os langt bagude. Så De den ikke?"

"Nej. Og hvad så?"

"Det kan sikkert være det samme."

"Men ..."

"Nej, nej – det var ikke noget – blot en bemærkning. Vi har jo ti minutters forspring. Hvor mange hestekræfter har vor vogn?"

"Tres," svarede tyskeren og skævede uroligt til ham.

"Så vil den bil, der følger os, ikke kunne nå os."

De kørte op over en lille bakke. Øverst oppe lænede greven sig ud.

"Guds død," bandede han.

"Nå?" spurgte Lupin.

Greven vendte sig mod ham og sagde truende:

"Vogt Dem! Sker der noget, bliver det værst for Dem."

"Men dog, ser det nu ikke ud til, at den haler ind på os? Men hvad er De egentlig bange for, greve? Der er vel bare en eller

anden rejsende – eller måske er det hjælpetropper, som er udsendt til Dem."

"Jeg har ikke brug for nogen hjælp," knurrede tyskeren.

Han så atter ud. Den anden bil var nu kun to eller tre hundrede meter borte.

Han vendte sig til sine mænd og sagde:

"Bind ham og læg ham ned i vognen, og vover han sig da ..."

Han trak sin revolver.

"Hvorfor skulle jeg gøre modstand, min kære tyske ven," sagde Lupin leende.

Og han fortsatte, mens de bandt hans hænder:

"Det er egentlig mærkeligt at lægge mærke til, hvor overordentlig forsigtige folk bliver, når det ikke mere kan nytte, men aldrig mens der endnu er tid til at tage sig i agt. Hvad i al verden skulle denne bil kunne gøre Dem? Skulle det mon være mine medskyldige? Hvilken tanke!"

Uden at svare gav tyskeren vognstyreren sin ordre:

"Til højre; langsommere; lad den køre forbi. Hvis han også sagtner farten, så stands helt!"

Men til hans særdeles store forundring lod det til, at den anden endog fordoblede sin hastighed. Som en stormvind susede den forbi i en hvirvel af støv.

Bag i den vognen, hvis kaleche var halvt slået ned, stod en sortklædt mand.

Han hævede armen.

To skud knaldede.

Greven, som fyldte næsten hele døråbning ud, segnede om i bilen.

Før de så meget som tænkte på at yde ham hjælp, kastede de to andre mænd sig over Lupin og bandt ham endnu mere.

"Å, I kålhoveder, I dumme drog!" skreg Lupin skælvende af raseri. "Løs mig hellere, se at få fat i ham! Sæt dog efter ham, i topmålte fæ! Det er den sorte mand. Morderen ... å, I fæhoveder."

De kneblede ham.

Så først tog de sig af greven. Heldigvis viste hans sår sig kun at være strejfskud, og det var snart gjort at få ham forbundet. Men han var stærkt ophidset, fik feber og begyndte at tale i vildelse.

Klokken var otte om morgenen. Rundt om dem var kun mark og skov, der var langt til den nærmeste landsby. Mændene vidste intet om rejsens nøjagtige mål. Hvor skulle de hen, og hvem skulle de underrette?

De stillede bilen ved en skov og satte sig til at vente.

Således gik resten af dagen. Først ud på aftenen kom en afdeling kavaleri, som var sendt ud fra Trier for at lede efter bilen.

To timer senere steg Lupin ud af bilen i ruinen af slottet i Veldenz. Stadig i følge med to tyskere gik han i skæret fra en lygte op ad trinene på en trappe, som førte til et lille værelse med jernstænger for vinduerne.

Han sov trygt hele natten.

Næste formiddag førte en officer ham over borggården ind i hovedbygning, hvor en række sale endnu stod ubeskadiget. Han blev ført ind i et stort, sparsomt møbleret værelse. Ved et skrivebord sad hans gæst fra i forgårs.

"Lad os være ene," sagde han til officeren.

Han gik hen til Lupin:

"Papirerne?"

Tonen var nu ikke mere den samme. Det var den bydende og tørre tone hos herren, der er hjemme hos sig selv og som henvender sig til en underordnet – og hvilken underordnet! En svindler, en eventyrer af den værste slags, som han havde været nødt til at ydmyge sig for.

"Papirerne?" gentog han.

Lupin tabte ikke fatningen. Han sagde roligt:

"Papirerne er i disse ruiner."

"Godt, så før mig derhen."

Lupin rørte sig ikke.

"Nå?"

"Det er ikke så simpelt, som Deres Majestæt tror; der skal bruges en del tid til at få det nødvendige arbejde i gang. Nu skal vi først have skaffet skrinet til veje og få det åbnet."

"Hvor lang tid skal der bruges?"

"Fireogtyve."

Kejseren undertrykte en bevægelse af vrede.

"Jaså. Det var der ikke tale om sidst, vi talte sammen."

"Der blev ikke noget nærmere aftalt – heller ikke denne lille køretur, som Deres Majestæt var så venlig at lade mig foretage sammen med seks gardister. Jeg skulle give Dem papirerne, det var det hele."

"Og jeg har ikke lovet at sætte Dem fri, før disse papirer er i min besiddelse."

"Et rent og skært tillidsspørgsmål, sire. Jeg ville anse mig lige så meget forpligtet til at skaffe Dem papirerne, hvis jeg havde været fri, dengang jeg forlod fængslet. Deres Majestæt kan være

sikker på, at jeg ikke ville være forsvundet med dem under armen. Hele forskellen er, at de i så fald allerede ville have haft Dem i Deres hænder nu. For vi har mistet en hel dag. Og en dag, det er lang tid i sådanne affærer. Tillidsforholdet havde altså været at foretrække ..."

Kejseren stirrede med en vis overraskelse på denne udstødte, denne bandit, som følte sig såret over, at man ikke stolede på hans ord.

Han svarede ikke, men ringede, og til den indtrædende grev Valdemar sagde han:

"Du her, Valdemar? Har du det bedre?"

"Til Deres tjeneste, sire."

"Tag fem mand – de samme du før har brugt, dem kan du jo stole på. Du forlader ikke denne ... herre ... før i morgen tidlig."

Han så på uret.

"I morgen tidlig klokken ti ... nej ... jeg giver ham frist til middag. Du følger efter ham, hvor han går og står, du gør, hvad han forlanger der skal gøres. Kort sagt, du er til hans disposition. Ved middagstid mødes vi igen. Hvis han ikke på slaget tolv har overleveret dig pakken med brevene, sætter du ham ind i en bil og kører ham øjeblikkelig tilbage til Santé-fængslet."

"Og hvis han forsøger at flygte?"

"Så griber du ind."

Kejseren gik.

Lupin tog en cigar fra bordet og kastede sig i en stol.

"Sådan skal det være! Denne måde at gå til værks på kan jeg overordentlig godt lide – det er klar besked."

Greven lod sine mænd komme ind, og sagde så til Lupin:

"Afsted!"

Lupin tændte cigaren og rørte sig ikke af stedet.

"Bind hans hænder," sagde greven.

Og da denne befaling var udført, sagde han:

"Sådan – afsted!"

"Nej."

"Hvad behager ...?"

"Jeg tænker ..."

"På hvad?"

"På, hvor i alverden mon dette skrin kan være."

Grev fo'r sammen. Lupin fortsatte i en spøgende tone:

"Ja, for det er det mest bedårende ved dette eventyr, at jeg ikke har den mindste anelse om, hvad og hvor dette skrin er. Hvad siger De så, kære greve? Det er mærkeligt, ikke sandt: Ikke den mindste anelse."

Kejserens breve.

1

Veldenz' ruiner er velkendte for alle rejsende, som besøger egnene omkring Rhinen og Mosel. De består af resterne af det gamle middelalderlige slot, som blev opført i 1277 af ærkebiskoppen af Fistingen. Ved siden af et vældigt tårn, som blev beskadiget af Turennes tropper, står også murene tilbage af det mægtige renæssanceslot, hvor storhertugerne af Deux-Ponts boede i tre århundrede.

Det var dette palads, som blev plyndret af Hermann II.s oprørske undersåtter. Dets fire facader står tilbage med to hundrede sorte, gabende vindueshuller. Træpaneler, tapeter og det meste af inventaret brændte op. Man går hen over forkullede gulvbjælker, og himlen kan hist og her ses gennem de oprevne lofter.

På to timer havde Lupin og hans følge gennemsøgt det hele.

"Jeg er meget tilfreds med Dem, min kære greve. Jeg tror aldrig, jeg har haft en så kyndig – og hvad mere er – så tavs en cicerone. Hvis De har lyst, så vil vi nu gå hen og spise frokost."

I virkeligheden vidste Lupin intet som helst, og hans forlegenhed voksede stadig. For at komme ud af fængslet og for at ophidse sin gæsts fantasi, havde han holdt ham for nar og ladet som om han var inde i alle detaljer. Han vidste stadig ikke, hvor han egentlig skulle begynde at lede.

"Det her går vist galt," tænkte han af og til.

Han manglede sin sædvanlige sporsans, han var uoplagt. Hans tanker kredsede stadig om den ubekendte, morderen, uhyrets, som han stadig havde i hælene.

Hvordan var dette mystiske væsen kommet på sporet af ham? Hvordan var han blevet bekendt med hans flugt fra fængslet og køreturen til Luxembourg og Tyskland? Havde han en ligefrem eventyrlig evne til at gætte sig frem, eller kunne han virkelig være så nøjagtigt underrettet? Men i så fald: for hvilken pris, ved hvilke løfter eller trusler kunne han skaffe sig disse oplysninger?

Alle disse spørgsmål fo'r på skift rundt i Lupins hjerne.

Henad klokken fire, efter en ny rundtur i ruinerne, hvorunder han uden resultat havde søgt mellem stenene, målt murenes tykkelse, undersøgt tingenes form og ydre, spurgte han til sidst greven:

"Lever ingen af de folk, som har tjent den sidste storhertug?"

"Alle tjenerne fra den tid er spredt for alle vinde. Kun en blev boende her på egnen."

"Og han?"

"Han er død for to år siden."

"Uden at efterlade sig børn?"

"Han havde en søn, der giftede sig, men blev jaget bort sammen med sin kone på grund af deres opførsel. De efterlod det yngste af deres børn her, en lille pige ved navn Isilda."

"Hvor er hun?"

"Hun bor her på slottet. Hendes bedstefader tjente som fører for de besøgende, dengang man kunne komme til at bese slottet. Siden har den stakkels lille Isilda boet her, fordi folk har medlidenhed med hende. Hun er et stakkels enfoldigt væsen, som knapt ved, hvad hun siger."

"Har hun altid været sådan?"

"Nej, tilsyneladende ikke. Det var først hen mod tiårsalderen, hendes forstand lidt efter lidt blev angrebet."

"Som følge af en sorg eller af skræk?"

"Nej, uden nogen egentlig grund, siger man. Faderen var dranker, moderen begik selvmord i et anfald af vanvid."

Lupin tænkte sig lidt om.

"Jeg vil gerne se hende."

Greven smilede på en underlig måde:

"De kan godt få anledning til at møde hende."

Hun var netop tilfældigvis til stede i et af værelser, som var bestemt for ham.

Han blev forbavset ved at finde en yndig lille skabning, alt for tynd og bleg, men smuk, med sit lyse hår og fine træk. Hendes søgrønne øjne, havde et fraværende udtryk, som hos en blind.

Han stillede hende nogle spørgsmål, som hun ikke svarede på; et par andre svarede hun på i usammenhængende vendinger, som om hun hverken forstod meningen af de ord, hun hørte eller dem, hun selv sagde.

Han trængte ind på hende, tog blidt hendes hånd, spurgte hende ud om ting fra den tid, hvor hun måtte have haft sin forstands fulde brug – om bedstefaderen, om ting, der kunne vække mindet om barndommen, dengang hun løb frit omkring i slotsruinen.

Den unge pige stirrede stadig åndsfraværende hen for sig; måske var hun rørt, men følelsen var ikke nok til at vække hendes indslumrede åndsevner.

Lupin forlangte blyant og papir. På det hvide blad skrev han "813".

Greven smilede stadig.

"Hvad ler De af?" spurgte Lupin irriteret.

"Intet – slet intet – jeg er blot interesseret – særdeles interesseret."

Den unge pige så på papiret, som Lupin holdt op for hende. Hun drejede hovedet og så adspredt ud.

"Hun bider ikke på," sagde greven med et snedigt smil.

Lupin skrev nu bogstaverne "Apoon".

Isilda var stadig lige uopmærksom.

Men han opgav ikke ævred. Han blev ved at skrive de samme bogstaver igen og igen, men med forskellige mellemrum. Og hver gang vogtede han på den unge piges ansigt.

Hun rørte sig ikke, hendes øjne var stadig lige sløve, men de fulgte hans hånd hen over papiret.

Pludselig greb hun blyanten, og som grebet af en pludselig inspiration føjede hun to l'er til i det mellemrum, Lupin havde ladet stå åbent.

Han skælvede af bevægelse; nu stod der et ord: "Apollon".

Hun havde ikke sluppet blyanten, men syntes at anstrenge sig for at få sin hånd til at følge sin stakkels hjernes famlende indskydelser.

Lupin ventede i feberagtig spænding.

Så skrev hun hurtigt, ligesom i trance ordet: "Diana".

"Et ord til! Et ord til!" råbte han heftigt.

Hun krummede fingrene om blyanten, anstrengte sig for at samle sine flygtende tanker, og skrev et stort "J" – men lod så træt blyanten falde.

"Et ord til! Et ord til! Jeg vil have det," udbrød Lupin ivrigt og greb hende i armen.

Men han så i hendes øjne, som atter havde antaget sit døsige udtryk, at det korte glimt af modtagelig bevidsthed ikke var der mere.

"Lad os gå," sagde han.

Og han var allerede begyndt at gå, da hun kom løbende efter ham og stillede sig i vejen for ham. Han standsede.

"Hvad vil du?"

Hun holdt sin åbne hånd frem imod ham.

"Hvad? Penge? Plejer hun at tigge?" sagde han henvendt til greven.

"Nej," svarede denne, "jeg forstår ikke ..."

Isilda tog to guldmønter op af lommen, som hun slog mod hinanden, så de klang, og så fornøjet ud.

Lupin undersøgte dem.

Det var helt nye, franske mønter fra samme år.

"Hvor har du fået fat i dem?" udbrød Lupin uroligt. "Franske guldmønter! Hvem har givet dig dem? Hvornår fik du dem? I går? I dag? Svar – så svar dog!"

Han trak på skuldrene.

"Det er også sandt, det glemte jeg. Hun kan jo slet ikke svare mig."

"Greve, lån mig firs francs ... tak. Se her, de er til dig, Isilda."

Hun tog imod det to mønter, lod dem klingre mod hinanden i sin hule hånd. Så strakte hun hånden ud i retning af ruinerne af renæssanceslottet. Det så ud til nærmere bestemt at være venstre fløj og øverste etage.

Var det blot en mekanisk bevægelse. Eller skulle den opfattes som en slags tak for de to mønter?

Han så på greven, som stadig stod og smilede.

"Hvad er det, han står og fniser af, den skurk?" tænkte Lupin. "Man skulle tro, han tog forskud på mit hoved."

Han begyndte at gå over mod slottet med sit følge for at fortsætte søgningen.

Første sal bestod af en del umådeligt store modtagelsesværelser, det ene efter det andet, hvor de møbler var samlet sammen, der havde overlevet ildebranden i sin tid.

På anden etage lå mod nord et langt galleri med indgange til tolv nøjagtigt lige store sale.

Det samme galleri blev gentaget i tredje etage, men her med fireogtyve værelser, også nøjagtigt lige stor.

Det hele stod tomt og gjorde et højst forfaldent og trøstesløst indtryk.

Over dette var intet – kvistene var brændt.

En hel time blev Lupin utrætteligt ved at gå, trave, løbe rundt og snuse højt og lavt.

Da tusmørket begyndte at lægge sig, løb han hen imod en af de tolv sale i anden etage, som om han havde en særlig grund, som kun han kendte, til at vælge netop den.

Han blev højst forundret ved at finde kejseren derinde, som sad og røg i en lænestol, han havde ladet bære derind til sig.

Uden at bryde sig om hans tilstedeværelse begyndte Lupin at gå rundt og undersøge salen. Han gennemgik salen stykke for stykke.

Efter tyve minutter sagde han:

"Tør jeg ulejlige Dem et øjeblik, sire. Der er en kamin, som ..."

Kejseren rystede på hovedet og så ærgerlig ud.

"Er det virkelig nødvendigt, at jeg flytter mig?"

"Ja, sire ... denne kamin ..."

"Denne kamin er som alle de andre, og denne sal er magen til alle de andre."

Lupin så på kejseren uden at forstå. Denne rejste sig og begyndte at le.

"Jeg tror min sandten, hr. Lupin, at De ikke kan sige Dem helt fri for at have holdt mig for nar?"

"Hvorledes det, sire?"

"Å, bevares – det har intet at betyde. De fik Deres frihed på betingelse af, at De overlod mig visse papirer, som interesserer mig ... og De har vist ingen anelse om, hvor de er at finde! Jeg er nok blevet grundigt ... hvad er det nu det hedder ... taget ved næsen?"

"Tror De virkelig, sire?"

"Å, sludder! Det man ved, hvor findes, leder man da ikke efter. Og De har nu ledt i ti stive timer. Er De ikke enig med mig i, at den eneste mulighed er at vende tilbage til fængslet så hurtigt som muligt?"

Lupin så bestyrtet ud.

"Men Deres Majestæt bestemt jo i morgen middag som den sidste frist."

"Hvad skal en udsættelse tjene til?"

"Til at få mit arbejde gjort færdigt."

"Deres arbejde? Men De er jo slet ikke begyndt endnu, hr. Lupin."

"Deri tager De fejl, Deres Majestæt."

"Så bevis det ... og jeg skal vente til i morgen middag."

"Deres Majestæt kræver beviser for at kunne have tillid til mig. Godt, jeg vil forklare Deres Majestæt mine foreløbige resultater, som har ført mig et godt stykke på vej. Altså: De tolv

sale, som fører ud til dette galleri, har hver sit navn. Da jeg gik forbi salene, bed jeg mærke i, at en af indskrifterne var lidt mindre beskadiget end de andre. Jeg undersøgte de andre døre: jeg opdagede, at der i galleriet over hver dør på samme sted står indgraveret et næsten ulæseligt bogstav. Et af disse bogstaver var D, som jo er det første bogstav i Diana, et andet var A, det første bogstav i Apollon. Disse to er navnene på to mytologiske guddomme. Ville de andre bogstaver give et lignende resultat? Jeg finder et J, forbogstavet i Jupiter. Et V for Venus, M for Merkur – S for Saturn – osv. Hver af de tolv sale er navngivet efter Olympens guder. Isilda føjede bog staverne ind i ordet Apoon til Apollon, så en del af gåden er altså løst. Brevene må være skjult i Apollons sal. Måske varer det kun nogle få minutter, før vi har fundet dem."

"Nogle minutter ... eller år, eller endnu længere," sagde kejseren og lo. Han så ud, som om han morede sig, og greven gjorde sig også store anstrengelse for at man skulle bemærke hans noget plumpe munterhed.

"Ville Deres Majestæt have noget imod at forklare ..." spurgte Lupin.

"Hr. Lupin, den spændende undersøgelse, som De har iværksat i dag, og hvis spændende resultater De har forelagt os, har jeg været med til før. I virkeligheden for blot to uger siden, dengang i følge med Deres ven, hr. Sherlock Holmes. Vi forhørte den lille Isilda, ligesom De gjorde, vi gik frem på samme måde som De, vi fandt bogstaverne over dørene i galleriet og nået også hertil, til Apollons sal."

Lupin blev ligbleg og stammede:

"Så Holmes ... er kommet ... så langt?"

"Ja; efter fire dages undersøgelser. Det er ganske vist sådan, at vi ikke er kommet et skridt længere herfra ... vi har ikke fundet noget som helst. Men nu er jeg da sikker på, at brevene ikke findes."

Lupins stolthed var dybt såret. Han skælvede af raseri og vred sig under kejserens ironi som var det piskeslag. Det var den frygteligste ydmygelse, han havde lidt. I sin forbitrelse havde han gerne kvalt den tykke grev Valdemar, hvis latter gjorde ham ude af sig selv.

Men han lagde bånd på sig selv og sagde:

"Holmes brugte fire dage ... fire. Jeg har brugt nogle få timer. Jeg kunne have nøjedes med mindre, hvis jeg ikke blev mødt af vanskeligheder i mine undersøgelser."

"Og hvem har lagt Dem vanskeligheder i vejen, om jeg må spørge? Min gode greve? Jeg håber da virkelig ikke, at han har fordristet sig til ..."

"Nej, sire. Men af den farligste og mægtigste af mine fjender, det samme dæmoniske væsen, som dræbte sin egen medskyldige, Altenheim."

"Er han her? Tror De virkelig det?" udbrød kejseren med en heftighed, som viste, at ingen detaljer i de dramatiske begivenheder var ham ubekendte.

"Han er over alt, hvor jeg er. Han forfølger mig med sit uforanderlige had. Det var ham, som fandt ud af, at jeg var Lenormand, chefen for Sikkerhedspolitiet, det var ham, som fik mig kastet i fængsel, det var ham, som forfulgte mig, straks jeg slap ud. I går, da han ville skyde mig ned i bilen, kom han i stedet til at ramme grev Valdemar."

"Men hvem har givet Dem vished for ... hvem siger, at han skulle være her i Veldenz?"

"Isilda havde fået to guldstykker ... det var franske mønter."

"Og hvad kan han gøre Dem? Hvad har han i sinde?"

"Jeg ved det ikke, sire, men han er den onde selv. Tag Dem i agt, Deres Majestæt! Han er i stand til hvad som helst."

"Umuligt! Jeg har to hundrede mand på post her i ruinerne. Han har umuligt kunnet komme herind. Man ville have opdaget ham."

"Én har uheldigt nok set ham."

"Hvem?"

"Isilda."

"Hun skal forhøres. Valdemar, tag din fange hen til den unge pige."

Lupin viste sine bundne hænder.

"Det kan blive en hård dyst. Kan jeg kæmpe på denne måde?"

"Løs ham. Og hold mig underrettet," befalede kejseren.

Med en dristig vending havde Lupin – uden det mindste spor af bevis – gjort sin forhadte fjende delagtig i sine vanskeligheder, og atter vundet tid. Han tog på ny ledelsen af undersøgelserne.

"Seksten timer endnu," sagde han til sig selv. "Det skulle være mere end nok."

Han kom til Isildas logi, som lå i udkanten af det gamle gods. Det var et hus, som også tjente til kaserne for de to hundrede soldater, som vogtede ruinen for kejseren. Hele dens venstre fløj var bestemt for officererne.

Isilda var der ikke.

Greven sendte to af sine folk ud for at hente hende. De kom tilbage med uforrettet sag. Ingen havde set den unge pige.

Men hun kunne ikke være kommet uden for ruinens område. Det gamle renæssanceslot var så at sige omringet af halvdelen af soldaterne, ingen kunne uset komme ud eller ind.

Endelig fortalte en løjtnants kone, som boede lige ved siden af Isildas værelse, at hun havde siddet ved vinduet hele tiden, men ikke havde set den unge pige gå ud.

"Men hvis hun ikke er gået ud," råbte grev Valdemar, "så må hun jo være her ... og det er hun ikke!"

Lupin sagde:

"Er der ikke en etage ovenpå?"

"Jo, men der er ingen trappe derop mere."

"Jo, der er en trappe." Han pegede på en åben dør ud til et mørkt aflukke. Man kunne utydeligt skelne de nederste trin af en trappe derinde. Den var stejl som en stige.

"Jeg beder Dem, kære greve," sagde han til Valdemar, som ville til at gå op ad trappen, "lad mig have æren."

"Hvorfor det?"

"Fordi det er farligt."

Han sprang op ad trinene og næsten faldt ind i en lille trang, lavloftet alkove.

Han gav et skrig fra sig.

"Hvad er der," spurgte greven, som var løbet efter ham.

"Se der, på gulvet – Isilda."

Han lagde sig på knæ, men så straks, at den unge pige blot var bedøvet, og at hun ikke havde nogen sår, når undtages nogle rifter på håndled og hænder.

I hendes mund var der stoppet et lommetørklæde som knebel.

"Der har vi det," sagde han. "Morderen var her hos hende. Da han hørte, vi kom, gav han hende et næveslag og kneblede hende, for at vi ikke skulle høre hende skrige."

"Men hvor er han flygtet hen?"

"Den vej ... se der. Der er en gang, som forbinder alle værelserne heroppe."

"Og videre?"

"Derfra er han gået ned ad trappen til en af de andre lejligheder."

"Men nogen må vel have set ham?"

"Det er ikke til at vide. Det menneske kan gøre sig usynlig! Men alligevel, send Deres folk ud for at lede efter ham. Alle sideværelser og lejligheder på første sal må gennemsøges."

Han tænkte sig lidt om. Skulle han selv være med i jagten på morderen?

Men en lyd fik ham til at vende sig om mod den unge pige. Hun havde rejst sig op, og et halvt dusin guldmønter faldt ud af hendes hænder. Lupin undersøgte dem. De var alle franske.

"Jeg tog altså ikke fejl," sagde han. "Men hvad skal alt det guld betyde? En belønning? Men for hvad?"

Pludselig opdagede han en bog på gulvet og bøjede sig ned for at tage den op. Men den unge pige var hurtigere end ham; hun greb bogen og trykkede den ind til sig med vild energi, som om hun var beredt til at forsvare den mod ethvert overfald.

"Sådan må det være," sagde han. "Man har tilbudt hende penge for bogen, men hun nægter at udlevere den. Det må være på den måde, hun har fået rifterne på hænderne. Det kunne

være meget interessant at få at vide, hvorfor han så gerne ville have fat i den bog. Har han mon fået tid til at kigge i den?"

Han vendte sig til grev Valdemar:

"Kære greve, vil De være så venlig ..."

Greven gjorde et tegn. Tre soldater greb den unge pige, og efter en hidsig kam, hvorunder det stakkels menneske stampede i gulvet af raseri, vred sig og skreg, fik de bogen fra hende.

"Så sagte, så sagte, lille ven," sagde Lupin, "tag det roligt. Det er alt sammen til det bedste. Lad nogen tage sig af hende og sørge for hende! Imens vil jeg se lidt på stridens genstand."

Det var et ufuldstændigt bind af Montesquieus værker i en udgave, der var mindst hundrede år gammel, og som bar titlen: "*En Rejse til Gnidus Tempel*". Idet han åbnede den, udbrød Lupin:

"Se ... hvor mærkeligt. På forsiden af hvert blad er der pålimet et pergament, og på det ... på alle disse blade er der skrevet en hel mængde med en fin håndskrift!"

Han læste:

"Dagbog ført af hr. Gilles de Malréche, fransk kammertjener hos Hans kgl. Højhed, fyrsten af Deux-Ponts-Veldenz. Påbegyndt i det Nådens År 1794."

"Hvad ... er det en af dem?" udbrød greven.

"Hvad er det, som overrasker Dem?"

"Isildas bedstefader, han som døde for to år siden, han kaldte sig Malreich – det er samme navn på tysk."

"Det er rigtigt! Isildas bedstefader må have været søn eller sønnesøn af den franske tjener, som har skrevet sin dagbog på siderne af dette bind. Og det er ad denne vej, bogen er havnet i Isildas hænder."

Han bladrede på må og få i bogen.

"***15. september 1796.*** *Hans Højhed er på jagt.*

20. september 1796. *Hans Højhed er redet ud. Han red på Cupidon.*"

"Vrøvl ... det er ikke særligt spændende ..." mumlede Lupin.

"***12. marts 1803.*** *Jeg har sendt 10 daler til Hermannn. Han er nu kok i London.*"

Lupin begyndte at le.

"Oho! Hermann er stødt fra tronen. Respekten er gået fløjten."

"Den regerende fyrste blev virkelig jaget fra sine besiddelser af franske tropper," indskød grev Valdemar.

Lupin læste videre:

"***1809.*** *I dag tirsdag, har Napoleon overnattet på Veldenz. Jeg redte Hans Majestæts seng og slog selv om morgenen hans vaskevand ud.*"

"Virkelig?" sagde Lupin. "Har Napoleon overnattet i Veldenz?"

"Ja, det er korrekt. Han var på vej til sin hær; det var på det østrigske felttogs tid – det, som endte ved Wagram. Det er en ære, som den storhertugelige familie var meget stolt af."

Lupin læste videre:

"***28. oktober 1814.*** *Hans kongelige Højhed er vendt tilbage til sit land.*

29. oktober. *I nat fulgte jeg Hans Højhed derhen, hvor skrinet står, og jeg var glad ved at kunne lade ham se, at intet menneske aner det eksistens. Og hvorledes skul vel også nogen kunne forestille sig, at skrinet kunne være anbragt i ...*"

En voldsom afbrydelse ... og et udråb fra Lupin. Isilda havde med et sæt revet sig løs fra soldaterne, som skulle passe på

hende, var styrtet over til ham, havde revet bogen ud af hænderne på ham, og var forsvundet.

"Å ... den dumme ... Løb! pas på nedenunder; jeg tager gangen!"

Men hun havde nået at lukke døren efter sig og skudt slåen for. Så han blev nødt til at følge med de andre for at søge efter en trappe, hvor de kunne komme ned.

Først i den fjerde lejlighed fandt de en åben dør. Men der var ikke et menneske på gangen derned. De måtte banke på døre, sprænge låse, trænge ind i tomme værelser. Grev Valdemar var lige så ivrig som Lupin ... han stak endog i gardiner og tapeter med spidsen af sin sabel.

De hørte nogen råbe fra den højre fløj. De skyndte sig derhen. Det var en af officersfruerne, som stod for enden af korridoren og kaldte på dem. Hun fortalte dem, at den unge pige ganske sikkert måtte være inde hos hende.

"Hvordan ved De det?" spurgte Lupin.

"Jeg ville gå ind på mit værelse, men døren var låset og jeg kunne høre nogen derinde."

Lupin tog i døren, men kunne ikke åbne den.

"Vinduet," råbte han, "der må være et vindue!"

De fulgte ham ud. Han tog grevens sabel og slog en rude ind.

To mænd hjalp ham op, han stak armen ind, løftede haspen af og sprang ind.

Isilda sad på hug foran kaminen, hvor luerne slog i vejret.

"Å ... det ulyksalige menneske har kastet den på ilden," stønnede Lupin.

Han skød hende brutalt til side, ville gribe efter bogen, men brændte fingrene. Ved hjælp af ildtangen fik han raget den ud af

flammerne og kastede et tæppe over den for at få ilden slukket.

Men det var for sent. Det gamle manuskripts blade var opbrændte og faldt sammen til aske.

2

Lupin så længe på hende. Greven sagde:

"Man skulle tro, hun vidste, hvad hun gjorde."

"Nej, nej," svarede Lupin. "Hun fatter ingenting. Men hendes bedstefader må have givet hende bogen som en skat ... en skat, som ingen måtte få at se. Og hendes svage hjerne har troet, at det var bedre at brænde den end lade nogen anden få fat i den."

"Men så videre?"

"Hvad mener De?"

"Nu får De jo ikke fat på skrinet."

"Nåda, min kære greve. De har altså dog et øjeblik tænkt Dem, at jeg kunne være heldig? Lupin står altså ikke mere for Dem som en blot og bar charlatan? De kan være ganske rolig ... Lupin har flere strenge på sin bue. Vi vil ..."

"Før klokken tolv i morgen?"

"Før klokken tolv i aften. Men nu er jeg ved at dø af træthed, og hvis De kunne få udvirket ..."

De førte ham ned i en sal, som blev benyttet som messe for underofficererne. Der fik han et solidt måltid mad, mens greven aflagde rapport til kejseren.

Tyve minutter efter kom Valdemar tilbage. De satte sig overfor hinanden, tavse og eftertænksomme.

"Hør ... en god cigar ville være mig velkommen ... tusind tak."

Han tændte sin cigar og sagde efter nogle øjeblikkes tavshed:

"Ryg De også, greve, det generer ikke mig."

Der gik en times tid. Grev Valdemar sad og nikkede. Af og til tog han et glas champagne for at holde sig vågen.

Soldater gik til og fra og vartede op.

Lidt efter sagde han:

"En kop kaffe ville gøre godt."

De bragte ham den.

"Den er ikke god," brummede han, "hvis det er den, kejseren drikker, så ... Nå, lige meget, lad mig få en kop til. Natten bliver måske lang. Det var dog en elendig kaffe!"

Han tændte sig en frisk cigar, men talte ikke mere.

Tiden gik. Lupin hverken rørte sig eller sagde noget.

Med ét sprang grev Valdemar op og sagde bebrejdende til Lupin:

"Men ser De da ikke ... vågn op."

Lupin fløjtede. Han blev roligt siddende ... og fløjtede.

"Rejs Dem! Hører De ikke?"

Lupin vendte sig om, kejseren var kommet ind. Han rejste sig.

"Hvor langt er vi kommet?" spurgte kejseren.

"Jeg tror, sire, at jeg om ganske kort tid vil kunne tilfredsstille Deres Majestæt."

"Hvad? Ved De, hvor ...?"

"Skrinet er? Ja, så omtrent ... Der er endnu nogle detaljer, som jeg ikke har fået fat på ... men det skal nok klare sig til rette tid og sted, det er jeg sikker på."

"Skal vi blive her?"

"Nej, sire, jeg vil bede Dem følge mig hen til slottet. Men vi har god tid. Og hvis Deres Majestæt tillader, så vil jeg gerne havde lov til at overveje et par ting i fred og ro."

Uden at vente på svar, satte han sig ned igen, til grev Valdemars store fortrydelse.

Lidt efter kom kejseren, som var gået afsides for at konferere med greven, igen hen til ham.

"Nå, hr. Lupin, er De ved at være færdig?"

Lupin svarede ikke. Kejseren spurgte igen ... hans hoved sank ned mod brystet.

"Han sover ... Gud hjælpe mig, om han ikke sidder og sover!"

Valdemar ruskede ham i skulderen, Lupin faldt ned fra stolen, trillede om på gulvet ... To-tre krampetrækninger fo'r igennem ham. Så rørte han sig ikke mere.

"Hvad er der i vejen?" råbte kejseren, "han er vel da ikke død, håber jeg?"

Han tog en lampe og bøjede sig ned over ham.

"Han er jo bleg som et lig – han ligner nærmest en voksdukke! Se, Valdemar ... føl på hjertet ... han lever da, ikke sandt?"

"Jo, sire," sagde greven lidt efter, "hjertet slår ganske regelmæssigt."

"Så begriber jeg ikke noget. Hvad er her gået for sig?"

"Skal jeg hente en læge?"

"Ja ... hurtigt!"

Doktoren kom og fandt Lupin i samme tilstand, ubevægelig og følelsesløs. Han lod ham lægge på en seng, undersøgte ham længe, lyttede efter hjerteslagene, og forhørte sig om, hvad han havde spist.

"De frygter en forgiftning, doktor?"

"Nej sire. Han lever, hans hjerte slår regelmæssigt, der er ingen tegn på gift. Men jeg antager ... Hvad er der i kanden og koppen der?"

"Kaffe," sagde greven.

"Til Dem?"

"Nej, til ham. Jeg drak ikke noget."

Doktoren skænkede lidt op og smagte på den:

"Jeg har ikke taget fejl, man har givet ham et sovemiddel."

"Men hvem?" råbte kejseren irriteret. "Valdemar, det er jo oprørende, hvad der her går i svang!"

"Sire ..."

"Som jeg siger ... nu har jeg fået nok. Jeg begynder at tro, at fyren har ret, og at der er nogen her på slottet, som ... disse guldmønter, og nu sovemiddel."

"Men hvis nogen er trængt indenfor murene her, måtte vi jo vide det, sire. – Og i flere timer har vi jo ransaget slottet i alle kroge."

"Ja, men det er ikke mig, der har lavet kaffen der, det kan jeg forsikre Dem for, og hvis det heller ikke er Dem, så ..."

"Å!"

"Nå ja, så kom i sving! Spørg Dem for! De har to hundrede mand til Deres disposition, og så stort er slottet jo heller ikke. For det er jo klart, at skurken strejfer rundt i disse bygninger – måske i nærheden af køkkenet – hvad vej jeg! Afsted med dig ... bevæg dig!"

Og det var, hvad han gjorde hele natten, den tykke grev Valdemar – bevægede sig – meget samvittighedsfuldt, for således lød hans herres befaling, men uden synderlig overbevisning, for det var efter hans mening ikke muligt, at nogen fremmed kunne skjule sig i disse ruiner, som var så vel bevogtede. Og begivenhederne gav ham ret: undersøgelserne viste sig unyttige, det var umuligt at opdage den

hemmelighedsfulde hånd, som havde lavet den søvndyssende drik.

Lupin tilbragte natten bevidstløs på sin seng. Om morgenen kom der en udsending fra kejseren, og doktoren, som ikke havde forladt ham et øjeblik, svarede at han stadig sov fast.

Klokken 9 gjorde han den første bevægelse, ligesom en anstrengelse for at vågne, han stammede:

"Hvad er klokken?"

Man sagde ham det.

Han gjorde en ny anstrengelse, og man så, at han ligesom gennem bedøvelse samlede al sin viljestyrke for at vågne.

Et ur slog ti slag.

Han skælvede og sagde:

"Bring mig – bring mig til slottet."

Med lægens samtykke tilkaldte grev Valdemar sine folk og lod kejseren underrette.

De lagde Lupin på en båre, og begav sig over mod slottet.

"På første sal," mumlede han.

De bar ham derop.

"For enden af gangen … det sidste værelse til venstre."

De bar ham ind i det sidste værelse, det tolvte i rækken, og hentede en stol, som han udmattet sank om i.

Kejseren kom. Lupin rørte sig ikke, han lod ikke til at fæste sig ved noget af det, der skete rundt om ham, hans øjne var udtryksløse.

Efter nogle minutter syntes han at vågne, så sig om på væggene, på loftet, på folkene og sagde:

"Et sovemiddel, ikke sandt."

"Ja," svarede doktoren.

"Har man fundet ... dette menneske?"

"Nej."

Han lod til at overveje. Han rystede flere gange eftertænksomt på hovedet, men snart blev det tydeligt, at han atter sov.

Kejseren gik hen til grev Valdemar.

"Giv ordre til at lade din bil køre frem."

"Men sire ..."

"Ingen snak! Jeg begynder at tro, at han holder os for nar, at det hele blot er en komedie han spiller, for at vinde tid."

"Måske ... det er jo muligt ..." sagde greven.

"Det er jo klart! Han udnytter visse tilfældige begivenheders sammenfald. Men han ved i grunden ingenting, og hans historier om guldmønterne og sovemidlet er blot påfund. Han har selv taget det sovemiddel! Hvis vi bliver ved med at spille med i hans komedie, ender han med at smutte fra os. Deres bil, Valdemar!"

Greven gav de nødvendige ordrer, og kom så tilbage. Lupin var ikke vågnet. Kejseren så sig rundt i salen og sagde til grev Valdemar:

"Dette er Minervas sal, ikke sandt?"

"Jo, sire."

"Men hvad betyder da dette N, som står to steder?"

Der stod virkelig to N'er, et over kaminen, et andet over et gammelt ur, der var indfældet i væggen. Det var meget beskadiget, og man kunne se ind i dets mekanisme og lodderne, som hang ubevægelige for enden af deres snore.

"Disse to N'er ..." begyndte Valdemar.

Kejseren hørte ikke efter. Lupin var igen begyndt at røre på sig; han åbnede øjnene og stammede nogle utydelige stavelser. Han rejste sig, gik tværs over salen og faldt udmattet om.

Det var en døendes kamp mod døden, han udkæmpede. Hans hjerne, hans nerver, hans vilje ... hele hans væsen kæmpede fortvivlet mod denne sløvhed, som ville overvælde ham. Det var livsfunktionernes modstand mod at ophøre.

Det var et uendeligt pinefuldt syn for alle de tilstedeværende at overvære.

"Han lider meget," mumlede Valdemar.

"Eller lader, som om han lider," sagde kejseren, "han skaber sig jo glimrende! Hvilken komediant!"

Lupin stammede:

"En indsprøjtning, doktor! ... En koffeinindsprøjtning ... straks ..."

Doktoren vendte sig til kejseren:

"Tillader De, sire?"

"Javist ... indtil klokken tolv har han ret til at få sin vilje. Han har mit løfte."

"Hvor mange minutter ... til middag," spurgte Lupin.

"Fyrre," svarede man.

"Fyrre? ... så når jeg det. Det er ganske sikkert, at jeg når det ... jeg må ..."

Han greb om sit hoved med begge hænder.

"Havde jeg dog blot min hjernes fulde brug ... den rigtige, gode hjerne, som kan tænke. Så ville det være færdigt på et sekund. Der er kun et dunkelt punkt tilbage ... Men jeg er ikke i stand til ... min evne til at tænke vil ikke fungere ... det er mig ikke muligt ... Å, det er fortvivlet ..."

Hans skuldre skælvede ... mon han græd?

De kunne høre ham gentage:

"813 ... 813 ..."

Og mere dæmpet:

"813 ... et ottetal ... en ener ... et tretal ... sådan står der ... men hvorfor? Det er ikke nok ..."

Kejseren sagde med lav stemme:

"Jeg har virkelig ondt af ham. Jeg kan næsten ikke fatte, at et menneske skulle kunne spille en sådan komedie ..."

Klokken blev halv tolv ... kvart i tolv ...

Lupin blev siddende ubevægelig med hænderne trykket mod tindingerne.

Kejseren ventede med blikket fæstet på uret, som Valdemar holdt i hånden.

Ti minutter i ... fem minutter ...

"Valdemar, er bilen der? Er dine folk parate?"

"Ja, sire."

"Dit ur har slagværk?"

"Ja, sire."

"På slaget tolv altså!"

"Men ..."

"På slaget tolv, Valdemar."

Der faldt en højtidelig stilhed over de tilstedeværende; de stod og ventede med den følelse, man får ved store og tragiske begivenheder, mens man venter på, at det umulige vil ske. Det er næsten, som om man venter at få Skæbnen selv i tale.

Kejseren skjulte ikke sin bekymring. Denne mærkværdige eventyrer, som kaldte sig Arsène Lupin, hvis mangfoldige eventyr han udmærket kendte til – denne mand havde gjort

indtryk på ham. Og hvor bestemt han end var på at få en ende på denne tvivlsomme historie, kunne han ikke lade være med at vente ... og håbe.

To minutter ... et minut. Nu var det sekunder, der taltes.

Lupin lod til at sove.

"Gør dig rede," sagde kejseren til greven.

Han gik hen til Lupin og lagde hånden på hans skulder.

Urets sølvslagværk begyndte at dirre ... en, to, tre, fire, fem ...

"Valdemar, træk lodderne op i det gamle ur."

Der blev et øjebliks forbavselse. Det var Lupin, som talte, med svag, men rolig stemme.

Valdemar trak på skulderen, ærgerlig over at blive tiltalt så uformelt.

"Adlyd ham, Valdemar," sagde kejseren.

"Ja, gør som jeg siger, min kære greve," sagde Lupin med sin gamle muntre ironi, "du må jo huske på, at du hænger i en klokkestreng, og her er det blot at trække i den ... en ad gangen ... ja, sådan! Det var på den måde, man trak uret op i gamle dage."

Pendulet begyndte virkelig at svinge, man kunne høre et regelmæssigt tik-tak.

"Og så viserne," sagde Lupin. "Sæt dem til lige før tolv ... Nej, lad være med at røre dem mere ... lad mig ..."

Han rejste sig og gik hen til uret, indtil han stod på et skridts afstand med blikket stift og opmærksomt rettet på urskiven.

De tolv slag lød ... Tolv dybe, dumpe slag.

Der blev en lang stilhed. Intet skete. Alligevel lyttede kejseren, som om han var sikker på, at noget ville ske. Valdemar rørte sig ikke af stedet, han bare stirrede.

Lupin bøjede sig frem mod uret, rettede sig op og sagde:
"Det er udmærket, nu har jeg det."
Han gik tilbage til sin plads og befalede:
"Valdemar, stil nu viserne på to minutter i tolv. Nej, gamle ven, man må ikke stryge mod hårene, urets gang går mod højre. Ja, ja, det vil tage lidt tid, men hvad skal man gøre?"
Uret slog alle timeslag og alle halvtimeslag lige indtil klokken halv tolv.
"Hør her, Valdemar," sagde Lupin. Han talte ikke ironisk, han sagde det alvorligt, som om han selv var bevæget og spændt.
"Valdemar ... du ser på urskiven et lille rundt mærke ved klokken et? Dette mærke er løst, ikke sandt? Sæt nu venstre hånds pegefinger på det og tryk til. Sådan! Gør nu lige sådan med tommelfingeren på det mærke, der er ved klokken tre. Sådan! Og tryk nu med højre hånd på det mærke, som står ved klokken otte. Tak skal du have. Sæt dig nu ned, min ven."
Kort efter flyttede den store viser sig, passerede klokken tolv ... og de tolv slag lød igen.
Lupin tav, meget bleg. Ingen brød tavsheden. De tolv slag gav ekko i stilheden.
Ved det tolvte slag lød pludselig en klirren, og uret standsede. Pendulet ophørte at svinge.
Og pludselig faldt et vædderhoved af bronze, der sad som topstykke over uret, ned, så at man kunne se en lille niche.
I denne niche stod der et lille ornamenteret sølvskrin.
"Å!" udbrød kejseren, "så havde De altså ret!"
"Tvivlede De på det, Deres Majestæt," sagde Lupin, der nu var ganske vågen.

Han rejste sig, gik hen og tog skrinet ud, og rakte kejseren det.

"Vil Deres Majestæt have den godhed selv at åbne det. De breve, som De har givet mig til opgave at eftersøge, er i det."

Kejseren åbnede låget, men fo'r tilbage.

Skrinet var tomt.

3

Skrinet var tomt! Det var et uforudset og skrækkeligt slag. Efter de heldige beregninger, Lupin havde gjort, og hans skarpsindige opdagelse af urets hemmelighed, begyndte kejseren, som ikke havde været i tvivl om det heldige resultat, at se forvildet ud.

Foran ham stod Lupin kridhvid i ansigtet, med sammenbidte tænder og blodskudte øjne. Han hvæsede af raseri og afmægtigt had.

Han tørrede sveden af panden, tog skrinet ud af kejserens hånd, vendte og drejede det, som håbede han at finde en dobbelt bund, et mærke ... Omsider slog han det i gulvet med en sådan kraft, at det sprang i stykker.

Så blev han atter rolig.

"Hvem har gjort dette?" spurgte kejseren.

"Altid den samme, sire ... ham, som følger i mine fodspor, hvor jeg så går, og som har det samme mål som jeg: Kesselbachs morder."

"Og hvornår er det sket?"

"I nat. Å, sire ... hvis De blot havde ladet mig have min frihed, dengang jeg kom ud af fængslet! Da ville jeg have nået mit mål uden en times forsinkelse. Jeg ville have været her før ham! Jeg ville have betalt Isilda før ham! Jeg kunne have været den første til at læse Malreichs dagbog!"

"De mener altså, at det er ved at læse dagbogen, han er kommet under vejr med ...?"

"Ja, sire, for han havde jo god tid til at læse … og fra sit skjul har han kunnet underrette sig om alle vore bevægelser, og gennem en eller anden håndlanger give mig en sovedrik, så han var mig kvit i nat."

"Men slottet er jo bevogtet …"

"Af Deres soldater, ja. Men tror De, det har noget at betyde for en mand som han? Og jeg er da for resten ikke i tvivl om, at Valdemar har koncentreret sine undersøgelser om bygninger og forsømt bevogtningen af terrænet udenom."

"Men den støj, uret måtte gøre? Tolv slag midt om natten?"

"Det er ikke særlig svært at forhindre et ur i at slå."

"Alt dette ser nu temmelig usandsynligt ud."

"Nej, alt dette står fuldkommen klart for mig, sire. Hvis man gennemgik lommerne på alle Deres folk eller holdt øje med alle deres udgifter det næste års tid, så ville man nok finde to-tre stykker, som i dette øjeblik er i besiddelse af nogle store pengesedler … *franske* pengesedler, vel at mærke."

"Nej!" protesterede grev Valdemar.

"Jo, min kære greve, det er udelukkende et pengespørgsmål, og penge spiller ingen rolle for *ham*. Hvis han virkelig ville, så er jeg næsten sikker på, at selv De …"

Kejseren var borte i sine tanker og hørte ikke, hvad der blev sagt. Han gik frem og tilbage i salen, og gjorde så et tegn til en af de officerer, der opholdt sig ude i galleriet.

"Min bil … hurtigt … vi vil rejse …"

Han standsede, så i nogen tid på Lupin, og gik så hen til greven:

"De skal også gøre dem rede til at rejse, Valdemar … direkte til Paris på en dag."

Lupin lyttede. Han hørte grev Valdemar svare:

"Jeg ville helst have et dusin mand med, sire … denne fordømte fyr …"

"Så tag dem. Og lad det gå lidt rask … du må være fremme endnu i nat."

Lupin stampede med foden i gulvet.

"Nej, sire! Jeg protesterer. Det vil aldrig ske, det sværger jeg Dem til!"

"Så? Hvordan …?"

"Og brevene, sire? De breve, der er stjålet?"

"Ja …"

Lupin lagde indigneret armene over kors på brystet.

"Deres Majestæt vil virkelig opgive kampen? De anser et nederlag for givet … erklærer Dem overvundet? Det kan jeg ikke være med til, sire. Jeg er begyndt, og jeg vil føre det til ende."

Kejseren smilede af hans iver.

"Jeg giver ikke op. Men mit politi skal sættes i gang."

Lupin brast i latter.

"Deres Majestæt må undskylde mig! Det er så komisk … Deres Majestæts politi! Det er lige så meget værd som politiet alle andre steder i verden … det vil sige nul og niks. Nej, sire, jeg vender ikke tilbage til Santé-fængslet. Jeg giver pokker i fængslet. Jeg har spildt tid nok på denne mand."

Kejseren trak på skuldrene.

"De ved jo ikke engang, hvem denne mand er."

"Jeg skal nok komme efter det. Og ingen anden end jeg er i stand til det. Det ved han godt; jeg er den eneste, der kan skaffe ham frem i dagens lys. Jeg er hans eneste fjende; det er mig, han vil til livs. Det var mig, han havde brug for at dysse i søvn i

nat, så han kunne gøre det, han ville. Ingen kan hjælpe mig, og ingen kan hjælpe ham. Det er os to imellem, og det er det hele. Hidtil har han haft heldet på sin side. Men til sidst er det uundgåeligt, ufejlbarligt, at jeg vil gå af med sejren."

"Og hvorfor det?"

"Fordi jeg er den stærkeste."

"Og hvis han dræber Dem?"

"Det vil ikke lykkes for ham. Jeg vil gøre alle hans anslag uskadelige, gøre ham afmægtig. De skal få brevene, sire ... det er Deres. Ingen magt på jorden skal forhindre mig i at skaffe dem til veje."

Han udtrykte sig voldsomt og med en sikker overbevisning, som forlenede de begivenheder, han forudså, med et skær af virkelighed – næsten som om de allerede havde fundet sted.

Kejseren kunne ikke frigøre sig for en vis uklar følelse, som både var en slags beundring, og en hel del af netop den tillid, som Lupin så myndigt forlangte af ham. Men i sit inderste nærede han skrupler ved at bruge dette menneske og der ved gøre ham til sin allierede. Han var usikker på, hvad han burde gøre, og begyndte bekymret at vandre op og ned mellem galleriet og vinduerne uden at sige noget.

Endelig sagde han:

"Hvem kan bevise os, at brevene er blevet stjålet i nat?"

"Tyveriets dato er jo optegnet, Deres Majestæt."

"Hvad er det, De siger?"

"Se efter øverst i den niche, hvor skrinet var gemt. Der står datoen med hvidt kridt: midnat, 24. august."

"Ja, minsandten," mumlede kejseren bestyrtet, "hvordan har jeg kunnet overse det?"

Og han tilføjede, revet med af sin nysgerrighed.

"Det er ligesom med disse to N'er, der er malet på væggen. Jeg kan ikke forstå dem. Dette er jo Minerva-salen."

"Det var i denne sal, Napoleon, de franskes kejser, overnattede."

"Hvorfra ved De det?"

"Fra den gamle tjeners dagbog. *Apoon* betyder ikke Apollon, men Napoleon."

"De har ret," mumlede kejseren overrasket. "Det er klart, at storhertugen sikkert prøvede at skrive Napoleon. Men tallet 813?"

"Ja, det var også det punkt, der voldte mig mest besvær at få opklaret. Jeg mente, at de tre tal skulle lægges sammen. Og tallet tolv, som man får derved, skulle så være nummeret på den sal, som er den tolvte i galleriet. Men det var mig ikke nok. Der måtte være noget mere ... noget, som min trætte hjerne ikke kunne gennemtrænge. Men synet af uret; dette ur som netop stod i Napoleons sal, virkede som en åbenbarelse for mig. Tallet tolv betød naturligvis den tolvte time. Middag! Midnat! Er der ikke en vis højtidelighed over dette klokkeslæt, som gør, at man gerne vælger det? Men hvorfor disse tre – 8, 1, 3 – i stedet for andre, der giver den samme sum? Så var det, jeg kom på den tanke, at lade uret slå, blot for at anstille en prøve. Og det var ved at lade det slå, at jeg fik øje på mærkerne ved et, tre og otte – 813. Valdemar trykkede på de tre mærker og nichen kom til syne! Deres Majestæt kender resultatet ...! Og det er så, sire, forklaringen på det hemmelighedsfulde ord og de tre tal, som storhertugen skrev på sit dødsleje. Det var ved hjælp af dem,

han håbede på at hans søn en dag skulle finde Veldenz' hemmelighed og blive ejer af de famøse breve."

Kejseren lyttede til med spændt opmærksomhed, mere og mere overrasket over denne mands skarpsindighed.

"Valdemar ..." sagde han.

"Sire?"

Men just som han ville tale, lød der støj og råb ude fra galleriet. Valdemar gik ud, og kom straks efter tilbage.

"Det er den gale pige, som man ikke vil give lov til at komme ind."

"Lad hende komme," råbte Lupin ivrigt, "hun må hentes, sire!"

På et vink af kejseren gik Valdemar ud for at hente Isilda.

Der blev almindelig forfærdelse over, hvordan hun så ud. Hendes blege ansigt var dækket af sorte pletter, hendes fordrejede træk viste, hvor frygtelig hun led; hun stønnede, med begge hænder presset mod sit bryst.

"Å," råbte Lupin forfærdet.

"Hvad er det?" spurgte kejseren.

"Lad lægen hente, spild ikke et minut!"

Han gik nærmere.

"Tal, Isilda ... du har set noget! Du vil fortælle noget!"

Den unge pige stod stille, hendes øjne fik et mere klart udtryk, som om smerten vækkede noget til live. Hun udstødte nogle lyde, men ingen rigtige ord.

"Hør efter," sagde Lupin, "svar Ja eller Nej ... blot en hovedbevægelse ... du har set ham? Du ved, hvor han er? Du ved, hvem han er? Hvis du ikke svarer ..."

Han beherskede sin vrede. Pludselig huskede han fra optrinnet dagen før, at hun tilsyneladende havde beholdt en slags hukommelse fra den tid, hvor hun havde sin fornufts fulde brug. Han tegnede med sine fingre i støvet et L og et M på væggen.

Hun strakte armen frem mod væggen og nikkede.

"Hvad så mere?" spurgte han, "hvad mere? Hvordan gik det til? Skriv nu her ..."

Hun strakte hånden ud som for at skrive, men med et højt skrig faldt hun om på gulvet, hvor hun vred sig af smerte.

Pludselig krummede hun sig sammen, et par trækninger, en skælven. Hun rørte sig ikke mere.

"Død?" spurgte kejseren.

"Forgivet, Deres Majestæt," sagde Lupin.

"Den ulykkelige, af hvem?"

"Af *ham*, Deres Majestæt. Hun har sikkert kendt ham, han har frygtet hende."

Kejseren vendte sig til grev Valdemar.

"Valdemar, alle dine folk i marken, undersøg slottet, send telegrammer til jernbanestationerne ved grænsen ..."

Og vendt til Lupin:

"Hvor lang tid behøver De til at skaffe brevene tilbage?"

"En måned, Deres Majestæt."

"Godt. Jeg skal give Valdemar fuldmagt til at opfylde alle Deres ønsker og stå til rådighed med alt, hvad De har brug for."

"Jeg har kun et ønske, Deres Majestæt ... min frihed."

"De er fri!"

Lupin så efter ham, da han gik, og mumlede mellem tænderne:

"Først friheden ... og siden, når jeg skaffet Dem brevene, o Majestæt ... et lille håndtryk af den store kejser til tyveknægten. Så er vi kvit."

De syv banditter

1

"Der står en herre derude, som ønsker at tale med fruen. Vil De modtage ham?"

Dolores Kesselbach tog kortet ud af hånden på tjeneren og læste: *Andrè Beauny*.

"Nej," sagde hun. "Jeg kender ham ikke."

"Men han insisterer. Han siger, at fruen venter hans besøg."

"Nå ... jamen så måske alligevel ... lad ham komme ind."

Efter de begivenheder, som havde ødelagt hendes liv og ramt hende så hårdt, havde Dolores efter et ophold på *Hotel Bristol* installeret sig i et roligt hus i Rue de Vignes langt ude i Passy.

På bagsiden af huset lå en smuk have, omgivet af flere andre tæt bevoksede haver. Når ikke smertefulde sygdomsanfald holdt hende i dagevis på sit værelse, hvor hun så lod skodderne lukke til og ikke tog imod besøg, lod hun sig som regel bære ud i haven under træerne. Der lå hun, uvirksom og ulykkelig, ude af stand til at tage sig sammen og kæmpe mod sin onde skæbne.

Gruset i alleen knirkede på ny. I følge med tjeneren kom en ung mand. Hans holdning var dannet, hans dragt meget enkel og af et vist gammeldags snit, sådan som visse kunstnere ynder det – med nedkrammet flip og flagrende slips i marineblåt med hvide prikker.

Tjeneren forsvandt.

"André Beauny, var det?" spurgte Dolores.

"Ja, frue."

"Jeg har ikke den ære ..."

"Jo, frue. De havde fået at vide, at var en ven af fru Ernemont, Genevièves bedstemoder, og De skrev til hende i Garches, at De ønskede at møde mig. Og her er jeg så."

Dolores kom i en vis bevægelse og rejste sig.

"Å ... er det Dem?"

"Ja."

Hun stammede:

"Er det virkelig Dem? Jeg kunne ikke kende Dem."

"Kender De ikke fyrst Paul Sernine igen?"

"Nej. Alting er jo anderledes – panden – øjnene. Og det er heller ikke sådan ..."

"... at aviserne har fremstillet arrestanten i Santé-fængslet," sagde han smilende. "Men det er nu alligevel mig."

Der opstod en længere tavshed. De følte sig begge forlegne og utilpas.

Endelig sagde han:

"Må jeg få grunden at vide?"

"Har Geneviève ikke fortalt Dem den?"

"Jeg har ikke truffet hende. Men hendes bedstemoder mente at have forstået, at De havde brug for min tjeneste ..."

"Javist ... ja."

"Hvad er det? Det skal være mig en glæde."

Hun betænkte sig lidt og sagde dæmpet:

"Jeg er bange."

"Bange?" gentog han.

"Ja," sagde hun igen, stadig dæmpet, "jeg er bange ... jeg er bange for alt muligt ... det som sker nu og det, som vil ske i morgen, i overmorgen ... jeg er bange for at leve. Jeg har lidt så meget ... jeg kan ikke mere."

Han så dybt medlidende på hende. Han fattede ny tydeligere den uklare tiltrækning, som altid havde drevet ham hen i denne kvindes nærhed, nu da hun bad ham om hjælp. Han følte en heftig trang til at slutte sig til hende i fuld hengivenhed uden at ønske noget til gengæld.

Hun vedblev:

"Jeg er alene nu ... ganske alene med tjenere, som jeg har fæstet ganske tilfældigt, og jeg føler en sådan angst ... jeg mærker, at der er nogen, der bevæger sig rundt om mig her."

"Men hvorfor?"

"Jeg ved det ikke. Jeg ved blot, at fjenden lusker rundt og kommer nærmere og nærmere."

"Har De set ham? Har De mærket noget bestemt?"

"Ja, netop i disse dage har to mænd flere gange passeret forbi her i gaden og er standset lige udenfor huset."

"Hvordan ser de ud?"

"Den ene af dem så jeg særlig tydeligt. Han er høj, stærk, velbarberet og og går med en lille sort lærredstrøje."

"En tjener altså ...?"

"Ja, en opvarter. Jeg lod en af mine tjenere følge efter ham. Han gik ned ad Rue de la Pompe og ind i et uhyggeligt udseende hus, hvor der bor en vinhandler på første sal – det første hus til venstre i gaden. Og forleden nat ..."

"Forleden nat ...?"

"Så jeg fra mit soveværelsesvindue skyggen af et menneske i haven."

"Er det alt?"

"Ja."

Han tænkte sig lidt om og sagde så:

"Vil De have noget imod, at to af mine folk sover her i et af værelserne på første sal?"

"To af Deres folk?"

"Vær blot ikke banke. Det er to brave mænd – gamle Charolais og hans søn – ingen kan se på dem, at de hører til mig, De kan være ganske tryg. Hvad mig angår, så ..."

Han standsede. Han ventede, at hun skulle bede ham komme igen. Da hun ikke sagde noget, vedblev han:

"Hvad mig angår, så er det bedst, at ingen ser mig her ... ja, det bedst ... for Dem. Mine folk vil holde mig underrettet."

Han ville gerne have sagt mere, være blevet der, sat sig ved hendes side og trøstet hende. Men han havde en følelse af, at de havde sagt, hvad der var at sige, til hinanden. Et ord mere fra hans side ville føles anmassende.

Han bukkede dybt og gik.

Han gik hurtigt gennem haven; han længtes efter at komme udenfor, at blive herre over sin bevægelse. Tjenere stod og ventede på dørtærsklen i hallen. Netop som han gik ud, ringede nogen på porten – en ung dame.

Det gav et stød i ham af overraskelse.

"Geneviève!"

Hun så forundret på ham og genkendte ham straks, omend hun blev forundret over hans ungdommelige udseende. Hun blev så forfjamsket, at hun var gået omkuld og måtte støtte sig til muren.

Han havde taget hatten af og så på hende uden at turde række hånden frem. Ville hun give ham sin hånd? Det var jo ikke mere fyrst Sernine ... det var Arsène Lupin. Og hun vidste,

hvem Arsène Lupin var, og at han netop var kommet ud af fængslet.

Det regnede udenfor. Hun gav sin paraply til tjeneren og sagde stammende:

"Vær så god at lukke op og stille denne bort."

Hun gik lige forbi ham.

"Hm, det er temmelig hårde stød for et nervøst og følsomt væsen som dig, stakkels gamle dreng," tænkte Lupin, mens han gik ned gennem gaden, "pas du hellere på dit hjerte, ellers ... se nu, dine øjne er blevet fugtige. Det er dårlige tegn ... du er ved at blive gammel, hr. Lupin."

Han slog en ung mand på skulderen, som var på vej over avenuen ved La Muette i retning af Rue des Vignes. Den unge mand standsede og sagde efter nogle øjeblikke:

"Undskyld, men jeg tror ikke, jeg har den ære ... jeg synes ..."

"Så synes De galt, min kære hr. Leduc. Eller også er De blevet dårlig til at huske. Kan De huske Versailles, det lille kammer i *Hôtel des Trois-Empereurs*?"

"Er det Dem!"

Den unge mand fo'r forskrækket til side.

"Herregud ja, javist er det mig, fyrst Sernine ... eller rettere Arsène Lupin, siden De jo kender mit rigtige navn. Troede De måske at Lupin var borte? Javel, jeg forstår ... fængslet ... De havde håbet ... De er et barn!"

Han klappede ham let på skulderen.

"Så, unge mand, se nu at komme til Dem selv ... der er endnu mange gode, fredelige dage til at digte vers i. Øjeblikket er endnu ikke kommet. Digt flere vers, digter!"

Han klemte hans arm hårdt og talte ham lige ind i ansigtet:

"Men timen er snart inde, digter. Husk på, du tilhører mig med legeme og sjæl. Forberede dig på at spille din rolle. Den vil blive brutal, men storslået. Og ved Gud ... du ser mig ud til at være den rette mand til rollen!"

Han lo højt, gjorde et par dansetrin og gik ... den unge Leduc stod fortabt tilbage.

Længere hen på hjørnet af Rue de la Pompe kom han til den vinstue, fru Kesselbach havde talt om. Han gik derind og talte længe med ejeren. Derpå tog han en vogn og lod sig køre til Grand Hôtel, hvor han boede under navn af André Beauny.

Brødrene Doudeville stod og ventede på ham.

Skønt han var blasert overfor den slags hyldest, havde Lupin alligevel sin fornøjelse ved alle de beviser på beundring og hengivenhed, som hans venner ødslede på ham.

"De må virkelig fortælle os, herre ... hvordan er det gået til? Vi er vant til, at De kan gøre mirakler, men der er dog en grænse for alting ... er De virkelig fri? Og går rundt her i Paris så godt som uden forklædning?"

"En cigar?"

"Nej tak!"

"Det skulle du ellers, Doudeville. Disse her er aldeles fortrinlige. Jeg har dem fra en kender, som gerne vil kalde sig min ven."

"Så ... tør man måske spørge ...?"

"*Der Kaiser* – så, se nu ikke så dum ud, men lad mig få de sidste nyheder. Jeg har ikke læst aviserne. Min flugt ... hvilket indtryk har den gjort på publikum?"

"Overvældende!"

"Og hvordan lød politirapporten?"

"Deres flugt fandt sted i Garches under et forsøg på at genskabe omstændigheder omkring mordet på Altenheim. Desværre er der nogle journalister, der har påvist, at det er umuligt."

"Og hvad mere?"

"Ja, hvad mere? ... Der er jo almindelig forbløffelse. Folk kommer med gisninger, ler og morer sig på det bedste."

"Og Weber?"

"Weber er i en slem knibe."

"Og ellers ikke noget nyt fra politiet? Intet spor af morderen? Ingen tegn, der kan hjælpe os til at fastslå Altenheims virkelige identitet?"

"Nej."

"Er de da fuldstændig sløve? At tænke sig, vi giver millioner ud hvert år for at føde på disse mennesker. Hvis det bliver ved på den måde, så nægter jeg at erlægge mit bidrag. – Sæt dig ned og tag en pen. Dette brev skal du overbringe til *Grand Journal* i aften. Det er er længe siden, verden har hørt fra mig ... den må være ved at gå til af utålmodighed! Altså skriv:

> Hr . direktør!
>
> Jeg beder publikum undskylde, at det er blevet skuffet i sine berettigede forventninger. Jeg er flygtet fra fængslet, og det er mig ikke muligt at afsløre hvordan. Efter min flugt har jeg opdaget den famøse hemmelighed, og det er mig ikke muligt at røbe, hvori den består og hvordan jeg har opdaget den ...
>
> Det hele vil engang i fremtiden blive opklaret i en original fortælling, som min sædvanlige biograf vil udgive efter mine notater. Det er en side af Frankrigs historie,

som nok ikke vil være uden interesse for vore børnebørn at læse.

For tiden er min tid optaget af andre anliggender. Jeg er oprørt over at se, i hvilke hænder de funktioner, som jeg engang har udøvet, nu er faldet … jeg er ked af at se, at affæren Kesselbach-Altenheim stadig står uforandret på samme stadium. Jeg vil afsætte Weber, jeg vil atter overtage den stilling, jeg så ærefuldt beklædte til alles tilfredshed under navnet Lenormand.

Arsène Lupin
Chef for Sikkerhedspolitiet."

2

Klokken otte om aftenen trådte Arsène Lupin og Doudeville sammen ind på den mondæne Restaurant Gaillard. Lupin var klædt som en kunstner, elegant, men med et vist skødesløst præg. Den anden var i redingote, med en øvrighedspersons værdige holdning i gang og miner.

De satte sig ved et bord i den del af restauranten, som ligger allerinderst og adskilt fra resten af lokalet ved to søjler.

En ulastelig korrekt opvarter ventede på deres ordrer med en menu i hånden og korrekt foragtelig mine. Lupin valgte med en kender nøjagtighed og kræsenhed.

"Ganske vist var den daglige kost i fængslet spiselig, men alligevel skal det være rart engang igen at få en god middag," sagde han leende, da opvarteren var gået.

Han spiste med god appetit uden at sige et ord, bortset fra nogle få korte bemærkninger, som viste hans tankers retning

"Det ordner sig ... det ved jeg nok ... men det kommer til at holde hårdt. Hvilken modstander af have! Hvad der kan forbløffe mig er, at jeg efter seks måneders kamp ikke kan komme efter, hvad det er, han vil. Den mest fremtrædende medskyldige er død, vi står nærmer os afslutningen, og jeg kan stadig ikke regne hans hensigt ud. Hvad er det, den pokkers fyr vil? Min plan er klar nok: jeg vil have fat i storhertugdømmet, anbringe en storhertug af eget fabrikat på tronen, give ham Geneviève til hustru – og regere. Det er alt sammen soleklart, ret og rimeligt. Man han, denne sjofle fremtoning, denne mørkets ånd, hvad er det for et mål, han stræber efter?"

Han kaldte:

"Opvarter!"

Overtjeneren nærmede sig.

"Herren ønsker?"

"Cigarer."

Han gik, og kom tilbage med flere kasser, som han åbnede.

"Hvad vil De anbefale?"

"Der er nogle ypperlige Upmanns."

Lupin bød Doudeville en Upmann, tog selv en og skar spidsen af den.

Overtjeneren strøg en tændstik og holdt den hen til ham.

Lupin greb ham hårdt om håndleddet og trak ham hen til sig.

"Ti stille … jeg kender dig … du hedder i virkeligheden Dominique Lecas …"

Manden, som var stor og stærk, ville rive sig løs. Han undertrykte et udbrud af smerte. Lupin havde vredet hans hånd af led.

"Du hedder Dominique Lecas, du bor på fjerde sal i Rue de la Pompe, hvortil du har trukket dig tilbage efter at have tjent dig en lille formue … hør nu efter, din slyngel, ellers knuser jeg knoglerne i dig … Du arbejdede for baron Altenheim, hvor du var hans hushovmester."

Den anden stod ubevægelig med et ansigt, der var kridhvidt af rædsel.

Lokalet var nu næsten tomt. Inde i restauranten sad tre herrer og røg, og to par sad og småsludrede over deres likørglas.

"Du ser, at vi er uforstyrrede, vi kan tale sammen."

"Hvem er De dog," stammede den anden.

"Du kender mig ikke? Så husk på den mærkelige frokost i Villa Dupont. Det var dig, din gamle skurk, der gav mig kagerne ... og hvilke kager!"

"Fyrsten!"

"Ja, fyrsten, fyrst Arsène Lupin i egen person ... Oho, nu trækker du vejret lettere, du mener at du intet har at frygte af Arsène Lupin. Du tager fejl, min ven, du har alt at frygte."

Han trak et kort frem af lommen og holdt det op for næsen af tjeneren.

"Se her, jeg er ansat i politiets tjeneste nu. Hvad skal man sige, sådan ender jo altid vi store mestertyve, vi forbrydernes konger."

"Og hvad vil De mig?" spurgte overtjeneren, stadig noget urolig.

"Gå hen til den kunde, som kalder på dig derhenne, betjen ham, og kom så tilbage. Og frem for alt, ingen narrestreger. Jeg har ti mand udenfor, som holder øje med dig. Forsvind så!"

Overtjeneren adlød. Fem minutter efter kom han tilbage. Han stillede sig med ryggen til restauranten foran dem ved bordet, og lod som om han talte med dem om cigarernes kvalitet. Han sagde:

"Nå ... hvad er det så, det drejer sig om?"

Lupin lagde nogle hundredfrancssedler på rad på bordet.

"En seddel for hvert nøjagtigt svar på mine spørgsmål."

"Nuvel?"

"Hvor mange var I hos baron Altenheim?"

"Syv, foruden mig."

"Ikke flere?"

"Nej. Der var kun én gang, da der blev lejet nogle italienske arbejdere til at udgrave kældrene i Villa Glycines i Garches."

"Var der to underjordiske gange?"

"Ja. Den ene første til Villa Hortense, den anden endte under fru Kesselbachs villa."

"Hvad var formålet?"

"At bortføre fru Kesselbach."

"Var de to piger, Suzanne og Gertrude, jeres medskyldige?"

"Ja."

"Hvor er de nu?"

"I udlandet."

"Og de syv andre tjenere, Altenheims bande?"

"Jeg har brudt med dem. De er stadig i gang."

"Hvor kan jeg træffe dem?"

Dominique betænkte sig – Lupin foldede to tusindfrancsedler ud og sagde:

"Dine skrupler gør dig ære, Dominique. Du skal nu blot sætte dig ned og svare."

Dominique svarede:

"De finder dem i Route de la Revolte nr. 3 i Neuilly. En af dem hedder Le Brocanteur."

"Godt. Og nu Altenheims virkelige navn?"

"Ribeira."

"Dominique, nu er du på gale veje. Ribeira var et påtaget navn. Jeg kræver at få hans virkelige navn."

"Parbury."

"Et andet påtaget navn."

Opvarteren tøvede. Lupin lagde tre tusindfrancsedler til de øvrige.

"Nåja, hvad," sagde manden, "han er jo alligevel død som en sild."

"Hans navn?" sagde Lupin.

"Hans navn var hr. de Malreich."

"Og hvor kommer han fra, denne Malreich?"

"Han er af fransk slægt, men født i Tyskland. Jeg så tilfældigvis nogle af hans papirer – det var på den måde, jeg fandt ud af hans rigtige navn," sagde opvarteren, "havde han vidst det, tror jeg, han havde kvalt mig."

Lupin tænkte efter og sagde:

"Han var jeres anfører?"

"Ja."

"Men han havde en medskyldig, en kompagnon?"

"Å, ti dog, ti, tal dog ikke om ham."

Tjenerens mine udtrykte pludselig en voldsom angst. Lupin læste i hans ansigt den samme rædsel og modbydelighed, han selv følte, når han tænkte på morderen.

"Hvem er det? Har du set ham?"

"Tys – lad os ikke tale om ham – ham må man ikke tale om."

"Hvem er det, spørger jeg."

"Det er herren, chefen, ingen kender ham ..."

"Men du har set ham? Svar mig! Du har set ham?"

"Undertiden i mørke ... om natten, aldrig ved dag. Hans ordrer fik vi gennem små papirstumper ... eller gennem telefonen."

"Hans navn?"

"Jeg kender det ikke ... Ingen kender det. De talte aldrig om ham. Det bragte altid ulykke med sig."

"Han er altid klædt i sort, ikke sandt?"

"Jo, han er altid i sort. Han er lille, spinkel og lys ... blond."

"Og han dræber, ikke sandt?"

"Jo, han dræber ... han dræber, som andre stjæler et stykke brød."

Tjenerens stemme skælvede. Han bad:

"Lad os tie, hvorfor skal vi tale om ham ... Jeg ved ikke mere ... det bringer ulykke."

Lupin tav; mandens angst gjorde uvilkårligt indtryk på ham. Han sad længe tankefuld, så rejste han sig og sagde til tjeneren:

"Her har du dine penge. Men hvis du gerne vil leve i fred og ro, så gør du bedst i ikke at sige et ord om denne samtale."

Han forlod restaurationen sammen med Doudeville, fulgt til dørs af den bukkende tjener, som hjalp ham frakken på, og gik helt til Saint-Denis uden at sige et ord. Hans tanker var optaget af det, han netop havde fået at vide.

Til sidst tog han sin ledsager under armen og sagde:

"Hør her, Doudeville. Du skal gå til Gare du Nord, hvortil du vil ankomme i tide til at nå hurtigtoget til Luxembourg. Du skal rejse til Veldenz, hovedstaden i storhertugdømmet Deux-Ponts-Veldenz. I byens rådhus vil du let kunne få fat i hr. de Malreichs dåbsattest og oplysninger om hans familie. I overmorgen – lørdag – må du være tilbage."

"Skal jeg melde det til Sikkerhedspolitiet?"

"Det skal jeg nok besørge. Jeg telefonerer, at du er syg. Og hør – endnu en ting: Vi mødes ved middagstid i en lille café i Route de la Revolte, som hedder Buffalo. Og nu rask til værket!"

Den næste morgen begav Lupin, klædt som arbejder i bluse og kasket, sig til Neuilly og begyndte sine undersøgelser i nr. 3, Route de la Revolte.

En stor port førte ind til en forgård, og der var en hel lille by af værksteder og sidehuse, hvor det myldrede med håndværkere, kvinder og børn. Han kom hurtigt på god fod med portnersken og snakkede en times tid med hende om alt mellem himmel og jord. I løbet af denne time så han tre personer, hvis optræden syntes ham påfaldende, komme forbi, en efter en.

"De dér," tænkte han, "det er vildt, det ser man straks ... De ser ganske vist ud som skikkelige folk, bevares! men deres blikke er sky som en hjorts, der vejrer jægeren, og som ved, at hver en busk, hver en græstue kan skjule en ny fare."

Han fortsatte sine undersøgelser og fik i løbet af eftermiddagen vished for, at Altenheims bande alle boede i komplekset. Fire af dem handlede officielt med gamle klæder, to andre solgte aviser, den syvende kaldte sig antikvitetshandler, og gik også under dette navn.

De gik altid hver for sig og syntes ikke at kende hinanden om dagen. Men om aftenen kom de sammen i et skur, der lå længst inde i den bageste af gårdene; her opbevarede antikvitetshandleren – Le Brocanteur – sit skrammel, gammelt jern, rustne kakkelovnsrør og rimeligvis også det meste af, hvad de tilsammen havde af tyvekoster.

"Godt," tænkte han, "jeg har fået en måned af min fætter i Tyskland til at finde brevene i ... jeg tror at fjorten dage vil være tilstrækkeligt. Og det skal more mig at få fat i de slyngler, der gav mig den dukkert i Seinen. Stakkels gamle Gourel, endelig skal jeg hævne dig. Men tålmodighed!"

Klokken tolv om middagen trådte en arbejdsklædt mand ind i "*Café Buffalo*", et lille værtshus, som søgtes af murere og kuske.

Det var Lupin.

En murer i arbejdstøj satte sig hos ham.

"Det er besørget, herre."

"Å, er det dig, Doudeville? Du har været i Veldenz. Du har fået fingre i kirkebogen, fortæl?"

"Altenheims forældre døde i udlandet, de efterlod sig tre børn."

"Tre?"

"Ja. Den ældste ville nu have varet 40 år. Han hed Raoul de Malreich."

"Det er vor mand, Altenheim. Videre?"

"Det yngste barn var en pige, Isilda. I kirkebogen stod der anført '*Afgået ved døden*' med helt frisk blæk."

"Isilda ..." gentog Lupin, "det var, som jeg troede, Isilda var Altenheims søster. Jeg bemærkede i hendes ansigt et udtryk, jeg mente at kende. Det var altså familieligheden. Men så det sidste, det tredje – det vil sige det andet?"

"En søn. Han ville nu være seksogtyve år."

"Hans navn?"

"Louis de Malreich."

Det gav et sæt i Lupin.

"Louis de Malreich ... L. M., denne frygtelige indskrift ... Morderen hedder Louis de Malreich, det er Altenheims og Isildas broder ... og han har dræbt først den ene og så den anden af frygt for deres afsløringer."

Lupin sad længe tavs i mørke tanker, som kredsede om det hemmelighedsfulde væsen, og som gjorde ham dybt forstemt.

Doudeville indvendte:

"Men hvad havde han at frygte af Isilda? Staklen var jo sindsforvirret, siger man."

"Sindsforvirret, ja ... men dog i stand til at huske visse detaljer fra sin barndom. Hun har måske genkendt denne broder, som hun er vokset op sammen med. Og denne erindring har kostet hende livet."

Og han tilføjede:

"Sindssvag ... alle disse søskende er jo sindssvage! Moderen gal ... faderen alkoholiker ... Altenheim brutal og dyrisk, Isilda en stakkels åndssløv ... og den anden, morderen, han er jo et uhyre, en blødhjernet galning, som er farlig."

"Blødhjernet ... vil De virkelig kalde ham således, herre?"

"Ja netop ... blødhjernet! Med geniale glimt, besat af en dæmonisk forudfornemmelse og lyst til rænker, men et degenereret væsen ligesom resten af denne familie Malreich. Det er kun gale mennesker, der slår ihjel, og især den slags som han ..."

Han fo'r pludselig sammen og hans ansigt fortrak sig så uhyggeligt, at Doudeville forbavset spurgte:

"Hvad er der, herre?"

"Se derhenne."

3

En mand var trådt ind. Han var lille, bleg og spinkel, havde lyst hår og en sort blød filthat trykket ned i øjnene.

Den indtrædende satte sig ned vedet lille bord langt ind i skyggen; han undersøgte spisekortet, som opvarteren rakte ham, afgav sin bestilling, og ventede derpå ubevægelig med armene over kors på dugen, som et billede, skåret i træ.

Lupin kunne se ham lige i ansigtet.

Det var magert og tørt, han var helt skaldet. Et par jerngrå øjne lyste frem af de dybe øjenhuler. Det så ud, som om huden var spændt ud over det nøgne kranie, den var stiv som pergament og ligesom for tyk til, at nogen hårvækst kunne trænge igennem den.

Ansigtet var dødblegt og udtryksløst. Det forekom én, at ingen tanke kunne bo bag denne elfenbenshvide pande. De hårløse øjenlåg rørte sig næsten ikke; derved blev hans blik som en statues.

Lupin gjorde tegn til en opvarter og spurgte:

"Hvem er den herre?"

"Han, som sidder derhenne?"

"Ja."

"Det er en af vore faste kunder. Han kommer her to eller tre gange om ugen."

"Ved De, hvad han hedder?"

"Ih ja! ... Leon Massier."

"Virkelig?" sagde Lupin stærkt bevæget: L. M., de to bogstaver ... skulle det virkelig være Louis de Malreich?

Han stirrede på ham. Mandens udseende kunne godt passe til at være den, han mistænkte ham for, og til det, han vidste om dennes skrækkelige levned. Men hvad der gjorde ham usikker, var det udslukte blik; han havde ventet liv og ildfuldhed. Men denne var fuldstændig ubevægelig, ejede intet af et dæmonisk menneskes forpinthed, uro og heftige minespil.

"Hvad er han for én?" spurgte Lupin.

"Det er svært at sige," svarede opvarteren. "Han er en løjerlig fyr, han er altid ganske alene, taler aldrig med nogen ... Her kender vi ikke en gang lyden af hans stemme, han tager spisekortet og peger med fingeren på de retter han ønsker ... han er færdig på tyve minutter ... betaler og går sin vej."

"Og han kommer igen?"

"Hver fjerde eller femte dag ... det er ikke regelmæssigt."

"Det er ham. Det *må* være ham," gentog Lupin for sig selv, "det er Malreich ... nu har vi ham ... han sidder der lyslevende fire skridt fra mig. Dér er de hænder, som dræber, den hjerne, som beruses af blodlugten ... der er han, uhyret, vampyren ..."

Men kunne det virkelig være rigtigt? Lupin havde vænnet sig så meget til at tænke på ham som et fantastisk, uvirkeligt væsen, at han blev ganske forlegen ved at se ham antage en levende skikkelse, at komme og gå og bevæge sig. Han kunne næsten ikke fatte, at han som andre mennesker spiste brød og kød, at han drak øl som alle andre ... dette væsen, som han havde forestillet sig som et urent dyr, der ernærede sig af råt kød og sugede sine levende ofres blod!

"Lad os gå, Doudeville."

"Er De syg, herre ... De er ganske bleg?"

"Jeg trænger til frisk luft. Kom, lad os gå."

Udenfor trak han vejret dybt flere gange, tørrede sin pande, som var fugtig af sved, og mumlede:

"Nu er det bedre. Jeg var ved at kvæles ..."

Han undertrykte sin bevægelse og sagde:

"Doudeville, nu nærmer opløsningen sig. Hidtil har jeg kæmpet med usynlige fjender, nu anbringer tilfældet ham på min vej ... nu er spillet lige."

"Skulle vi ikke hellere gå hver sin vej, herre. Fyren har set os sammen. Han vil lægge mindre mærke til det, hvis vi går hver for sig."

"Så han os virkelig?" sagde Lupin betænkeligt. "Jeg ville tro, han intet så eller hørte eller opfattede. Det var en mærkværdig fremtoning ..."

Og ti minutter senere kom Leon Massier virkelig ud og gik sin vej, tilsyneladende uden at lægge mærke til, at han blev forfulgt. Han havde tændt sig en cigaret og gik og røg på den med den ene hånd på ryggen. Han gik som enhver anden spadserende, som glæder sig ved solskinnet og den friske luft uden at ane, at nogen kunne bemærke ham.

Han gik ud gennem acciseboden, hen langs fæstningsværkerne og atter gennem Champercetporten, hvorpå han vendte tilbage til Route de la Revolte.

Ville han gå ind i nr. 3 med de mange boliger? Lupin ønskede det brændende. Det ville være det sikre bevis for, at han tilhørte Altenheims bande. Men manden drejede af og gik igennem Rue Delaizement til Buffalo cykelbanen.

Til venstre, lige overfor cykelbanen, lå der midt blandt tennispladser og boder en lille pavillon i stil fra forrige århundredes begyndelse, omgivet af en noget forsømt have.

Leon Massier standsede, tog sit nøgleknippe frem, åbnede først haveporten, så døren til pavillonen, og forsvandt for de spejdendes øjne.

Lupin gik forsigtigt nærmere. Han lagde straks mærke til, at skurene i Route de la Revolte strakte sig helt hen over mod havemuren og at skuret, hvor antikvitetshandleren havde sit lager, stødte op til pavillonens bagside.

"Leon Massier bor altså i et hus, som støder op til det skur, hvor Altenheims bande huserer. Følgelig må Leon Massier være Louis de Malreich og anfører for denne bande," sagde Lupin, "det gør sagen mere enkel."

"Voldsomt," nikkede Doudeville. "Om et par dage er sagen klaret."

"Og jeg har fået et dolkestik i halsen."

"Hvad er De siger, herre? Det var da også en idé at få."

"Åh ja, men hvem kan vide det? Jeg har længe haft på fornemmelsen, at dette afskum ville blive min ulykke."

Fra nu af søgte han at følge Massiers – dvs. Malreichs, morderens – liv og færden, på en måde, så ingen af dennes bevægelser undgik ham.

Efter hvad folk i kvarteret fortalte Doudeville, når han spurgte dem ud, førte han et højst forunderligt liv.

Den underlige, sære fyr i villaen havde kun boet der i nogle måneder. Han modtog aldrig besøg, og efter hvad man vidste holdt han ikke nogen tjener. Vinduerne i huset stod altid vidt åbne, selv om natten, men der var aldrig lys, ikke engang en enkelt lampe.

Leon Massier gik som regel ud, når det led ud på eftermiddagen, og kom først meget sent hjem ... først henad

daggry, sagde de, der havde mødt ham ved solopgang.

"Ved nogen, hvad han bestiller?" spurgte Lupin sin medhjælper.

"Nej, hans liv er ganske uregelmæssigt, ofte så man ham ikke i lange tider, så dukkede han pludselig op igen, eller han holdt sig indelukket i dagevis. Der er ingen, der ved noget sikkert om ham."

"Så? Det skal dog ikke vare længe, før *vi* ved noget."

Men han tog fejl. Efter otte dages undersøgelser vidste de ikke mere end før om den besynderlige person.

Det skete også det forunderlige, at nå Lupin prøvede på at følge efter manden, som gik nok så langsomt og fredeligt lige foran ham, men pludseligt forsvandt han i mængden, pludseligt og uforklarligt som et spøgelse. Somme tider benyttede han sig af, at der fandtes flere udgange fra husene, men til andre tid forstod han pludselig at gøre sig usynlig ... som et spøgelse ... og Lupin stod tilbage, hvor han stod, bestyrtet, ærgerlig og usikker.

Så ilede han tilbage til Rue Delaizement og stillede sig vagt ... tiden gik ... minutter blev til kvarter, kvarterer til timer ... det meste af natten gik ... og så dukkede endelig den mystiske person op igen. Hvad havde han lavet i mellemtiden?

4

"Her er et brev til Dem," sagde Doudeville en aften, da de mødtes i Rue Delaizement.

Lupin åbnede det.

Det var fra fru Kesselbach, som bad ham komme og hjælpe hende. I længere tid havde to mænd lusket om hendes hus, udspurgt hendes tjenestefolk og forsøgt at bestikke dem, for at erfare hendes vaner.

En dag ved daggry havde hun hørt, at de to mænd stillede sig op under hendes vindue og den ene af dem havde sagt:

"Den er oplagt, det ser helt ubeboet ud. Så slår vi til i nat."

Hun var gået nedenunder og havde opdage, at vinduet i tjenerværelset ikke kunne lukkes ordentligt til, og i hvert fald lod sig åbne udefra.

"Endelig," sagde Lupin, "nu byder fjenden os spidsen. Så meget bedre! Jeg er snart træt af at stå på vagt ved Malreichs vinduer."

"Er han hjemme nu?"

"Nej, han spillede mig igen et af sine puds inde i Paris. Men nu skal jeg spille ham et af mine. Hør efter, Doudeville: Få samlet en snes af vore bedste folk ... det er nok bedst, at du finder Marco og retstjeneren Jérôme. Efter den historie i Paladshotellet gav jeg dem fri en tid, men denne gang kan de komme med. Når de er samlet, så bring dem hen i Rue des Vignes. Fa'er Charolais og hans søn må straks begynde at holde vagt. Aftal det fornødne med dem, og klokken halv tolv møder

du mig på hjørnet af Rue des Vignes og Rue Raynouard. Derfra kan vi holde øje med huset."

Doudeville gik. Lupin ventede en time, indtil den fredelige Rue Delaizement lå fuldstændig tom. Da han så, at Leon Massier stadig ikke kom, bestemte han sig og gik hen imod villaen.

Der var ingen at se i nærheden. Han tog tilløb og sprang op på stenmuren ved haveporten. Et par minutter efter var han på stedet.

Hans plan var at sprænge døren til huset og gennemlede værelserne for at finde kejserens famøse breve. Men han mente dog, at vigtigste var undersøge skuret.

Han blev meget forundret over at se, der slet ikke var låst. Ved hjælp af sin elektriske lygte så han også, at huset var aldeles tomt, og at der ikke fandtes nogen døre i væggen mod bagsiden.

Han ledte længe uden at finde noget. Men udenfor fik han øje på en stige, som stod lænet op mod skuret. Den blev tydeligvis brugt til at klavre op i et slags indelukke, som var anbragt under skifertaget.

Gamle kasser, sivmåtter, mistbænkvinduer var stablet op i dette indelukke, som lod til at blive brugt til opbevaringssted. Han opdagede snart en gang mellem skramlet, som førte hen til væggen.

Der stødte han ind i et mistbænkvindue, som han ville flytte. Da det ikke lod sig gøre, undersøgte han det nærmere og så, at det var fæstet til væggen, og at en af ruderne manglede. Han stak armen igennem. Der var tomt bagved. Han lyste ind ad hullet med sin lygte.

Det var et rummeligt magasin eller skur, større end det, som hørte til villaen, og fuldt af gammelt jernskrammel og alle mulige genstande.

"Nå sådan," tænkte Lupin, "denne luge er anbragt højt oppe i væggen hos Le Brocanteur. Herfra er det, at Louis de Malreich kan se, høre og holde øje med sine medskyldige, uden at de ser eller hører ham. Så forstår jeg bedre, at de ikke kender deres chef."

Da han havde set, hvad han ville, slukkede han lygten og skulle til at gå; da gik en dør op dybt nede foran ham. Der var nogen, som kom ind; der blev tændt en lampe, og han så Le Brocanteur.

Han bestemte sig til at blive ... det planlagte overfaldt på fru Kesselbach kunne jo i hvert fald ikke finde sted, så længe den mand befandt sig her.

Le Brocanteur trak to revolvere op af sin lomme. Han så efter, at de var i orden og gav sig til at udskifte ladningen, mens han fløjtede en lystig melodistump fra en varieté.

På den måde gik der en time. Lupin begyndte at blive urolig, men kunne ikke bekvemme sig til at gå.

Tiden gik ... en halv time, en time.

Endelig sagde manden med høj stemme:

"Kom ind!"

En af banditterne gled ind i skuret, og så kom de, en efter ... tre ... fire.

"Nu er vi her alle sammen," sagde Le Brocanteur. "Dieudonné og Le Joufflu møder os derude. Der er ingen tid at spilde. Er I alle sammen bevæbnet?"

"Ja, til tænderne!"

"Udmærket. Det bliver hedt."

"Hvor ved du det fra, Le Brocanteur?"

"Jeg har truffet chefen ... Det vil sige, truffet ... han har talt til mig."

"Ja," sagde en af de andre, "i mørke som altid ... på et gadehjørne. Jeg for min del kunne bedre lide Altenheim. Der vidste man da, hvad man havde for sig."

"Ved du da ikke det?" spurgte Le Brocanteur. "Vi skal plyndre fru Kesselbachs hus."

"Og hvad med de to vagter ... de to fyre, Lupin har anbragt hos hende?"

"Det er værst for dem. Vi er syv, de er to. De kommer til at holde mund."

"Og fru Kesselbach?"

"Knebles og bindes, og så bringes herhen. Der ... på den gamle sofa ... og så skal vi afvente videre ordre."

"Bliver det godt betalt?"

"Først og fremmest er der jo fru Kesselbachs juveler."

"Ja ... hvis det lykkes. Men jeg mener det sikre?"

"Tre hundredfrancssedler i forskud til hver. Bagefter det dobbelte."

"Har du pengene?"

"Ja."

"Det tænkte jeg nok. Man kan sige, hvad man vil ... hvad betalingen angår, er der ikke hans mage ... denne underlige fyr."

Han begyndte med lav stemme, som Lupin næsten ikke kunne høre:

"Hør, Le Brocanteur, hvis vi bliver nødt til at bruge kniv ... er der så en særskilt afregning?"

"Det sædvanlige. To tusind."

"Og hvis det er Lupin?"

"Tre tusind."

"Tænk, hvis vi blot kunne ordne ham ..."

De forlod skuret en ad gangen. Lupin hørte til sidst Le Brocanteur sige:

"Her er slagplanen: Vi deler os i tre. Et stød i fløjten, og så fremad!"

Lupin skyndte sig ned fra sit skjul, gik ned ad stigen og rundt om villaen uden at gå derind. Så klatrede han tilbage over gitteret.

"Le Brocanteur har ret, det bliver hedt. Så det er mit skind, de er ude efter! En præmie på Lupins hoved! Slyngler!"

Han gik gennem acciseporten og sprang ind i en automobildroske.

"*Rue Raynouard*!"

Han lod vognen stand tre hundrede skridt fra Rue des Vignes og gik det sidste stykke til hjørnet af de to gader.

Til hans store forundring var Doudeville der ikke.

"Ubegribeligt," tænkte Lupin, "og nu er klokken over tolv. Det tegner en smule mystisk ..."

Han ventede i ti minutter, tyve minutter ... klokken blev halv et ... ingen. Det var farligt at vente længere. Selv om Doudeville og hans venner ikke kunne komme, så var det nok med Charolais, hans søn og ham selv, Lupin, til at slå angrebet tilbage ... der var jo desuden også tjenerne.

Han gik nærmere; men så opdagede han to mænd, som prøvede at skjule sig i skyggen af et murhjørne.

"Fordømt," tænkte han, "der har vi fortroppen, Dieudonné og Le Joufflu. Der var også ærgerligt, jeg blev så forsinket."

Og nu mistede han yderligere tid. Skulle han gå lige løs på dem, sætte dem ud af spillet og forsøge at trænge ind gennem vinduet i tjenerværelset, som han vidste var åbent? Det ville nok være det klogeste. Dermed ville han kunne hjælpe fru Kesselbach ud og bringe hende i sikkerhed. Men det ville også betyde, at hele denne ypperlige anledning til at fange hele banden og måske også Louis de Malreich selv, ville gå i vasken.

Pludselig lød der en fløjte et eller andet sted på den anden side af huset.

Var det resten af banden, der var undervejs? Og ville de foranstalte et angreb på huset fra havesiden?

Men idet signalet lød, krøb de to mænd hurtigt ind ad vinduet og forsvandt.

Lupin skyndte sig efter dem, klatrede op ad balkonen og ind i tjenerværelset. Ud fra støjen af skridtene mærkede han, at angriberne nærmede sig gennem haven, og lyden var så tydelig, at han følte sig beroliget ... Charolais og hans søn måtte også have hørt det.

Han gik ovenpå. Fru Kesselbachs værelse lå lige ved siden af trappeafsatsen. Han gik hurtigt ind.

Natlampen brændte, han fandt Dolores liggende besvimet på en sofa. Han styrtede hen til hende, rejste hende op og talte til hende i en myndig tone, som tvang hende til at svare:

"Hør efter ... Charolais og hans søn ... hvor er de?"

"Hvilket? ... De er jo rejst."

"Hvad siger De? Rejst?"

"Ja ... De skrev jo selv for en time siden ... se selv beskeden ..."

Han greb det blå papir og læste:

"Send straks de to vagter bort ... og ligeledes alle mine øvrige folk. Jeg møder Dem på Grand Hotel. Vær ikke bange."

"Død og helvede! Og det troede De på! Men hvad med Deres tjenere?"

Han gik hen til vinduet. Tre mænd nærmede sig nede i haven. Gennem vinduet i værelset ved siden af, der vendte ud til gaden, så han to andre.

Han tænkte på Dieudonné, på Joufflu, og især på Louis de Malreich, som luskede rundt dernede, usynlige og farlige.

"Det var nydeligt," mumlede han, "jeg er nær ved at tro, at jeg sidder i saksen."

Den sortklædte

1

I dette øjeblik fik Lupin en sikker følelse af, at han var lokket i et baghold ved hjælp af midler, som han i øjeblikket ikke kunne overskue, men hvis snedighed han forstod.

Alt var tilrettelagt. Bortfjernelsen af hans folk, tjenernes forsvinden eller forræderi, ja, selv hans nærværelse her i fru Kesselbachs hus.

Og alt var lykkedes efter fjendens ønske … omstændighederne havde bistået ham på forunderlig vis. Han havde jo selv kunnet være herude længe før det forfalskede budskab fik hans venner til at forlade huset. Hvis det ikke var for det, havde det været hans bande mod Altenheims. Mordet på Altenheim, forgiftningen af den gale pige i Veldenz og alt det andet … Lupin spurgte sig selv, om det hele i grunden blot var én stor fælde, rettet mod ham alene?

Det var en flygtig anelse, der jog gennem hans hjerne. Nu var det tid at handle. Han måtte hjælpe Dolores. Det var hendes bortførelse, som var den eneste sandsynlige grund til overfaldet. Han pegede på vinduet mod gaden med sin revolver. Et skud … hele kvarteret alarmeret … og banditterne ville flygte.

"Nej," tænkte han, "de skal ikke få lov at sige, at jeg smøg mig udenom. Desuden er denne lejlighed alt for fristende for dem, og hvem siger så, at de ville flygte. De er mange … de bryder sig ikke om naboerne."

Han vendte tilbage til Dolores værelse. Der lød støj nedenunder. Han lyttede. Det kom ude fra trappen, han drejede nøglen om.

Dolores græd og vred sig på sofaen. Han bønfaldt hende:

"Tror De, De ville have kræfter til det? Vi er på anden sal … hvis jeg hjalp Dem ned … sænkede et lagen ned fra vinduet?"

"Nej, nej … gå ikke fra mig … jeg er bange … jeg kan ikke … de vil dræbe mig … hjælp mig!"

Han tog hende i armene og bar hende ind i værelset ved siden af. Han bøjede sig over hende og sagde:

"Vær rolig. Jeg lover Dem, at ingen skal røre Dem, så længe jeg er i live."

De kunne høre, at man gjorde forsøg på at bryde døren til det første værelse op. Dolores skreg og klyngede sig til ham:

"Der er de … de kommer … de vil dræbe Dem … De er alene."

Han sagde med inderlighed i stemmen:

"Jeg er ikke alene … De er her … De er hos mig."

Han ville rive sig løs. Hun tog hans hoved mellem sine hænder og sagde, mens hun så ham dybt ind i øjnene:

"Hvor går De hen? Hvad er det, De vil gøre? Dø ikke … De må leve … De må … Jeg vil ikke have … Vi skal leve …"

Hun fremstammede nogle uforståelige ord, som hun søgte at undertrykke, for at han ikke skulle høre dem. Til sidst faldt hun udmattet bevidstløs om.

Han bøjede sig over hende og så på hende et øjeblik. Han kyssede hendes hår.

Så vendte han tilbage til det første værelse, lukkede omhyggeligt døren mellem de to rum og tændte det elektriske lys.

"Vent et øjeblik, børn," råbte han, "har I så travlt med at styrte jer i fordærvelse? Ved I, at Lupin er her? Tag jer i agt!"

Mens han talte, havde han trukket et skærmbræt ind, så det skjulte den sofa, på fru Kesselbach plejede at hvile på, og han havde kastet nogle kjoler og tæpper over sofaen.

Angriberne var nær ved at sprænge døren.

"Nu kommer jeg! Er I parat? Godt, kom an ... den første af de herrer kan komme an."

Han drejede hurtigt nøglen om og trak slåen fra.

Der lød råb, trusler og hadefulde skrig i den åbne dør.

Og dog vovede ingen at træde ind. De tøvede med at kaste sig over Lupin ... de var grebet af uro og angst.

Det var netop, hvad han havde forudset og regnet med.

Han stod der midt i stuen i det fulde lys, med udstrakt arm. I hånden holdt han en bunke pengesedler, som han talte og delte i syv lige store dele.

Han sagde roligt:

"Tre tusinde francs i belønning til hver, er der lovet jer for at sende Lupin til himmels, ikke sandt? Her er det dobbelte"

Han lagde sedlerne på et bord, så at banditterne kunne nå dem.

Le Brocanteur hylede:

"Sludder og vrøvl! Han søger at vinde tid. Løs på ham!"

Han hævede armen, men hans kammerater holdt ham tilbage.

Lupin fortsatte:

"Nå, det giver vel ingen ændring i slagplanen! I er brudt ind her for at bortføre fru Kesselbach og få fat i hendes juveler. Jeg vil ikke modsætte mig jeres hensigt, det ville jo være tarveligt af mig!"

"Nå ja, og hvordan ville du også bære dig ad med det?" brummede Le Brocanteur, som mod sin vilje var begyndt at lytte til ham.

"Se se ... Le Brocanteur, jeg begynder at interessere dig? Kom dog indenfor, gamle ven ... og I andre også, det trækker nederdrægtigt der ude på trappen. I kunne let blive forkølede. Hvad, I er da vel ikke bange? Jeg er jo ganske alene. Kom kun nærmere, mine små lam!"

De begyndte at glide ind gennem døren, både nysgerrige og mistænksomme.

"Luk døren til, Le Brocanteur, så har vi mere fred og ro. Men hvad ser jeg, sedlerne er nok gået i lommerne. Så, er vi altså enige. Det er forunderligt, hvordan standspersoner så let forstår hinanden."

"Og hvad nu?"

"Hvad nu? Nå ja, efter at vi er gået i kompagni ..."

"I kompagni?"

"Ja, for pokker, har I ikke taget mod mine penge? Så arbejder vi altså sammen, min tykke ven ... og deler fortjenesten. Vi bortfører den unge dame, og vi bortfører juvelerne."

Le Brocanteur grinede.

"Vi har ingen brug for din hjælp."

"Jo vist har I det, min tykke ven!"

"Hvordan det?"

"Fordi I ikke ved, hvor juvelerne er gemt. Men det gør jeg."

"Vi skal nok finde det."

"Ja, engang i morgen. Men ikke i nat."

"Så lad dog høre ... hvor meget forlanger du?"

"Vi deler juvelerne."

"Hvorfor har du ikke taget dem selv, siden du ved, hvor skrinet er?"

"Man kan ikke lukke det op alene. Der er en eller anden hemmelighed med i spillet, som jeg ikke kender. Nu, hvor I er her, kan I hjælpe mig."

Le Brocanteur betænkte sig.

"Dele ... dele ... En smule similisten og noget kobber måske."

"Fæhoved! Der er for over en million."

Det gav et sæt i mændene. De var overvældede.

"Lad gå!" sagde Le Brocanteur; "men hvis nu fru Kesselbach stikker af? Hun er i det andet værelse, ikke sandt?"

"Nej, hun er her."

Lupin drejede et øjeblik den ene fløj af skærmbrættet til side, så de kunne se den bunke af kjoler og tæpper, han havde lagt til rette på sofaen.

"Hun ligger der, hun er besvimet; jeg vækker hende først, når vi har ordnet delingen."

"Men ..."

"I kan gå ind på det eller lade være. Jeg kan godt arbejde alene, så ..."

Mændene rådslog, og Le Brocanteur sagde:

"Hvor er skrinet?"

"Under kaminflisen. Men når man ikke kender hemmeligheden, må man tage hele kaminen ud ... spejlet, marmoret, det hele samlet. Det vil blive et hårdt arbejde ... Tag bare fat."

"Pyt ... det klarer vi. Du skal få at se; på fem minutter ..."

Han begyndte at give ordrer. Kammeraterne gik straks i gang med arbejdet med en beundringsværdig dygtighed og iver. To

af dem klatrede op på et par stole og forsøgte at løfte spejlet ned. De fire andre tog fat på selve kaminen.

Le Brocanteur lå på knæ og lirkede med selve ildstedet, mens han kommanderede:

"Sådan, drenge! Ja, løft på en gang ... Pas på ... en, to, tre, nu rokker den sig."

Lupin stod med hænderne i lommen og så på dem, mens han samtidig med hele en kunstners stolthed nød det uhyre bevis på sin myndighed, dette utrolige herredømme, han udøvede over andre. Hvordan kunne dog banditterne et øjeblik tro på denne usandsynlige historie og give ham alle kortene på hånden?

Han trak to tunge revolvere op af lommen, udvalgte sig de to første mænd, han ville ramme, og de to, som skulle falde for hans næste skud, og han sigtede, som man sigter mod skiven på skydebanen.

De to skud knaldede på én gang ... og to endnu ...

Der lød et hyl ... fire mand tumlede om mellem hinanden.

"Fire fra syv giver tre," sagde Lupin til sig selv, "skal jeg fortsætte regnestykket?"

Han sigtede på Le Brocanteur og hans to kammerater.

"Din elendige nidding," brummede Le Brocanteur, idet han ledte efter noget at forsvare sig med.

"Hænderne i vejret!" kommanderede Lupin. "Sådan; bind ham, I andre ..."

De to banditter rystede af angst, greb deres chef og tvang ham til at underkaste sig.

"Bind ham dog, for pokker! Det kan ikke skade jer noget. Når jeg er gået, er I alle sammen fri. Sådan, først hænderne, så anklerne ... lad det nu gå lidt kvikt ..."

Le Brocanteur, som nu var afvæbnet og magtesløs, fandt sig roligt i det hele. Mens hans kammerater bandt ham, bøjede Lupin sig over dem og gav dem et par frygtelige slag i hovedet. De sank sammen uden en lyd.

"Det var et pænt stykke arbejde," tænkte han og trak vejret dybt. "Der kunne gerne have været et halvt hundrede stykker mere ... jeg var lige så godt i gang ... rigtig oplagt ..." Han smilede.

"Hvad er det, du brummer om, Le Brocanteur?"

Banditten lå og jamrede sig. Lupin sagde til ham:

"Nu ikke så melankolsk, min tykke ven! Du kan jo trøste dig med, at du har bidraget til en god gerning, nemlig fru Kesselbachs frelse. Hun vil sikkert selv gerne takke dig for umagen."

Han gik hen til døren til det andet værelse og lukkede den op.

"Hvad i alv... ?" Han standsede på dørtærsklen.

Værelset var tomt.

Han styrtede hen til vinduet, der stod en stige op mod karmen, en stålstige til at folde sammen.

"Bortført ... bortført!" mumlede han overvældet. "Af ham ... Louis de Malreich ... den elendige."

2

Han blev stående og overvejede situationen, mens han søgte at undertrykke sin angst. Han prøvede at sige til sig selv, at når fru Kesselbach var bortført og ikke i nogen øjeblikkelig livsfare, var der vel ingen grund til uro. Så blev han pludselig betaget af raseri, styrtede hen til banditter og uddelte nogle spark til de sårede, som var begyndt at røre på sig.

Han ledte rundt omkring, tog sine pengesedler til sig, kneblede banditterne, bandt deres hænder med, hvad han kunne finde ... gardinsnore, iturevne lagner og tæpper ... pakkede dem ind som ligefremme pakker. Til sidst anbragte han dem på tæppet foran sofaen, tæt sammen og snøret ind som et kolli til afhentning.

"Nu kan I ligge der!" brummede han. "Det er noget for kendere ... I burde males sådan. Magen til samling idioter ... ligger der som en flok druknede i *La Morgue*. Kunne I ikke have ladet Lupin være i fred ... Lupin, enkernes og de faderløses beskytter! I skælver? Men det behøver I skam ikke, kæreste ... Lupin nænner jo ikke at gøre en flue fortræd ...! Der er blot det, at Lupin ikke holder af den slags slyngelstreger. Han kender sin pligt; man kan ikke lade sådan en flok varulve gå frit om. Er der da ingen respekt mere for næstens liv og gods? for loven? for samfundet? giver der da ingen samvittighed eller noget ... hvortil skal dette dog føre? Ja, du gode Gud ... hvortil skal det føre!"

Han gjorde sig ikke ulejlighed med at låse huset, men forlod værelset, gik ud på gade og fandt sin ventende droske. Han

sendte chaufføren afsted for at finde en til, og lod så de to vogne køre hen til fru Kesselbachs hus.

En god drikkeskilling på forskud gjorde al forsinkende forklaring overflødig. Sammen med de to chauffører fik han de syv banditter ned ad trapperne og kastet ind i bilerne hulter til bulter og uden småligt hensyn til deres velbefindende. De sårede skreg og jamrede sig. Han smældede døren i.

"Pas på fingrene," sagde han. Så steg han op i den forreste vogn.

"Afsted!"

"Hvorhen?" spurgte chaufføren.

"Quai des Orfèvres, til opdagelsespolitiet."

Og det mærkelige optog satte sig i gang ned ad skråningerne mod Trocadero.

På vejen overhalede de nogle karrer med grøntsager. Nogle folk gik og slukkede lygterne med lange stænger. Der var endnu stjerner på himlen, og en frisk vind blæste ind over Paris.

Lupin sad og sang.

De nåede Place de la Concorde … i det fjerne kunne man se Notre-Dames mørke silhuet.

Endelig nåede de Justitspaladset og stod ved døren til Opdagelsespolitiet.

"Bliv her," sagde Lupin til de to chauffører, "og pas godt på jeres syv kunder."

Han gik over den første gård og fulgte korridoren til højre, som mundede ud ved hovedledelsens kontorer.

Her stod der til stadighed en vrimmel af inspektører.

"Jeg bringer vildt, min herrer," sagde han, idet han kom ind, "storvildt. Er Weber til stede? Jeg er den ny kommissær fra

politiet i Auteuil."

"Weber er hjemme hos sig selv. Skal han underrettes?"

"Nej, vent blot. Jeg har travlt ... jeg skriver ham et par ord." Han satte sig ved et bord og skrev:

> "Kære Weber!
>
> Jeg bringer Dem her de syv banditter, som udgjorde Altenheims bande ... dem, som dræbte Gourel og flere andre ... og som ligeledes slog mig ihjel under navnet Lenormand.
>
> Der mangler nu blot deres chef. Jeg vil straks skride til hans arrestation. Han bor i Neuilly, i Rue Delaizement, og kalder sig Leon Massier.
>
> De hjerteligste hilsener
>
> *Arsène Lupin*
> Chef for opdagelsespolitiet."

Han lagde det i en konvolut.

"Dette er til Weber. Det haster. Og nu må have syv mand til at tage imod varerne. De venter ude på kajen."

Henne ved bilerne kom en af overinspektørerne hen til ham.

"Å, er det Dem, Lebouef," sagde han. "Jeg har gjort en smuk fangst ... hele Altenheims bande. De er derinde i bilerne."

"Hvor fik De fat i Dem?"

"De var i færd med at bortføre fru Kesselbach og udplyndre hendes hus. Jeg skal forklare det nærmere ved lejlighed."

Overinspektøren tog ham til side og sagde forundret:

"Undskyld ... men jeg er blevet varslet om, at kommissæren fra Auteuil ville tale med mig. Og jeg synes ikke, jeg kender ...

Hvem har jeg fornøjelsen af at tale med?"

"Med en person, som hermed forærer Dem syv skurke af første kvalitet."

"Men jeg kender stadig ikke ..."

"Mit navn?"

"Ja."

"Arsène Lupin."

Han spændte ben for overinspektøren og satte i løb. Da han kom til Rue de Rivoli, sprang han ind i en motordroske og lod sig køre til Porte des Ternes. Derfra var ikke langt til Route de la Revolte. Han gik hen imod nr. 3.

Trods al sin koldblodighed kunne Lupin dog ikke få bugt med sin bevægelse. Ville han finde Dolores Kesselbach her? Havde Louis de Malreich ført den unge kvinde hjem til sig selv eller til Le Brocanteurs skur?

Lupin havde taget nøglen til skuret fra Le Brocanteur. Efter at have ringet på hos portnersken var det ham derfor en let sag at gå over gården, åbne porten og komme ind i antikvitetshandlerens magasin.

Han tændte sin lygte og så sig om. Lidt borte var det sted, hvor han tidligere havde set banditterne holde råd oppe fra sit skjul.

På sofaen, som Le Brocanteur havde omtalt, så han en mørk skikkelse. Der lå Dolores Kesselbach, bundet, kneblet, dækket af tæpper.

Han begyndte at løse hende.

"Er det Dem ... er det virkelig Dem?" stammede hun, "har de ikke tilføjet Dem nogen skade?" Så rejste hun sig og pegede mod enden af magasinet:

"Der ... han gik den vej ... jeg kunne høre det ... jeg er sikker på, at ... De må skynde Dem, kære ... skynd Dem!"

"Først De," sagde Lupin.

"Nej ... først ham. Fang ham ... jeg beder Dem ... fang ham!"

Frem for at nedtrykke hende, lod frygten til at give hende usædvanlige kræfter. Hun blev ved at gentage sit heftige ønske om at få indfanget den skrækkelige fjende, som havde plaget hende:

"Først ham ... ellers tør jeg ikke mere leve ... De må frelse ham fra mig ... De må ... ellers tør jeg ikke mere leve."

Han løste hendes hænder, lagde hende så varsomt tilbage i sofaen og sagde:

"De har ganske ret ... og her vil De forresten være fuldkommen tryg. Vent her, til jeg kommer tilbage."

Idet han skulle til at gå, greb hun heftigt hans hånd:

"Men De selv?"

"Åh hvad ...!"

"Men hvis nu dette menneske ..."

Det var næsten, som om hun følte ængstelse for Lupins skyld ved tanken om denne afgørende kamp, som forestod ... som om hun ønskede at holde ham tilbage.

Han hviskede:

"Tak ... men vær uden frygt. Hvad skal jeg være bange for? Han er jo nu alene."

Han forlod hende og gik hen i den anden ende af magasinet. Der så en stige stå op mod væggen. Den førte op i højde med det lille aflukke, hvorfra han havde bevidnet banditternes møde. Det var den vej, Malreich havde benyttet for at komme tilbage til sit hus i Rue Delaizement.

Han steg op og gik ad samme vej, som han havde gjort for nogle timer siden, kom ind i det tilstødende skur og gik ned i haven. Han befandt sig nu ved bagsiden af den villa, Malreich boede i.

Mærkeligt nok tvivlede han ikke et øjeblik på, at han nok skulle finde Malreich der. Det kunne slet ikke fejle … han ville møde ham, og den skrækkelige duel, de skulle udkæmpe, ville snart være overstået. Blot nogle få minutter endnu!

Han blev helt beklemt ved tanken. – Da han lagde hånden på dørgrebet, gav døren efter. Villaen var end ikke låst!

Han kom gennem et køkken, en forhal, gik op ad en trappe … han gik ganske almindeligt og forsøgte ikke engang at dæmpe lyden af sine skridt.

Oppe på afsatsen standsede han. Sveddråberne løb ned ad hans pande, og tindingerne hamrede; alt hans blod sted ham til hovedet.

Men han var og blev rolig og selvbehersket og herre over sine mindste tanker.

Han lagde sine to revolvere på et af trinene.

"Ingen våben," sagde han til sig selv, "de bare næver … jeg klarer ham nok med de bare næver. Det er nok …"

Foran ham var 3 døre. Som ledet af et instinkt valgte han den midterste og tog i håndtaget. Døren gik op uden modstand, han trådte ind …

Han stod i et stort værelse. Egentlig så han det ikke, for værelset var ganske mørkt, kun oplyst af det røde skær fra nattehimlen over den store by, de elektriske buelampers genskin på de lavthængende skyer. Men han følte, at værelset var stort, og at noget levende var til stede derinde. Da hans øjne

havde vænnet sig til mørket, skimtede han omhænget på en stor seng.

Nogen rejste sig derhenne.

Han rettede brutalt lyset fra sin blændlygte mod skikkelsen.

Malreich!

Han så Malreichs blege ansigt, hans tågede øjne, hans skeletkinder, hans tynde hals ...

Ubevægelig ... fem skridt fra ham! og han kunne ikke sige, om dette udtryksløse ansigt, dette dødningeansigt, viste noget spor af frygt eller blot en smule uro!

Lupin tog et ... to ... tre skridt hen mod ham.

Han rørte sig ikke.

Så han noget? Forstod han noget? Hans øjne stirrede frem for ham, som om han så ud i det tomme rum, som om han mente at hallucinere frem for at se noget virkeligt.

Nok et skridt.

"Han vil naturligvis forsvare sig," tænkte Lupin. "Han *må* forsvare sig."

Og han løftede begge arme imod skikkelsen.

Manden rørte sig ikke, trak sig ikke tilbage, han blinkede end ikke med øjnene.

Han tog fat i ham.

Og så var det Lupin, der blev bestyrtet, forfærdet ... gik fra koncepterne! Han vendte skikkelsen om, trykkede ham ned i sengen, rullede ham ind i lagenerne, snørede tæpperne rundt om ham ... uden at han overhovedet gjorde modstand.

"Så!" råbte Lupin i en rus af fryd og tilfredsstillet had, "nu har jeg knust dig, du væmmelige kryb! Nu er jeg endelig herre!"

Udenfor hørte han støj fra Rue Delaizement; nogen bankede på gitterporten. Han gik hen til vinduet og råbte:

"Er det Dem, Weber! Allerede? Det er glimrende ... De er en mønsterværdig underordnet. Slå porten ind med magt, min ven, og skynd dig herind ... De er velkommen!"

På få øjeblikke havde han ransaget sin fanges klæder, fundet hans brevmappe, samlet alle de papirer, han kunne finde i skrivebordet og sekretæren på bordet, og gennemgik dem.

Han udstødte et højt råb! Der var pakken med brevene, de famøse breve, som han havde lovet kejseren at fremskaffe.

Han lagde resten af papirerne på plads og løb hen til vinduet.

"Nu er det i orden, Weber ... kom bare ind! Her har De Kesselbachs morder pænt pakket ind med bånd og sløjfe ... farvel, Weber!"

Lupin løb hurtigt ned ad trappen og forsvandt i skuret, og mens Weber skaffede sig adgang til huset, gik Arsène Lupin tilbage til Dolores Kesselbach.

Han havde ganske alene fået arresteret hele Altenheims bande! Og han havde overleveret bandens mystiske chef, uhyret Louis de Malreich!

3

Ude på en rummelig træbalkon sad en ung mand og skrev ved et bord.

Af og til hævede han blikket og stirrede ud over de fjerne højder mod horisonten. Det var efterår, og der var kun sparsomt med løv tilbage på træerne. Deres sidste blade dryssede ned på villaernes røde tage og på havernes plæner. Så genoptog han skrivningen.

Til sidst tog han papiret op og læste op med høj røst:

Nos jours s'en vont a la derive,
comme emportés par nu courant
qui les pousse vers une rive
ou l'on n'aborde qu'en mourant.

(Vore dage glider tilfældigt bort,
som ad en ustandselig rindende strøm,
imod en kyst, hvortil
vi først når, når vi er døden nær.)

"Det var ikke så dårligt," lød en stemme bag ham. "Madame Amable Tastu kunne næppe have gjort det bedre, og vi kan jo ikke alle sammen være en ny Lamartine."

"Er det Dem? Dem!" stammede den unge mand forvirret.

"Ja, vist er det mig, min gode poet ... Arsène Lupin, som kommer for at se til sin kære ven Leduc."

Pierre Leduc begyndte at skælve og klapre tænder som et menneske med høj feber. Han sagde med lav stemme:

"Er tiden inde?"

"Ja, min bedste Pierre Leduc, tiden er nu inde for dig til at opgive den blødagtige digtertilværelse, som du nu i flere måneder har tilbragt her ved Geneviève Ernemonts og fru Kesselbachs fødder. Nu skal du endelig give den rolle, du er udset til i min lille komedie. Det er et rigtig kønt stykke, kan jeg sige dig ... en godt sammenstillet lille drama med tremulanter, latter, gråd og tænders gnidsel efter alle kunstens regler. Vi er allerede nået til femte akt, slutningen nærmer sig, og du, Pierre Leduc, er helten. Sikken ære!"

Den unge mand rejste sig.

"Hvis jeg nu afslår?"

"Idiot!"

"Nej ... hvis jeg afslår, hvad så? Hvem kan tvinge mig til at underkaste mig Deres vilje? Eller tvinge mig til at påtage mig en rolle, som jeg ikke engang kender endnu, men som jeg alligevel på forhånd væmmes ved og skammer mig over?"

"Idiot," gentog Lupin.

Han tvang Pierre Leduc til at sætte sig ned, tog plads ved hans side og sagde med sin blideste stemme:

"Du glemmer jo helt, min kære ven, at du ikke hedder Pierre Leduc, men Gérard Baupré. Og siden du nu bærer det stolte navn Pierre Leduc, så må Gérard Baupré ... altså dig ... havde slået Pierre Leduc ihjel og stjålet hans eksistens."

Den unge mand fo'r rasende op.

"De er gal. De ved meget godt, at alt dette er Deres eget påfund."

"Naturligvis ved ved jeg det ... med det gør retfærdighedens håndhævere ikke. Hvad mon de vil sige, når jeg fremlægger

beviser for, at den virkelige Pierre Leduc har lidt en voldsom død, og at du har indtaget hans plads blandt de levende?"

Den unge mand blev ligbleg og stammede:

"Ingen vil tro på Dem. Hvorfor skulle jeg have gjort det? Med hvilket formål?"

"Fjols! Formålet ligger lige for; selv Weber vil kunne se det. Du lyver, når du siger, du ikke vil modtage en rolle, som du ikke kender. Du kender den udmærket. Det er den rolle, Pierre Leduc ville have spille, hvis han havde levet."

"Men Pierre Leduc er for mig ligesom for resten af verden, kun et navn. Hvem var han? Hvem er jeg?"

"Hvilken betydning har det?"

"Jeg vil vide det. Jeg vil vide, hvor jeg står."

"Og hvis jeg fortæller dig det, vil du så gå ind på det?"

"Ja ... det vil sige, hvis det formål, De nævner, er det værd."

"Tror du, jeg ville gøre mig så stor ulejlighed, hvis det ikke var?"

"Hvem er jeg så? Hvad så end min skæbne måtte være, så stol på, at jeg vil vise mig værdig til den. Men jeg vil vide, hvem jeg er."

Arsène Lupin tog hatten af, bukkede for den unge mand, og sagde:

"Hermann IV, storhertug af Deux-Ponts-Veldenz, kurfyrste af Trier og titulær overherre flere andre steder."

Tre dage senere kørte Lupin fru Kesselbach ud til et sted i nærheden af grænsen. De talte ikke sammen undervejs.

Lupin tænkte bevæget på, hvor forskrækket Dolores havde været og de ord, hun havde ytret dengang i Rue des Vignes,

dengang han forsvarede hende mod Altenheims banditter. Hun tænkte vistnok på det samme. Hun virkede generet ved samværet med ham og var tydeligt forlegen.

Henad aften kom de til et lille slot, som var helt dækket af grønt og blomster. Det havde et stort, fremspringende skiffertag og var omgivet af en stor have med ældgamle træer.

Geneviève var allerede ankommet fra den nærmeste by, hvor hun havde været for at fæste tyende fra egnen.

"Her Deres bolig, frue," sagde Lupin. "Dette er Chateau de Brüggen. Her kan De bo og i sikkerhed og ro afventes sagernes gang. I morgen vil Pierre Leduc, som jeg har underrettet, komme hertil som Deres gæst."

Han tog derefter afsked, rejste lige til Veldenz og overleverede grev Valdemar pakken med de famøse breve, som han havde skaffet til veje.

"De kender mine betingelser, min kære Valdemar," sagde Lupin. "Det handler om at genindsætte det gamle dynasti *Deux-Ponts-Veldenz* og give storhertugdømmet til Hermann IV."

"Jeg indleder allerede i dag forhandlingerne med regentskabsrådet. Men efter hvad jeg har hørt, skulle det være en let sag. Men hvad nu denne storhertug Hermann angår ..."

"Hans Højhed opholder sig i øjeblikket under navn af Pierre Leduc på Chateau Brüggen. Jeg skal levere Dem alle de nødvendige beviser for hans identitet."

Samme aften rejste Lupin tilbage til Paris med det formål at fremskynde Malreichs og de syv forbryderes proces så meget som muligt.

Hvorledes denne sag blev optaget, hvordan den blev ført og hvorledes den forløb ... alt dette vil blot trætte læserne. Alle

kendsgerningerne lige ned til de mindste detaljer huske jo for resten af enhver. Det var en af den slags sensationelle begivenheder, som selv satte bønder i fjerne provinser drøfter og fortæller indbyrdes.

Jeg vil dog gerne erindre læserne om den store andel, Arsène Lupin havde i sagens gang og det, som hændte under forhørene.

For det var i virkeligheden ham, som ledede forhørene. Lige fra første stund indtog han de offentlige myndigheders plads, forlangte undersøgelser, påpegede hvilke forholdsregler, der burde tages, hvilke spørgsmål, man skulle rette til de anklagede … han vidste råd for alting.

Hvem husker ikke den almindelige bestyrtelse, der blev hver morgen, når man i aviserne læste ord og sætninger fuld af logik og disse underskrifter, som stadig gik igen:

Arsène Lupin, undersøgelsesdommer.

Arsène Lupin, generalprokurør.

Arsène Lupin, justitsminister.

Arsène Lupin, strømer.

Han lagde i sit arbejde en iver, ja ligefrem heftighed, som var forbavsende, han, der ellers snarere var ironisk anlagt og af temperament mest hældede til den side, hvor der udvistes professionel overbærenhed.

Men her var han lutter had.

Han hadede denne Louis de Malreich – denne blodtørstige røver, dette lave dyr, som han altid havde næret frygt for. Selv nu, hvor han var under lås og slå, overvundet, følte han denne

blanding af skræk og væmmelse for ham, som man føler overfor et lavtstående kryb.

Havde Malreich ikke haft den frækhed at forfølge Dolores?

"Han har spillet, han har tabt," tænkte Lupin, "og det skal koste ham hans hoved."

Det var dét, han havde tiltænkt sin skrækkelige fjende: skafottet – det blege daggry, hvor guillotinens kniv falder og dræber.

En mærkelig anklaget forresten, denne fyr, som undersøgelsesdommeren i månedsvis forhørte mellem de fire vægge på sit kontor; – denne skindmagre særling med skeletansigtet og de døde øjne!

Han så ud, som om han aldrig var helt ved bevidsthed. Han var ikke til stede, han var altid et andet sted. Og ganske ligegyldig med sine svar.

"Jeg hedder Leon Massier."

Det var den eneste sætning, som han hele tiden lukkede sig inde bag.

Og Lupin sagde:

"De lyver. Leon Massier, født i Perigueux, forældreløs i tiårs-alderen, er død for syv år siden. De har stjålet hans papirer. Men De har glemt hans dødsattest. Her er den."

Lupin kastede en kopi af dødsattesten hen ad bordet.

"Jeg er Leon Massier," påstod den anklagede atter en gang.

"De lyver," svarede Lupin, "De er Louis de Malreich, den sidste ætling af en lavadelsmand, som bosatte sig i Tyskland i det 18. århundrede. De havde en broder, som på skift kaldte sig Parbury, Ribeira og Altenheim; De har dræbt denne broder. De havde en søster, Isilda de Malreich; De har dræbt denne søster."

"Jeg er Leon Massier."

"De lyver. De er Malreich. Her er Deres dåbsattest. Her er Deres broders, her er Deres søsters."

Lupin rakte ham de tre dokumenter.

Det var kun, når der var tale om hans identitet, Malreich forsvarede sig. Han følte sig sikkert nedtynget af bevisernes overvældende mængde, som hobede sig op mod ham. Hvad kunne han også anføre til sit forsvar? Der fandtes over fyrre noter og breve skrevet med hans håndskrift – en sammenligning beviste det: de var skrevet med hans håndskrift til hans medskyldige. Han havde glemt at tilintetgøre dem, når han fik dem tilbage.

Alle disse meddelelser var ordrer i forbindelse med Kesselbach-affæren, Lenormands og Gourels bortførelse, forfølgelsen af den gamle Steinweg, udgravningen af kælderhvælvingerne i Garches osv. Var det muligt for ham at benægte?

Der var dog en besynderlighed, som satte retfærdigheden i forlegenhed. Da de syv bandemedlemmer blev konfronteret med deres chef, erklærede de enstemmigt, at de ikke kendte ham. De havde aldrig set ham. De fik hans instrukser telefoniske eller i mørke ved hjælp af de små sedler og breve, som Malreich hurtigt stak dem i hånden uden at ytre et ord.

Men var forresten ikke forbindelsen mellem villaen i Rue Delaizement og Le Brocanteurs lager bevis nok på hans skyld? Det var jo derfra, Malreich havde set og lyttet til bandens rådslagninger ... havde holdt øje med sine tropper.

Modsigelser? Uforenelige kendsgerninger? Lupin forklarede det hele. I en bekendt artikel, som kunne læses i morgenavisen,

samme dag som processen tog sin begyndelse, behandlede han sagen fra ende til anden, forklarede det underliggende bevismateriale og begivenhedernes gang. Han påviste, hvorledes Malreich, uden at nogen vidste af det, havde boet på sin broders, den falske Parburys værelse … hvordan han kunne komme og gå uden at blive set i korridorerne i Paladshotellet … hvordan han kunne få myrdet Kesselbach, hoteltjeneren, sekretæren Chapman.

Man vil formentlig huske debatten dengang. Den var både gribende og uhyggelig – gribende, på grund af den atmosfære af spænding, som publikum følte ved erindringen om forbrydelsen og det blod, der var flydt … uhyggelig, knugende og uudholdelig på grund af den anklagedes frygtelige tavshed. Ingen modstand, ingen bevægelse … og ikke et ord.

Folk stirrede sig blinde på dette voksansigt, som intet så og intet hørte! Rolig og ubevægelig som et spøgelse sad han i retssalen. Tilskuerne frøs ligefrem af uhygge i salen, og deres ophidsede fantasi så i ham ikke så meget et menneske som et slags overnaturligt væsen – en ånd fra Orientens legender, en af disse indiske guddomme, der er symbol på alt, hvad der er vildt, grusom, blodtørstigt og ødelæggende.

Resten af banden var der ingen, der gad så meget som se på, de svandt ind til intet i skyggen af deres frygtelige chef.

Det mest afgørende bevis blev fru Kesselbachs vidnesbyrd. Til alles forbavselse, ikke mindst Lupins, optrådte Dolores i retten – Dolores, som ikke havde svaret på en eneste af dommernes indkaldelser, og hvis opholdssted, ingen kendte … Dolores optrådte i enkedragt, da hun stod i vidneskranken for at aflægge et uigendriveligt bevis mod sin mands morder.

Da hun havde set længe på ham, sagde hun blot:

"Det er ham, som trængte ind i min bolig i Rue des Vignes, som bortførte mig, og som spærrede mig inde i Le Brocanteurs lager. Jeg genkender ham."

"De er sikker?"

"Det sværger jeg for Gud og alverden."

Dagen efter blev Louis de Malreich, kaldet Leon Massier, dømt til døden. Hans person overskyggede i den grad alt andet, at hans medskyldige blev dømt med formildende omstændigheder.

"Louis de Malreich, har De noget at tilføje?" spurgte retspræsidenten.

Han svarede ikke.

Der var kun ét punkt, der ikke stod Lupin klart: Hvorfor havde Malreich begået alle disse forbrydelser? Hvad var det, han ville? Hvad var hensigten med det hele?

Lupin kom ikke til at vente længe på svar. Den dag var ikke fjern, da han, åndeløs af rædsel, fortvivlet og dødeligt truffet i sine inderste følelser ... den dag, var ikke fjern, hvor han ville få hele den frygtelige sandhed at vide.

Nu tænkte han forresten ikke mere på Malreich, skønt denne nu aldrig var helt ude af hans tanker. Han var fast besluttet på at starte forfra, som han selv kaldte det. Han var nu rolig, hvad angik fru Kesselbachs skæbne, og for Geneviève, hvis stilfærdige liv han fulgte på afstand. Jean Doudeville, som han havde sendt til Veldenz, holdt ham underrettet om alle de forhandlinger, som fandt sted mellem det tyske hof og regentskabet i Deux-Ponts-Veldenz. Han brugte alle sine ledige timer på at udsone fortiden og forberede fremtiden.

En nyvakt ærgerrighed og et helt nyt følelsesliv besjælede ham, når han forestillede sig, hvordan hans liv ville blive i fru Kesselbachs nærhed. For uden at han havde gjort sig det klart, var det Dolores' billede, der stod forrest i hans bevidsthed.

Det tog ham nogle få uger at tilintetgøre ethvert bevis, som måske ville kunne kompromittere ham engang i fremtiden, og alle de spor, der ledte tilbage til ham. Han gav hver af sine gamle kammerater en sum penge, som var tilstrækkelig stor til at sikre dem mod at lide nød fremover. Derpå tog han afsked med dem under påskud af at ville rejse til Sydamerika.

En morgen, hvor han havde tilbragt det meste af natten i dyb eftertænksomhed og overvejelser af sin situation fra alle vinkler, råbte han:

"Nu er det færdigt! Der er intet mere at frygte. Den gamle Lupin er død ... længe leve den nye!"

Så fik han et telegram fra Tyskland. Det indeholdt den løsning, han havde ønsket. Regentskabet havde, stærkt påvirket af hoffet i Berlin, forelagt vælgerne i storhertugdømmet spørgsmålet om at lade den sidste efterkommer af det gamle dynasti sætte sig på tronen. Vælgerne, som var presset af regentskabet og gerne ville tækkes hoffet i Berlin, havde udtrykt sin uforandrede hengivenhed for storhertugslægten. Grev Valdemar havde derpå fået til opgave sammen med tre delegerede fra adel, hær og borgerskab at begive sig til slottet Brüggen for at fastslå storhertug Hermann IV.s identitet og derefter foretage alt fornødent med henblik på Hans Højheds sejrrige genindsættelse i sin nedarvede rettigheder. Indtog fastsattes til begyndelsen af den efterfølgende måned.

"Denne gang er det endelig lykkedes," tænkte Lupin. "Kesselbachs store plan bliver til virkelighed. Så mangler vi bare at få grev Valdemar til at sluge min Pierre Leduc. Det bliver den rene barneleg! I morgen vil Genevièves og Pierres forlovelse blive deklareret, og hun vil blive præsenteret for greven som storhertugens brud!"

Lykkelig og glad kørte han afsted til slottet Brüggen.

Han sad og sang i vognen, fløjtede og sludrede løs med chaufføren.

"Hør, Octave ... ved du godt, hvem du har den ære at køre for? Verdens herre, intet mindre ... ja, du gør nok store øjne, hvad? ... Men det er sandt. Jeg er verdens herre."

Han gned sig i hænderne og vedblev at tale med sig selv:

"Det tog sin tid ... det er nu et år siden, kampen begyndte. Sandt nok, det er den hårdeste kamp, jeg endnu har udstået ... en sand krig mellem kæmper ..."

Og han gentog:

"Men denne gang lykkedes det. Fjenden måtte bide i græsset; jeg står ved målet og alle hindringer er ryddet af vejen. Terrænet er jævnet, kan man sige, og vi vil hæve os, Lupin! Jeg holder alt i mine hænder, og resultatet vil være dig værdigt!"

Han lod vognen standse nogle hundrede meter fra slottet, så han kunne ankomme så diskret som muligt. Han sagde til Octave:

"Om tyve minutter, klokken fire, kører du efter mig. Du kan sætte min bagage af i den lille villa for enden af parken ... der skal jeg bo."

Ved den første omdrejning af vejen lå slottet foran ham for enden af en mørk allé. Langt borte ved indgangsporten så han

Geneviève gå forbi. Det satte ham i en mild og bevæget stemning.

"Geneviève ... Geneviève ..." sagde han ømt hen for sig, "Geneviève ... det løfte, jeg gav hendes moder, går nu i opfyldelse ... Geneviève bliver storhertuginde. Og vil være i baggrunden i nærheden og våge over hendes lykke. Jeg har Lupins store planer at gennemføre ..."

Han lo og løb hen bag en gruppe træer til venstre for alleen, fortsatte langs et tæt buskads, og nåede på den måde slottet, uden at nogen fik øje på ham fra vinduerne i salonen eller dagligstuerne.

Han ønskede at se Dolores, før hun så ham. Ligesom han havde gjort det med Geneviève, sagde han hendes navn hen for sig flere gange, men med en bevægelse, som overraskede ham selv:

"Dolores ... Dolores ..."

Han listede sig stille ind gennem korridoren og nåede spisestuen. Derfra kunne han gennem en glasdøre overskue halvdelen af salonen.

Han gik nærmere.

Dolores lå på en chaiselong ... og Pierre Leduc lå på knæ foran hende og stirrede på hende med et henrykt blik.

Europas kort

1

Pierre Leduc elskede Dolores!

Lupin følte pludselig en dyb, skarp smerte, som om han var blevet ramt i selve sin livsnerve. Denne voldsomme smerte gjorde det for første gang helt klart for ham, hvor meget Dolores efterhånden var blevet for ham uden at han selv anede det.

Pierre Leduc elskede Dolores! Han så på hende på den måde, man ser på den, man elsker.

Lupin følte morderinstinktet vågne i sig ... blindt og ubehersket. Dette kærlighedens blik, som havde hvilet på den unge kvinde ... det gjorde ham gal! Han følte tydeligt den store stilhed, som omgav den unge kvinde og den unge mand. Dette blik, fuldt af kærlighed, var det eneste levende i al denne stilstand, denne stilhed omkring dem. Der var en tavs og inderlig hymne i disse øjne, som fortalte alt om lidenskab, attrå, henrykkelse – om hele det ene væsens tiltrækning af det andet.

Han kunne også se fru Kesselbach, men ikke Dolores' øjne, som var skjult af de nedslagne øjenlåg med deres lange, sorte silkevipper. Men hvor hun syntes at føle hans øjne, som fulde af kærlighed søgte hendes. Hun skælvede under deres hemmelig kærtegn.

"Hun elsker ham! Hun elsker ham!" tænkte Lupin, dirrende af en brændende skinsyge.

Da Pierre gjorde en bevægelse, tænkte han:

"Å, den elendige ... vover han at *røre* hende ... *dræber* jeg ham!"

Han blev sig pludselig bevidst, hvor irrationelt hans raseri var, og søgte at beherske sig.

"Er jeg da gal? Hvordan er det dog, du tager på veje, Lupin! Det er jo meget naturligt, hvis hun elsker ham … Nå ja … du mente at have lagt mærke til en vis bevægelse hos hende, når du var nær … en vis forlegenhed … Å, din topmålte idiot! Du er jo ikke andet end en bandit, en tyv, og han er hertug, han er ung …"

Pierre bevægede sig ikke mere. Men hans læber bevægede sig, og Dolores lod til at vågne. Sagte og langsomt slog hun øjnene op, drejede hovedet, hendes øjne gav sig hen til den unge mand … Det var netop et sådant blik, som *vil* give sig hen, og som er mere brændende end noget kys …

Det skete pludseligt og uden forvarsel, som et lynnedslag … I tre spring var Lupin inde i salonen, kastede sig over den unge mand, slængte ham i gulvet, satte knæet på sin rivals bryst helt ude af sig selv. Han vendte sig mod fru Kesselbach og råbte:

"Men ved De det da ikke? Har han intet sagt til Dem, den slyngel? Og ham elsker De? Ligner han måske en storhertug? Dette er alt for løjerligt …"

Han hånede den unge mand højlydt. Dolores så bestyrtet på ham.

"Ham storhertug? Hermann IV af Deux-Ponts-Veldenz … regerende fyrste! Kurfyrste! Ha! det er til at les ihjel af. Ham dér! Han hedder jo Baupré, Gérard Baupré, en tiger, jeg har trukket op af mudderet. Storhertug? Det er mig, der har gjort ham til storhertug. Ha ha! Det er næsten for morsomt! Å, De skulle have set ham, dengang han huggede fingeren af sig … han besvimede tre gange … han lignede en våd håne. – Nå, så

du tillader dig at hæve dit blik til damerne! ... at sætte dig op mod din herre! ... bi kun lidt, hr. storhertug af Deux-Ponts-Veldenz ..."

Han tog ham i armene som en pakke, svingede ham lidt frem og tilbage, og kastede ham så ud af det åbne vindue.

"Pas på rosenbuskene, hr. storhertug ... de har torne."

Da han vendte sig om, stod Dolores foran ham. Hun så på ham med øjne, som han ikke kunne genkende. Det var en kvindes øjne, når hun hader og er ude af sig selv af vrede. Var det muligt, at dette var Dolores, den svage, sygelige Dolores?

Hun stammede:

"Hvad er det dog, De gør? Hvor tør De vove? Og han? Er det sandt? Har han løjet for mig?"

"Om han har løjet?" råbte Lupin, som udmærket forstod den ydmygelse, hun havde lidt som kvinde. "Om han har løjet? Skulle han være storhertug? En sprællemand er han, slet og ret, som jeg har holdt i snor ... et instrument, jeg selv havde stemt til at kunne spille min melodi på! Å, den tåbe! det fjols!"

Han blev igen rasende, trampede i gulvet og pegede på det åbne vindue. Han begyndte at vandre frem og tilbage i rummet, udslyngede ord, som røbede hans hemmelige tankes lidenskab.

"Den tåbe! Han har end ikke fattet, hvad det var, jeg skulle bruge ham til! Han anede ikke sin egen rolles storhed! Å, jeg skal banke rollen ind i hovedet på ham! Op med snuden, din stymper! Du skal blive storhertug af min vilje! Og regerende fyrste, med civilliste og undersåtter, du kan udsuge! Der skal blive bygget dig et slot som Karl den Stores til dig, og du skal få din egen herre, som er mig, Lupin! Fatter du det, dit fårehoved? Hold hovedet højt, helt til månen ... højere endnu! Se mod

stjernerne, og glem ikke at der var en Deux-Ponts, der blev hængt for tyveri, før nogen havde tænkt på en Hohenzollern. Og du er en Deux-Ponts ... jovist, så meget som så ... men jeg er mig selv, Lupin! Du skal blive storhertug, det lover jeg dig. I hvert fald på papiret, men alligevel storhertug, en storhertug, som udfører min vilje, som er helt og holdent gennemtrængt af mig. Et fantasifoster, måske? Ja, men et, der siger mine ord, udfører mine bevægelser, min vilje, gør mine drømme til virkelighed ... jo, *mine* drømme."

Han blev helt tavs, ligesom blændet af sin egen drøms storhed og pragt.

Så gik han hen til Dolores og sagde med hul stemme, som en slags mystisk henførelse:

"Til venstre, Elsass-Lothringen. Til højre Baden, Württemberg, Bayern, Sydtyskland – alle disse løst forbundne stater, som lever i evig misfornøjelse, trampet flade under prøjserhælen. De er altid rede til uro og frigørelse. Forstår De, hvad en mand som jeg vil kunne udrette i sådanne omgivelser? tænk på alle de forhåbninger, han kan vække, det had, han kan indblæse, alt det oprørske sindelag, han kan vedligeholde?"

Endnu mere dæmpet vedblev han:

"Og til venstre Elsass-Lothringen! Forstår De? Dette er i øjeblikket drømme ... lad gå ... men i overmorgen kan det være virkelighed ... måske allerede i morgen! Ja ... jeg vil ... jeg vil ... åh, der er ikke det, jeg ikke vil! Tænk Den blot dette ... at være to skridt fra Elsass' grænse, midt inde i Tyskland ved den gamle Rhin! Der skal kun en lille smule intrige, en smule geni til for at omstyrte verden. Geni har jeg, tilmed i overflod ... og til sidst vil jeg blive herre! Lad kun ham der, sprællemanden, have titlen og

æren … jeg vælger magten. Jeg bliver i baggrunden … ingen stilling … hverken minister eller kammerherre vil jeg være. Ingenting! Jeg vil med fornøjelse være tjener på slottet eller måske gartner. Ja, gartner! Et vidunderligt liv … at plante blomster og bestemme Europakortets udseende!"

Hun stirrede begejstret på ham, overvældet og besejret af denne mands magt. Hendes øjne udtrykte en beundring, som hun ikke forsøgte at skjule.

Han lagde sine hænder på den unge kvindes skuldre og sagde:

"Det er min drøm. Den er storslået, men ikke så storslået som virkeligheden vil blive, det sværger jeg Dem. Kejseren har nu set, hvad jeg duer til. En dag vil jeg sidde ansigt til ansigt med ham med alle kort på hånden. Valenglay skal løbe mine ærinder; England også! Jeg har spillet ud … sådan er min drøm … men der er mere …"

Han holdt pludselig inde. Dolores tog ikke øjnene til sig. En heftig bevægelse viste sig i hans ansigt.

Han skælvede over hele kroppen af glæde ved atter at føle denne kvindes magt over sig. Nu havde han ikke mere følelsen af, at han stod for hende som … det han var, en tyv og en bandit, men som en mand, en mand som elskede og hvis kærlighed vakte et væld af følelser i en beslægtet sjæl.

Han talte ikke mere. Men hans tavshed sagde hende alt om den ømhed og tilbedelse, han nærede for hende. Han tænkte på, hvilket liv de kunne få sammen, et sted ikke langt fra Veldenz, ukendte men almægtige.

Den lange tavshed bandt dem til hinanden. Endelig rejste hun sig og sagde blidt, men bestemt:

"Rejs Deres vej ... jeg beder Dem, rejs ... Pierre skal ægte Geneviève, der lover jeg Dem, men det er bedst, De rejser ... at De ikke opholder Dem her. Rejs ... Pierre skal ægte Geneviève."

Han betænkte sig et øjeblik. Han ønskede måske en mere tydelig udtalelse, men vovede ikke at bede om det. Han gik sin vej ... fortumlet, beruset, lykkelig ved at adlyde, ved at bøje sin skæbne under hendes.

På vej hen mod døren stødte han mod en lav stol, som han flyttede lidt til siden. Derved stødte hans fod mod noget. Han bøjede sig ned. Det var et lommespejl med elfenbensramme med et navnetræk i guld.

Han fo'r sammen, og samlede genstanden op.

Navnetrækket bestod af de to sammenslyngede bogstaver L og M.

L og M!

"Louis de Malreich," sagde han gysende.

Han vendte sig mod Dolores.

"Hvor kommer dette spejl fra? Hvem tilhører det? Det er af stor vigtighed at ..."

Hun tog det og så på det.

"Jeg ved det ikke ... jeg har aldrig set det før ... måske en tjener ..."

"Javel ... en tjener ..." sagde han, "men det er dog højst besynderligt ... der er en lighed ..."

I dette øjeblik kom Geneviève ind ad døren, og uden at se på Lupin, som var skjult af en skærm, udbrød hun:

"Der er jo dit spejl, Dolores ... du har fundet det? Du fik mig til at lede så længe ... Hvor var det så?"

Hun vendte sig for at gå ud igen, idet hun sagde:

"Det var godt! Du var så urolig for det! Jeg går ud og siger det til tjenestefolkene, så de ikke skal lede længere."

Lupin havde imens ikke rørt sig af stedet; han stod fortumlet og søgte forgæves at forstå det. Hvorfor havde Dolores løjet? Hvor havde hun ikke med det samme sagt til ham, hvordan det forholdt sig med det spejl?

Han fik en idé og spurgte:

"Kender De Louis de Malreich?"

"Ja," sagde hun, idet hun iagttog ham, som om hun ville gætte sig til hans tanker.

Han vendte sig mod hende i voldsom ophidselse:

"De kender ham? Hvem var han ... hvem er han? Og hvorfor har De ikke fortalt det før? Hvornår kendte De ham? Sig det! Tal!"

"Hør nu ... De må aldrig spørge mig ... jeg fortæller det aldrig ... det er en hemmelighed, som skal dø med mig ... Ligegyldigt hvad der sker, skal ingen få det at vide, ingen i hele verden. Det sværger jeg!"

2

I flere minutter blev han stående tavs foran hende, forskrækket og i fuldkommen vildrede.

Han erindrede Steinwegs tavshed og den gamle mands forfærdelse, da han havde bedt ham åbenbare sig den frygtelige hemmelighed. Dolores kendte den altså også, og hun tav også.

Uden at sige et ord mere gik han.

Den friske luft udenfor gjorde ham godt. Han gik udenfor muren omkring parken og vandrede længe rundt i omegnen, mens han talte med sig selv:

"Hvad betyder dette? Hvad foregår der? Måned efter måned har jeg kæmpet og sat begivenhederne i gang. Jeg har ladet alle de personer, som skulle bistå mig i udførelsen af mine planer danse for mig ved at trække i deres tråde. Og i al den tid har jeg ganske glemt at bøje mig ned til dem og undersøge, hvad der foregik i deres hjerter og hjerner. Jeg kender ikke Pierre Leduc, jeg kender ikke Geneviève, jeg kender ikke Dolores. Og jeg har handlet med dem, som var de dukker, mens de i virkeligheden er levende mennesker. Og nu støder jeg så på dem som forhindringer ..."

Han stampede med foden:

"Forhindringer, som ikke eksisterer! Genevièves og Pierres sindelag blæser jeg på ... senere, i Veldenz, får jeg jo tid nok til at studere dem, når jeg har skabt deres lykke. Men Dolores ... hun kender Malreich, og har intet sagt om det. Hvorfor? Hvilken form for bekendtskab har hun med ham? Er hun bange for

ham? Er hun bange for, at han skal slippe ud af fængslet og hævne sig på hende?"

Ved aftenstide vendte han tilbage til den lille villa, som han havde forbeholdt sig ved enden af parken. Han var i meget dårligt humør, da han spiste, hvilket han lod gå ud over Octave, hvis opvartning snart var for langsom, snart for hastig.

"Ja tak, ikke mere. Lad mig være ene. Du laver ikke andet end dumheder her i aften. Tag nu denne kaffe. Den er jo rædsom."

Han satte den halvtomme kop fra sig og gik ud for at spadsere omkring i parken i næsten to timer. Stadig kørte de samme tanker rundt i hovedet på ham, og til sidst formede der sig følgende mulighed:

"Malreich er sluppet ud af fængslet … han terroriserer fru Kesselbach … han ved alt om dette tilfælde med spejlet."

Lupin trak på skuldrene. "I nat kommer han måske for at trække mig i benene … åh, jeg fabler jo. Det er nok bedst, jeg går og lægger mig."

Han gik ind og lagde sig på sengen. Han faldt straks i en tung søvn, afbrudt af mareridt. To gange vågnede han og ville tænde lys, og to gange faldt han tilbage i sengen ligesom lammet.

Men han kunne tydeligt høre timeslagene på den nærliggende landsbys kirke, eller han troede det i hvert tilfælde. Han var faldet hen i en døs, hvor han samtidig var i stand til at tænke.

Han drømte, angstfulde og modbydelige drømme. Han syntes, at han tydeligt kunne høre vinduet gå op. Han kunne med lukkede øjne i det fuldstændige mørke *se* en skikkelse nærme sig ham.

Og denne skikkelse bøjede sig over ham.

Han anspændte hele sin energi og fik lukket øjnene op for at se ... eller måske var det noget, han bildte sig ind. Drømte han eller var han vågen? spurgte han sig selv i sin vånde.

Mere støj ...

Nogen tog tændstikæsken på det lille bord ved siden af ham.

"Nu får jeg det da at se," tænkte han lettet.

Der blev strøget en tændstik ... tændt lys ...

Lupin følte over hele sin krop, hvordan sveden sprang frem. Hans hjerte stod stille, lammet af rædsel. *Manden var der.*

Var det muligt? Nej, nej ... og alligevel ... han så ham ... å ... hvilken gru! Manden, *uhyret* var der.

"Jeg vil ikke ... jeg vil ikke ...!" stammede Lupin ude af sig selv.

Manden ... uhyret ... var der, forklædt, med maske for ansigtet og en blød filthat trukket ned over det blonde hår.

"Nej, jeg drømmer ... jeg drømmer!" sagde Lupin og lo, "det er et mareridt."

Han prøvede af al sin magt at tage sig sammen, prøvede med hele sin vilje at gøre en eller anden bevægelse, som kunne jage synet bort.

Han kunne ikke.

Og så huskede han pludselig: Kaffen! Den smag ... det var jo den sammen, han havde fået dengang i Veldenz.

Han skreg, gjorde endnu en sidste anstrengelse, men faldt udmattet ned igen. Men i sin forvirring følte han, at manden havde åbnet hans skjortekrave, blottet hans strube, hævet armen. Han så, at hånden greb om skæftet på en dolk ... en lille ståldolk magen til den, der havde ramt Kesselbach, Chapman, Altenheim og flere andre ...

3

Nogle timer senere vågnede Lupin dødtræt og med en besk smag i munden.

Han blev liggende i flere minutter for at få samling på sine tanker; huskede så pludselig og gjorde en uvilkårlig bevægelse som for at forsvare sig mod én, som ville angribe ham.

"Men jeg må jo være fuldstændig gal," råbte han og sprang ud af sengen, "det er et mareridt ... hallucinationer. Lad os nu tænke os om: Hvis det var *ham, den anden* selv i kød og blod, som i nat løftede hånden imod mig, så kunne han jo, om han havde villet, have vredet halsen om på mig som på en kylling. Logisk set, hvorfor skulle han så skåne mig? For mine kønne blå øjnes skyld? ... Nej, jeg må have drømt ... ja ..."

Han begyndte fløjtende at klæde sig på, lod som om han var fuldkommen rolig, men hans tanker fortsatte alligevel med at arbejde, hans blik fo'r søgende omkring ham ... På gulvet, i vindueskarmen ... intet spor. Da hans værelse lå på første sal, og han sov for åbent vindue, måtte det jo tydeligvis være den vej, angriberen var kommet ind.

Man han kunne ikke opdage noget, hverken der eller udenfor eller i alleen, som førte op til villaen.

"Men alligevel ... alligevel," gentog han sammenbidt.

Han kaldte på Octave.

"Hvor lavede du den kaffe, du serverede mig i går aftes?"

"På slottet, herre, ligesom alt det øvrige. Der er intet køkken her i huset."

"Drak du selv af den kaffe?"

"Nej."

"Og du har hældt resten af det, der var i kanden, ud?"

"Naturligvis. De brød Dem jo ikke om den, herre. De drak kun et par mundfulde."

"Udmærket. Gør bilen klar. Vi rejser."

Lupin var ikke den mand, der ville gå rundt og være i tvivl. Han ville kræve en afgørende forklaring af Dolores. Men det var nødvendigt først at få opklaret visse punkter, som endnu henlå i mørke. Han ville tale med Doudeville, som havde sendt ham forskellige efterretninger fra Veldenz, som forekom ham ganske forunderlige.

Han lod sig derfor straks køre til storhertugdømmet, hvor han ankom henimod klokken to. Han havde et møde med grev Valdemar. Han fik ved et eller andet påskud udvirket hos greven, at de delegerede fra regentskabet udsatte deres afrejse til Brüggen lidt endnu. Derefter gik han ud for at møde Jean Doudeville på et værtshus i Veldenz.

Doudeville førte ham derfra til en anden knejpe, hvor han forestillede ham for en lille, fattigt udseende mand ... en vis hr. Stockli, som var ansat ved magistratsarkiverne.

Det blev en lang samtale, hvorefter de sammen forlod knejpen, gik hen til rådhuset, og alle tre forsigtigt listede gennem de tomme kontorer på rådhuset ved syvtiden. Lupin spiste og rejste atter bort. Klokken ti ankom han igen til slottet Brüggen og spurgte efter Geneviève i den hensigt sammen med hende at gå ind til fru Kesselbach.

Han fik det svar, at der var blevet sendt bud efter frk. Ernemont ved et telegram fra hendes bedstemoder i Paris.

"Jaså," sagde han. "Men træffer jeg så fru Kesselbach?"

"Fruen gik ind på sit værelse straks efter, at hun havde spist. Hun sover vist."

"Nej, jeg så lys i hendes vindue. Jeg tænker, hun vil modtage mig."

Han kunne næsten ikke vente på at høre fru Kesselbachs svar på det, han ville spørge hende om. Han var lige ved at træde hælene af stuepigen, der meldte ham, og sagde til Dolores i samme sekund han trådte ind:

"Jeg må tale med Dem, frue ... det er påtrængende nødvendigt. Jeg indrømmer, at denne måde at buse ind på må forekomme Dem noget mærkværdig ... Men De vil straks forstå det, når ..."

Han var meget ophidset og så ikke ud til at være oplagt til lange forklaringer. Forresten mente han, at han tydeligt havde kunnet høre en støj der inde fra, lige inden han trådte ind.

Dolores var imidlertid alene; hun lå på sofaen. Hun sagde til ham med sin sædvanlige matte stemme:

"Måske var det tidsnok, hvis vi i morgen ..."

Han svarede hende ikke. Han havde studset ved en særegen lugt i værelset, lugten af tobaksrøg. Og han blev straks grebet af en vished om, at der havde været en mand derinde i det øjeblik, han kom. Måske var han her endnu ... skjult et eller andet sted.

Pierre Leduc? Nej ... han røg ikke. Men alligevel ...

Dolores mumlede:

"Det tager forhåbentlig ikke alt for lang tid ... jeg var helst fri ..."

"Ja, ja ... men først ... er det muligt for Dem at sige ...?"

Han holdt inde. Hvorfor i grunden spørge? Hvis hun holdt en mand skjult herind, ville hun så forråde ham?

Han tog sig sammen og søgte at beherske den følelse af ængsteligt ubehag, som begyndte at trykke ham ved tanken om, at en anden muligvis var til stede. Så sagte, at kun Dolores kunne høre ham, sagde han:

"Hør her, jeg har fået noget at vide, som jeg ikke begriber … noget som piner mig forfærdeligt. De vil vel svare mig, ikke sandt, Dolores?"

Han udtalte hendes navn med en uendelig ømhed og venlighed, som om han ville forsøge at overtale hende ved sin stemmes magt.

"Hvad er det?" spurgte hun.

"I magistratens registre i Veldenz findes tre navne, som er navnene på de tre sidste ætlinger af familien Malreich, som bosatte sig i Tyskland …"

"Ja … det har De tidligere fortalt mig …"

"Så husker De nok … der var for det først Raoul de Malreich, bedre kendt under det påtagne navn Altenheim, banditten … nu død, myrdet …"

"Ja."

"Så er der Louis de Malreich, uhyret; den skrækkelige morder, som om nogle dage vil blive halshugget."

"Ja."

"Og endelig Isilda … den sindssyge."

"Ja."

"Alt dette er jo klart og tydeligt, ikke sandt?"

"Ja."

"Men …" Lupin bøjede sig længere ind over hende, "af en undersøgelse, jeg netop har foretaget, fremgår det, at den linje, hvor den andens navn, Louis, har stået på, engang er blevet

raderet, og linjen er nu beskrevet med en ny håndskrift og en yngre type blæk. Men det, der har stået nedenunder, er ikke helt visket bort. Så ..."

"Ja ...?" sagde fru Kesselbach med lav stemme.

"Så at jeg ved hjælp af en god lup og ikke mindst visse fremgangsmåder, jeg kender til, har kunnet læse nogle udviskede stavelser, og uden nogen som helst tvivl har kunnet se, hvad der engang stod. Det er ikke Louis de Malreich, det er ..."

"Ti ... ti stille!"

Hun sank pludselig sammen, udmattet af den lange modstand. Hun krummede sig sammen, trykkede hovedet ned mod hænderne. Hendes skuldre rystede krampagtigt, hun græd.

Lupin sad længe og så på dette uansvarlige og beklagelsesværdige væsen, som i sin svaghed ikke mere vidste hverken ud eller ind. Han ønskede, han kunne tie, kunne udsætte det pinefulde forhør, han måtte underkaste hende.

Men var det ikke for at frelse hende, at han handlede, som han gjorde? Og for at frelse hende, var det nødvendigt for ham at kende sandheden, hvor forfærdelig den end var.

Han begyndte igen:

"Hvorfor dette falskneri?"

"Det var min mand," stammede hun, "det var ham, der gjorde det. Med sin rigdom var i stand til alt. Før vort ægteskab fik han en underordnet funktionær på rådhuset i Veldenz til at forandre navnet på det andet barn."

"Både fornavn og køn," sagde Lupin.

"Ja," sagde hun.

"Altså har jeg set rigtigt," sagde han. "Det første ... det rigtige fornavn, var det ikke Dolores?"

"Jo."

"Men hvorfor ville Deres mand ...?"

Hun hviskede skamfuld med tårer i øjnene:

"Kan De ikke regne det ud?"

"Nej."

"Men husk dog," vedblev hun stakåndet, "jeg var en søster til den sindssyge Isilda, til banditten Altenheim. Min mand ... dengang min forlovede ... ønskede ikke, jeg skulle være den person. Han elskede mig jo, og jeg elskede ham ... og jeg gik ind på det. Han fik fjernet Dolores de Malreich fra registret, han købte mig nye papirer, en ny dåbsattest, en helt anden personlighed, og jeg giftede mig i Holland som Dolores Amonti."

Lupin tænkte sig om og sagde hen for sig:

"Å ja, jeg forstår ... jeg forstår. Men i så fald findes Louis de Malreich jo slet ikke. Deres mands morder ... Deres søsters og Deres broders morder hedder ikke sådan ... hvad er da hans navn?"

Hun fo'r op og sagde heftigt:

"Hans navn? Jo, han hedder således, det er hans navn! Louis de Malreich ... L. M. ... det husker De vel nok! Å ... søg ikke ... dét er den forfærdelige hemmelighed ... og hvilken betydning har det forresten ... han er jo den skyldige ... det er som jeg siger ... han forsvarede sig jo heller ikke, dengang jeg slyngede ham anklagen i ansigtet! Og hvordan skulle han også kunne forsvare sig, hvad enten hans navn var det ene eller det andet? Det er

ham ... han har dræbt ... han førte dolken, ståldolken! Ak, hvem der blot kunne sige alt!"

Hun krummede sig sammen i et nyt nervøst anfald på chaiselongen, mens hun holdt Lupin krampagtigt fast i hånden og han hørte hende fremstamme en række uforståelige sætninger:

"Å, hjælp mig ... hjælp mig ... De er måske den eneste ... å, forlad mig ikke, jeg er så forfærdelig ulykkelig! ... Å, hvilken smerte ..."

Med den frie hånd strøg han hende atter og atter over håret og panden, ømt og trøstende, og dette kærtegn lod til at berolige hende, så hun lidt efter lidt kom til sig selv.

Han sad længe og stirrede på hende, mens han spurgte sig selv, hvad der mon egentlig levede og bevægede sig bag denne underskønne og åbne pande, hvad det var for en hemmelighed, som lagde hendes sjæl øde. Hun frygtede nogen ... men hvem? Hvem var det, han skulle beskytte hende imod?

Atter vendte hans tanker tilbage til billedet af den sortklædte mand, denne Louis de Malreich, den ubegribelige og mystiske fjende, hvis angreb han måtte afvise uden at vide hvor og når de kom fra, ja, uden at vide *om* de i det hele taget kom.

Han var ganske vist i fængsel og under bevogtning dag og nat – men hvad hjalp det? Lupin vidste jo udmærket, at der findes væsener, for hvem noget sådant som et fængsel ikke eksisterer. De stryger deres lænker af sig i det afgørende øjeblik. Et sådant væsen var Louis de Malreich.

Ja, der sad en fange i de dødsdømtes celle i Santé-fængslet. Men det kunne jo være en medskyldig eller et af hans ofre, mens han selv, Louis de Malreich, luskede rundt i slottet

Brüggen, svævede rundt i mørket som et usynligt spøgelse, trængte sig ind i parken, ind i villaen. Og om natten stod han over den sovende og lammede Lupin med hævet dolk.

Det måtte være Louis de Malreich, som terroriserede Dolores, som skræmte hende fra vid og sans med sine trusler, som havde hende i sin magt ved hjælp af en eller anden hemmelighed, som tvang hende til tavshed og underkastelse.

Og Lupin gennemskuede hans plan, som var at kaste den skræmte og forstyrrede Dolores i armene på Pierre Leduc, at dræbe ham, Arsène Lupin, og regere i hans sted gennem en storhertug og ved hjælp af Dolores' millioner.

Det var en sandsynlig hypotese. Alle begivenhederne fandt deres forklaring i denne ramme; den gav en løsning på alle gåder.

"Alle?" spurgte Lupin sig selv, "men hvorfor dræbte han mig da ikke i nat i villaen? Det var jo blot at ville … *men han ville ikke*! Én bevægelse, og jeg var død. Han gjorde det ikke. Hvorfor?"

Dolores åbnede øjnene og så ham sidde der; hun smilede sit matte smil.

"Det er vist bedst, De går," sagde hun.

Han rejste sig tøvende. Skulle han gå hen og se efter, om fjenden stod der henne bag gardinet, eller bag tøjet i klædeskabet?

Hun gentog blidt:

"Gå nu … jeg vil sove."

Han gik.

Men udenfor standsede han inde under de store træer, der kastede deres skygge på slottets facade. Han kunne se lys i

Dolores stue. Lidt efter flyttede det sig ind i sovekammeret. Og kort efter blev alting mørkt.

Han lyttede. Hvis fjenden var der, ville han måske komme ud fra slottet.

Der gik en time … to timer … alt var roligt.

"Her er intet at gøre," tænkte Lupin. "Han må holde sig skjult i en eller afkrog af slottet … eller måske er han gået ud af en døre, som jeg ikke kan se herfra. Hvis det alt sammen da ikke blot er et umuligt hjernespind fra min side …"

Han tændte en cigaret og gik tilbage til villaen.

Idet han nærmede sig, så han i temmelig stor afstand en skygge, som fjernet sig. Han stod bomstille for ikke at skræmme den.

Skyggen gled over en allé. Der, hvor der var lidt lysere, syntes han at genkende Malreich.

Han løb frem. Skyggen flygtede og forsvandt.

"Nå," tænkte han, "så må det vel vente til i morgen. Men denne gang …"

4

Lupin gik ind på Octaves værelse, vækkede chaufføren og sagde til ham:

"Tag bilen. I morgen tidlig klokken seks er du i Paris, hvor du opsøger Jacques Doudeville og giver ham besked om, for det første: han skal opsøge og give mig besked om den dødsdømte, og for det andet: så snart postkontoret er åbent, skal han sende mig et telegram, som lyder sådan her ..."

Han kradsede hurtigt telegrammet ned på en lap papir og tilføjede:

"Så snart du har gjort dette, kommer du tilbage hertil, men du skal køre ad vejen langs parkmuren. Afsted med dig! Ingen må vide noget om dit fravær."

Lupin gik op på sit værelse, tændte sin lygte og begyndte at undersøge grundigt over alt.

"Rigtigt," tænkte han efter nogen tid, "mens jeg stod vagt under Dolores' vindue, var der nogen herinde. Og når han har været her, er der vel ingen tvivl om hans hensigt. Jeg har ikke taget fejl ... tampen brænder. Første gang fik jeg lov at slippe, men denne gang kunne jeg vistnok ikke føle mig helt tryg mod et lille dolkestik ..."

Af forsigtighed fandt han et tæppe, udvalgte sig et ensomt sted i parken, og lagde sig til at sove under åben himmel.

Henimod klokken elleve om formiddagen kom Octave.

"Alt er besørget, herre! Telegrammet er sendt!"

"Godt. Er Louis de Malreich fremdeles i fængslet?"

I det øjeblik kom tjeneren fra slottet med det telegram, han havde bedt Doudeville sende, og som postbuddet netop havde bragt. Han åbnede det og stak det i lommen.

"Ja, det er stadig det samme," svarede Octave. "Doudeville passerede hans celle i går aftes i Santé-fængslet. Fangevogteren kom ud derindefra. De talte sammen. Malreich er stadig den samme, siger de ... stum som en østers. Han venter."

"Men på hvad?"

"På sin sidste time! I præfekturet siges det, at henrettelsen vil finde sted i overmorgen."

"Det er godt, det er godt," sagde Lupin. "Han er altså ikke flygtet."

Han opgav at prøve at forstå eller i det hele taget tænke mere over denne gåde, så sikker var han på, at han stod lige foran opklaringen af den fulde sandhed. Han manglede blot at forberede sin plan, så fjenden kunne gå i fælden.

"Eller jeg selv!" tænkte han med en indvendig latter.

Han var glad og munter til mode, han følte sig rigtig veloplagt ... aldrig havde hans chancer stået bedre i nogen kamp.

Lidt før middag traf han Pierre Leduc i en allé og sagde uden omsvøb:

"Der er nogen, som skjuler sig her, lusker rundt. Hvor ... hvem ... hvorfor? Jeg ved det ikke. Men jeg skal nok komme efter det. Jeg har allerede mine anelser. Hold du hellere også øjnene åbne ... vær på vagt ... og pas især på ikke at sige et ord til fru Kesselbach. Det er ikke værd at gøre hende urolig."

Han gik.

Pierre Leduc så efter ham med et bestyrtet og uforstående udtryk; så gik han tilbage mod slottet.

Ved kanten af stien så han et stykke blåt papir og samlede det op. Det var et telegram; det var ikke krøllet sammen, men pænt foldet sammen: det var åbenbart tabt.

Det var adresseret til "Beauny", som var det navn, Lupin gik under på slottet Brüggen. Det indeholdt følgende:

> "Vi kender hele sandheden. Umuligt at sige noget pr. brev. Tag toget og mød mig i morgen på stationen i Brüggen."

Lupin stod skjult bag nogle buske og iagttog Pierre Leduc.

"Det er godt," tænkte han. "Om ti minutter har den unge nar vist det til Dolores og fortalt hende om, hvad jeg sagde. DE vil snakke om det hele dagen, og *den anden* vil få det at vide, for han ved alt. Hen liver i Dolores skygge, og Dolores er et fanget bytte i hænder på ham. Og i aften vil han blive uforsigtig ..."

Han gik nynnede sin vej.

"I aften ... i aften ... skal vi rigtig danse ... Det bliver en vals, mine venner. En rigtig blodig vals, til klangen af den lille dolks toner ... Vi kommer rigtigt til at more os!"

Ved indgangen til villaen kaldte han på Octave, gik ind på sit værelse, kastede sig på sengen og sagde til chaufføren:

"Sæt dig her på stolen, Octave, og hold dig vågen. Din herre vil hvile sig. Våg over hans søvn, du tro tjener."

Derpå sov han trygt ind.

"Som Napoleon hin morgen ved Austerlitz," tænkte han, da han vågnede.

Det var spisetid. Han spiste med en glubende appetit, røg en cigaret, så sine våben efter og skiftede kugler i sine to revolvere.

"Krudtet er tørt og klingen er skarp, som min gode ven *Der Kaiser* siger. Hør, Octave!"

Octave kom.

"Gå op og spis på slottet sammen med tjenerne. Pas på at nævne, at du i aften skal køre til Paris i bilen."

"Med Dem, herre?"

"Nej, alene. Og så snart du har spist, kører du ... med så meget larm som muligt."

"Men jeg skal ikke køre til Paris?"

"Nej, du venter udenfor parken en kilometer herfra, indtil jeg kommer. Det kan godt tage sin tid."

Han røg endnu en cigaret, tog en spadseretur, så lys i Dolores' værelser, og vendte tilbage til villaen.

Der tog han en bog og begyndte at bladre i den. Det var "Berømte Mænds Liv og Levned".

"Hør, der mangler én ... den mest berømte af dem alle sammen," sagde han. "Men han har tiden for sig, tiden sætter altid tingene på plads. Og jeg finder nok min Plutark igen en skønne dag."

Han læste lidt i afsnittet om Cæsars liv og gjorde et par notater i marginen.

Klokken halv tolv gik han ovenpå til sit soveværelse.

Han bøjede sig ud af det åbne vindue. Himlen var høj og klar, luften var kølig og fyldt med nattens små ubestemte lyde. Han kom i tanke om noget, som forelskede par plejer at sige, noget han havde læst eller måske selv sagt, han hviskede Dolores' navn hen for sig med den samme henrykkelse som en ung mand, der næsten ikke tør betro stilheden sin elskedes navn.

"Så," sagde han, "lad os nu være beredte."

Han lod vinduet stå på klem, flyttede en sofa, som stod i vejen, og lagde sine våben under hovedpuden. Med den største ro lagde han sig fuldt påklædt på sengen og blæste lyset ud.

Og frygten satte ind.

Det skete øjeblikkeligt. Så snart der blev mørkt omkring ham, indfandt frygten sig.

"Det var som satan!" råbte han.

Han sprang ud af sengen, tog våbnene og kastede dem ud i gangen.

"De bare næver! De bare næver … intet kommer op på siden af mine hænder!"

Han lagde sig igen. Alt var igen mørkt og stille.

Og så kom frygten på ny … snigende, fortærende, alt overvældende.

Klokken på kirketårnet i den nærliggende landsby slog tolv.

Lupin tænkte på det dyriske væsen, som nu – hundrede eller måske blot halvtreds meter borte – var ved at forberede sig, prøvede spidsen på dolken, om den nu var ordentlig skarp …

"Lad ham bare komme … lad ham bare komme," hviskede han gysende, "så kan vi da blive spøgeriet kvit."

Klokken slog ét på landsbykirken.

Minutter gled hen … der var ingen ende på disse minutter fulde af spænding og ængstelse. Sveddråberne sprang frem ved hårrødderne og trillede ned over hans pande. Det forekom ham, som var han badet i en blodig sved …

Klokken slog to.

Da var det, at han et eller andet sted lige i nærheden hørte en næsten umærkelig støj, som raslen af blade … men alligevel var det ikke, som når nattevinden rasler i træernes løv.

Som Lupin havde regnet med, blev han straks helt rolig. Han eventyrlyst vågnede for fuld styrke, hans hjerte bankede af fryd ... endelig, endelig skulle de kæmpe mand mod mand!

En ny støj hørtes nu tydeligere under vinduet, men stadig så sagte, at der skulle Lupins øvede øre til at høre det.

Der hengik nogle øjeblikke i frygtelig spænding ... mørket var tæt, der var hverken måne eller stjerner til at sprede det.

Og pludselig, uden at han havde hørt mere, følte han, at manden var i værelset.

Manden gik hen til sengen. Han gik på samme måde som et spøgelse, uden at luften blev sat i bevægelse, eller de genstande, han berører, flytter sig. Men med hele sit væsen, hele sit nervesystem så Lupin fjendens bevægelser og gættede sig til hans tanker.

Selv rørte han sig ikke; han trykkede sig i næsten knælende stilling op mod væggen, klar til spring.

Han følte, at skyggen rørte ved sengens lagener, ligesom for at mærke efter, hvor der skulle stødes til. Det forekom ham ligefrem, at han kunne høre hans hjerte slå. Og han mærkede med stolthed, at hans eget hjerte ikke slog stærkere, mens derimod den andens! Det bankede fuldstændig afsindigt, dette forvildede hjerte ... som klokkeslag mod brystkassen.

Den andens hånd hævede sig.

Et sekund ... to sekunder ...

Betænkte han sig? Ville han endnu engang skåne sin modstander?

Og Lupins sagde pludselig ud i stilheden:

"Så stød dog til! Stød til!"

Der lød et skrig af raseri … armen sprang tilbage som en fjeder. Derpå hørtes en jamrende stønnen.

Lupin havde grebet ud efter armen på må og få og fået fat i den ved håndleddet. Han kastede sig ud af sengen og greb med voldsom kraft manden i struben og kastede ham omkuld.

Det var det hele. Der blev ikke nogen kamp. For mennesket lå ubevægelig på gulvet, låst fast som i en skruestik af Lupins to hænder. Ingen mand i verden, hvor stærk han end var, kunne rive sig ud af et sådant greb.

Der blev ikke vekslet et ord. Lupin kom ikke med nogen af de vittige bemærkninger, det ellers var hans fornøjelse at ytre ved den slags lejligheder. Han havde ikke lyst til at tale, øjeblikket var for alvorligt.

Han følte hverken nogen forfængelig glæde eller overvældende triumf. Han havde intet andet ønske end at få at vide, hvem … Louis de Malreich, den dødsdømte? En anden? Og i så fald hvem?

Med fare for at kvæle ham greb han fastere og fastere om struben på sin modstander. Han følte, at modstanden blev svagere, at hans fjendes sidste rest af kraft forlod ham. Spændingen i hans muskler aftog, armene slappedes, hånden åbnede sig, dolken faldt fra ham.

Lupin mærkede, at han med sit jerngreb havde modstanderens liv i sine hænder. Han kunne frit bevæge sig. Han fandt sin lommelygte frem, lagte tommelfingeren på kontakten og førte lygten hen til mandens ansigt.

Han behøvede blot at trykke på kontakten, og han ville vide alt.

Han nød et øjeblik sin magt. Han kom i heftig bevægelse, blændedes af sin egen triumf. I sin opbrusende stolthed følte han atter, at han var mesteren.

Med et kort tryk tændte han lygten. Uhyrets ansigt blev synligt.

Lupin udstødte et højt skrig af forfærdelse.

Det var Dolores Kesselbach.

Arsène Lupins tre forbrydelser

1

En orkan brød løs i Lupins hjerne. Det var som en tornado med tordenbrag og vindstød, som om rasende naturånder var sluppet løs og havde begyndt deres hærgen i en bælgmørk nat.

Gennem mørket og forvirringen glimtede lyn ... og ved disse lynglimt prøvede han at forstå og se klart, mens han opfyldt af rædsel og med sammensnøret strube rystede som i feber.

Han rørte sig ikke, men blev ved at holde fjenden i struben, som om de stivnede fingre ikke mere var i stand til at løsne deres greb. Og selv om han *vidste* det, havde han på en måde alligevel ikke nogen klar forestilling om, at dette var Dolores. For ham var det endnu dette lave dyr, Louis de Malreich, som han nægtede at slippe.

Men sandheden trængte sig med magt ind på hans forstand og bevidsthed, og overvældet af angst og kval hviskede han:

"Dolores ... å, Dolores ...!"

Da indså han pludselig undskyldningen for hendes forbrydelse: vanvid. Hun var vanvittig. Altenheims og Isildas søster, datteren af den sidste Malreich, af en gal moder og en alkoholiseret fader var sindssyg. Sindssyg ... og dog på forunderlig vis i besiddelse af sin fulde forstand ... men ikke desto mindre sindssyg, degenereret, syg, unaturlig ... fuldkommen ude af balance.

Han forstod det med fuldstændig klarhed. Det var et morderisk vanvid, hun var besat af en trang, som hun fulgte blindt, hun *måtte* dræbe ... i en ubevidst og dæmonisk blodtørst.

Hun myrdede også med en bestemt hensigt … hun myrdede for at forsvare sig, for at skjule sine tidligere mord. Men også alene for … og måske især … for at *dræbe*. Mord tilfredsstillede hos hende en pludselig og uimodståelig tilbøjelighed. I visse øjeblikke af sit liv, under bestemte omstændigheder, overfor visse mennesker, som hun pludselig så som modstandere, måtte hun dræbe.

Og det gjorde hun … dræbte, drukken af et vildt og fanatisk raseri.

Et besynderligt vanvid: uansvarlig for sine mord, og dog så klarsynet i sin blindhed! Hvor logisk var hun ikke i sit afsind, hvor kløgtig i sin absurditet. Hvilken evne til at lægge på engang afskyelige og beundringsværdige planer!

I et hurtigt syn så Lupin med skærende og forfærdelig klarhed den lange række af blodige eventyr og forunderlige veje, Dolores havde måttet gå.

Han kunne se hende gennemtrængt, besat af sin mands plan, en plan, som hun tydeligvis ikke kendte fuldt ud. Han kunne se for sig, hvordan hun også ledte efter denne Pierre Leduc, som hendes mand var på sporet af … ledte efter ham for at kunne gifte sig med ham og vende tilbage som en dronning i det lille rige Veldenz, som hendes forfædre med skam var blevet uddrevet af.

Han kunne se hende på Paladshotellet i sin broder Altenheims værelse, mens man troede hun var i Monte Carlo. Han kunne se hende i dagevis udspionere sin mand, snige sig langs væggene, forsvinde i mørket, uanselig og ubemærket i sin sorte forklædning.

Og så en nat fandt hun Kesselbach bundet. Og hun dræbte ham.

Morgenen efter, da hun var lige ved at blive forrådt af tjeneren, dræbte hun også ham.

Og en time senere, da hun var nær ved at blive forrådt af Chapman, fik hun ham med ind på broderens værelse og dræbte ham.

Og det hele skete uden nåde eller medfølelse, med en nærmest dæmonisk behændighed.

Og med samme behændighed satte hun sig i telefonisk forbindelse med sine to kammerpiger Gertrude og Suzanne, som måtte være kommet fra Monte Carlo, hvor den ene af dem spillede rollen som sin herskerinde. Dolores selv havde nu iklædt sig sine egne, kvindelige klæder, aflagt sin blonde paryk, som gjorde hende uigenkendelig, var gået nedenunder og havde mødt Gertrude, netop som denne ankom til hotellet. Hun lod så, som om hun selv ankom og var uvidende om den ulykke, der havde ramt hende.

Som den uforlignelige komedienne, hun var, gav hun nu rollen som ægtefællen, hvis liv er lagt øde. Man havde medlidenhed med hende. Man græd over hende. Hvem kunne falde på at mistænke hende?

Og så begyndte krigen mod *ham*, Lupin, i al sin barbariske og uhørte vildskab, først mod Lenormand, derpå mod fyrst Sernine. Om dagen lå hun på chaiselongen, syg og mat … men om natten var hun overalt, utrættelig, frygtet.

Hun havde grebet til rent ud dæmoniske midler: Gertrude og Suzanne have været hende forskræmte og lydige redskaber, hendes budbringere og medhjælpere, som begge forklædte sig

og spillede hendes rolle, som fx. den dag, hvor gamle Steinweg blev bortført af baron Altenheim i selve Justitspaladset.

Det blev efterhånden en hel række af forbrydelser. Gourel druknet, hendes broder Altenheim myrdet. Å, hvilken kamp i hvælvingerne i Villa Glycines kældre, hvilke mørkets gerninger var der ikke udført af uhyret og hvor let var det ikke nu at forstå det hele.

Det var også hende, der rev fyrst Sernines maske af ham, hende, der forrådte ham og fik ham fængsel, hende, der krydsede alle hans planer, som strøede millioner om sig for at vinde kampen.

Siden fulgte begivenhederne slag i slag. Suzanne og Gertrude var forsvundet, sikkert døde! Steinweg myrdet! Søsteren, Isilda myrdet!

"Hvilken nederdrægtighed ... hvilken bundløs lavhed!" stammede Lupin med stigende afsky og had.

Han følte modbydelighed for dette lave væsen. Han havde lyst til at knuse hende; dræbe hende. Der var noget forunderligt gribende ved disse to væsener, som lå der sammenkrøbne og ubevægelige i det blege morgenlys, som begyndte at afløse nattemørket.

"Dolores ... Dolores ..." hviskede han fortvivlet.

Han fo'r sammen, åndeløs af rædsel og med opspilede øjne. Hvad ... hvad var dette? Hvad betød den klamme følelse af kulde, han følte under sine hænder.

"Octave! Octave!" skreg han uden at tænke på, at chaufføren ikke var i nærheden.

Hjælp! Han måtte skaffe hjælp! Nogen, som kunne berolige ham og stå ham bi. Hans tænder klaprede af frygt. Å, denne

kulde … det var dødens kulde, han havde mærket. Var det muligt? I disse få sørgelig øjeblikke skulle han have … med sine stivnede fingre …

Han tvang sig til at se på hende. Dolores rørte sig ikke.

Han kastede sig på knæ og trak hende ind til sig.

Hun var død.

Han blev liggende lidt i en slags bedøvet tilstand, mens smerten ligesom dampede bort. Han led ikke mere. Han følte hverken vrede eller had eller noget som helst andet – kun en slags sløv mathed, som en, der har fået et slag af en kølle og endnu ikke helt ved, om han lever og tænker, eller om han har et mareridtsanfald.

Men det forekom ham alligevel, at det der var sket, var rigtigt og retfærdigt; ikke et øjeblik faldt den tanke ham ind, at det var ham, der havde slået ihjel. Nej, det var ikke ham. Det var noget udenfor og over hans vilje. Det var skæbnen, den ubøjelige Nemesis, som havde gjort gengæld og udryddet skadedyret.

Udenfor kvidrede fuglene. Livet vågnede under de gamle træer, som foråret bragte i blomst. Og Lupin vågnede af sin bedøvelse og følte efterhånden en uforklarlig og absurd medlidenhed med den elendige kvinde. Ond var hun … ond og tifold skyldig … men hun var så ung, og nu var hun død.

Han tænkte på de kvaler, hun havde måttet lide i sine lyse øjeblikke, når hun var normal og det afsindige væsen indså sine frygtelige gerninger.

"Hjælp mig … jeg er så ulykkelig …" havde hun bedt.

Det var om hjælp mod sig selv, hun havde tigget, imod sit rovdyrinstinkt, imod den onde ånd, der havde tage bolig i

hende og tvang hende til at dræbe og altid dræbe.

"Altid?" spurgte Lupin sig selv.

Han tænkte på aftenen to dag i forvejen, hvor hun havde stået over ham, fjenden, med hævet dolk. Hun havde stået over denne fjende, som måned efter måned havde holdt hende i ånde, den utrættelige fjende, som havde skabt vanskeligheder for hende overalt ... Han tænkte på, at *den* aften havde hun ikke dræbt. Og dog havde det været så let, mens fjenden lå der, sovende og afmægtig. Og så ville den uhyggelige kamp være forbi. Nej, hun havde ikke dræbt ham. Også hun havde ligget under for stærkere følelser end trangen til grusomhed, for en uklar sympati og beundring for den, som så ofte havde triumferet over hende.

Nej, den ene gang havde hun ikke dræbt. Hvilket forunderligt slag af skæbnen, at det i stedet blev ham, som dræbte hende.

"*Jeg* har dræbt," tænkte han, skælvende af angst, "mine hænder har dræbt et levende menneske, og dette menneske var Dolores! Dolores ... Dolores ..."

Han blev ved at gentage hendes navn ... dette smertens navn ... Han kunne ikke holde op med at se på hende. Nu var hun en livløs genstand, som det ham ondt for, en stakkels, uskadelig masse af kød uden mere bevidsthed end en bunke tørt løv eller en lille fugl, som havde måttet lade livet i vejsiden.

Å ... måtte han ikke føle smertelig medlidenhed her ansigt til ansigt med hende ... nu hvor han stod som morderen og hun blot var hans offer.

"Dolores ... Dolores ... Dolores ..."

Dagslyset fandt ham stadig siddende hos den døde i minder og drømmerier, stadig gentagende navnet: "Dolores … Dolores …"

Men der måtte jo handles. Og hans modstridende tanker formåede ikke at afgøre, hvordan han skulle gribe sagen an, eller blot hvor han skulle begynde.

"Først vil jeg lukke hendes øjne," tænkte han.

Vidt åbne og tomme havde hendes skønne øjne med de gyldne pletter endnu den melankolske blidhed i udtrykket, som gjorde dem så tiltrækkende. Var det virkelig muligt, at disse øjne tilhørte et uhyre? Selv stillet overfor den tvingende virkelighed var det ikke muligt for Lupin at få disse to væsener, hvis billeder stod så tydeligt adskilt i hans bevidsthed, sammensmeltet til én person.

Han bøjede sig hurtigt ned, trykkede de lange silkeøjenvipper ned mod kinden og lagde et klæde over det stakkels fortrukne ansigt.

Nu forekom det ham, at Dolores blev mere fjern. Det, der lå tilbage ved siden af ham, var virkelig morderen, den sortklædte mand.

Han fik mod til at røre ved ham, følte hans tøj igennem.

I en inderlomme lå der to lommebøger. Han tog den ene af dem og åbnede den. I den fandt han et brev, underskrevet af Steinweg, den gamle tysker. Det indeholdt følgende linjer:

> "Hvis jeg skulle dø, før jeg har nået at åbenbare den frygtelige hemmelighed, så er den følgende: min ven Kesselbachs morder er hans hustru, hvis rigtige navn er Dolores de Malreich, Altenheims og Isildas søster.

> Forbogstaverne L. M. er hendes. I deres dagligliv kaldte Kesselbach aldrig sin hustru Dolores, fordi det betyder smerte og sorg, men Laetitia, som betyder glæde. L. M. … Laetitia de Malreich … var de bogstaver, han satte på de små gaver, han forærede hende, som til eksempel cigaretetuiet, der blev fundet på Paladshotellet og tilhørte fru Kesselbach. Hun havde betinget sig at måtte ryge, når de var på rejse.
>
> Laetitia! Hun var virkelig hans lykke og glæde i fire år, fire fulde år i løgn og hykleri, mens hun forberedte den mands død, som elskede hende med så megen godhed og tillid.
>
> Måske skulle jeg have talt tidligere. Men jeg mistede modet til det, når jeg tænkte på min gamle ven Kesselbach, hvis navn hun bar. Jeg var desuden bange … den dag, jeg rev masken af hende i Justitspaladset, læste jeg min dødsdom i hendes blik.
>
> Vil min svaghed mon redde mig?"

"Også ham," tænkte Lupin, "også ham har hun dræbt. Men han vidst jo i virkeligheden også alt for meget … initialerne … navnet Laetitia … hendes hemmelige vane med at ryge …"

Han kom i tanker om tobakslugten på hendes værelse aftenen i forvejen.

Så fortsatte han med at se den første lommebog igennem.

Der var stumper af chiffer-breve, som Dolores sikker havde givet sine medskyldige ved deres møder i tusmørket.

Der var også adresser, adresser til sypiger og modehandlersker, men også på skumle knejper og obskure

hoteller. Og navne; tyve tredive navne med en lidt underlig klang: Hector le Boucher, Armand de Grenelle, Le Malade.

Et fotografi vakte særlig Lupins opmærksomhed. Han stirrede på det, og pludselig, som om nogen havde trykket på en fjeder, kastede han lommebogen fra sig og fo'r ud af værelset, styrtede ud i parken.

Han havde genkendt portrættet af Louis de Malreich, fangen i Santé-fængslet. Og samtidig huskede han, at dennes henrettelse skulle finde sted dagen efter.

Men siden den sortklædte morder jo var Dolores, så måtte Louis de Malreich jo virkelig være Leon Massier ... og han var uskyldig.

Uskyldig? Ja, men de beviser, der var fundet hos ham, kejserens breve og alt det andet, som uimodsigeligt anklagede ham, alle disse uomstødelige beviser?

Lupins hoved brændte, han kunne ikke tænke klart.

"Å!" råbte han, "jeg bliver gal ... Men lad os alligevel se ... jeg må handle ... i morgen skal han i guillotinen ... i morgen ... i morgen ... ved daggry ..."

Han trak sit ur frem.

"Klokken er ti ... hvor lang tid skal jeg bruge for at nå til Paris? Lad mig se ... jeg må se at nå frem så hurtigt som muligt ... og i hvert fald må jeg se at få forhindret ... Men hvordan? Hvordan skal jeg bevise hans uskyld? eller forhindre henrettelsen? Ligemeget ... jeg finder vel på noget, inden jeg kommer frem. Er jeg måske ikke Lupin?"

Han løb afsted og nåede slottet.

"Pierre?" råbte han, "har I set Pierre Leduc? ... Å, der er du ... hør her ..."

Han trak ham til side og sagde kort i en bydende tone:

"Hør her ... Dolores opholder sig ikke her mere ... ja, en nødvendig rejse. Hun tog afsted i nat i min bil. Jeg er også nødt til at tage afsted ... mister jeg et øjeblik, vil det aldrig kunne rettet op. Du skal afskedige tyendet uden at forklare dem noget. Her er penge. Om en halv time fra nu må slottet være tomt. Og ingen må komme ind, før jeg er tilbage. Heller ikke dig ... forstår du det! Du får forklaringen senere, der er alvorlige grunde. Her er nøglen ... vent på mig henne i landsbyen."

Han skyndte sig videre.

Ti minutter senere mødte han Octave og sprang ind i bilen.

"Til Paris," sagde han.

2

Det blev en kørsel på liv og død. Lupin, som ikke syntes, at Octave kørte hurtigt nok, havde overtaget rattet, og det gik med svimlende fart. Ad landeveje, gennem landsbyer, gennem byernes folketomme gader gik det med en fart af hundrede kilometer i timen.

"Herre," stammede Octave ligbleg, "vi kører galt inden længe."

"Muligvis, men *jeg* når frem," sagde Lupin.

Det forekom ham, at det ikke køretøjet, som bragte ham frem, men omvendt. Han synes, han fo'r gennem rummet af egen kraft, egen vilje. Hvilket mirakel skulle kunne forhindre ham i at nå frem? Hans kræfter var uudtømmelige, hans vilje uden grænser.

"Jeg når nok frem … jeg *vil* det jo," tænkte han gang på gang.

Han tænkte på den mand, som ville dø, hvis han ikke nåede frem i tide til at frelse ham … den hemmelighedsfulde Louis de Malreich, som var så ubegribelig i sin hårdnakkede tavshed, med sit tillukkede ansigt. Lupin forsøgte at danne sig en forestilling om det, der var sket, mens han fo'r ud ad landevejen og træerne susede efter ham som en oprørt sø. Efterhånden blev hans tanker klarere, han så den logiske og sandsynlige sammenhæng, han sagde til sig selv, at når han kendte Dolores' frygtelige hemmelighed, kunne han gennemskue alle hendes løgne, alle denne fordærvede sjæls skændige planer.

"Ja … det er hende, der planlagde hans frygtelige skæbne. Hvorfor? Hun ville ægte Pierre Leduc, hvis kærlighed hun havde vundet, og selv herske i det lille land, hun var blevet forjaget fra.

Målet var ikke langt borte. Blot en eneste hindring tilbage … mig … mig, som i ugevis uafbrudt lagde hende hindringer i vejen … mig, som hun stødte på efter hver eneste af sine forbrydelser, og hvis skarpsindighed hun frygtede … mig, som ikke strakte våben, før jeg have fundet den skyldige og kejserens breve.

Og siden jeg måtte have en medskyldig, så blev denne medskyldige Louis de Malreich eller Leon Massier. Hvem er denne Leon Massier? Kendte hun ham før sit ægteskab? Har hun elsket ham? Sandsynligvis, men får vi nok aldrig at vide. Men hun er sikkert blevet slået af den lighed i vækst og gang, hun selv kunne opnå ved at forklæde sig som ham, sortklædt og med blond paryk. Hun havde sikkert bemærket det mærkelige liv den ensomme mand førte, hans natlige vandringer, hans måde at gå på gade og se sig om efter nogen, der måske forfulgte ham. Og det har været efter disse iagttagelser og med henblik på sine senere muligheder, at hun har fået Kesselbach til at ændre i registrene på magistratskontoret og sætte Louis i stedet for Dolores, så at forbogstaverne var de samme som Leon Massiers.

Så nærmede handlingens time sig, hun lagde sit ansigt i de rette folder og udførte det fornødne. Leon Massier boede i Rue Delaizement? Altså befalede hun sine medskyldige til at bosætte sig i den gade, der løb parallelt. Det var hendes selv, der gav mig adressen til værten i Hotel Dominique og satte mig på sporet af de syv banditter. Hun så klart, at hvis jeg først var sat på sporet, ville jeg følge det helt til ende … altså også længere end de syv banditter, helt op til deres chef. Frem til den, som

bød og rådede over dem, den sortklædte mand, Leon Massier, Louis de Malreich.

Og sådan skete det. Jeg fulgte sporet til de syv banditter. Hvad ville der så videre ske? Enten blev jeg overmandet, eller også ødelagde vi gensidigt hinanden – det var sikkert, hvad hun håbede på den aften i Rue des Vignes. I begge tilfælde ville hun være mig kvit.

Men så skete det i stedet, at jeg fangede de syv banditter. Dolores flygtede fra Rue des Vignes, og jeg genfandt hende i Le Brocanteurs lager. Hun ledte mig i retning af Leon Massier, og jeg fandt hos kejserens breve, *som hun selv havde anbragt hos ham*, og jeg overgav ham til retfærdigheden. Jeg fortalte om den hemmelige forbindelse, *som hun selv havde fået sat i stand mellem de to lagre*, jeg fremlagde alle de beviser, *som hun selv havde forberedt*. Jeg beviste ved hjælp af dokumenter, *som hun selv havde lavet*, at Leon Massier i virkeligheden var Louis de Malreich.

Og Louis de Malreich måtte dø.

Og så var det meningen, at Dolores de Malreich skulle triumfere, renset for enhver mistanke, eftersom den skyldige var fundet, og hun havde gjort sig fri af sin skændige og forbryderiske fortid. Hendes mand var død. Jeg havde befriet hende for hendes medskyldige, som jeg havde leveret Weber ... befriet for sig selv af mig, som lagde den uskyldige under guillotinen i hendes sted. Dolores ville have sejret, hun ville være ejer af en millionformue, elsket af Pierre Leduc, og storhertuginden af Veldenz.

Det skal ikke ske," råbte han ude af sig selv, "denne mand skal ikke dø. Jeg sværger det, han skal ikke dø!"

"Pas på, herre," sagde Octave, "vi nærmer os ... her er acciseboden ... nu forstæderne."

"Og hvad så?"

"Vi kører galt ... brolægningen er løs, de er i gang med at reparere ..."

"Nå."

"Pas på der!"

"Hvad er der nu?"

"En sporvogn, som svinger ind."

"Den må standse."

"Sæt farten ned, herre."

"Umuligt."

"Men vi kører fast."

"Vi klarer det."

"Vi klarer det ikke."

"Jo."

"Det var som ..."

Der lød et brag ... råb ... bilen stødte mod en sporvogn, blev kastet tilbage mod et plankeværk, rev det omkuld i ti meters længde og knustes mod et brystværn.

"Chauffør, er De ledig?"

Lupin lå på maven på græsset ved siden af brystværnet og anråbte en droske.

Han rejste sig, så på den knuste bil, på folk, der forsamlede sig om Octave, og sprang så ind i drosken.

"Til Indenrigsministeriet, *Place Beauvau* – hurtigt – tyve francs i drikkepenge!"

Han satte sig ind i drosken og sagde for sig selv:

"Nej ... han skal ikke dø! Nej ... tusind gange nej! Dét vil jeg ikke have på samvittigheden. Det må være nok at have været håndlanger for denne kvinde, at være gået i hendes fælde som en anden skoledreng. Ikke flere omveje! Jeg har ladet denne stakkels fyr fængsle ... dømme til døden ... har ført ham den lige vej til skafottet. Men det må ikke ske. Og sker det alligevel, er der ikke andet for mig at gøre end at skyde mig en kugle for panden."

Det var ved barrieren. Han så ud.

"Tyve francs mere, hvis du ikke standser."

Ved acciseboden råbte han:

"Opdagelsespolitiet!"

Og de slap uantastet igennem.

"Men så kør dog til, mand," skreg han. "Hurtigere ... endnu hurtigere. Er du bange for at komme til at kaste en eller anden gammel kælling omkuld? Bare kør ... jeg betaler omkostningerne."

I løbet af nogle få minutter var de ud for ministeriet på Place Beauvau.

Lupin gik hurtigt over gårde og op ad hovedtrappen. Forværelset var fyldt med folk. Han skrev på en lap papir "Fyrst Sernine", trak en retsbetjent til side og sagde til ham:

"Det er mig, Arsène Lupin. Du kender mig nok, ikke sandt? Det er mig, der skaffede dig din plads her. Men nu må du skaffe mig indenfor. Gå ... her er mit navn. Det er alt, hvad jeg beder dig om, og præsidenten vil takke dig, kan du stole på. Og mig med ... Nå, gå nu, din idiot. Valenglay venter mig."

Ti sekunder efter stak Valenglay selv hovedet ud af sin dør og sagde:

"Før mig 'fyrsten' ind."

Lupin gled hurtigt ind, lukkede døren fast i efter sig, tog ordet ud af præsidentens mund og sagde:

"Nej ... ingen fraser. De kan ikke arrestere mig, det ville være at ødelægge Dem selv og kompromittere kejseren. Men det er heller ikke det, det drejer sig om nu. Det er dette: Malreich er uskyldig. Jeg har opdaget den virkelige forbryder bag hele historien ... det er Dolores Kesselbach. Hun er død, hendes lig ligger derud på slottet Brüggen. Jeg har uigendrivelige beviser, ingen tvivl er mulig. Det er hende ..."

Han holdt inde. Valenglay stod og stirrede uforstående på ham.

"De forstår nok, hr. præsident, vi må frelse Malreich. Tænk blot, et justitsmord! En uskyldig kunne miste hovedet. Giv Deres ordre ... en tillægsforordning ... benådning ... hvad ved jeg! Men hurtigt ... tiden går."

Valenglay så opmærksomt på ham, gik så hen til et bord, tog en avis og rakte ham den, idet han pegede på en overskrift.

Lupin kastede et blik på den og læste:

"*Uhyrets henrettelse. Her til morgen blev Louis de Malreich henrettet.*"

Han læste ikke længere. Bedøvet, tilintetgjort sank om i en stol med et jamrende udbrud.

Hvor længe sad han der? Da han atter stod ude på gaden, ville han ikke have været i stand til at sige det. Han huskede den lange stilhed, der blev, han huskede, at Valenglay stod bøjet over ham og badede hans ansigt med koldt vand, men han huskede især præsidentens alvorlige stemme, som hviskede:

"Hør her ... dette her må aldrig omtales ... hører De? Uskyldig ... det kan måske være ... jeg er ikke den, som tør påstå det modsatte. Men hvad skulle en afsløring tjene til? En skandale? Justitsmord kan have alvorlige følger. Er det umagen værd? En æresoprejsning? Med hvilket formål ... han er jo ikke engang dømt under sit eget navn. Det er navnet Malreich, der er dømt ... den skyldiges navn ... ikke sandt?"

Og idet han skubbede Lupin hen imod døren, vedblev han:

"Gå nu ... vend tilbage til der, hvor De kom fra ... skaf liget af vejen, så der ikke er noget spor af det. Forstår De? Ikke det mindste spor af hele historien. Jeg stoler på Dem ... ikke sandt?"

Og Lupin rejste tilbage. Som en automat rejste han, sådan som præsidenten havde bedt ham om ... han havde ikke selv nogen vilje tilbage.

Han ventede flere timer på stationen. Han spiste mekanisk, løste billet og satte sig ind i en kupé.

Hans hoved brændte. Og pludselig vågnede han efter en forstyrret søvn fuld af mareridt, og prøvede at finde ud af, hvorfor Massier ikke havde villet forsvare sig.

Den forklaring, han kunne finde, tilfredsstillede ham ikke, og han bestemte sig til en dag at søge at få opklaret denne gåde og få at vide, hvilken rolle, Massier egentlig havde haft i Dolores' liv. Men hvad betød det egentlig nu? Én ting var dog fuldstændig klar: Massiers sindssyge. Han blev ved at gentage for sig selv:

"Han var gale ... denne Massier var ganske sikkert gal. Og forresten var jo alle disse Massier'er gale – en hel familie af dårekistelemmer."

Det svimlede for ham, hans tænkeevne var knækket ... han blandede navnene sammen.

Men da han steg ud på stationen i Brüggen, fik den friske morgenluft ham til at live op igen, og det hele så straks anderledes ud. Han udbrød:

"Nu er der jo i hvert fald intet at gøre ved det. Han havde jo kunnet protestere. Jeg kan ikke være ansvarlig for dette; han søgte frivilligt døden. Og han *er* død ... det er sørgeligt ... men der er intet at gøre ved det."

Han blev atter besat af sin trang til handling. Og skønt han følte smerte, ja ligefrem kvaler, ved tanken om denne forbrydelse mod Massier, som han trods alt følte sig som medvider i, vendte han alligevel sine tanker mod fremtiden.

"Det er den slags, der sker i en krig. Vi vil ikke tænke mere på det. Og intet er jo endnu tabt ved det, tværtimod! Dolores var en anstødssten, fordi Pierre Leduc var kommet til at elske hende. Dolores er død. Pierre Leduc tilhører nu mig. Han skal ægte Geneviève, sådan som jeg har bestemt. Han skal regere ... og jeg bliver herre! Og Europa, Europa er mit!"

Han kom i stærk bevægelse, blev glad og fuld af selvtillid igen. Hans uro voksede, han gik og gestikulerede hele vejen, lavede fægtekunster med en indbildt kårde ... en kårde, som tilhørte en herre, en, der befaler, en, der triumferer.

"Lupin, du skal blive konge! Du skal blive konge!"

I landsbyen Brüggen spurgte han sig for, og fik at vide, at Pierre Leduc dagen før havde spist frokost på hotellet der. Siden havde de ikke set ham.

"Hvad?" spurgte Lupin, "har han da ikke sovet her?"

"Nej."

"Hvor gik han da hen efter frokosten?"

"På vejen mod slottet."

Lupin gik, temmelig forundret. Han havde jo befalet den unge mand at låse slottet af og ikke vende tilbage, efter at tyende var afskediget og rejst.

Han fik hurtigt bevis på, at Pierre ikke havde adlydt ham: porten stod vidåben.

Han gik straks ind, gik igennem slottet, kaldte, men ingen svarede.

Pludselig kom han i tanker om villaen. Pierre Leduc kunne have savnet sin elskede og ifølge en indskydelse have søgt hende der. Og det var der, Dolores lig endnu lå!

Lupin blev urolig, og satte i løb.

Først så der ikke ud til at være nogen i villaen.

"Pierre! Pierre!" råbte han.

Han fik intet svar, og gik ind i villaen og op på det værelse, hvor han havde sovet.

Han blev stående som naglet til dørtærsklen.

Over Dolores' lig hang Pierre Leduc med et reb om halsen, død.

3

Lupin stod uden at røre sig, han trak sig ind i selv og prøvede at gøre sig hård imod smerten, ikke at hengive sig til en eneste fortvivlet tanke. Ikke et eneste heftigt ord måtte han lade undslippe sig. Efter alle de grusomme slag, skæbnen havde ramt ham med ... efter Dolores' forbrydelser og død, efter Massiers henrettelse, efter så mange sindsbevægelser og katastrofer følte han, at det var ham en absolut nødvendighed at bevare hele sin selvbeherskelse. Ellers ville han gå fra forstanden.

"Fjols!" sagde han, og rystede sin knyttede næve ad Pierre Leduc, "topmålte idiot, som ikke kunne holde ud! Inden ti år var gået, ville vi have fået Elsass-Lothringen tilbage til Frankrig."

For at aflede sine tanker prøvede han at finde på en smuk sentens at sige, en gestus eller en positur, men det lykkedes ham ikke, hans hoved føltes, som det skulle sprænges.

"Nej, nej!" råbte han, "ikke mere af den slags! Lupin skulle også være gal? Nej, min kære ... skyd dig en kugle for panden, hvis du vil; og i grunden ser jeg ikke nogen anden løsning. Men Lupin som en savlende galning, køres omkring i en rullestol ... nej, min ven ... en død med stil ... altid med stil, Lupin!"

Han gik frem og tilbage, satte fødderne hårdt i gulvet, løftede knæene højt, sådan som skuespillere undertiden gør, når de skal spille gale, mens han snakkede højt med sig selv.

"Hovedet op og ret ryggen, du gamle! Guderne ser på dig! Næsen lige frem, maven ind og brystet frem! Alting ramler måske sammen om dig, men skulle du bryde dig om det?

Hænger der en ulykkelig stjerne over alle dine foretagender? Et kongerige, som forsvandt mellem fingrene på dig? Europa, som du havde i kikkerten … borte … hele universet gået op i røg? Men herregud da, op med humøret! Vær Lupin! eller du drukner også. Le, og vær Lupin! Her, Dolores, min skønne … en cigaret?"

Han bøjede sig leende over hende, rørte ved den dødes ansigt, vaklede og faldt så besvimet om.

En times tid senere var han atter på benene. Krisen var overstået, og han var atter herre over sig selv. Hans nerver var faldet til ro, og han gav sig alvorlig og tavs til at overveje, hvad han skulle gøre.

Han følte, at øjeblikket nærmede sig, hvor han måtte tage nogle uigenkaldelige beslutninger. I løbet af nogle få dage var hans liv ramlet sammen ved et sammenfald af uforudsete katastrofer, som var brudt løs den ene efter den anden, netop som han mente, at målet var nået og sejren vundet. Hvad skulle han nu gøre? Begynde forfra, bygge noget nyt op fra grunden? Det havde han ikke mod til. Men hvad så?

Hele morgenen drev han rundt i parken. Det var en højst nedtrykkende spadseretur, hvorunder hans stilling blev ham klar ned i de mindste detaljer, mens tanken om døden voksede sig større i hans bevidsthed med ubøjelig styrke.

Men hvad enten det skulle ende med livet eller døden, så var der først nogle bestemte ting, han skulle have udrettet. Disse ting stod klart for ham, og han vidste, hvad der skulle gøres.

Klokken på kirketårnet slog tolv middag.

"Til værket!" sagde han fast.

Han vendte tilbage til villaen. Han var helt rolig, da han trådte ind i sit værelse, steg op på en skammel og skar det reb over, som Pierre Leduc hang i.

"Stakkels fyr," sagde han, "at det alligevel var sådan, du skulle ende, med et halstørklæde af hampereb! Men du var jo ikke skabt til storhed, det burde jeg have forudset ... jeg skulle ikke have bygget min fremtid på en versemager!"

Han gennemsøgte den unge mands klæder, men fandt intet. Så huskede han på Dolores' anden lommebog og tog den op af sin lomme, hvor han lagt den.

Han fandt til sin forundring, at den indeholdt en pakke breve, hvis udseende han mente at have set før, og hvis forskellige håndskrifter han straks genkendte.

"Kejserens breve," sagde han langsomt; "den gamle kanslers breve! Hele den pakke, som jeg selv tog med mig fra Leon Massier, og som jeg gav til grev Valdemar. Hvordan kan det nu hænge sammen? Har hun taget dem fra den blødhovedede greve?"

Han slog sig for panden:

"Nej ... blødhovedet, der er jeg jo selv! ... Dette er de rigtige breve, som hun må have gemt for at bruge dem mod kejseren, når det rette tidspunkt var inde. Og de andre, dem jeg afleverede, var falske, sikkert kopieret af hende selv eller en af hendes medskyldige, og lagt frem, så jeg kunne finde dem. Og jeg gik som den nar jeg er lige i fælden! Fanden også, når der er fruentimmer med i spillet ..."

Der lå endnu kun et passepartout og et fotografi tilbage i lommebogen. Han så på det, det var af ham selv.

"To fotografier ... Massier og jeg selv ... de to, hun holdt mest af ... Hun elskede mig! En sær kærlighed, som må have bestået af lige dele beundring for eventyreren, for manden, der ganske alene kunne fange syv banditter, som hun havde bestemt skulle slå mig ihjel. Ja, en sær kærlighed. Jeg følte den, den dag jeg talte til hende om min store herskerdrøm. I det øjeblik havde hun virkelig i tankerne at ofre Pierre Leduc og gøre sig til et med min drøm i stedet. Hvis ikke tilfældet med spejlet var indtruffet, så havde hun været besejret. Men hun var bange. Jeg var kommet sandheden for nær. Hendes egen redning afhang af min død, og hun besluttede sig for det."

Han gentog flere gange frem for sig:

"Ja ... ja ... hun elskede mig ... mig ... Andre har også elsket mig ... og jeg har bragt ulykke over dem. Å, alle som elsker mig, dør ... hun døde også, jeg kvalte hende selv ... hvorfor blive ved at leve?"

Han gentog hviskende:

"Hvorfor blive ved at leve? Var det ikke bedre at slutte sig til alle disse kvinder, der har elsket mig og er døde for deres kærlighed? Sonia, Raymonde, Clotilde Destange, miss Clarke ...?"

Han flyttede de to lig, så de lå side om side, lagde et lagen over dem og satte sig ned ved bordet og skrev:

> "Jeg har sejret over alle; og jeg er dog den besejrede. Jeg står ved mit mål, og jeg er den faldne. Skæbnen er stærkere end jeg. Og hende, jeg elskede, er død. Jeg vil også dø."

Og han underskrev: *Arsène Lupin*.

Han lagde brevet i en kuvert og stak det ned i en flaske, som han kastede ud af vinduet i den bløde jord i et blomsterbed.

Til sidst lavede han stor bunke midt på gulvet af gamle aviser, halm og høvlspåner.

Over denne hældte han petroleum.

Han tændte et lys og kastede det ind i bunken.

En flamme voksede op, flakkede, blev til flere; de bredte sig hurtigt og blussede knitrende op.

"Nu gælder det om at bruge benene," sagde Lupin, "villaen her er af træ og vil flamme op som en tændstik. Når de kommer herud fra landsbyen, vil der går tid med at bryde porten op, at løbe herned ... det vil være for sent! Hvad de finder er kun aske, to forkullede lig og en flaske med mit afskedsbrev ...! Farvel, Lupin! Begrav mig uden omstændigheder, mine venner ... ingen ceremoni ... de fattiges ligvogn ... ingen blomster, ingen kranse ... kun et fattigt trækors og denne indskrift:

"*Her hviler eventyreren Arsène Lupin.*"

Han nåede muren, klatrede over, vendte sig om, og så flammerne stå højt mod himlen.

Han vendte til fods tilbage til Paris, slæbte sig med bøjet ryg langs landevejen som et menneske, der er forfulgt af en ond skæbne: Hans hjerte var tungt af fortvivlelse.

Bønder så forundret på denne rejsende, som betalte sine beskedne måltider til halvanden franc med sedler.

Tre landevejsrøvere overfaldt ham en aften i en skov. Han efterlod dem gennempryglede og halvdøde på stedet.

Han opholdt sig otte dage i et herberg, fordi han ikke vidste, hvad han skulle gøre af sig selv. Hvad skulle han gøre? Hvad

skulle han gribe til? Livet forsvandt mellem hænderne på ham. Han ønskede ikke at leve mere.

"Er det virkelig dig?"

Fru Ernemont stod foran ham i det lille værelse i villaen i Garches ... skælvende, forskrækket og bleg. Hun stirrede med opspilede øjne på skikkelsen foran sig.

Lupin! Lupin var her!

"Du!" udbrød hun, "du ... men aviserne har jo meddelt ..." sagde hun.

Han smilede bedrøvet.

"Ja, jeg er død."

"Javist ... ja, det var jo netop det, jeg mente," sagde hun.

"Du mener, at når jeg er død, så har jeg ikke noget at bestille her? Tro mig, Victoire, jeg har gode grunde."

"Du er meget forandret," sagde hun medlidende.

"Nogle mindre skuffelser ... men det er ovre. Sig mig, er Geneviève hjemme?"

Hun blev pludselig heftig og fo'r op mod ham:

"Du skal lade hende i fred, hører du? Geneviève! du vil se Geneviève! Måske oven i købet tage hende med dig? Nej, denne gang slipper jeg hende ikke. Hun er kommet tilbage, træt og helt bleg ... fuld af uro ... Gud må vide, om hun nogensinde bliver sig selv igen. Du skal lade hende være i fred ... hører du!"

Han lagde hånden tungt på den gamles skulder.

"Jeg *vil* ... hører du ... jeg *vil* tale med hende."

"Nej."

"Jo."

"Nej."

Han rystede hende.

Hun rettede sig op og lagde armene over kors:

"Det bliver over mit lig. Her er den lille lykkelig, ikke andre steder. Du med alle dine ideer med penge og titler og den slags vil blot gøre hende ulykkelig. Det får du ikke lov til ... Hvad er det egentlig for en historie med Pierre Leduc? og Veldenz? Geneviève hertuginde? Du må jo ikke være rigtig klog. Det er ikke noget for hende. Det er kun dig selv, du tænker på, også her. Det er magt og penge til dig selv, du er ude efter. Hendes ve og vel er du ligeglad med. Har du nogensinde spurgt dig selv, om hun holdt af denne stymper af en storhertug? Har du nogensinde spurgt dig selv, om hun overhovedet holder af nogen? Nej, du har bare fulgt dine egne mål, det er, hvad du har ... selv om du krænker Geneviève og gør hen ulykkelig for resten af livet. Men jeg siger Nej! Hvad hun trænger til er et godt og ærligt liv, som tåler dagens lys, og det kan du ikke give hende. Så hvad er det egentlig, du bestiller her?"

Han så usikker ud, men sagde så sagte og bedrøvet:

"Det kan ikke være rigtigt ... at jeg aldrig skal få lov at se hende ... aldrig tale med hende ..."

"Hun tror, du er død."

"Men det er netop det, jeg ikke ønsker. Hun skal kende sandheden ... Det er mig en ren tortur, at hun skal tænke på mig som en, der ikke eksisterer mere ... Kald på hende, Victoire."

Han sagde det så blidt, så bedrøvet, at hun blev bevæget og spurgte:

"Hør nu ... først og fremmest må jeg have at vide ... Alt afhænger af, hvad du vil sige til hende ... Vær nu ærlig, min dreng ... hvad er det, du vil Geneviève?"

Han sagde alvorligt:

"Jeg vil sige: Geneviève, jeg lovede din moder at give dig rigdom og magt ... et liv som i et eventyr ... Og når jeg havde skaffet dig det, ville jeg bede om at få en lille plads i din nærhed. Når du først var rig og lykkelig, ville du nok glemme ... ja, det tror jeg, du ville ... glemme, hvem jeg er, eller rettere, hvem jeg var. Uheldigvis har skæbnen været stærkere end jeg. Jeg kan hverken give dig rigdom eller magt. Jeg kan ikke give dig noget som helst. Og nu er det i stedet mig, som behøver dig. Geneviève, kan du hjælpe mig?"

"Med hvad?" spurgte den gamle ængsteligt.

"Med at leve ..."

"Å ... så det er sådan fat med dig, min stakkels dreng!"

"Ja," sagde han, uden noget af sit sædvanlige påtagne væsen, "det er sådan fat med mig. Tre mennesker er døde; tre mennesker, som jeg har dræbt, dræbt med mine egne hænder. At tænke på det er alt for tungt for mig. Jeg er alene. Det er første gang i mit liv, jeg har brug for hjælp. Jeg har ret til at bede Geneviève hjælpe mig. Det er hendes pligt. Ellers ..."

"Ellers ...?"

"Er alt forbi."

Den gamle dame tav, bleg og skælvende. Al hendes kærlighed til dette væsen vendte tilbage, dette væsen, hun engang havde båret ved sit bryst, og som stadig og trods alt var "hendes dreng". Hun spurgte:

"Hvad vil du gøre med hende?"

"Vi vil rejse ... sammen med dig, hvis du vil med."

"Men du glemmer ... du glemmer ..."

"Hvad?"

"Din fortid."

"Hun skal også glemme den. Hun vil forstå, at jeg ikke mere er den samme, at jeg ikke mere *kan* være det."

"Så er det altså det, du vil ... at hun skal dele dit liv. Lupins liv?"

"Den mands liv, som jeg vil blive. Jeg vil arbejde for, at hun skal blive lykkelig og kan gifte sig med en, hun holder af. Vi kan slå os ned i en eller anden afkrog af verden. Vi vil kæmpe og hjælpes ad, side om side. Du ved, hvad jeg kan, når jeg vil."

Hun gentog langsomt uden at fjerne blikket fra hans ansigt:

"Du vil altså have, hun skal dele Lupins liv?"

Han tøvede et øjeblik, men kun et øjeblik, og sagde kort:

"Ja, det vil jeg ... jeg har ret til det."

"Du ønsker, at hun skal rejse bort fra alle disse børn, som hun elsker, fra dette arbejde, som hun er blevet glad for og som er blevet ligefrem nødvendigt for hende?"

"Ja, jeg vil ... det er hendes pligt."

Den gamle dame åbnede vinduet og sagde:

"Så må du selv kalde på hende."

Geneviève var ude i haven. Hun sad på en bænk, fire små piger stod ved siden af hende, de andre legede rundt om.

Han kunne se hendes ansigt. Han så hendes smilende, alvorlige øjne. Hun holdt en blomst i hånden, plukkede kronbladene af et for et, mens hun forklarede dem et eller andet. Så begyndte hun at spørge dem ud. Og de fik et kys for hvert rigtigt svar.

Lupin stod og så længe på hende, bevæget og i dyb sjælekval. Et væld af nye følelser svulmede i ham. Han følte trang til at trykke den kære unge pige ind til sig, at kysse hende og fortælle

hende, hvor meget han beundrede og holdt af hende. Han tænkte på hendes moder, som døde i den lille landsby Aspremont, døde af sorg ...

"Du må kalde på hende," sagde Victoire igen.

Han faldt sammen i en stol og hviskede:

"Jeg kan ikke ... jeg kan ikke. Jeg har ingen ret til det. Det er umuligt. Hun må tro, jeg er død ... det er bedre."

Han græd. Hans skuldre skælvede, han sank hulkende sammen i grænseløs fortvivlelse. Og i hans bryst blussede ømheden, som en af de blomster, der dør, samme dag de springer ud.

Den gamle lagde sig på knæ ved siden af ham og sagde med usikker stemme:

"Det er din datter, ikke sandt ...?"

"Jo ... det er min datter."

"Stakkels dreng!" sagde hun og brast i gråd, "min stakkels dreng ..."

Epilog: Selvmord

1

"Til hest!" sagde kejseren.

Han rettede sig selv:

"Til æsel passer bedre," sagde han, da han fik øje på det smukke dyr, som blev ført frem til ham. "Valdemar, er du sikker på, at dette dyr er ordentligt afrettet?"

"Jeg står inde for det, som var det mig selv," erklærede greven.

"Nå, jamen i så fald ... så er jeg rolig," sagde kejseren leende.

Han vendte sig mod det følge af officerer, der ventede.

"Mine herrer ... til hest."

Det var på Capri. På byens hovedtorv var der en hel forsamling af mennesker, hvoraf en del var italienske karabinierer, som stod rundt om samtlige stedets æsler, som var bestilt af kejseren til en rundtur på den skønne ø.

"Valdemar," sagde kejseren, "hvor skal vi så begynde?"

"Med Tiberius' villa, sire."

De red ud gennem en port, fulgte den dårligt vedligeholdte vej, som gradvist stiger op til øens østlige højderyg.

Kejseren lo og morede sig. Han var i et glimrende lune og drillede den vældige grev Valdemar, hvis ben nåede jorden på begge sider af det ulykkelige æsel, som havde fået ham at slæbe rundt på.

Efter en tre kvarters tid kom de først til Tiberius' bjerg, en mægtig klippeblok, 800 meter høj, hvorfra tyrannen havde moret sig med at kaste sine ofre i havet.

Kejseren stod af, nærmede sig rækværket og kastede et blik ned i afgrunden. Derfra fortsatte han til fods til ruinerne af Tiberius' villa. Han tog en rundtur igennem dens forfaldne sale og korridorer.

Han blev et øjeblik stående. Fra stedet, hvor han var standset, var der en herlig udsigt over Sorrento og Capri. Havets dybblå farve markerede Golfens skønne linje, og en frisk havbrise blandede sig med citrontræernes vellugt.

"Sire," sagde Valdemar, "der er en endnu smukkere udsigt fra eremittens lille kapel oppe på toppen."

"Så går vi derop."

Men eremitten kom nu selv gående ned ad den stejle sti. Det var en gammel mand med bøjet ryg og usikker gang. Han bar på den bog, hvori de rejsende plejede at skrive deres indtryk ind.

Han lagde bogen fra sig på en stenbænk.

"Hvad skal jeg skrive?" spurgte kejseren.

"Deres navn, sire, og datoen for Deres besøg ... og forresten, hvad der ellers falder Dem ind."

Kejseren greb pennen, som eremitten holdt hen imod ham, og bøjede sig over bogen.

"Pas på sire ... pas på!"

Der lød forskrækkede råb og støj oppe ved kapellet. Kejseren vendte sig om. Han så en stor klippeblok, som kom rullende ned mod ham.

I samme øjeblik slyngede eremitten armene om ham og kastede ham ti meter til siden.

Stenen ramte bænken netop på det sted, hvor kejseren for et kvart sekund siden havde stået, og knuste den.

Uden eremittens hjælp ville kejseren være blevet slået ihjel.

Han rakte ham hånden og sagde ganske simpelt:

"Tak."

Officererne omringede ham.

"Der er ikke sket noget, mine herrer ... vi slap med skrækken ... men det var nu heller ingen spøg. Havde det ikke været for denne brave mand, så ..."

Han gik hen til eremitten:

"Dit navn, min ven?"

Eremitten havde beholdt sin kutte på hovedet. Han skød den lidt til side og sagde ganske sagte, så det kun kunne høres af den, han talte til:

"Mit navn? Jeg er en mand, som er meget lykkelig over, at De har givet ham Deres hånd, sire."

Kejseren fo'r sammen og trak sig lidt tilbage.

Men han genvandt straks sin selvbeherskelse:

"Mine herrer," sagde han til officererne, "De kan gå op til kapellet. Der kunne falde flere sten, og det er måske bedst at melde sagen til de stedlige autoriteter. Om lidt kan I komme her tilbage. Jeg må takke denne brave mand."

Han gik lidt bort, fulgt af eremitten. Da de var alene, sagde han:

"Dem! Hvad vil De?"

"Jeg måtte tale med Dem, sire. Hvis jeg havde ansøgt om en audiens, ville De måske have bevilget mig den? Jeg foretrak at handle selv, og ville egentlig have givet mig til kende, mens De skrev i bogen ... da denne hændelse ..."

"Ja ... kom nu frem med det," sagde kejseren.

"De breve, som grev Valdemar har givet Dem fra mig, sire, er et falsum."

Kejseren så ærgerlig ud.

"Et falsum? Er De sikker på det?"

"Fuldkommen, sire"

"Men så ... denne Malreich?"

"Den skyldige var ikke Malreich."

"Hvem var det da?"

"Jeg må bede Deres Majestæt betragte mit svar som hemmeligt og fortroligt: Den rette skyldige var fru Kesselbach."

"Kesselbachs egen hustru?"

"Ja, sire. Hun er død nu. Det var hende, som havde skrevet, eller ladet skrive, de kopier, som De er i besiddelse af. Hun beholdt selv de originale breve."

"Men hvor er de da?" råbte kejseren. "Det er meget vigtigt! De må findes for enhver pris ... jeg lægger særdeles megen vægt på de breve!"

"De er her, sire."

Kejseren så meget forbløffet ud. Han så skiftevis på Lupin og på brevene. Til sidst tog han brevene og puttede dem i lommen uden at undersøge dem.

Det var tydeligt for enhver, at denne mand atter en gang havde sat ham i forlegenhed. Hvilken slags forbryder var dette, som med et så dræbende våben i sin hånd uden videre ædelmodigt gav slip på det, tilmed uden en eneste betingelse? Det ville have været en simpel sag at beholde brevene og bruge dem efter forgodtbefindende. Men nej ... han havde givet et løfte, og han holdt ord.

Og kejseren tænkte på alle de bemærkelsesværdige bedrifter, denne mand havde udført.

Han spurgte ham:

"Aviserne har skrevet om Deres død ...?"

"Ja, sire. Jeg er virkelig død. Og retfærdighedens håndhævere i mit hjemland er glade ved at være mig kvit, og har ladet de forkullede og uigenkendelige rester af mig begrave."

"Så De er altså fri?"

"Som jeg altid har været."

"De er ikke bundet på nogen som helst måde?"

"Nej."

"I så fald ..."

Kejseren tøvede, så sagde han kort:

"I så fald, gå i min tjeneste. De vil blive leder af mit personlige politi. De vil blive uindskrænket herre ... også over de øvrige politistyrker."

"Nej, sire."

"Hvorfor ikke?"

"Jeg er franskmand."

Der blev helt stille. Kejseren syntes tydeligvis godt om hans svar. Han sagde:

"Men siden De ikke mere er bundet ..."

"*Dette* bånd kan aldrig briste, sire."

Og han tilføjede leende:

"Jeg er måske død som menneske, sire, men levende som franskmand. Jeg er sikker på, at Deres Majestæt vil forstå det."

Kejseren gik lidt frem og tilbage og sagde så:

"Men så gerne, at vi var kvit. Jeg har hørt at underhandlingerne om storhertugdømmet Veldenz er gået i

vasken."

"Ja, sire. Pierre Leduc var en bedrager. Han er død."

"Men hvad kan jeg gøre for Dem? De har givet mig disse breve ... De har frelst mit liv ... hvad kan jeg gøre til gengæld?"

"Intet, sire."

"De ønsker, jeg skal stå i gæld til Dem?"

"Ja, sire."

Kejseren kastede et sidste blik på denne mærkelige mand, som satte sig på lige fod med ham. Så gik han, uden at sige et ord, med en let bøjning af hovedet.

"Det var vist ikke ganske efter majestætens behag," tænkte Lupin og fulgte ham med øjnene. Så tilføjede han filosofisk:

"Det var ikke meget af en revanche, og jeg havde hellere taget Elsass-Lothringen ... men alligevel ..."

Han holdt inde og stampede i jorden.

"Stakkels Lupin! du er og bliver dig selv lig ... til dit livs sidste stund, stadig lige modbydelig og kynisk! Vær nu alvorlig! Tiden er inde, det er nu eller aldrig: Vær alvorlig!"

Han begyndte at stige op ad den sti, som ført til kapellet, og standsede foran det sted, hvor klippestykket var faldet ned.

Han begyndte at le.

"Det var et godt stykke arbejde, og Hans Majestæts officerer mærkede ikke, at der var ugler i mosen. Men hvordan skulle de også kunne ane, at det var mig, der har løsnet klippeblokken ... at jeg selv i sidste øjeblik gav det et velrettet stød med hakken, så den trillede ned ad den vej, jeg havde lavet til den ... ned til den kejser, hvis liv, jeg nødvendigvis skulle redde?"

Han sukkede.

"Ak, Lupin, du har så mange talenter! Alt dette, blot fordi du havde sat dig i hovedet, at denne kejser skulle række dig hånden. Men hvad godt har det gjort dig? 'Selv en kejsers hånd har kun fem fingre,' har Victor Hugo sagt."

Han gik ind i kapellet og åbnede med en særlig nøgle døren ind til et lille sakristi. På et leje af strå lå en mand, bundet på hænder og fødder og med en knebel i munden.

"Så, min gode eremit," sagde Lupin, "det tog da ikke så lang tid, vel? Allerhøjst fireogtyve timer ... Men som jeg har måttet slide i det for dig! Tænk dig, du har netop reddet en kejsers liv. Det betyder rigdom. De vil bygge en katedral og rejse en statue til din ære ... Værsgo, her har du dit tøj igen."

Bedøvet og halvdød af sul rejste eremitten sig vaklende.

Lupin klædte sig hurtigt om, og sagde til ham:

"Farvel, ærværdige olding. Du må ikke være vred på mig for disse små fortrædeligheder. Og bed for mig, jeg får sikkert brug for det. Evigheden åbner sine porte for mig. Farvel."

Han blev stående endnu et par øjeblikke på tærsklen til kapellet. Det var det højtidelige øjeblik, hvor man trods alt nøler før den endelige løsning. Man hans beslutning var uigenkaldelig, og uden at tænke sig længere om, gik han hurtigt ud, løb hurtigt ned ad bakken, tværs over Tiberius-klippens platform og kastede det ene ben ud over balustraden.

"Lupin ... jeg giver dig endnu tre minutter at spille komedie i. 'Hvad skal det nytte,' spørger du, 'her er jo ingen, som ...' Men du selv, er du her da ikke? Kan du ikke spille din sidste komedie for dig selv? Forestillingen er nok værd at se: '*Arsène Lupin, komisk heltedrama i firs scener.*' Tæppet går nu op for dødsscenen. Hovedrollen spilles af Lupin selv ... Bravo, Lupin! Føl på mit

hjerte, højtærede damer og herrer. Halvfjerds slag i minuttet. Smil på læben! Bravo, Lupin. 'Å, den skurk, hvor han er fræk!' Nå, min herre, er De rede til at tage springet? Dette er dit sidste eventyr. Men hvad med angeren? Hvilken anger? Ak, Dolores, gid jeg aldrig havde mødt dig, du nedrige uhyre! Og du, Malreich, hvor kunne du ikke få munden på gled? Og du, Pierre Leduc ... Her er jeg! Mine tre døde, jeg kommer til jer! Men Geneviève ... kære, lille Geneviève ... å, sludder, er du ikke snart færdig, gamle gøgler? Jovist ... nu kommer jeg ... nu kommer jeg ...!"

Han svingede sit andet ben over balustraden, så ned i afgrunden på det mørke, uforanderlige hav og løftede hovedet:

"Farvel, du uforanderlige og tre gange velsignede natur! *Moriturus te salutat!* Farvel, al verdens herlighed! Farvel, liv!"

Han kastede fingerkys ud i rummet ... til himlen ... til solen ... lagde sine arme over kors ... og sprang.

2

Sidi-bel-Abbes. Fremmedlegionens kaserne. Ved siden af ordonnanssalen sidder en adjudant i et lille, lavloftet rum og ryger og læser sin avis.

Ved siden af vinduet, som står åbent ud til gården, sidder to drabelige underofficerer og taler sammen i et afskyeligt fransk iblandet tyske fraser.

Døren gik, nogen trådte ind. Det var en mager, middelhøj, elegant klædt mand.

Adjudanten rejste sig, ærgerlig over afbrydelsen, og brummede:

"Hvad pokker plager den vagthavende ...? Hvad ønsker De, min herre?"

"Tjeneste."

Det lød kort og bydende.

De to underofficerer udstødte en tåbelig latter. Manden skulede til dem.

"Altså kort og godt, De ønsker at slutte Dem til Fremmedlegionen?" spurgte adjudanten.

"Ja, det er netop det, jeg vil. Men på én betingelse."

"En betingelse, javel så ... Og hvad er det så?"

"At jeg ikke kommer til at ligge stille her og rådne op. Der er et kompagni, som skal til Marokko. Jeg skal med."

En af underofficererne lo igen, og man kunne høre ham sige:

"Nåda, så trækker marokkanerne sig nok tilbage i en fart ... når den herre er med os."

"Hold mund!" råbte manden, "jeg tillader ikke, at man gør nar ad mig."

Tonen var skarp og truende.

Underofficeren – en kæmpestor fyr med et dyrisk ansigtsudtryk – svarede:

"Hør lige her, lille rekrut, tal ordentligt til mig, ellers ..."

"Ellers hvad?"

"Ellers kunne De komme til at føle, hvem De har med at gøre."

Manden gik hen til ham, greb ham om livet, svingede ham ud gennem vinduet og lod ham falde ned i gården.

Derpå henvendte han sig til den anden.

"Så er det din tur. Ud med dig."

Den anden fulgte efter ud ad vinduet.

"Hr. løjtnant, vær så venlig at meddele majoren, at don Luis Perenna, grande af Spanien og franskmand i hjertet ønsker at slutte sig til Fremmedlegionen. Så ... se nu at komme afsted, min ven."

Den anden så en smule forvirret ud, men rørte sig ikke.

"Gå nu, min ven ... straks ... så hurtigt som muligt; jeg har ingen tid at spilde."

Adjudanten rejste sig, så bestyrtet på den besynderlige person og forsvandt derpå på den meste føjelige måde af verden.

Lupin tog en cigaret, tændte den, og sagde højt frem for sig, idet han satte sig i adjudantens stol:

"Siden nu havet ikke ville have mig ... eller rettere, jeg havde i sidste øjeblik ikke rigtig lyst til at have noget at gøre med havet ... så må jeg jo se, om ikke marokkanernes kugler skulle

have mere medlidenhed med mig. Det vil også tage sig bedre ud. Se fjenden i øjnene, Lupin ... Leve Frankrig!"

Om "813"

Forfatter: Maurice Leblanc (1864-1941).
Org.udgave: Maurice Leblanc: "813". Føljeton i *Le Journal*, Paris 5. marts til 24. maj 1910, bogudgave Éditions Pierre Lafitte, Paris 1910.
Oversat og redigeret af: Kim N. Jensen, til dels baseret på en stærkt forkortet udgave, som blev bragt i dagbladet *Social-Demokraten* og flere andre af den socialdemokratiske dagspresses aviser i 1916-17.
Forside: Efter forsideillustration af Riccardo Salvadori (1866-1927) til en italiensk udgave af 813 (i serien *Il Romanzo Mensile*, Milano 1915).

ISBN 978-87-7979-827-4,

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-757-4

www.ebib1800.dk

Note 1: **Den mærkelige begivenhed med prinsessen af Lamballes diadem:** Arsène Lupin, drama i 4 akter af Maurice Leblanc og Francis de Croisset. Ant. identisk med "folkeskuespillet" Mestertyven, som blev opført på Casino i København i 1910. *Red.*